

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

Епична поема за бъдещия свят!

ВОЙНИТЕ НА АМТРАК

— ВТОРА КНИГА —

ПЪРВОТО СЕМЕЙСТВО

ПАТРИК ТИЛИ

ПАТРИК ТИЛИ ПЪРВОТО СЕМЕЙСТВО

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

ФАНТАСТИЧНА ХРОНИКА ЗА РЕШИТЕЛНАТА БОРБА ЗА ГОСПОДСТВО НА ЗЕМЯТА

След стотици години сражения — с използване на модерна технология срещу първобитни хора, които, изглежда, притежават свръхестествени сили — Федерацията все още е далеч от приключването на битката с мютите. Един самотен летец е замъкнат в един от нейните подземни бункери — дори самото съществуване на този младеж е предизвикателство към господстващата мъдрост на Първото семейство. А съдбата му ще определи бъдещето както на Федерацията, така и на мютите...

На моите синове Пиер-Андре, който реши проблема с ешелоните, и Бруно-Кристиан, чиито снимки ми дадоха ключа към повърхността на земята.

МОЛИТВА НА ТРЕКЕРА

**(ПРОИЗНАСЯНА ТРИ ПЪТИ ДНЕВНО ПРЕД ПОРТРЕТА НА
ГЕНЕРАЛНИЯ ПРЕЗИДЕНТ)**

*Слава на Водача!
Всевиждащ Отец, Водач и Мъдрец.
С ръка на сърце ние те възхваляваме и поздравяваме.
Слава на Първото семейство!
Дар от Миналите векове, Управници до края на Времето,
Основа на Амтрак и Основатели на федерацията,
Пазители на Земния екран,
Избрани Спасители на Света със синьото небе,
Създатели на Светлината, Работата и Пътя,
Пазители на Знанието, Мъдростта и Истината,
в които са възплътени Седемте големи качества,
от чиято свещена кръв на живота
произтичат нашите животи*

*Всевиждащ Отец, Водач и Мъдрец,
Пръв между Избраните, Създател на Живота.
Този ден, който си ни дал, посвещаваме на теб.
Нека мъдрите ти съвети направляват мислите ни,
нека силата ти укрепи ръцете и сърцата ни,
за да можем да поразяваме онези, които се противят на
волята ти.*

*Учи ни да следваме славния пример
на минитмените и форејджърите,*

*за да можем да ти служим по-добре през всичките си дни.
Живота, който си ни дал, ти предлагаме с радост.*

*Използвай го както желаеш,
за да можем със смъртта си да почетем твоята голяма
жертва
така, както ти ще почетеш нас
при Окончателната победа.
Амин.*

ГЛАВА 1

Дийк Хейуд се облегна на стола, сплете пръсти на тила си и се прозина. Погледна с едно око цифровия дисплей на един от многото телевизионни екрани, които го заобикаляха, за дата и час: 17:20, 14 ноември 2989 — още четиридесет минути до идването на Глен Уайлър, който щеше да поеме наблюдението. И още единадесет години до края на столетието: 3000 година от новата ера; дългоочакваният момент, когато според Първото семейство федерацията Амтрак щеше да си върне света със синьото небе. Дийк не вярваше, че ще се случи през неговия живот. Тази мечта, както и много други задачи, изоставаше силно от графика. Той много внимаваше да запази тези мисли за себе си. Не беше здравословно да се правят каквито и да било коментари за недостатъци в работата на Федерацията. Също като на всички трекари, на Дийк непрекъснато му беше втъпявана една основна истина — „Само хората се провалят; не и системата“.

Пултът, който Дийк трябваше да наблюдава по време на дежурството си, беше тристранен, с двадесет и четири телевизионни монитора, наредени в два реда, свързани с дистанционно контролирани камери, монтирани на върха на наблюдателна кула без прозорци. Те бяха вечно наблюдаващите очи на попътната база. Чрез тях Дийк и другите видеокомуникационни оператори извършваха непрекъснато наблюдение на околността — двадесет и четири часа на ден, 365 дни в годината. Целта беше да се осигури ранно предупреждение за нахлуване в района на вражески елементи — въоръжени банди мюти, постоянните врагове на Федерацията. Не беше необходимо дежурният непрекъснато да седи пред екраните. Всяка камера имаше анализатор на образ и беше програмирана да реагира на определени форми и движения. Камерите познаваха наблюдаваната площ до последното камъче и ако видеха нещо на четири или на два крака, или скала, или храст, които са се преместили, алармираха дежурния оператор с аудио-видео сигнал.

Обикновено Дийк очакваше с нетърпение своето четиричасово дежурство като видеокомуникационен оператор, но днес повърхността на земята не му даде онова, което очакваше. Нямаше значение. Дийк си имаше резервно развлечение. Той се завъртя на стола, измъкна най-долното ляво чекмедже на бюрото, бръкна и извади от пространството между дъното на чекмеджето и пода една видеокасета.

Пъхна я в най-близкия видеокасетофон, сложи на ушите си слушалки, включи касетофона и на екрана пред него се появи картина. Беше запис на изгрев-слънце — дълбоко червено-розово небе с надвиснали парцаливи кълбета от светловиолетови облаци. На север и на юг на хоризонта се появи тънка мека линия хромно жълто, предвестник на изгриващото слънце. През замъгления му от скука мозък прозвучаха остри, ясни звуци на нелегално създаден електронен звуков съпровод и накараха гръбначния му стълб да потрепери от забранения ритъм.

Израснал в Никсън/форт Уърт, боец от ешелона „Рио Браво“, при третата си оперативна обиколка Дийк беше попаднал на мютска засада и беше тежко ранен в краката. Макар че това автоматично го класифицира за работа под земята, Дийк кандидатства за преквалификация като видеокомуникационен оператор и получи назначение на станцията в Пуебло. Желанието му да се върне там, където се извършват бойни операции, беше горещо подкрепено от неговите началници и при следващата тримесечна оценка му донесе допълнително десет точки. Това, на свой ред, доведе до повишаване на доверието към него. Допълнителните привилегии, които му носеше повисоката категория карта за самоличност, бяха добре дошли, но задоволството му идваше най-вече от съзнанието, че е надхитрил системата. Ако знаеха истинската причина за желанието му да се върне на повърхността, те несъмнено нямаше да са толкова великодушни.

Дийк беше таен почитател на облаци. Беше се пристрастил към тях при първото си пътуване на „Рио Браво“ и след пристигането си в Пуебло използваше техниката на наблюдателната кула за тайно записване на видеолента на по-величествени изгреви и залези. Повечето трекери сигурно биха сметнали това за необичаен начин за убиване на времето, макар че гледането на облаци не нарушаваше по никакъв начин поведението, определено от създадения от Първото

семејство закон; от друга страна, правенето на криминални видеозаписи сто на сто го нарушаваше.

Дийк не беше сигурен дали нарушението се отнася до Втори или до Трети кодекс, но и в двата случая, ако го хванеха, последиците щяха да са лоши, особено ако — както в неговиот случај — видеозаписът вклучуваше и звуков съпровод, по-точно забранената музика, известна како „блекджек“. Това налагаше лентата да се държи на сигурно место, коешто не беше лесно на една разузнавателна попътна станција и дори на всяко друго место, защото в помещенијата имаше малко врати и многу малко от тях се заклучваха. Във Федерацијата се набљагаше на груповата идентичност, груповата дейност и споделени места за усамотјаване; уединението в общоприетиот смисъл на думата се смяташе за ненужно, личните притежанија — за маловажни.

Дийк беше различен от повечето трекеери в Пуебло, които живеаа, хранаа се, спяха и се шљаа на малки сплотени групи и очакваа нетърпеливо следващото нападение или појавување на врагове. Те се нуждааа от дополнителната доза адреналин, генерирана от боја, за да се чувствуваат живи. На ешелона Дийк страдаше от същата суета, но сега истинските му удоволствија идваа от гледането на обгорените от слнцето кълбести облаци, на тмните застрашителни буреносни и нежните перести, разчесвани от вятра како конски опашки — конете бяха един от многото исчезнали животински видове. Четиричасовото му дежурство на набљудателната кула беше станало за него многу ценно. Той обичаше уединението, самотата — макар че никоја от тези думи не съществуваше в речника на трекеерите. Видеолентата с незаконниот звуков съпровод беше само негова; најценното му притежание. Последното нешто, коешто Дийк искаше да види, докато беше дежурен, бе тълпа крещящи същества с израстъци по главите. Всеки сигнал за тревога му отнемаше възможността да прибави други облачни картини към колекцијата си.

Макар че беше нарушител на Кодекса, Дийк беше добър воин. Раните му бяха станали причина да бъде понижен до поддржащ персонал, но той все още носеше с гордост значката си на пионер. Мјутите все още бяха врагове. Просто след зърването на првиот изгрев той беше загубил интерес към бројката на труповете. Беше продължил съвестно да исполњава своја дял в убиването и дори към краја на втората си служба беше повишен в сержант, но от онзи први

прекрасен златен момент броеше само облаците. Всъщност за него това се беше превърнало във фатална мания. В дъното на ума му се криеше угризението, че ако беше отделил повече внимание да гледа в земята, вместо в небето, нямаше да натика отделението си в засада, от която единствен той беше останал жив.

Днес, подобно на повечето дни, нямаше нахлувания в периметъра. Което беше добра новина, що се отнасяше до Дийк. Лошата новина беше, че имаше много малко за гледане и абсолютно нищо за записване. Небето на екраните пред него беше потискащо лишено от облаци. Носените от въздуха скитници, чиито непрекъснато променящи се форми и различни нюанси бяха запалили въображението му, бяха изчезнали зад далечния хоризонт, оставяйки след себе си празни мъгляви платна; плавно преливащи се цветове, които започваха от бледо виолетово-синьо вдясно и постепенно преминаваха в светложълто вляво.

Дийк се пресегна през облегалката на стола и взе чаша джава — синтетичен еквивалент на древното кафе — факт, който Дийк беше открил по време на едно от случайните си прониквания във видеоархивите. Докато духаше и предпазливо отпиваше, сигналната лампа в горния десен ъгъл на екрана на първа камера — захранвана от шестстотинмилиметрови телефото обективи, известни на екипите от наблюдателната кула като „зумер“ — светна.

Дийк знаеше, че светването може да е предизвикано само от слънчева светлина, отразена от крилата на планер „Скайхок“ на Федерацията, но беше изненадан от отсъствието на предварителна радиовръзка. Ешелоните, които изпращаха въздушни патрули, винаги информираха попътните станции, ако имаше вероятност някой от планерите им да навлезе в техния периметър — кръг с радиус десет мили. Това не беше просто проява на вежливост. Според процедурата, известна като Въздушна връзка с района (ВВР), дежурните в кулите следяха за аварийни повиквания, наблюдаваха небето за продължителност на патрула и можеха да осигурят безценна помощ при издирване и провеждане на спасителни операции.

Точно когато Дийк мислеше, че си въобразява, зумерът се фокусира върху малък неясен синкав обект. Каквото и да беше, той вече се намираще в обхвата на обективите. Като използва клавиатурата, Дийк ги настрои на максимална разделителна

способност. Очакваше неясното петно да се превърне в познатата форма на „Скайхок“, но за негова най-голяма изненада обектът нямаше нормалната триколесна кабина, двигател и напълнено с въздух делта крило с цветен код на краищата, показващ на кой ешелон принадлежи. Не — това може и да беше летяща машина, но не беше слязла от монтажната конвейерна линия на Рийган/Лабок. Това беше апарат на на-ко с еднопластово крило, с плетеница от жици и подпори. Пилотът висеше под него, легнал по корем на колани и ремъци с протегнати напред крака, вятърът духаше право в топките му; ръцете му лежаха върху голяма триъгълна коса паянта пред лицето му.

Дийк натисна още няколко бутона да настрои оптичския далекоммер в синхрон със зумера и отбеляза показанията: далечина три мили; височина хиляда и двеста фута; оценена въздушна скорост петнадесет до двадесет мили в час. Той се върна към клавиатурата и зададе команда зумерът да държи във фокус приближаващия апарат и да го показва в центъра на екрана. Докато го наблюдаваше, разбра, че пилотът управлява апарата чрез въртене на тялото си от една страна на друга, като по този начин буташе или дърпаше страничната секция на триъгълната паянта. Планерът беше все още твърде далече, та да могат да се различат подробности, но Дийк виждаше бяло-червения шлем с тъмно забрало. Самият планер не беше въоръжен, но нямаше начин да разбере какво оръжие има пилотът.

Дийк знаеше, че такива червено-бели шлемове носят планеристите от „Луизианската дама“ — ешелонът, който беше извършил снабдителен курс до Пуебло през пролетта и който по-късно силно пострада в някакво тежко сражение в Уайоминг. Знаеше също, че такъв тип шлемове носят и ренегати трекери — малки разпръснати банди грабители, които скитаха и търсеха изоставена техника и запаси; болни индивиди, поразени от смъртоносната радиация, която покриваше повърхността на земята; дезертъори, изоставили роднини и другари, нарушили клетвата си за лоялност към Федерацията и изневерили на Първото семейство — нарушение на Първи кодекс и тежко престъпление. Не беше чудно, че когато такива антисоциални елементи биваха залавяни, обикновено ги екзекутираха без съд.

В словесната стенография на пионерите ренегатите обикновено бяха наричани на-ко — съкращение от нарушител на кодекса (индивид,

който с действие е нарушил кодексите за поведение, създадени от Първото семейство и включени в Наръчника на Федерацията).

Дийк знаеше, че ако пилотът е ренегат, трябва да е луд, за да се приближи до някоя попътна станция. Но човек трябваше да е луд и за да стане ренегат. Той не се канеше да разсъждава върху мотивите. С бързо движение натисна клавиша за изхвърляне, извади видеокасетата, пъкна я под дъното на долното чекмедже и натисна бутона „Нахлуване в района“. Бутонът светна червено и пет етажа по-долу в стаята на охраната зазвъня пронизително електрически звънец.

На видеокомуникационния екран се появиха главата и раменете на дежурния лейтенант Мат Хармър.

— Окей, дай ми картина на ситуацията. — Хармър беше заядлив човек с малка брадичка. За да компенсира липсата на героична външност, се беше постарал да развие останалата част на тялото си и по-малко привлекателната страна на характера си. С други думи, беше гадно копеле, което можеше да забие пирон в скала с юмрук.

Дийк му каза за приближаващия неидентифициран апарат и предаде образа върху екрана в стаята на охраната, така че Хармър да може да избере подходящо действие.

— Изглежда, се насочва право към нас — каза лейтенантът.

— През цялото време, откакто го следя — отговори Дийк.

— Смяташ ли, че е от някоя ренегатска банда?

— Не знам откъде другаде би могъл да е. Онова, което не мога да разбера, е защо ще идва при нас.

— Може би се е заблудил. — Дежурният офицер се изсмя злобно. — Няма значение. Като слезе, ще разбере, че това е най-краткият път до стената. Имаш ли оценка за времето на пристигане?

— Да. Ако продължи да лети с тази скорост, ще бъде при нас след осем до девет минути.

Хармър се обърна и заговори бързо на някого.

— Джейки?! Имаме единичен вражески нарушител. Неидентифициран... вероятно на-ко... идва от северозапад. По въздуха. Не питай как, просто слушай! Отделения трето и четвърто да облекат защитни облекла и след пет минути да са на площадката. Ти ще заемеш южната страна с трето отделение. Аз ще взема северната с четвърто. Изпълнявай! — Хармър се завъртя на стола си, пресегна се към контролния панел до видеокомуникационния екран, натисна

бутона и включи сигнал за тревога четвърта степен — следващата след най-ниското ниво на готовност.

В наблюдателната кула една сирена, монтирана на стената срещу Дийк, зави. Като видеокомуникационен оператор Дийк вече беше на поста си и от него не се изискваше никакво по-нататъшно действие, но навсякъде другаде в попътната станция при включване на сирената определени групи трекери спираха онова, което вършеха, и се втурваха по подземните коридори да заемат местата си при оръдията, разположени около станцията, и на други ключови точки в нея.

Хармър погледна образа на екрана на Дийк Хейуд.

— Да ми кажеш нещо друго?

— Само че може би трябва да се опитате да го свалите цял — предположи Дийк. — В Гранд Централ ще искат да знаят дали е самотен смахнат, или онези безотговорни личности имат въздушни сили. Със сигурни данни като тези станцията може да заслужи похвала.

— И аз мисля така — каза Хармър. — Дай ми гласова връзка с пети канал и образ на Мери-Ан. Ще ида да разклатя няколко зъба и се връщам. Междувременно не го изпускай.

— Прието — отговори Дийк.

„Да се разклатят няколко зъба“ беше жаргон на пионерите за излизане на повърхността; страховито напомняне за една от най-лошите фази на лъчевата болест, при която венците се подушат, непрекъснато са възпалени и кървят. Мери-Ан беше полковник Мари Андерсън, тридесет и пет годишна, командир на попътната станция.

Построена над река Арканзас близо до мястото на Пуебло отпреди Холокоста, попътната станция под командването на Андерсън беше най-северната база под контрол на Федерацията; подземен дом на батальон от хиляда пионери с еднакъв брой мъже и жени на възраст дванадесет години и нагоре. По форма тя напомняше на бетонен айсберг; една десета от него беше над земята, останалите девет десети бяха заровени в безопасност в земната кора. Откритата част се състоеше от осмостранен бункер с три етажа, всеки висящ над този под него като обърната стъпаловидна пирамидална кула. Оръдията на всеки ъгъл в масивните подсилени стени покриваха всички входове.

Около бункера на нивото на земната повърхност беше изграден пръстен от оръдейни кули на сто метра една от друга, като минилиния

Мажино — с една важна разлика: оръдията в тази защитна линия можеха да се въртят на триста и шестдесет градуса. Сега, след включване на алармата от Хармър, тези кули — които приличаха на кули на танкове от двадесетото столетие, заровени в земята — бяха заети от разчети от по четирима артилеристи.

От покрива на бункера се издигаше кръгла наблюдателна кула. Осемдесет фута висока и тридесет фута в диаметър, тя приличаше на незавършен морски фар, кацнал на скала сред морето от червена трева. Горният етаж, където седеше Дийк Хейуд и към които сега се беше отправила полковник Андерсън, беше тактическият команден център. Като всички външни структури, кулата беше със стени дебели десет фута и покрити с олово. Прозорци нямаше. Външното наблюдение се извършваше посредством дистанционно контролирани телевизионни камери и много перископи за използване при авария на електрозахранването — авария едновременно невероятна и немислима, но за която бяха взети сложни предпазни мерки.

Под земното ниво, където почвата и скалата осигуряваха допълнителна защита срещу смъртоносната радиация, все още съществуваща във въздуха, основните стени бяха два пъти по-тънки и без оловна покривка — винаги недостатъчна. Тук, наредени на пет етажа, бяха жилищата, трапезариите, електроцентралата, инсталациите за филтриране и вентилация и всички други сервизни и технически съоръжения, необходими за поддържане на попътната станция и за нейното непрекъснато разширение.

Както във всички попътни станции и други части на Федерацията, общото технологично ниво беше странно неравномерно. Електронната апаратура беше много усъвършенствана, за разлика от квартирите и начина на живот, които бяха спартански и трудово ориентирани. Представата, която предизвикваха, беше на група зелени барети, мъже и жени с оръжия от края на 20-о столетие и комуникационна апаратура, транспортирана назад във времето за окупиране на форт на мексиканската граница от времената преди Гражданската война. С една важна разлика: свинското с фасул беше заместено от пакети с дажби от соя.

Вратата на малката кула се отвори и влезе полковник Мари Андерсън, следвана от един младши адютант и трима видеокомуникационни оператори. Дийк Хейуд се наведе над масата, за

да се измъкне от стола си, и направи видимо усилие да застане мирно. Андерсън му кимна и седна на високия си стол. Глен Уайлър, смяната на Дийк, и други четирима трекери, членове на тактическия команден център, дотичаха задъхани по стълбите, отдадоха чест на полковник Андерсън и заеха местата си.

Тя свали жълтата си фуражка с дълга козирка, прекара ръце по сивеещата си вълниста коса и загледа на монитора показаната от Дийк картина. Неидентифицираният планер все още държеше курс право към наблюдателната кула.

— Това ли е?

— Тъй вярно — отговори Дийк. — Хванах го на три мили оттук. Летеше право към нас и се снижава.

Андерсън се обърна към младия адютант.

— Кой е дежурен офицер днес? Хармър?

— Тъй вярно! — отговори отсечено адютантът — наистина усърден младеж.

Андерсън отново се обърна към Дийк:

— Реакция на дежурния офицер?

Дийк каза за двете отделения, изведени над земята от Хармър и командира на караула сержант Джейк Нолан, и добави:

— Имате гласова връзка на пети канал.

Един от видеокомуникационните оператори, който следеше камерите на северната страна, докладва:

— Хармър излиза на площадката.

Дийк включи страничен образ на втория екран пред Андерсън — двете отделения тъкмо се разгръщаха като ветрило около северния и южния край на бункера с пръсти на спусъците на трицевните си въздушни пушки.

Андерсън сложи слушалките на главата си и намести малкия микрофон пред устата си.

— Блу Едно, тук Сънрей. Каква е твоята ПТР? Край.

ПТР беше съкращение на планово-тактическа реакция, което ветераните пионери в хаоса на боя обикновено наричаха „план X“.

По високоговорителите се чу гласът на Хармър:

— Оръдията от външната отбрана го следят. И двете отделения го виждат. Дори ако само кихне, ще...

— Малко по-кратко Мат — каза Андерсън миролюбиво. — Може би ще трябва да го закараме в Гранд Сентрал за разпит.

— Точно това си мислех и аз. Опънах четири небесни въдици. Ако слезе достатъчно ниско, когато мине над нас, ще се опитаме да го закачим за крилата. За първи път имаме нахлуване в района от въздуха.

— Добре — каза Андерсън. — Нямам нищо против, ако малко го обработите. Само да не го направите на кайма.

— Разбрано, край — отговори Хармър.

„Копеле гадно — помисли Андерсън. — Някой ден ще ти изпека топките и ще ти ги давам парче по парче да ги изядеш...“

Споменатите от Хармър небесни въдици представляваха железни куки на въжета, които се изстрелваха от приличащи на малки пехотински минохвъргачки устройства с въздух под налягане на височина 250 фута. Те бяха конструирани за достигане до върха на скали, но с изключение на няколко пробни изстрелвания не бяха употребявани. „Това е моментът“ — мислеше Хармър. Ако успееше, тази сивокоса вещица с плосък задник нямаше как да не му припише максимална оценка за находчивост.

Хармър беше разположил небесните въдици по двойки на изток и на запад от бункера. Ако парцаливият син планер продължеше по същия курс, щеше да мине или покрай едните, или покрай другите. Когато се приближеше, към крилата му щяха да бъдат изстреляни две небесни въдици на двадесет фута една от друга, куките щяха да се забият, въжетата щяха да се опънат и — край.

Въздушният нарушител продължи бавно да слиза, направи кръг на височина петстотин фута над защитата на периметъра и видимо непритеснен от осемте кули с по шест оръдейни дула, се гмурна към северната страна на наблюдателната кула. Когато се доближи до приклекналите бойци, слезе още по-ниско, в обхвата на небесните въдици.

Лейтенант Хармър виждаше пилота съвсем ясно. Планерът му можеше и да е самоделен, но той беше облечен в стандартни кафяво-черни дрехи, носени от всички пионери, които излизаха на повърхността — като неговите и на бойците около него. Синьокрилият планер се насочи на запад от кулата. „Продължавай, тъпако — мислеше тържествуващо Хармър. — Ей сега ще те...“ Даде заповед по радиостанцията в шлема си и двамата бойци на небесните въдици от

тази страна на бункера насочиха дулата с куките към приближаващия се планер и стреляха едновременно. Чу се свистене, назъбените куки излетяха към небето, последва силен камшичен звук и въжетата се развиха със скоростта на поразяваща кобра.

Нарушителят обаче се изплъзна — когато двете въжета излетяха нагоре успоредно едно на друго, той завъртя самолета около дясното крило, промъкна се безпрепятствено между тях и зави плътно около наблюдателната кула.

Хармър изрева в микрофона на шлема си:

— Бренан! Огън! Насочи въжетата да му пресекат пътя! Идва към вашата страна!

Нашественикът отново се измъкна от излитащите въжета, спря за момент, наклони крило да се обърне назад, след това направи кръг около въжетата в най-тясната точка на описаното от тях „X“.

Въпреки яда си, задето бе надигран, Хармър беше впечатлен. Беше чудесна маневра — особено без мотор.

— Само почакай, фукльо с фукльо — промърмори той. — Дотук печелиш. Но вятърът отслабва и слънцето залязва, което означава, че няма да има какво да те държи горе. Така че наслаждавай се, докато можеш, приятелче, щото аз ще те хвана в момента, в който кацнеш, и се кълна, че по пътя до Пуебло ще ти сцепят задника.

Нашественикът направи завой около наблюдателната кула. Сега беше слязъл на около сто фута. Тъмното забрало на червено-белия пилотски шлем беше вдигнато и Хармър видя едно загоряло лице. Не можеше да различи чертите нито да каже дали те изразяват някакво агресивно намерение. Летецът махна на въоръжените мъже, разпръснати на двойки долу, после извади нещо от джоба на гърдите си и го хвърли.

Два малки тъмни предмета, завързани плътно един за друг и прикрепени към развяващ се син вимпел, се извиха от небето и полетяха надолу.

Когато синьокрилият планер мина над него, Хармър почувства как показалецът върху спусъка започва непоносимо да го сърби. Изруга тихо, после излая в микрофона в шлема:

— Не стреляй!

Нашественикът мина над него и пак зави към кулата, обърна лице към монтираната на покрива дистанционно контролирана

телевизионна камера.

В тактическия команден център полковник Андерсън наблюдаваше маневрата на планериста на големите екрани, монтирани на стените като прозорци; видя как пилотът маха с ръка, когато прелетя покрай кулата.

Андерсън се обади по радиостанцията:

— Сънрей до Блу Едно. Какво пусна?

Гласът на Хармър стигна до ушите ѝ през слушалките.

— Нолан отиде да го донесе.

Една от камерите вече беше насочена към Нолан. Дийк Хейуд превключи картината на пулта на Андерсън.

— Плосък камък, парче дърво и лента от синя тъкан от слънчева клетка от скайхок — чу се гласът на Нолан. — Един момент... на дървото има изрязано нещо... „8902 Брикман, С.Р... — Нолан обърна малкото, грубо издялано парче дърво. — Не стреляйте!“

Дийк се обърна към Андерсън.

— На „Луизианската дама“ имаше един планерист на име Брикман. Срегнах го два пъти по време на снабдителния курс на ешелона през пролетта. Запомнил съм го, защото моята майка-настойница е също от Рузвелт и... — Той се отказа от по-нататъшни обяснения. — Искам да кажа... ако е същият човек, той е роднина на началника на военната полиция в Ню Мексико.

Андерсън познаваше добре реалния живот във Федерацията и знаеше, че не е разумно да се правят непоправими грешки, когато се отнася до роднина на щатски началник на военна полиция, така че заповяда по микрофона:

— Сънрей до Блу Едно. Хората ти да свалят пушките си и да му дадат знак да слезе.

В отговор на сигналите въздушният нарушител откачи крака от задните колани, пикира над главите на хората на Хармър, завъртя се рязко и кацна с лице към тях. По радиото в шлема си Хармър заповяда двата взвода да насочат оръжията си към него. После с тъжно изражение се обърна към кацналия планерист.

Летецът развързваше коланите около гърдите си и или не можеше да види неприветливото лице на Хармър зад плексигласовото

забрало на шлема му, или му беше напълно безразлично. Той се усмихна приветливо, когато Хармър се приближи до него, и подаде ръка.

— Здравсти. Това Пуебло ли е?

Хармър спря на една крачка от протегнатата ръка, потисна възникналото желание да размаже с приклад усмихващото се лице и отговори с мълчаливо кимване.

Летецът се отдалечи от синьокрилия планер, замахна с юмруци във въздуха и изкрещя:

— Йее-хааа... Успях! — После попита: — Кой ден е днес?

— Четвъртък, четиринадесети ноември — отговори Хармър, преди да може да се усети. „Наслаждавай му се — помисли той. — Може да ти е последен.“

Сержант Нолан пристъпи напред и застана до Хармър. Нолан бе име, дадено на пионерите трекери, направили първите копки и извършили първите изкопи за попътна станция. Сержантът беше тридесет и осем годишен, десет години по-стар от лейтенанта. Той метна пушката си на рамо, но стискаше в ръка пистолета с пръст на спусъка. В дясната си ръка държеше завързаната за камък малка дървена плочка със син вимпел. Огледа летеца навъсено. Защитните му дрехи бяха несръчно закърпени — също като крилата на самолета.

— Нашият приятел изглежда доста щастлив...

— Да — изръмжа Хармър. — Умът му трябва да е облъчен с гама-лъчи. — После се обади по радиостанцията в шлема си на бойците, които бяха заобиколили безмоторния планер. — Вкарайте това нещо вътре. Използвайте товарната площадка.

Когато бойците хванаха окъсаните, покрити с плат крила, летецът извика:

— Хей, момчета, по-внимателно! Белият дом може би ще реши да го постави в музея в Гранд Централ.

Хармър стисна пушката си толкова силно, че едва не изкриви цевта. Съжали, че беше послушал нареждането на Мери-Ан да не „правят на кайма“ неканения посетител.

— Тоя тип май има железни нерви — прошепна Хармър на Нолан.

— Само се перчи, сър — отвърна Нолан и се обърна към летеца; гласът му излизаше от малката високоговорителна решетка на шлема.

— Виж сега, приятел, май имаме проблем със самоличността. На шлема ти пише ФАЗЕТИ, а на тая дъсчица пише БРИКМАН. Кой от двамата си ти?

Летецът свали червено-белия си шлем и застана мирно.

— 8902 Брикман, сър! Планерист на борда на „Луизианската дама“ от 20-и април, свален при операция на североизток от Шайен на 12-и юни и сега идващ за получаване на задача! — Освободената от шлема вълниста руса коса на младия човек падна върху врата и раменете му.

Лейтенант Хармър се взря в седемте тънки като миши опашки плитки, завързани със синя лента — три над едното ухо и четири над другото, — после размени невярващ поглед с Нолан. Никога през всичките години, откакто беше облякъл първата си униформа още на тригодишна възраст, не се беше изправял пред такава несъвместима гледка.

— Кълъмбъс! Погледни косата му! Нагиздил се е като скапан мют!

Нолан подаде на Хармър дървената плочка със завързания за нея камък, свали пушката от рамото си и я насочи към гърдите на Брикман.

— Добре, приятел, свали ножа, който е завързан на крака ти, и го пусни на земята пред теб.

Брикман клекна на едно коляно и започна да разкопчава коланите около крачола на десния си крак.

Хармър погледна изрязаното на дървената плочка, след това я подаде на най-близкия боец.

— Кочеф! Предай това на полковника!

Боецът тръгна към бункера. Брикман се изправи и пусна ножа с ножницата в краката на Нолан. Докато той вдигаше ножа и четеше изрязаното на дръжката име, Хармър го прикриваше.

— Ножът на Нейлър и шлемът на Фазети. Какво друго си взел при твоите пътувания?

— Нищо.

Нолан пхна ножа в страничния джоб на панталоните си и заби дулото на пушката си в корема на Брикман.

— Добре. Ръцете на тила, пръстите преплетени.

Брикман вдигна ръце и се поколеба.

— Не искате ли да знаете какво съм преживял?

Сержант Нолан посочи с дулото на пушката си бункера.

— Затваряй си устата и прави каквото ти се казва.

Всички в Пуебло добре познаваха процедурата за третиране на ренегати. На нарушителите не се разрешаваше да разговарят с арестуващата ги група. След като нарушителят бъдеше идентифициран, към него трябваше да се обръщат с ясни, кратки заповеди. Той трябваше да бъде обискиран, окован, с качулка на главата и затворен в единична килия, докато не бъде изправен пред старши офицер на арестувалото го поделение. Ако нарушителят не можеше да бъде затворен, трябваше да се ограничи временно възможността му да говори — с други думи, да му се запуши устата. Ако не се подчиняваше безусловно на издаваните заповеди, трябваше да се „предупреди физически“. Ако започнеше да буйства или се опиташе да избяга, трябваше да бъде подложен на „обездвижване“ — т.е. да бъде застрелян.

Брикман вдигна ръце малко по-високо.

— Вижте, момчета... нека си изясним едно нещо. Аз не съм рене... — Той млъкна и се опита да се обърне, Хармър се хвърли напред, пушката му се превърна в движещо се неясно петно.

Твърдият гумен приклад удари с парализираща сила нервния център в дясната ръка на Брикман точно под раменния мускул. Силата на удара беше изчислена да причини максимална болка, без да счупи никакви кости. Хармър продължи с цевта и го удари по шията отляво, където тя се съединяваше с рамото — друг нервнен център. Когато Брикман изви гръб от удара, Хармър завъртя приклада за удар в бъбреците и го ритна силно в прасеца на десния крак.

— По-полека, лейтенант — промърмори Нолан. — Полковник Андерсън го иска за разпит.

Брикман бавно падна на колене и се хвана за дясната ръка. Задъха се, лицето му се изкриви от болка. При това положение много други биха запищели, Нолан трябваше да му го признае. Хармър го ритна в корема и го събори настрана. Брикман се претърколи по гръб. Хармър седна върху него, натисна приклада върху шията му и прикова главата му към земята.

— Добре, приятел, сега е *твоя* ред да разбереш нещо. Никой от младшите чиновци не се обръща към офицери и сержанти със: „Здрасти, момчета“. Второ, не съм благоразположен към такива летящи лайна

като теб от фантастичната Академия, които се опитват да правят момчетата ми да приличат на тълпа задници. И трето — Хармър натисна по-силно приклада в гърлото на Брикман, — не обичам войници с панделки в косата. Разбрахме ли се?

— Тъй вярно, сър! — каза задъхано Брикман. Беше напрегнат, мъчеше се овладее болката, втренчил очи в Хармър.

Хармър познаваше този поглед, знаеше какво означава той. Беше го виждал достатъчно в огледалото. Той идваше от упоритите хора, които не знаеха кога да отстъпят. Вдигна приклада на пушката си от гърлото на Брикман — надяваше се, че той ще каже нещо. Каквото и да е, стига да може да послужи като извинение да направи няколко нови белега върху това хубаво момчешко лице.

В ухото му прозвуча тихо гласът на Мери-Ан:

— Сънрей до Блу Едно. Стига вече Мат, получи каквото искаше. Изправи го и ми го доведи. И се погрижи да не се спъне по пътя надолу по площадката.

Първият разпит на въздушния нарушител се проведе в подземния кабинет на Мери-Ан — оскъдно обзаведена стая в секцията, известна като Централно главно командване. Полковник Мери-Ан седеше зад бюрото си, от двете ѝ страни седяха двамата ѝ старши батальонни офицери майор Роскоу и майор Хилър. Дървената плочка с името на Брикман, камъкът и синият вимпел лежах на бюрото пред нея, поставени успоредно на стандартния му боен нож. Третият предмет върху бюрото беше шлемът му с широки бели светкавици от двете страни. Отпред, над затворения тъмен плексигласов визьор, беше изписано името ФАЗЕТИ, а над него бе червено-бяло-синята звезда на Федерацията. Нямаше никакъв бележник нито документи. Трекерите не записваха на хартия. Те пишеха на клавиатура и четяха на телевизионни екрани.

От лявата страна на Андерсън бяха поставени персонален монитор и клавиатура — неизбежната връзка с останалата част на попътна станция Пуебло и с Гранд Централ.

Андерсън натисна един бутон и се свърза с адютанта във външния офис.

— Доведете го.

Лейтенант Хейуд и сержант Нолан влязоха, отдадоха чест и застанаха от двете страни на вратата. След тях влезе Брикман — водеха го двама бойци. Белезниците около китките му бяха свързани с железни вериги към други на краката под коленете. Веригите бяха достатъчно дълги да може да вдигне ръцете си успоредно на земята, когато стои прав, и да може да се храни или да си бърше задника; веригата, свързваща белезниците под всяко коляно, му позволяваше да ходи, но не и да тича. Главата му беше покрита с черна качулка, завързана с връзка около врата.

Гласът на Нолан прогърмя в стаята:

— Нарушител и ескорт — СТОЙ! — Токовете удариха в пода в унисон. — Ескорт, СВОБОДНО!

Андерсън кимна на двамата бойци и те отдадоха чест и излязоха от стаята. Нолан свали качулката на пленника, отстъпи назад, удари токове и застана мирно.

— Свободно, господа — каза Андерсън. — Ти също, Брикман.

Брикман запримига бързо на силната светлина и пое жадно въздух. Андерсън разгледа младия човек. Също като на Хармър, на нея й беше доста трудно да приеме дългата коса със седем плитки с ленти. Във Федерацията подстрижките бяха в съответствие с изискванията на военноморския учебен лагер — ниско подстригана коса или къс перчем бяха единствените разрешени прически. Само мютите носеха дълги сплетени коси; мютите и на-котата. Но това беше нещо, което бръснарят в базата можеше да оправи за петнадесет минути. Андерсън зачеркна косата и с одобрение отбеляза загорялото красиво лице със силна челюст, ясните сини очи, тялото с квадратни рамене и тесни бедра. Беше мъж, с каквито обичаше да ляга през малкото си свободни от служба часове. Този обаче беше строго забранен. Нямаше значение. В Пуебло имаше достатъчно други — твърди като скала мъжаги, които знаеха как да я задоволят. Не толкова красиви като този, но достатъчно добри в полумрака.

Андерсън взе дървената плочка, на която Брикман беше изрязал името си, и кимна към видеомонитора.

— Свързахме се с „Дамата“. Оттам потвърдиха, че 8902 Брикман С.Р. е бил назначен на военна служба на форт Никсън/Уърт на датата, която посочваш. Същият планерист е записан като СВ/ВТ на 12 юни след едно сражение с големи сили на Плейнфолк мюти североизточно

от Шайен. Нейлър и Фазети, планеристи от същата част, също са записани като СВ/ВТ през този ден.

„СВ/ВТ“ беше съкращение на пионерите за „свален/вражеска територия“; произшествие — с предвидими фатални последствия — по време на бойна операция над мютска територия.

Андерсън въведе на клавиатурата трицифрен код и на телевизионния монитор се появи лицето на Дийк Хейуд.

— Дийк, успя ли да се свържеш с Гранд Централ?

— Съвсем не. Имаме проблеми с връзката. Трябва да предам сигнала през Рузвелт/Санта Фе.

— Добре. Обади ми се, когато получиш гласови и пръстови отпечатъци. — Андерсън изчисти екрана и погледна Брикман. — Междувременно ще приемем, че си този, за когото се представяш. — Тя погледна лейтенант Хармър. — Намерихте ли нещо друго при обиска?

— Съвсем не. Всичко, което намерихме, е на масата.

Андерсън погледна Брикман в очите; отбеляза проникателния, интелигентен поглед, който срещна нейния; открит, нетрепкащ.

— Някаква идентификационна карта?

— Не, за жалост. — Той протегна длани в извинителен жест, ръцете му се движеха с бързината, която позволяваха веригите. — Загубих всичко, освен дрехите, с които съм облечен.

Андерсън пак погледна монитора, където бяха изложени изпратените от ешелона подробности.

— Свален на 12 юни... — каза тя. — Сега сме 14 ноември. Къде си бил и какво си правил през последните пет месеца?

Това беше въпросът, от който се страхуваше Брикман, докато летеше на юг и очакваше да премине ужасната буря и да задуха благоприятен вятър. Кацнал на една планинска тераса, той беше мислил дълго и задълбочено върху този момент — какво точно да каже и колко от преживяното да разкрие.

Беше го обмислял, защото знаеше, че отговорът му ще доведе до много други въпроси, които в зависимост от неговите отговори могат да превърнат разпита във въпрос на живот и смърт. Не можеше да каже цялата истина, защото мнозина от онези, от които щеше да зависи съдбата му, щяха да намерят чутото не само неправдоподобно, но и напълно неприемливо. Онова, което му се беше случило, нещата, на

които беше станал свидетел, които сега знаеше, противоречаха на всичко, на което беше учен като дете във Федерацията; онова, което беше открил, противоречеше дори на общопризнатата мъдрост на Първото семейство.

Андерсън се намръщи.

— Не чу ли какво те попитах?

— Тъй вярно, чух. — Брикман пое дълбоко дъх и призна без повече да мисли: — Бях пленник на мютите. Плейнфолк. Племето М'Кол.

Полковник Андерсън погледна двамата батальонни офицери, после се обърна към лейтенант Хармър и сержант Нолан. Те изглеждаха също толкова изненадани, колкото и тя.

— Мат, Джейк...

Хармър и Нолан застанаха мирно.

— Не сте чули отговора на моя въпрос. Разбрахте ли ме?

— Тъй вярно — отговориха в един глас те.

— Изчакайте навън. Ако възникне проблем, ще ви повикам.

Хармър и Нолан отдадоха чест и излязоха. Хармър не затръшна вратата, но я затвори достатъчно рязко, за да изрази раздразнението си, че са го прогонили точно когато нещата са започнали да стават интересни.

Андерсън имаше своите основания. Ако казаното от Брикман беше вярно, колкото по-малко хора знаеха за него, толкова по-добре. Тя прекара пръсти по вимпела от синята тъкан, изглади го върху бюрото, после погледна Брикман.

— Мютите не вземат пленници.

— Вече вземат — отвърна Брикман.

Андерсън се обърна към майор Хилър.

— Джери... дай един стол на този младеж. И седнете и вие. Само че първо... — тя подаде на майор Роскоу червено-белия шлем — сложи този боклук някъде.

Роскоу вдигна нещата от бюрото на Андерсън и ги сложи на една полица.

Андерсън погледна Брикман от упор.

— Искам да ти обърна внимание върху двете почетни грамоти на стената зад мен. Награда на батальона, понеже тук вършим всичко според Книгата. Това означава, че докато не проверим твоята история,

ще те третираме като заподозрян на-ко според условията и ограниченията, изложени в Наръчника. С други думи, ще бъдеш окован във вериги, затворен в единична килия и с качулка на главата винаги когато те извеждат навън. Лейтенантът, който оглавяваше групата по посрещане, е добър човек, но понякога е прекалено фанатичен. Очевидно си казал нещо, което не е трябвало. Няма да разреши никакви своеволия, но трябва да знаеш, че и аз, и моите другари офицери споделяме неговата неприязън към нарушителите на Кодекса. Ако се окажеш такъв, ще бъдеш изправен до стената... или тук, или в Гранд Централ. Ако е тук, аз ще бъда там да дам заповедта за стрелба. Ясно ли е?

— Тъй вярно!

— Добре. Седни. — Лицето на Андерсън малко омекна. — Изглежда, пътуването ти не е било леко.

— Но си заслужаваше, мадам. — Брикман седна с изправен гръб и вдигната глава като първокурсник при постъпване във Въздушната академия.

„Интересно — помисли Андерсън. — Обичайна проява на дисциплина към властта, но очевидно отсъствие на страхопочитание. Типичен планерист от Ню Мексико.“ Но имаше нещо друго, което беше различно в този млад мъж. Победител, несъмнено. Но не беше само това. На Андерсън ѝ беше трудно да го определи, но ако я накараха, щеше да каже, че Брикман има неуловимо излъчване на превъзходство, на скрита непреодолима сила. Такава, която може да изведе човек на самия връх.

Мониторът светна и на екрана се появи Дийк Хейуд.

— От Гранд Централ току-що пристигнаха идентификационните данни на Брикман. Подадох ги на конвертора. Можем да сравним гласовите и пръстови характеристики.

Андерсън натисна бутона, с който включи образа си на екрана пред Дийк.

— Ще се свържа по-късно.

— Има още нещо, мадам. Досието му е с достъп девето ниво.

Дъхът на Андерсън спря.

— Добре, свържи ме.

Информацията, предавана по контролираните от КЪЛЪМБЪС видеомрежи, беше с различни нива на достъп. Нивото на достъп се

контролираше с магнитно кодирана идентификационна карта, носена от всеки пионер. С всяко повишение на пионера или с даване на допълнителни привилегии, или заемане на пост с по-високи отговорности нивото на достъп нарастваше. Като полковник, който командва важна попътна станция, Андерсън имаше девето ниво.

Дийк изчезна от екрана и показа част от картотеката на Брикман, предадена от Рузвелт/Санта Фе от КЪЛЪМБЪС — гигантския всезнаещ компютър, който функционираше като мозък и централна нервна система на Федерацията.

Андерсън дръпна калъфката, скриваща екрана от двамата ѝ батальонни офицери, сега седнали от двете страни на бюрото, извади идентификационната си карта, пхна я в отвора и каза на машината:

— 5824 Андерсън. Разпечатка, моля.

Последва кратка пауза, през която мрежата свери гласа ѝ със записи си, след това на екрана се появи ново съобщение.

Състоеше се от две букви, четирицифров сериен номер, след него още две цифри: СТ-3552-ВР. Кратко, но съдържателно. „СТ“ означаваше „Селективно третиране“; „ВР“ — „На вниманието на ръководители“; цифрите показваха просто поредния номер на Брикман в списъка за селективно третиране.

Андерсън натисна бутона за изхвърляне на идентификационната карта и кодът СТ изчезна от екрана. Беше поверително повикване. За щастие Дийк беше видял нивото на достъп преди тя да беше отишла по-нататък. „ВР“ означаваше, че срещу субекта не могат да се предприемат никакви административни действия, без разрешението на Белия дом в Хюстън/Гранд Централ.

Първото семейство имаше свои планове за Стивън Рузвелт Брикман.

ГЛАВА 2

КЪЛЪМБЪС беше програмиран да сигнализира в Белия дом при всяко запитване, отнасящо се до досиета с гриф „ВР“. Когато изпрати данните в Пуебло, той веднага събщи за това на Контрола на централния архив — поделение, директно подчинено на членове на Първото семейство, — заемащ двадесет етаж, всеки с размерите на футболно игрище, с много редици екрани и клавиатури, на които денонощно имаше оператори. На екрана на един оператор в секцията „Селективно третиране“ светна съобщение „Искане за достъп до списъка с поверителни досиета“.

Белият дом побърза да потвърди продължаващия си интерес към 8902 Брикман, С.Р. Предаването на данните за гласова идентификация беше последвано от видеограма до полковник Андерсън: „Само за вашите очи. Брикман не трябва, повтарям, не трябва да бъде разпитван. Никой от неговата родна база не трябва да бъде допускан до него нито да научи за неговото присъствие. Освен най-кратки заповеди или инструкции никой не трябва да разговаря с него. След като бъде сигурно идентифициран, той трябва да бъде прегледан от лекаря на попълната станция, който да докладва за здравословното му състояние. След това да бъде изолиран, докато не се уреди прехвърлянето му. Дотогава да бъде третиран като заподозрян нарушител на Кодекса, без да се прилага физическо насилие.“

Андерсън не беше нервна жена, но знаеше, че няма да намери покой, докато не се отърве от Брикман. Беше постъпила правилно, като бе отпратила Хармър и Нолан при първото споменаване за пленничество при мютите. Ако новината се разчуеше, това щеше да има неблагоприятен ефект върху морала на бойните подразделения. Беше естествено от Гранд Сентрал да искат първи да анализират всичките последици, но — по дяволите — тя беше командир на попълната станция на фронтовата линия! Трябваше дай се разреши да знае какво става.

Андерсън крачеше в квартирата си и се мъчеше да преодолее обзелото я разочарование. Нищо чудно, че Хармър почти бе затръшнал вратата. Тя знаеше как се чувства той. Спря и удари силно с юмруци по дългата маса, на която от време на време обядваше с офицерите си. Това ѝ помогна да се успокои — поне малко. „Всичко с времето си — каза си тя. — Гранд Централ ще оцени фактите, след това ПОЛРАЗ — полевого разузнаване — ще разпрати рапорт до всички заинтересовани страни. Фактът, че Брикман претендира, че е бил пленник почти пет месеца преди да избяга, няма да промени нищо. Това не спря мютските банди да атакуват през лятото работните групи в Пуебло. И няма да спре трекерите да убиват мюти.“

Успехът на Брикман да построи планер от ограбени от мютите части беше невероятен, но ако, както Мери Андерсън подозираше, той го беше сглобил под носа на похитителите си, това означаваше, че мютите Плейнфолк са по-тъпи от южните си братя, чиито разпръснати останки бяха заловени и откарани в работни лагери. Това бе предпоследната фаза на омиротворителната програма на повърхността. Крайната фаза — унищожението — щеше да дойде, когато във въздуха вече нямаше да има мютска отрова.

Андерсън знаеше думите на „Четвъртото вдъхновение“ наизуст. Това беше видеофилм, от който в моменти на съмнение тя често черпеше утеха; моменти на мрачна потиснатост, сама в леглото, когато започваше да се чуди, да се пита... тя отърси тези мисли от ума си, обърна се към големия портрет на Генералния президент, закачен на стената над масата, и през ума ѝ премина ехото на неговото послание. Да! Наистина щеше да дойде ден, когато бункерите щяха да се изпразнят и всички от Федерацията щяха да излязат от базите, за да си върнат наследството — света със синьото небе, който мютите им бяха откраднали.

Това обещание беше направено от Първото семейство, основателите на Федерация Амтрак. Поколения трекери се бяха трудили неуморно да помогнат то да се осъществи; с радост бяха посветили живота си за операции на повърхността. Техните усилия не бяха напразни. Мечтата, вдъхновявала онези, които си бяха отишли, вече бе достатъчно близко до осъществяване. Децата на децата, родени от майките настойнички на поколението на Андерсън, щяха да живеят под открито небе, да виждат изгрева на слънцето и луната; да чувстват

дъжда по лицата си... нямаше само да гледат как плиска по забралата или да чуват как барабани по шлемовете; те щяха да очистят повърхността; да изтрият от лицето на земята всички мюти и да построят Нова Америка. Това щеше да се случи. Но не и докато трекерите, които живееха под земята, не преодолееха страха си от откритите пространства. Да нямат причина за безпокойствие. Първото семейство работеше върху това. Федерацията Амтрак беше изминала дълъг път, откакто нейният основател Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви беше събрал верните четиристотин души около себе си и се беше грижил за тях през Дългата нощ — травматизиращата последица от Холокоста.

В началото Федерацията се бе състояла само от няколко дупки, разпръснати по южния край на държавата, известна някога като Съединени американски щати. Тази страна беше изгорена, оплячкосана и опустошена от мютите — деформирани полуидиоти мутанти, които в една оргия на разрушение бяха изпуснали отровен радиационен облак, убил милиони мирни хора и принудил шепата оцелели да потърсят убежище под земята.

Възстановяването започнало дълбоко под разрушения град Хюстън в една подземна база, построена да помести мощния КЪЛЪМБЪС. Преименувана в Гранд Сентрал от Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви, Генерален президент, тя станала постоянен дом на Първото семейство. Макар че никой от щатите отпреди Холокоста сега не съществуваше като законна социална или икономическа единица, техните исторически граници и имена се бяха запазили. Тексас, фокалната точка на Федерацията, бе станал известен като вътрешен или централен щат. С времето подземната империя се бе разширила, бе изградила бази под Оклахома, Арканзас, Ню Мексико, Луизиана, Мисисипи и Аризона. Те бяха наречени външни щати. Канзас и Колорадо, последните придобивки, бяха означени като Нови територии през 2886 и 2954, годината, в която беше родена Андерсън. „Нова територия“ беше прикрит начин да се каже, че щатът още не е под контрол на Федерацията. Имаше една малка нарастваща трекереска база в земната кора под Уичита, Канзас, която накрая щеше да побере цяла дивизия; в Колорадо пък съществуваше само попътната станция в Пуебло, населявана от пионерния батальон на Андерсън. Федерацията би могла да предяви претенция за целия щат Колорадо, но поради

практически съображения Пуебло, разположен в южната част на щата, маркираше границата — северната граница на надземното владение на Федерацията. Отвъд нея лежеше вражеска територия — страната на мютите, или както я наричаха самите — Земята на Плейнфолк, народа на равнинците.

Трудността идваше от това, че мютите не признаваха граници. За получовешка раса те бяха и хитри, и упорити. Бяха убедени, че земната повърхност им принадлежи. И затова продължаваха да се връщат и да бъдат убивани. Андерсън мислеше, че това се дължи на мозъчни увреждания, предадени им по наследство. Бяха твърде тъпи, за да се учат. Но не достатъчно тъпи. Тяхната неспособност да помнят й беше вътълпявана още от училище, но тези уроци все още знаеха как са се случили нещата в света. Групи от хора с израстъци по главите проникваха в така наречените „омиротворени райони“ на външните щати и нападаха работните групи над земята, ешелоните и охранителните постове във фабрики и обработващи заводи. Задачата на мрежата от попътни станции, изградена на стратегически места, беше да спира тези набези.

В продължение на столетия след Холокоста мютите бяха доказали, че имат пълен имунитет срещу радиацията, която обгръщаше земята; всъщност те, изглежда, нарастваха въпреки все по-големия брой избивани от пионерните експедиции. Мютите живееха средно два пъти по-дълго от трекерите и се говореше, че по численост са петдесет пъти повече от тях. При последното преброяване през 2985 година трекерите бяха под 450 000, което означаваше, че ако разузнаването беше преценило правилно, на земята имаше над двадесет и два милиона мюти!

Лично на Андерсън й беше трудно да го повярва. Тя не беше безразлична към някои привлекателни страни на действителността на повърхността, но, общо взето, за нея това беше огромно неприветливо място. Беше излизала горе много пъти за по една година и никога не беше виждала петстотин или шестстотин мюти наведнъж. Някой от нейния екип беше измислил добро име за повърхността. Голямото празно място. Наистина беше празно! Това беше и все още продължаваше да е най-силното й впечатление. Тиха страна, където се криеше опасност, готова да се нахвърли върху непредпазливия; спяща страна, чакаща търпеливо столетия завръщането на законните си

собственици. Ако там наистина имаше двадесет и два милиона мюти, човек не би могъл да мине дори двадесет метра, без да се спъне в някой от тях.

Съмненията на Андерсън не се споделяха от Гранд Централ. При такива тревожни оценки за числеността на врага не беше изненадващо, че главната задача на силите на Федерацията на повърхността беше да контролират общия брой на мютското население чрез продължаване на програмата за омиротворяване, започната през 2465 година. Пионерите от попътни станции като Пуебло и тези от пътуващите ешелони — като този, на който беше служил Брикман — изпълняваха своята част чрез провеждане на наричаното от Гранд Централ огнено прочистване — операции по опожаряване, при които всеки възможен източник, който можеше да осигури на мютите храна и подслон, беше методически разрушаван, а всяко животно в обхвата на оръжията на патрулите — убивано. Самите мюти бяха на върха в списъка с цели. Навсякъде, където тактическите условия позволяваха, младите мъже и жени мюти бяха отвеждани да попълват живата сила в работните лагери; старите и прекалено младите биваха ликвидирани.

Това беше ужасна, мръсна работа, в която Андерсън беше участвала, докато се придвижваше нагоре в йерархията. Но тя трябваше да бъде свършена. Всички го знаеха. Бяха отгледани, за да я вършат. Във Федерацията човек се подчиняваше на заповеди. Без да пита защо. Андерсън беше типичен продукт на Федерацията. Тя беше добър войник, строг командир. Но понякога си задаваше въпроси, на които нямаше лесни отговори. Въпроси, за които многократно се беше опитвала да престане да мисли, но които продължаваха да се въртят в ума ѝ и да подкопават желязната ѝ решителност.

От време на време напрежението ставаше непоносимо. За тези особено трудни моменти, когато дори меденият глас на Генералния президент, напяващ „Четвъртото вдъхновение“, не беше достатъчен да намали напрежението, Андерсън имаше свое лично спасение. Зад големия портрет на Джордж Рузвелт Джеферсън 31-ви тя имаше ценен запас от трева рейнбоу, взета от един на-ко, който беше изправен до стената заради глупостта си да я пренесе тайно на попътната станция с ешелон, извършващ обичайния си тримесечен курс. Официално доказателството трябваше да бъде изгорено след съд по бързата процедура, но командирите на попътните станции, ако бяха умни,

можеха понякога да приберат такива неща. Андерсън спадаше към тази категория. Въпреки външно твърдото ѝ конформистко, малко тежко държане, тя не пропускаше този номер. В подземните бази на Федерацията дори строевите полковници трябваше да се пазят. Всеки трябваше да се пази. Но на фронтовата линия — въпреки онова, което тя беше казала пред Брикман — човек можеше да наруши малко правилата. Е... някои правила. Защо иначе бе положила толкова труд да стане полковник?

Само майор Джери Хилър, най-близката другарка на Андерсън и единствената друга жена в Пуебло с ранг над лейтенант, знаеше тайната ѝ. Това беше нарушение на Първи кодекс, но тя имаше достатъчно доверие в синеоката си приятелка и знаеше, че Хилър няма да стане доносница и да съобщи на началниците на военната полиция.

Мютите пушеха тревата с лули. Андерсън нямаше лула.

Повечето трекари, които пушеха трева, я завиваха в сухи листа. Андерсън също имаше листа. Разстоянието от около два пръста зад рамката беше идеално скривалище. Холографският портрет бе неизменна украса във всяко жилищно и работно помещение във Федерацията. И макар трекарите да се молеха по три пъти на ден пред тези портрети на Първото семейство, всъщност никой не ги *гледаше*. И беше напълно изключено някой да помисли да премести някой портрет.

Освен ако не си полковник и не искаш да вземеш нещо, скрито зад него.

Андерсън свали портрета от стената, взе залепената на гърба торбичка, после отново го закачи. Под благия поглед на белокосия Генерален президент грижливо сви така наричаната „рийф“, взе един щепсел и прикачена откритая жица от същата торбичка, пъкна го в електрическия контакт и когато жичката се зачерви, я запали, смукна една голяма успокоителна доза пушек, вдигна рийфа към Джеферсън 31-ви в ироничен поздрав, след това спокойно отиде в спалнята си. Намали осветлението, изтегна се на леглото в полумрака и дръпна пак. Почувства се много по-щастлива. Разочарованието, което се беше събрало в нея, след като беше получила заповедта да „предаде“ Брикман, започна да се разсейва. Какво я интересуваше! Нека онези златотъкани торби с лайна в Гранд Сентрал научеха лошите новини. Може би това щеше да им налее малко ум в главите.

Стената на спалнята започна да променя цвета си и да се изкривява навън. Обзе я приятна вцепененост. Напрежението от полковнишкото клаустрофобно съществуване се разсея; проблемите за поддържане на високо ниво на мотивация и дисциплина, изисквани от Гранд Централ, престанаха да съществуват; кървавите образи на мъртви получовешки същества и осакатени трекери престанаха да минават пред очите ѝ. Осмоъгълните осветителни панели на ниския таван заискриха, полетяха надалеч, все едно тя беше в разширяващ се балон, после балонът тихо се спуска и се пръсна на хиляди парчета. Парчетата примигнаха и се превърнаха в звезден килим.

Това беше моментът, известен на трекерите като „тунелиране“ — щастливото време...

Два дни по-късно, след друга видеограма от Гранд Централ, от североизток в Пуебло долетяха три сребърни скайхока с червени краища на крилата и един самолет със защитна окраска в червено, черно и кафяво, като ешелоните, и поискаха разрешение да кацнат. От мястото си пред главния пулт Дийк Хейуд ги проследи с широкообхватната телевизионна камера; видя ги ясно над наблюдателната кула в триъгълна формация, после един подир друг те кацнаха на южната страна на бункера.

Дийк ги гледаше с интерес. В станцията беше пристигнало описание на новия скайхок „Марк Ту“, с който се извършваха изпитания, но сега той го виждаше с очите си. Вместо изтеглено назад напълнено с газ крило този нов самолет имаше твърди крила с прав водещ край, кръстовидна опашка, монтирана над тласкащия мотор, и аеродинамичен прозрачен капак над откритата преди кабина. Целият му вид беше по-лъскав, по-внушителен, по-страшен. Когато дойде по-близо, Дийк видя, че е двуместен, с разположени една до друга седалки.

Самолетът беше излетял от прославения ешелон „Ред Ривър“, известен повече като „Биг Ред Уан“, чийто боен рекорд не беше надминат през последните осемдесет години. „Биг Ред Уан“ беше убиец номер едно на Федерацията и всеки пионер с амбиция повече от един грам се стремеше да служи на него.

Уиман, русокосият, ниско подстриган планерист, командир на въздушната команда, отдаде чест на Андерсън с безупречна точност и ѝ подаде малка дискета с копие от заповеди за прехвърляне на Брикман. Андерсън предаде дискетата на Джери Хилър, която я постави в драйвърния слот на електронния модул зад видеомонитора, направи проверка за валидност и после показа съдържанието ѝ.

Андерсън бързо го прегледа. Четиримата планеристи от „Биг Ред Уан“ щяха да ескортират Брикман до Рузвелт/Санта Фе. Заровен дълбоко под пустинята на Ню Мексико, той беше най-близката база, свързана със совалка с Гранд Централ. Брикман трябваше да пътува закачулен и окован в двуместния самолет. В Санта Фе трябваше да бъде предаден в офиса на началника на военната полиция, откъдето щеше да продължи до Хюстън/Гранд Централ. Планерът, който той беше направил в плен при мютите, трябваше да бъде изпратен със следващия ешелон, който щеше да пристигне в Пуебло.

Вратата на килията се отвори, Стив Брикман скочи и застана мирно. Влязоха трима военни полицаи; четвъртият остана в готовност в коридора навън. Двамата извършиха рутинна проверка на белезниците на ръцете и краката му; третият, с гумена палка с олово в ръце, стоеше на две крачки зад тях, готов да се справи с всеки проблем.

След началния разпит го откараха в болницата на попътната станция, където му наредиха да се съблече. После беше основно изтрит от главата до краката от двама лекари с маски и с гумени ръкавици. Те му наредиха да разплете плитките със сините панделки и да си измие косата, след което беше прегледан в почти пълна тишина от хирурга — капитан. После с почти същото пълно мълчание му дадоха чисто памучно бельо, нови бойни обувки и черна униформа — отличителни дрехи на нарушител. На гърдите и на гърба имаше диагонален жълт кръст, който се виждаше от цяла миля — и беше и добра точка за прицелване. Щом се облече, го оковаха във вериги и го затвориха в килия.

Стив не беше създавал никакви трудности и не смяташе да създава, но много бързо всичко му писна. Беше очаквал предпазлив прием в Пуебло, но след като беше кацнал и се беше идентифицирал,

защо го третираха като ренегат? Кристофър Кълъмбъс... не се ли беше върнал по собствена воля?!

Един от военните полицаи извади качулка и я надяна върху главата на Стив. После го хванаха за ръцете и някой каза:

— Хайде мърдай.

Стив разбра, че върви по същия път, по който беше прекаран преди. Той водеше до кабинета на Андерсън. Завой надясно от килията, сто крачки, двадесет стъпала, завой наляво, тридесет крачки, асансьор и изкачване. Може би три етажа... беше трудно да се каже. След това наляво, други тридесет крачки право напред, завой надясно в някакъв външен кабинет. Стоп. Гласове — мърморещи, приглушени, измъчващо неясни. Отваряне на втора врата. Във въздуха под качулката проникна слаб аромат. Рязка команда, издадена от някой наблизо.

— Мирно!

Същият глас официално докладва за присъствието си на Андерсън и му заповяда да застане свободно. Стив направи всичко, което можеше; веригата между китките не беше достатъчно дълга, за да може да постави ръцете си в правилно положение. Чу ескортът му да излиза. Когато вратата се затвори, майор Роскоу с едно бързо движение отвърза и свали качулката. Стив замига на ярката светлина.

Андерсън седеше зад бюрото си, до нея стоеше руса жена — майор — с широки бедра; предния път Андерсън се беше обръщала към нея с „Джери“. Джери беше навряла задника си в панталони два размера по-малки. Резултатът беше опънати шевове и форми, които отвличаха вниманието. За поделение, за което се предполага, че се управлява по Книгата, това беше странно отклонение от правилата за облекло, предписващи стандартните гащеризони и работни облекла да са свободни.

— Добри новини, Брикман — каза Андерсън с нотка на презрение. — Твоят случай се поема от Гранд Централ. Днес заминаваш за Рузвелт/Санта Фе. Със самолет. — Тя видя изненадата му. — Не се вълнувай. Ще си пътник.

Пътник? Любопитството на Стив нарасна. Откога имаше двуместни „Скайхок“?

Андерсън стана.

— Желая ти късмет, Брикман. Не зная какво си направил, но се надявам да ти се размине.

— Благодаря.

Андерсън кимна на майор Роскоу.

— Сложи му качулката.

Роскоу нахлузи качулката на Стив и завърза връзката. Вратата се отвори, по пода затропаха ботуши, после го хванаха за ръцете и бързо го изведоха от кабинета.

Андерсън се обърна към любимия си майор.

— Джери, зная, че Брикман беше обеззаразен от медиците още при пристигането му тук, но не искам да поемам никакви рискове. Кристофър знае каква зараза може да е прихванал от мютите. Искам този кабинет и всички места, където е бил, да бъдат стерилизирани. Особено килията. Погрижи се подът, стените и таванът да бъдат почистени с пара и дезинфекцирани. Дюшекът, юрганът и всичко, което е използвал, да се изгори. — Тя погледна ръцете си и се намръщи. — Ако знаех къде е бил, никога не бих се докосвала до нещата му. През последните два дни взех поне шест душа. Изтрих си кожата почти до кръв. — Тя вдигна глава към Хилър. — Какви прибори използваше за хранене?

— Не се безпокойте. Всичко беше за еднократна употреба. И въздухът в блока с килиите се вентилира отделно от главния кондиционер.

— Добре. Заеми се с това... включително всичко, което може да съм забравила. — Андерсън млъкна и се замисли. — Всъщност след като си изми скапаните плитки, дългата му коса не изглежда толкова лошо.

— Да — съгласи се Хилър. — На мен доста ми хареса.

Андерсън се пресегна и прекара пръсти по косата над дясното ухо на Хилър.

— Може би трябва да я оставиш малко по-дълга.

— Да — каза Хилър и приглади косата си. — Ще помисля по това.

След като излезе от кабинета на Андерсън, Стив загуби ориентация, но когато почувства земя под краката си и миризмата на

трева, разбра, че е извън бункера.

— Стой — каза един глас. — Прибери краката си един до друг и се наведи. Ще те качим на самолет. — Три чифта ръце го сграбчиха и го вдигнаха във въздуха. Други ръце насочиха краката му надолу под нещо, което приличаше на арматурно табло. — Седни.

Стив седна. Ръцете сложиха обезопасителни колани на раменете му, стегнаха ги и ги закопчаха с катарамии за бързо освобождаване.

— Сега си дай ръцете — каза гласът.

Стив вдигна окованите си с белезници китки. Около китките прекараха друга верига и издърпаха ръцете му назад от дясната страна на кабината. Той чу щракане на заключващ се катинар. — Добре, Дон, наместен е добре и е заключен.

Дон?

— Какво ще стане, ако трябва бързо да излезем? — попита Стив.

Една ръка го потупа по главата и един нов глас каза:

— Е, ти няма да можеш, приятелче.

Страхотно...

— Да тръгваме — каза първият глас. — Знаеш курса. Ще летим в строй свободен ромб на три хиляди фута. Седемдесет процента мощност след изкачване. Ти водиш, Дон. Аз съм номер две от дясната страна, Джо — номер три от лявата, Тони, ти си на опашката.

Стив чу одобрително мърморене.

— Какъв е каналът на Санта Фе? — попита трети глас и дъхът на Стив секна, когато го позна. Не... не може да бъде...

— Кулата е на десети канал. Ще превключа, когато напуснем Пуебло.

Стив почувства как някой сяда на лявата седалка и попита в обгръщащата го тъмнина.

— Ти ли си, Дон? Дон Лундквист?

— Да, аз съм — отговори гласът изненадано. — Ти кой си?

Стив се засмя.

— Стив! Стив Брикман.

— Кристофър Кълъмбъс! — възкликна Лундквист. — Мислех, че си мъртъв! Слушай, задръж... ще говорим по-късно. — Тя натисна бутона на таблото и електрическият мотор забръмча. След няколко минути бяха във въздуха.

„Колко изумително!“ — помисли Стив. От всички хора негов ескорт през първата част на пътуването му да е Дон Монро Лундквист. За последен път се бяха видели в стаята му във Въздушната академия в деня на дипломирането. Лежаха голи един до друг. А настойникът му спеше до тях в инвалидната си количка.

След четвърт час стигнаха определената височина, Лундквист махна качулката от главата на Стив и той с изненада видя, че седят под лъскав плексигласов капак. Всички „Скайхок“, които беше виждал, бяха с открита кабина. Той се огледа. Времето беше хубаво, небето — синьо, с разпръснати виолетови кълбести облаци; човек можеше да го гледа вечно. В обикновен „Скайхок“ Стив може би щеше да се вкочани, но със затворен капак и с включен вентилатор бяха приятно изолирани от студения ноемврийски въздух.

— Как се нарича това нещо? — попита той.

— „Скайрайдър“^[1] — отговори Лундквист. Носеше бял шлем с релефни червени фигури от двете страни и тъмен визьор. Раменете ѝ бяха по-широки, лицето по-слабо и по-сурово от последния път, когато я беше видял. Тя се усмихна. — Може и да не повярваш, но помислих, че под качулката има нещо познато. Бях сигурна, че познавам ръцете...

— Имаш добра памет.

— За някои неща, да... — Лундквист го погледна косо, после заразглежда небето напред.

Стив погледна значката със сребърни нишки — „Минитмен“, — пришита на куртката ѝ — най-високото отличие, давано на най-изтъкнатите старши кадети. Това му напомни, че беше станал жертва на заговор. Стив Брикман си беше поставил за цел да е първенец в курса във Военната академия и цели три години с неуморна решителност се беше посветил изцяло на преследването на тази цел. *Знаеше*, че е най-добрият, но вместо да бъде награден, най-високата награда и най-високите оценки от последните изпити бяха присъдени на Лундквист. Нямаше значение. Вече беше преживял разочарованието. Но не беше забравил унижението. Сега имаше нова цел, която щеше да е също толкова ценна. Планираше да унищожи Лундквист — и всички други, които бяха заговорничили дай се даде

наградата, която по право беше негова. Рано или късно, един по един, щяха да си го получат.

Но тя щеше да е първа.

Той ѝ се усмихна.

— Радвам се да те видя.

— Аз също. Във форт Уърт съобщиха, че те свалили миналия юни.

— Това просто значи, че не трябва да вярваш на всичко, което чуеш. — Стив кимна към черната качулка, която лежеше в скута му. — Сигурна ли си, че имаш право да свалиш това нещо? Ако другите ме видят... няма ли да имаш неприятности?

Лундквист се усмихна.

— Не се тревожи. Уиман няма нищо против. Всъщност той го предложи. Всички сме от „Биг-Блу“, нали?

— Не бях мислил за това по този начин. Благодаря. — „Биг-Блу“ беше прякор за Въздушната академия в Линдберг, заровена под пясъците на Ню Мексико.

Лундквист го погледна.

— Невероятно. Знаехме, че ще вземем планерист, но нямах представа, че под тази качулка ще бъдеш ти. Кристофър... мисълта, че точно ти можеш да се окажеш на-ко, наистина не е за вярване. Просто... няма смисъл!

Стив вдигна рамене.

— Все някой трябва да е. — Погледна през плексигласовия похлупак и се зачуди дали присъствието на Лундквист е просто съвпадение, или — понеже се познаваха — я бяха изпратили да го разпита. Може би дори сваянето на качулката като жест на солидарност беше част от този замисъл. Какъвто и да беше отговорът, ако Лундквист се надяваше да го хване в някакво нарушение на кодекса, щеше да удари на камък. През петте месеца в плен при мютите нещо в него се беше променило. Предишните му автоматични, почти роботски реакции на военната дисциплина, която управляваше мислите и поведението на всички във Федерацията, бяха забравени. Беше го разбрал в момента, когато Хармър, лейтенантът с бебешкото лице, беше изскочил от станцията с тежковъоръжените си хора и го беше пребил.

От най-ранна възраст Стив беше свикнал да прикрива чувствата си. Беше усвоил това умение, за да използва системата за своя собствена изгода, но въпреки това напълно *вярваше* в нея. Тази сигурност сега се беше изпарила; времето, прекарано с мютите, беше разкрило слабостта на Федерацията; беше го накарало да иска нещо друго вместо онова, което тя можеше да му предложи. Още не беше съвсем сигурен какво е това „друго нещо“. Знаеше само, че иска нещата да стават по *неговия* начин. Сега, когато се беше върнал, той щеше да говори и да прави каквото трябва — и да играе една много по-сложна игра.

Въпреки това Стив нямаше никакви илюзии. Това не беше непоследователна битка на умове или абстрактен триумф на воля. Той щеше да се изправи срещу колективната сила на Федерацията и вездесъщата мощ на Първото семейство.

Тази игра беше смъртоносно състезание, в което и най-малката погрешна стъпка можеше да му струва живота.

— Взех нещата ти отзад. Ножа на Нейлър и каската на Фазети. Лу?...

— Отиде в месарския бизнес. — „И не само метафорично“ — помисли си Стив. Всеки път, когато видеше този шлем, той го свързваше с набитата на кол глава на Фазети. През цялото време, докато беше пленник, така и не разбра какво бяха направили мютите с тялото. Беше се старал да не мисли за възможността части от Фазети да са били в някоя от гъстите горещи ароматни яхнии, с които го бяха хранили.

Погледна назад през рамо, огледа въздушната формация отдясно и забеляза промяната.

— На какво летят твоите приятели... на „Ред Ривър Спешъл“?

Лундквист се усмихна.

— „Скайхок Марк Ту“. Част от партида, докарана за полеви изпитания.

— Какво е станало с пушката, монтирана над кабината?

— Вместо нея имаме монтиран отпред неподвижен огневи комплект, наречен Тор^[2]. Шест въртящи се цеви, задвижвани с мотор и захранвани от барабан, изстрелващи хиляда и двеста куршума в минута.

— И този ли е с такова въоръжение?

— Не, този е транспортен.

Стив кимна към капака на кабината.

— Това сигурно е чудесно срещу дъжд. Издържа ли обаче на мютските стрели?

— Зависи от разстоянието. Стрела, попаднала директно, примерно под осемдесет или деветдесет градуса, не може да спре, но под ъгъл седемдесет градуса или по-малък я отплесва. Но това не е всичко: под пода, около страните и под седалката са монтирани армирани панели от някакъв нов композитен материал.

Стив огледа кабината и поклати глава.

— Бронирана пилотска кабина, шестцевни пушки, защитен капак... — той погледна гофрираното дясно крило, — напълно нова конструкция. Твърде много за възприемане.

— Забравяш, че си отсъствал пет месеца.

— Е, и какво? Хайде, Дон, знаеш не по-зле от мен, че през последните години не са сменени дори размерите на болтовете в „Скайхок“. И сега изведнъж всичко това... — Стив огледа кабината. — Не ти ли се струва поразително?

— Направо фантастично — отговори Лундквист. — Но не разбирам какво искаш да кажеш. Знаеш, че политиката на Федерацията е: „Ако нещо върши работа, да не се променя“. Използването им срещу мютите от Плейнфолк показва, че старите „Скайхок“ са твърде уязвими. Вие от „Дамата“ го установихте от собствен опит.

— Да... — Стив си спомни кръвопролитната битка в пълното с вода речно корито.

— През лятото ние също изгубихме няколко момчета. Точно това е толкова чудесно в Първото семейство. Още от самото начало те винаги са ни осигурявали необходимите инструменти, необходимата апаратура и технология, за да ни помогнат да вършим успешно исканата от нас работа.

— Сигурно са били много заети — призна Стив. — Колко от ешелоните получиха новите модели, на които летят твоите приятели?

— Още никой, освен нас. Все още настройват новата производствена линия в Рийган/Лабок.

Стив я погледна с негодувание.

— Значи междуременно останалите летят с боклуци...

Лундквист се усмихна.

— Знаеш как е на „Биг Ред Уан“. Това е командата, която получава най-доброто от всичко.

— Не ми напомняй.

Лундквист огледа небето, след това погледна Стив.

— Как се забърка в тази каша?

— Добър въпрос. Мютите ме свалиха над Уайоминг и ме плениха. Дълга история. Но накрая, след пет месеца, успях да избягам.

Лундквист се намръщи.

— Но...

— Да, знам какво ще кажеш. „Мютите не вземат пленници.“ Всички ми казват това.

— И ти искаш да кажеш, че си бил там с тях *цели пет месеца*? Как така все още си цял?

— Това е друг въпрос. Ти ми кажи. Проблемът е, че ако ти кажа истината, можеш да се намериш начело в списъка на най-издирваните.

Лундквист го погледна.

— Не съм сигурна какво искаш да кажеш.

— Аз също.

— И все пак как се случи?

— С Гас Уайт хвърляхме запалителни бомби над някакви мютски ниви северно от Шайен. Удари ме стрела от арбалет, изгубих контрол... завъртях се и паднах от около триста фута.

— Как оцеля, след като те, хм... са те докосвали?

— Какво искаш да кажеш?

— Е, знаеш как е с тези полуидиоти. Те са със заразена кожа. Бил си ударен от стрела от арбалет и си паднал от небето. Тогава ли те хванаха?

— Да. Потроших си някои части и не можех да се движа. Неколцина от тях ме измъкнаха от отломките и ме заведоха при един старец, полуидиот, някакъв лечител. Той ме закърпи.

— Ужас... — Лундквист сбърчи лице от отвращение при тази мисъл. Трекерите бяха възпитавани още от люлката да вярват, че от допира с мютите плътта им ще загние. Отворени гангрени рани; подути прокажени крайници. На телевизионния канал за обществен достъп имаше видеокартини. Някои ренегати, болни от лъчева болест, чиито екзекуции беше гледала по телевизията, бяха заразени точно по този начин.

Стив се беше чувствал по същия начин, когато Мистър Сноу и Кадилак се бяха грижили за раните му. Сега обаче в ума му изплува образът на Клиъруотър на лунната светлина; нейното съвършено лице; нейното здраво безупречно тяло, притиснато до неговото върху животинските кожи.

— Знам как се чувстваш — каза той. — Старая се да не мисля много за това.

Лундквист поклати глава.

— Пет месеца на открито! Да дишаш мръсен въздух, да те докосват мютски ръце. Как си оцелял? Какво си ял?

Стив вдигна рамене.

— Ядох каквото ми даваха. Нямах избор.

Лундквист го погледна възмутено.

— Повдига ми се само като си помисля.

— На мен също. Първата седмица не можех да задържа нищо в стомаха си. Накрая трябваше да се насиля. Това беше единственият начин да остана жив.

— Но... всичко там... е отровно. Не само мръсният въздух може да те убие. Отровна е водата, тревата... всичко!

— Ти какво би направила?

Лундквист помисли.

— Не знам. Това, което си направил ти, предполагам. Но трябва да е ужасно да ядеш нещо, като знаеш, че всяка хапка те убива. Сигурен ли си, че се чувстваш добре?

Стив вдигна рамене.

— Както виждаш, сега съм тук и разговарям с теб. Чувствам мозъка си цял. Какво друго мога да ти кажа?

— Наистина не разбирам. Това просто... няма смисъл.

— Открих, че има много неща, които нямат смисъл — отвърна Стив. — Не позволявай това да те тревожи.

— Сигурно, но... — Лундквист изглеждаше загрижена. — Макар да виждам, че си все още същият упорит кучи син, ми се ще да се надявам, че ще се справиш.

Стив отново вдигна рамене.

— Досега се оправих. Какво ще ми се случи отсега нататък зависи от това какво са намислили в Гранд Централ.

— Какво ти е толкова смешно?

— Просто си спомних, когато те видях последния път, колко разтревожена беше, че няма да доживееш до седемнадесетия си рожден ден.

— Да. — В усмивката на Лундквист се прокрадна тъга. — Искаш ли да ти кажа нещо? Започвам да мисля като теб. Не е добре да ставаш много близък с хората. Много наранява.

— Не само по-възрастна, но и по-умна — отбеляза Стив. — Честит рожден ден, когато и да е.

— Четвърти юли.

Стив кимна.

— Трябва да го запомня...

В кабинета на Андерсън Дийк пушна видеолентата, която беше направил при пристигането на Стив в Пуебло, плюс общ репортаж и картини в едър план от неговата летяща машина и стандартна снимка, направена малко след като беше вкаран вътре, но преди да си беше разплел украсените с панделки плитки; последната част показваше Брикман, сниман от скрита камера в килията.

Седнала зад бюрото си, Андерсън гледаше мълчаливо. Когато филмът свърши, погледна Дийк.

— Смяташ ли, че трябва да махнем онази част, в която Хармър го малтретира? — После отхвърли въпроса с махане на ръка. — О, по дяволите! Просто се погрижи до един час това да пристигне в Гранд Централ.

— Слушам, мадам. — Дийк извади касетата, отдаде небрежно чест — Андерсън позволяваше това, когато нямаше други хора — и тръгна към вратата.

— А, Дийк — каза Андерсън.

Дийк спря с ръка на дръжката на вратата.

— Да, мадам?

— Имам малък проблем. Няколко дни преди Брикман да пристигне помолих майор Хилър да направи инвентаризация на видеокасетите... включително онези, които са току-що в употреба на наблюдателната кула. Тя ги провери и изглежда, че една липсва. Знаеш ли нещо за това?

Дийк почувства как го полазват студени тръпки. Сви устни и обмисли внимателно отговора си.

— Не, мадам. Ние записваме движението на всички касети. Не мога да разбера как някоя може да бъде изнесена от наблюдателната кула, без...

Андерсън му махна да замълчи.

— Не съм казала, че е изнесена от кулата, Дийк. Казах, че не е на *стелажите*. — Тя се усмихна. — Ако ще правиш незаконни записи, наистина трябва да намериш по-добро място да ги криеш. — Андерсън спря и загледа мълчаливо Дийк, удължавайки мълчението. — Не че имам конкретно възражение срещу облаците. Такъв запис винаги може да се обясни като серия от изследвания на небето, която си забравил да изтриеш. Но пред началника на военната полиция може да имаш проблем с обяснението на звуковия съпровод.

— Да, мадам. Вие... докладвахте ли?

— Това е нещо, по което трябва да помисля, Дийк. Търгуването с блекджек е нарушение на Първи кодекс. Разбираш, че ако случаят отиде пред съда, няма да приемат молба за смекчаващи вината обстоятелства. Присъдите по Първи кодекс не могат да се променят или намаляват и обвинението не подлежи на обжалване.

— Зная, мадам. Постъпката ми е непростима. Надявам се само да не се отрази на вашия авторитет.

— Аз също — отвърна Андерсън, погледна Дийк и поклати глава. — Просто никога не съм те смятала за човек, който ще поеме риск. — Тя отвори едно чекмедже, извади касетата, която нарушаваше кодекса, и я постави на бюрото. — Добре... кой продава това нещо в Пуебло?

— Никой, мадам. Случайно намерих записа на чисто нова, неизползвана видеокасета. Преди да ги използваме в кулата винаги правим собствена проверка на качеството със сканиране касета по касета. Тази е част от пратката, която получихме от Гранд Централ миналия юли. Пристигат в запечатани пакети по десет, сто в кашон. От хранилището ми дадох десет... аз лично свалих обвивката. Етикетът от проверката беше върху нея.

— Звучи правдоподобно. Миналата пролет командирът Хартман ми каза, че е получил заповед да върне една пратка видеокасети, които току-що бил доставил Амарило. По-късно чух, че няколко момчета от

Гранд Централ били изправени до стената за продаване на отклонена лента. Може да има, а може и да няма връзка. Във всеки случай сигурно те не са единствените замесени в тази история. — Андерсън сложи ръка върху касетата. — Добре... сега честно. Тази с блекджек на нея ли дойде?

— Да, мадам.

— Някой друг слушал ли я е?

— Не, мадам.

— И ти определено не си продавал този боклук, нали? Не искам да ми разкажеш някаква история, а после да открия, че си замесен и във военната полиция са изтръгнали от теб друга, съвсем различна.

— И дума не може да става за такова нещо, мадам. Чух да се говори, че момчетата от някои поделения търгуват с такива неща срещу трева, но тук не е имало такова нещо. Няма мрежа.

— Дано да няма. Ако има, ще разплача фамилията на всички ви.

— Ако имаше такова нещо, щях да науча, мадам.

„Да. Както знаеш всичко за твоята смела Мери-Ан, която пуши трева. О, Дийк, задник такъв!“ — помисли си Андерсън без злоба.

— Ти разбираш, естествено, че това може да е нагласено, нали? Щом е дошло на празна лента, рано или късно някой щеше да го намери. Може би е дошло от някоя вътрешна ренегатска команда, но да предположим, че не е? Знаеш какви мръсници са във военната полиция. Працат в Гранд Централ дори хора, които не са направили нищо, а само мечтаят за неща като това. Аз трябва да докладвам, Дийк, просто за да запазя собствения си задник.

Дийк се олюля на окуцелия си крак, после се изправи.

— Да, мадам.

Андерсън му направи знак да седне.

— Успокой се. Не говоря за лентата. Не искам да те изгубя. По дяволите... ти си единственият човек на сто мили оттук, който може да каже на онези тъпанари от електрониката как да оправят цялата тази глупост. — Тя подаде видеокасетата на Дийк. — Може да е маркирана по някакъв начин, затова тази трябва да се върне. Почисти всичко, освен звуковия запис. И избърши моите отпечатьци от кутията. Когато свършиш, докладвай на дежурния офицер какво си намерил. Е, направи се на ужасен, на възмутен, ти си знаеш.

— Да, мадам.

— А ако искаш да запазиш любимите си картини, презапиши ги на някоя друга лента... но намери начин да оправиш бройките. И, Дийк, моля те, не я крий под чекмеджето. Това място е толкова шибано очевидно! Прояви повече фантазия.

— Да, мадам. Благодаря, мадам.

— Добре. Не губи време да отдаваш чест, залавяй се за работа.
— Андерсън му махна да върви.

Дийк се отпрати към вратата.

— Почакай минутка...

Дийк замръзна и несръчно се обърна кръгом, пулсът му се учести.

— Мисля, че ще е добре, ако ми направиш едно копие на звуковия запис. Просто за файловете, нали разбираш.

— Разбира се, мадам...

Андерсън се усмихна.

— Мисля, че е важно да знам какво трябва да унищожаваме, нали? В края на краищата можем да получим друга такава пратка. Ако си лекар и се опитваш да спреш разпространението на едно заразно заболяване, трябва да можеш да разпознаеш симптомите... нали?

— Абсолютно...

— Знаеш ли откъде е тази музика, Дийк? От кого е?

Дийк се поколеба.

— Е, трудно е да се каже със сигурност. Фактите са много малко, но бих казал, че е от висока класа. Предполагам, че е отпреди Холокоста...

Дъхът на Андерсън секна.

— Толкова стара?!

— О, да, автентична. Може би е създадена от един мъж на име Вангелис.

Андерсън кимна.

— Този разговор не се е състоял, Дийк.

— Не съм чул или казал нито дума, мадам.

— Добре — каза Андерсън. — Едно последно нещо. Тук имаме две ленти. Една с Брикман и една с облаци. В името на Кристофър, внимавай коя ще изпратиш.

---

[1] Небесен ездач (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Бог на гръмотевицата, дъжда и земеделието в скандинавската митология — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Полетът от Пуебло до Санта Фе — разстояние от малко под двеста мили — мина без инциденти и при минимален диалог с останалата част от въздушната формация. Уиман от „Ред Ривър“, който беше командир на полета, се обади веднъж по радиото да съобщи, че пресичат държавната граница между Колорадо и Ню Мексико. Стив погледна надолу, но от три хиляди фута не можа да види нищо интересно.

Точката, към която летяха — границата Рузвелт/Санта Фе — лежеше приблизително по средата между центъра със същото име отпреди Холокоста и Албъкуерк, шестдесет мили по на юг. Базата, в която имаше дивизия от десет хиляди трекери, беше заровена дълбоко в земната кора. Първото ниво — което се смяташе за основно — беше на хиляда и петстотин фута под повърхността. Всяко ниво представляваше хоризонтален отрязък, дебел сто и петдесет фута и разделен на десет пода или галерии, номерирани от 1 до 10 от дъното нагоре. Едно–1 беше улично ниво, десет–10 беше под на площадка за достъп, границата с повърхността. Базите на трекерите невинаги съдържаха всичките десет нива. Много по-малки подразделения бяха построени на нива едно до четири — известни като четворка. Под ниво едно имаше други нива, известни като А-нива, на които се намираха топлинните помпи, вентилационните инсталации, биообработващите и хранителните резервоари, депата за изхвърляне на отпадъци и отходните канали. Означени от горе на долу по азбучен ред, те лежаха изключително на ръцете на обслужващия и поддържащ персонал — каналджиите. Стив никога не се беше замислял сериозно колко надолу се простират те. Възпитаниците на висшите военни академии и други високопоставени летци от Академията смятаха нива А за абсолютни ями — оттук и презрителния прякор на каналджиите — „зомби“.

Както беше обичайно, базата носеше името на най-близкия важен център отпреди Холокоста, който сега служеше като надземен маркер, в случая името на столицата на древния щат Ню Мексико.

Разположен на височина пет хиляди фута източно от Рио Гранде, някогашният град Санта Фе сега представляваше лабиринт от ниски назъбени разрушени стени, засенчени от червени храсти и дървета. Тук-там имаше остатъци от зелениясали фасади, стърчащи десет, понякога двадесет метра нагоре, прозорци без рамки зееха като очни орбити без очи в избелял от слънцето череп. Албъкуерк, също като много по-големи градски центрове, беше преживял по-нерадостна съдба. Обширната площ, на която се беше простирал някога, сега беше осеяна с кратери като лунна повърхност. Бомбите и ракетите бяха променили курса на Рио Гранде и сега тя течеше настрана във верига от свързани едно с друго кръгли езера, преди да се излее обратно във виещото се като змия речно корито, водещо на югозапад към морето.

Въпреки че три месеца преди да бъде свален беше извършвал патрулни полети от „Дамата“, Стив никога не беше виждал границата Рузвелт/Санта Фе от въздуха. Рузвелт беше не само най-близката до Пуебло спирка на совалката; това беше и родната база на Стив, с която той беше идентифициран чрез второто си име. Тук той и по-малката му сестра Роз бяха отгледани от своите родители-настойници — Джак и Ани Брикман.

Според обичайната практика първото му име — Стивън — беше името на един от техните собствени родители-настойници — в случая този на Ани. Роз беше кръстена на майката-настойница на Джак. Ани беше израсла във форт Никсън/ Уърт. Преди да се събере с Джак, бе носила името на рода си — Брадли. Брадли имаха връзки — поради което тя беше известна като „връзка“ — и някои от тях, като брата на Ани, Барт, който беше началник на военната полиция в Ню Мексико, бяха стигнали до важни постове във властта.

Брикман беше име на по-малко виден род, но и двата можеха да се проследят четиристотин години назад; те бяха сред най-първите трекари, които под ръководството на Първото семейство бяха създали ядрото на Федерацията и имената им сега се съхраняваха в списъка на загиналите за родината. Първоначално списъкът бе съдържал петстотин и осемнадесет имена, но както много други дребни подробности от историята на Федерацията, с времето част от тях бяха изпуснати, за да не се замъглява общата картина. Също както Старата Америка отпреди Холокоста беше създадена от група пионери,

известни като Първите четиристотин, така и потомците на Вторите четиристотин бяха създали Новата Америка.

Точно преди да завият на изток Стив хвърли последен поглед към веригата езера, заемащи на неговата карта точка, означена като Албъкуерк. Гледката го накара да се замисли за казаното му от Мистър Сноу за Войната на Хилядата слънца. Онова, което беше научил, разклати предишната му безусловна вяра в описанието на Федерацията за Холокоста. Как биха могли мютите, които въпреки загадъчните си сили бяха в най-добрия случай неграмотни диваци с примитивен начин на живот, да предизвикат такива промени на земята? Откъде биха могли да намерят такава разрушителна сила? Стив все повече се убеждаваше, че Войната на Хилядата слънца и Холокоста са две несъвместими интерпретации на *едно и също* събитие. Ако бе така, какво *всъщност* се беше случило? И кой беше виновен за това?

Гласът на Лундквист прекъсна мислите му.

— Ще трябва да ти сложа качулката. След няколко минути кацаме.

Тя насочи „Скайрайдъра“ към пистата и започна да се спуска. Когато слязоха за заход и кацане, Стив погледна за последен път земята, запечатвайки жадно образа ѝ в паметта си подобно на нарушител, изправен пред стената и поемащ последната глътка въздух. Долу безкрайната шир на земята, планини и долини, върхове и равнини, изпълнени с живи цветове; безброй нюанси на червено, оранжево, жълто и кафяво, покрити от променящите се сенки на облаците и слънчева светлина; горе — прекрасното синьо пространство, простиращо се отвъд завесата на омарата, която покриваше очертанията на далечните планини.

Лундквист взе качулката.

— Наведи си главата... — Очите им се срещнаха. — Късмет, Брикман. Надявам се пак да се срещнем при, хм... по-обещаващи обстоятелства.

— Ще се срещнем — каза Стив.

Разделителната граница на Санта Фе представляваше огромна бетонна плоча с плоска повърхност, приличаща по общия си вид на бункера в Пуебло. Основната разлика беше дългата 150 метра бетонна

писта, разположена успоредно на нея. Лундквист приземи тумбестия „Скайрайдър“ на централната бяла линия. Уиман и другите двама от „Ред Ривър“ кацнаха части от секундата след нея, изпълнявайки идеално приземяване на формация. Докато рулираше напред, Лундквист видя няколко работни групи мюти край пистата — трудеха се под дулата на трекери с шлемове. Когато минаха покрай тях, един от охраната махна с ръка. Мютите, парцаливи, оцапани и несресани и всичките с белезници на ръцете и коленете, работеха по разширяване и удължаване на пистата. Лундквист се чудеше защо. В зависимост от натоварването „Скайхок“ можеше да излети от писта дълга между петдесет и седемдесет и пет метра, а кацането можеше да стане на още по-късо разстояние. Дали Първото семейство не я правеше за още по-голяма и по-мощна машина от новия „Марк Ту“?

Съпроводена от трите скайхока, Лундквист зави надясно извън пистата на площ с формата на ветрило, която се спускаше надолу към вратите на площадката за достъп. В Линдберг, над подземната въздушна академия на югоизток в Ню Мексико, имаше четири такива площадки, разположени под формата на огромен кръст. Тук, както и там, площадката беше оградена от приближаващи се стени, височината, на които нарастваше към масивните врати от армиран бетон.

Макар че не можеше да види нищо, Стив почувства, че стените го затварят; почувства смазващото тегло на огромните врати, които щяха да го погълнат. Отново, както при първия му самостоятелен полет, го заля вълна на мрачно предчувствие, но този път той се владееше и не изпадна в паника. Двата дни и трите ноци, които беше прекарал в станцията в Пуебло, му бяха помогнали да започне едно, както изглеждаше, дълго и трудно пренастройване. Първите няколко часа в единичната килия бяха непоносимо потискащи. Имаше чувството, че ще се задуши, но някак си се справи с най-тежките моменти. След известно време успя да се изолира умствено от заобикалящата го среда. Седнал по турски, както седяха мютите, той потърси спокойствието, което беше наблюдавал у Мистър Сноу и Кадилак, неговите пазачи и съветници за живота на Плейнфолк. Постепенно се успокои и се замисли първо за пророчествата за Талисмана, които му бе разкрил Мистър Сноу, а после за евентуалната си роля в предсказаните събития. Неговият живот бе запазен, защото

той бе избран да изиграе важна роля в бъдещето на Плейнфолк. Но не му бяха казали дали като техен приятел, или враг...

Връзката на другарство и разбиране, която беше изградил с Мистър Сноу и Кадилак, двамата летописци, все още съществуваше; неговите чувства към Клиъруотър, той беше сигурен в това, никога нямаше да се променят. Но макар нейният образ да гореше ярко в ума му, започнаха да се събуждат други дълбоко запечатани емоции. Полетът и лъскавите нови планери бяха разбудили старата му любов към техниката, към инструментите на войната. *В тях* се криеше истинската сила... в технологическото превъзходство на Федерацията. Той не можеше да пренебрегне силите, насочени от Мистър Сноу срещу „Луизианската дама“, сили, които едва не бяха унищожили ешелона и които той лично бе видял Клиъруотър да извиква необяснимо как. Но не беше ли признал старият летописец, че *един-единствен* куршум от скайхок едва не го е убил преди племето да започне нападението срещу ешелона?

Докато чакаха бетонната стена пред тях да се вдигне на огромните си хидравлични бутала, всяко дебело колкото човешко тяло, умът на Стив беше зает с мисълта да премине неизбежния разпит колкото се може по-бързо и по-лесно и да получи отново назначение на служба на повърхността на борда на „Дамата“. Не знаеше как ще реагира, ако го изпратят да действа срещу племето на Плейнфолк, което го беше взело в плен, но не мислеше, че това е нещо, от което трябва да загуби съня си. Дилемата, доколкото имаше такава, накрая щеше да се реши, както винаги, по най-добрия за него начин.

Когато вратата се затвори зад тях, летците от „Ред Ривър“ слязоха от самолетите и докато Уиман записваше пристигането в контролния пункт на площадката, Лундквист, Минели и Реардън извадиха Стив от скайрайдъра и провериха дали е окован сигурно и дали качулката му е поставена добре. Лундквист видя шестима военни полицаи да идват към тях от другия край на площадката. Бяха с обичайните тъмносини работни униформи и бели шлемове, подобни на планеристките, но забралото — от амалгамирано стъкло — имаше извит край като слънчеви очила. Отпред на шлемовете с големи червени букви беше изписано „ВП“ и около буквите имаше лента със същия цвят. Този бяло-червено-бял сандвич беше дал на военната полиция прякора „чорбари“ — подигравателна титла, присъдена от някои групи треке-ри,

които въпреки постоянните поучения бяха по-малко благоразположени към законите на Федерацията, отколкото се изискваше.

Уиман излезе от контролния офис и забърза към мястото, където Лундквист и другите чакаха заедно със Стив.

— Добри новини! В контролния офис на площадката приготвят за всеки по чаша джава. Влязох във връзка с „Биг Ред Уан“. Получихме разрешение да се разходим един час преди да се върнем.

— Чудесно — извикаха в хор Лундквист, Минели и Реардън.

— Хайде — каза някой и Стив почувства как двама души го хванаха за ръцете и го поведоха нанякъде. От окуражителното стискане разбра, че Лундквист е отляво.

Рик Уиман предаде с минимална церемония закачуления нарушител на военната полиция, след това се обърна и се отдалечи, следван от останалите от „Ред Ривър“ — никой не искаше да си има работа с полицаите.

Стив изведнъж почувства около себе си враждебна атмосфера, също както беше почувствал бетонната обвивка. От всички страни го обградиха тела. Някой зад него го изтрита по петите и той падна. Няколко ръце го удариха, дръпнаха го да се изправи — и едновременно с това го нападна хор сурови гласове:

— Изправи се, на-ко! Мръсник!

— Лайнар вмирисан!

— Мютски гъзолизец!

— Ще ти спускаме задника от бой!

— Мърдай, мърдай!

Някой го хвана грубо за двете ръце. Върхът на една полицейска гумена палка се заби в основата на гръбначния му стълб точно над задника и изпрати болезнена вълна по гърба му. Стив политна напред.

— Изправи се! — извика един суров глас. — Вдигни глава, изправи раменете! — Палката започна да отмерва такт по бъбреците му. — Леви-десни-леви-десни-леви-десни-леви!

Когато му свалиха качулката, Стив едва се държеше на крака. Гърбът му гореше, чувстваше бедрата си като гумени. Погледна през рамо и видя зад него да се затваря врата. Погледна надолу. Допълнителна верига беше завързана над онази, която свързваше белезниците на коленете му. Беше закрепен за стоманена халка на пода на малка стая с лице към празно бюро с въртящ се стол зад него. Като

се изключеха обикновените вентилационни решетки, светлобежовите стени бяха съвсем голи. Нямаше нищо, което да показва къде се намира или каква може да е функцията на стаята. Ушите и стомахът му подсказваха, че е слязъл много надолу с асансьор и след това е бил качен на моторна количка. Беше познал характерния вой на електрическия двигател. Почти в края на пътуването беше почувствал количката да се спуска по наклон. Единственият наклон, който познаваше в Рузвелт, беше товарната площадка, която излизаше на гарата Транс-Ам под Ню Дийл Плаза. Тъй като трябваше да пътува със совалката оттам до Гранд Централ, изглеждаше най-логично да бъде взет от това място.

Вратата се отвори и затвори. Някой спря зад него, сложи за кратко ръка върху рамото му, после мина покрай него и отиде зад бюрото. Стив го погледна и затвори очи с чувство на облекчение. Беше Барт Брадли, щатският началник на военната полиция на Ню Мексико, облечен в безупречна бяла униформа — антитеза на черните дрехи на на-ко на Стив, — обкантивана със златен ширит и с тъмносини отличителни знаци за чин. Милият вуйчо Барт. Двадесет и девет годишен. Късо подстриганата му коса бе започнала да се прошарва. Не отпуснат или мек човек и разбира се, не хилеща се бъчва. Не... Барт беше суров, без чувство за хумор, и вършеше всичко според Книгата.

Но все пак той беше роднина.

Барт остави обвития си с кожа контешки стек на бюрото, провери дали е успореден на ръба, след което сложи бялата си каубойска шапка пред стека, обърната със значката към Стив.

— Как си, момче? — Очите на Барт бяха фиксирани върху шапката: проверяваха дали е под прав ъгъл спрямо бастунчето.

— Много по-добре, след като ви видях, сър.

Барт повдигна глава и го погледна строго. Очевидно беше разстроен от разчорлената, дълга до раменете коса на Стив.

— Бих искал да мога да кажа същото...

Стив наруга старото „семеино“ чувство.

— Не съм на-ко, сър. Непрекъснато го повтарям, но изглежда, никой не иска да чуе. Не мога да разбера защо. Искам да кажа, че вие ме познавате добре! Знаете как ме е възпитала Ани и прочие! По дяволите! Твърде много обичам близките си, за да стана ренегат.

Барт кимна, но не изглеждаше убеден.

— В рапорта се казва, че си бил пленник. Пет месеца... това е твърде дълго време да си в ръцете на онези животни, момче. — Барт се надигна иззад бюрото и бавно заобиколи Стив, стиснал ръце зад гърба си.

Стив вдигна високо глава и изпъна болящия го гръб. Надяваше се, че вуйчо Барт не се кани да го удари. След боя от лейтенанта с бебешкото лице в Пуебло и този тук от полицията, по тялото му не бяха останали не натъртени места.

— Достатъчно време да породи много лоши мисли у теб. Мисли, които объркват човек, така че твърде скоро той не може да различи доброто от лошото. — Барт спря и се наведе до ухото на Стив. — Знаеш ли какво се казва за мютите в Книгата, момче?

— Той вярно, сър! Те са същества на мрака...

— Точно така. Същества на мрака... които могат да отровят тялото ти и да заразят ума ти. Това не са мои думи, Стив. Това са думи на Първото семейство... чиято мъдрост ни е съхранила през вековете. — Барт застана пред него, пронизващите му светлосини очи се втренчиха в лицето му. — Отровиха ли *тялото* ти, Стив?

Стив се опита да държи очите си фокусирани върху една въображаема точка зад главата на щатския началник на военната полиция.

— Не мисля, сър. Капитанът-хирург в Пуебло ме прегледа. Не зная какво е открил, но аз, хм, се чувствам доста добре.

Барт, изглежда, не слушаше. Мина отляво на Стив и отново доближи уста до ухото му.

— Заразиха ли *мозъка* ти?

— Не, сър! Нямах начин да го направят, кълна се. През цялото време, докато бях там, мозъкът ми беше зает с едно и само едно нещо и това нещо беше да измисля начини да се върна тук, където ми е мястото.

Докато Стив говореше, Барт мина зад него и отново спря, този път до дясното му рамо. Стив погледна бързо натам и видя, че лицето на началника на военната полиция е само на сантиметър от неговото, с издадена напред брадичка, с оголени и стиснати зъби, с очи, отворени толкова широко, че около целите му ириси имаше бяло. Стив обърна глава напред и загледа втренчено светлобежовата стена. В миналото двамата с Роз бяха гледали на фанатичната лоялност на Барт и

неговото лицемерно набожно цитиране на Кодекса със забавно неуважение. Но сега, както стоеше прикован към пода, Стив неочаквано разбра, че добрият вуйчо Барт е превъртял. Кристофър Кълъмбъс! Луд щатски началник на военната полиция... отговорен за прилагане на закона в цяло Ню Мексико, с власт да арестува, да вкарва в затвора, да разпитва, да издава присъди... дори да праща хора на разстрел! При тази мисъл Стив се разтрепери. Беше страшно. Но още по-страшен беше фактът, че неочаквано изпита също толкова лудо желание да избухне в смях.

Барт мина пред Стив, подпря се на бюрото, скръсти ръце и го огледа от краката до главата.

— Казваш, че се чувстваш добре. Колко добре се чувстваш спрямо Федерацията, момче? Колко добре се чувстваш спрямо Първото семейство?

Стив неочаквано се почувства по-добре. Това му беше познато.

— Чувствам се така, както винаги, сър. Мисълта за тях беше единственото нещо, което ме поддържаше по пътя насам. — Думите се лееха от устата му с лекота. Стив знаеше, че Барт обича да слуша такива глупости. — Нито веднъж не забравих какво са направили за нас. Начина, по който са построили Федерацията, като са започнали от нищо. Начина, по който са ни дали живота, волята да живеем, правилата, по които да живеем, и обещанието за едно по-добро утре. Никога няма да можем да им се отплатим. Но всеки от нас може да изрази своята благодарност, като живее според закона и мисли правилно, и е готов да направи крайната жертва.

Барт издаде долната си устна и кимна одобрително.

— Добре казано, момче.

— Така е, сър. Нищо не се е променило. — Стив замълча, после добави с подходяща тържественост: — Аз все още вярвам, че най-голямата чест, която може да бъде оказана на един трекер, достоен да носи това име, е да бъде призован да отдаде живота си в защита на Първото семейство и на Федерацията. Затова искам да отхвърля всички подозрения за недостойно поведение и да се върна на служба. Знам, че никога не трябва да моля за услуги, но... можете ли да ми помогнете за това?

Барт поклати глава.

— Твоят случай не е в моята юрисдикция, Стив. Най-доброто, което мога да направя, е да ти дам един съвет.

— О, винаги съм ви бил благодарен за това, сър — каза Стив с цялата искреност, на която беше способен. — Признавам, че напътствията, които ми давахте, когато татко Джак воюваше с мютите, ми помогнаха да вървя по правия път.

Барт, изглежда, прие поднесената му благодарност.

— Може би е така. От нас зависи да правим каквото можем, за когото можем... като започнем с най-близките. Никога не съм отказвал да ти помогна, Стив. Не защото сме от една фамилия, а защото наистина и най-искрено вярвам, че в теб има нещо, което може да те изведе на върха.

Във всяко друго време една такава блестяща оценка би била музика за ушите на Стив. За нещастие, след като току-що беше класифицирал Барт като умствен инвалид първа степен, неговото мнение по всеки въпрос губеше абсолютно стойността си. С ясното съзнание за коварните си намерения Стив вложи в отговора си известна ирония.

— Благодаря, сър. Ще се постарая да не ви разочаровам.

— Няма да ме разочароваш — каза Барт, направи една крачка към Стив и го погледна с лудите си сини очи. — Искам да те попитам нещо, Стив. Като мъж — мъж.

— Питайте, сър.

— Слушал съм и съм чел за мютите, но ти си бил по-близо до тях от всеки, когото познавам. Гледал съм на видеофилми какво правят тези животни на нашите момчета, но ти си го *видял* със собствените си очи. Тези полуидиоти са *убийци*... прав ли съм?

— Да, сър.

— Тогава как стана така, че не са те убили?

— Не зная отговора на този въпрос, сър. На няколко пъти едва не го направиха. Може би ако не бях избягал...

— Да, сигурно, но през тези пет месеца, през които си бил с тях, не ти ли мина през ума да се запиташ защо си бил толкова специален за тях?

— Не. Гледах да не засягам този въпрос.

Барт го погледна невярващо.

Стив се почувства задължен да даде някакво обяснение.

— Може би Плейнфолк са различни от племената, с които сме воювали досега. Или пък може би не разбират, че се намират в истинска война.

Барт се усмихна кисело.

— Стига, Стив, можеш да дадеш по-добро обяснение. Какво си направил, та си спасил кожата... предложил си някаква сделка?

Стив го погледна изненадано. Лудият Барт беше много по-близо до отговора, отколкото мислеше.

— Не, сър! — отвърна твърдо той. — Мисълта да направя такова нещо никога не ми е минавала през ума, но дори и да беше, това щеше да е губене на време. Няма начин трекер някога да може да направи сделка с мютите. Те са, както казахте... те са животни!

Барт се засмя и го удари по рамото.

— Страшен си, Стив. Сигурен съм, че дълбоко в себе си искаш да разкажеш всичко. Но... — той се усмихна сърдечно — не съм засегнат, че го криеш от мен. В края на краищата трябва време да се успокоиш след всичко онова, през което си минал. Естествено е... — Барт вдигна дясната си ръка с отворена длан, с раздалечени пръсти.

Стив познаваше тази ръка; знаеше, че тя е закалена от безброй часове карате; беше я виждал да чупи наредени една върху друга дебели глинени плочи. Той се стегна, но вместо очаквания удар Барт го потупа по бузата. По странен начин дружелюбният жест го изплаши повече от използването на груба сила.

— Да... — засмя се Барт. — Обзалагам се, че ако седнем, ще приказваме цяла нощ за онова, което си преживял, но...

Стив се приготви да отговори, но Барт му махна да млъкне.

— Но нямаме време — въздъхна той. — Затова искам да си вземеш бележка от онова, което ще кажа. — Той заобиколи бюрото, вдигна контешкия си стек и се изправи, разкрачил крака, като бавно го огъваше. — Когато отидеш в Гранд Централ, не премълчавай нищо. Искам да ми обещаеш, че ще им разкажеш всичко, което ти се е случило. Всичко, което си направил, всичко, което си видял, всичко, което си чул, всичко, което си почувствал... независимо колко странно или глупаво може да звучи или да противоречи на онова, в което си бил учен да вярваш.

— Обещавам, сър.

— Добре. Знаех, че мога да разчитам на теб, Стив. Ти ще говориш пред някои много важни хора. Довери им се така, както винаги си се доверявал на мен. Имай вяра и всичко ще е добре. — Барт погледна часовника си. — Совалката от Джонсън/Финикс пристига след петнадесет минути. Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш?

— Да, сър. Бих искал да попитам как са моите настойници. Ани...

— Ани е чудесно.

— Татко Джак жив ли е?

— Да, почти...

— А Роз?

— Учи.

— Те, хм... знаят ли какво се случи с мен?

— Получиха същата новина като всички... че си свален на вражеска територия. — Барт вдигна рамене. — Джак... е, тъй като самият той е стар пионер, не беше много изненадан. Ани отначало беше съсипана. Помогнах ѝ да го преодолее.

— Петнадесет минути... дали не може...

— Няма начин, момче.

— В такъв случай ще им съобщите ли, че съм добре, сър? Бихте ли им казали какво се е случило?

Барт поклати глава.

— Не. Не мога да направя това.

Стив го погледна.

— Защо, сър... Не разбирам.

— Много е просто. — Барт сложи стека под деветдесет градуса спрямо ръба на бюрото, вдигна каубойската си шапка и я намести с две ръце под подходящ ъгъл на главата си. После взе стека и плесна дланта на лявата си ръка. — Що се отнася до тях и до останалите в тази база, ти си паднал в горяща нива. Стоварил си се по средата на крещяща тълпа мюти... нали?

— Тъй вярно...

— Значи така. Какво трябва да направя... да обясня подробно? Мютите не вземат пленници. Ти си мъртъв.

— Но, сър...

— Никакво „но“, Стив. Бъди разумен. Не можеш да очакваш Гранд Централ да пренапише историята на Федерацията само заради онова, което ти се е случило.

Задоволството на Стив от спечелените точки от Барт беше заместено от чувство на безпокойство.

— И... какво сте запланували да правите с мен?

— Имаш предвид, след като те разпитат в Гранд Централ? — Барт разпери ръце. — Не мога да ти кажа, Стив. Федерацията е голяма. Стават какви ли не неща. Може би ще получиш ново назначение. От друга страна... кой може да каже? Всичко ще зависи от начина, по който ще се държиш отгук нататък. — Барт пристъпи към Стив и го хвана за рамото. — Нека ти дам един последен съвет. Ние знаем всичко, което трябва да се знае за теб. Не мисли, че можеш да излъжеш Първото семейство. Никой не може. Ти мислиш, че съм луд...

— Сър, аз...

— Не ме прекъсвай, момче. Как мислиш съм стигнал до този пост? Мога да те чета като първа страница от Кодекса. Знаеш ли защо намислих да те изпратя на добра служба? Защото видях много от себе си в теб. Предполагам, че и двамата имаме в себе си по нещо от Генералния президент. Ти умееш да оцеляваш...

Стив отново се опита да отговори.

Барт вдигна предупреждаващо пръст.

— Не. Не го отричай. Това е добро. В света, който се опитваме да построим, ние се нуждаем от хора с качества, каквито ти имаш. Но *никога* на прави грешката да се опиташ да оцелееш за сметка на системата. — Той потупа приятелски Стив по рамото. — През един от онези дни, ако някога стигнеш там, където се каниш да отидеш, ще виждаш нещата много по-различно. И ще си спомниш за добрия вуйчо Барт и ще си кажеш: „Да, имаше един човек, който направи онова, което е трябвало да направи...“

И тръгна към вратата.

Стив се завъртя, веригите на коленете му се опънаха.

— Сър...

Барт спря, на лицето му се изписа подигравателна усмивка.

— Джак и Ани някога ще научат ли?

Веждите на Барт се повдигнаха, като повдигнаха и клепачите над ясните му студени сини очи, крайчетата на устата му се отпуснаха.

— Това ще зависи от Първото семейство, Стив. — Той го мушна приятелски със стека. — Добре си поговорихме. Погрижи се за себе си, чуваш ли?

Стив изчака вратата да се затвори, след това се обърна към празното бюро и скучните стени с продължителна въздишка. Когато беше край Уинд Ривър в Уайоминг, беше изправен пред три възможности. Първата — да остане пленник при мютите и вероятно да умре или заради онова, което бе станало между него и Клиъруотър, или поради нежеланата вражда с Мотор-Хед; втората — да избяга и да стане ренегат, да се скита бездомен и рано или късно да умре от лъчева болест; третата — да се върне във Федерацията и да бъде посрещнат като герой. Тогава третата му изглеждаше най-добра, но досега нещата не се развиваха така, както беше очаквал.

Чу стъпки и когато вратата се отвори, пое дъх. По пода затракаха ботуши. Отново го вдигнаха и му сложиха качулка и всичко потъна в тъмнина. Чу се метален звън и веригите, които го държаха вързан за пода, бяха свалени.

— Мърдай! — Някой го удари по гърба с гумена палка. Не достатъчно силно, за да счупи някоя кост или да разкъса жизненоважни органи. Просто толкова силно, колкото да му даде да разбере, че е в ръцете на хора, които не се шегуват.

Предположението на Стив за мястото, където се намираще, се оказа вярно. След няколко завоя надясно и наляво и минаване по различни коридори и през различни врати спряха на източната платформа на подземната станция под Ню Дийл Плаза. Освен шума от стъпките на хора, които се движеха наоколо, Стив дочу познатото от предишното пътуване по същата линия с Роз слабо ехо, а през двата светонепроницаеми филтъра за дишане на черната качулка ноздрите му доловиха същата антисептична миризма.

Тръгващата от Джонсън/Финикс, Аризона, на запад до Ле Мей/Джаксън, Мисисипи, и на изток с директна връзка с Хюстън/Гранд Централ линия на совалката Транс-Ам се водеше основното техническо постижение на Федерацията, конкурирано само от грандиозния търговски площад „Джон Уейн“ на Гранд Централ. Системата от тунели, пробити в земната кора през последните триста години от поколения четиринадесетгодишни трекари по време на техния дванадесетмесечен труд в бригадите на младите пионери, се

състоеше от монорелсов път, по който се движеха върволици от вагони, задвижвани от високоскоростни линейни индукционни мотори. Разклонителните линии на всяка подземна гара и движението през определени интервали позволяваше да се поддържа два пъти дневно редовен курс във всяка посока. Совалката обикновено беше натоварена до тавана със стоки, но винаги имаше достатъчно свободни места за пътници. Трекерите от базите по линията не пътуваха за удоволствие, а само по необходимост. Всеки във Федерацията трябваше да направи най-малко едно пътуване като част от организирано групово посещение на мемориалната гробница на Джордж Уошингтън 1-ви в Гранд Централ, но всеки, който „яздеше монорелсата“, трябваше да има разрешение за пътуване, издадено от местното управление на военната полиция. За да се залавят потенциални нарушители на Кодекса, в подземната железница редовно патрулираха чорбари, които често се качваха на совалката и проверяваха пътниците.

Двутонален електронен звънец и записано на магнитна лента съобщение сигнализираха за пристигането на композицията за Рийгън/ Лабок, форт Никсън/ Уърт и Хюстън/ Гранд Централ. Стив почувства течението, предизвикано от въздушната маса, изтласкана от тунела от пристигащата совалка. Тунел, в построяването на който лично беше участвал като млад пионер. Зачуди се как ли е в Аризона. Невидимият му ескорт бърбеше безцелно главно какво могат да правят през краткия престой в Гранд Централ. Стив имаше впечатлението, че са четирима, но не беше сигурен. Чу слабо бръмчене от приближаващата совалка.

— Къде ще пътува този... в горещия бокс ли? — попита един глас.

— Не, с нас — отговори друг глас.

Стив за първи път чуваше термина „горещ бокс“. Зачуди се какво ли може да означава това и реши, че трябва да е полицейски жаргон за тясно купе с лоша вентилация.

— У кого е дискът с медицинския доклад от попътната станция? — попита трети глас.

— У мен — отговори вторият глас.

— Добре. Не забравяй да го предадеш. И, Газара... никакви глупости. Записах ти два часа отпуска да разгледаш Плаза и да се върнеш тук с първия обратен курс от Гранд Централ. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър! — отговори Газара, вече идентифициран като втория глас.

Стив запомни името.

— Забравихте мемориала, сержант — каза първият глас.

— Майната му на мемориала — отговори третият глас.

— Как ли пък не — каза Газара. — Да стоим на опашка цял ден.

— Въпреки това трябва да отдадем дължимата почит.

Шумът от пристигащата совалка стана по-силен.

Сержантът от военната полиция повиши глас.

— Дилейни, имаш два часа. Ако искаш да ги прекараш в чакане да видиш петнадесетметрово лице, изсечено от бял мрамор, нямам нищо против.

Стив запомни името Дилейни заедно с това на Газара за обяснения в бъдеще.

Совалката, боядисана в червено, бяло и синьо, плавно излезе от тунела и спря приличния си на ракета нос в далечния край на перона. Пътническите и товарните врати се отвориха със съскане на въздух под налягане и веднага започна оживено товарене и разтоварване.

Хванаха Стив от двете страни, но този път нямаше удар с полицейска палка в гърба.

— Насам... — каза Газара. Тонът му беше по-малко груб отпреди. Повървяха малко по перона, след това завиха надясно. — Пази си главата.

Стив се наведе и пристъпи напред. Повърхността под краката му се промени от твърд бетон в еластично гумено покритие — пода на вагоните. Отново го обърнаха и той почувства зад коленете си ръба на седалка.

— Седни. — Газара очевидно беше най-приказливият.

Стив седна. От формата и мекотата на седалката разбра, че е в нормален пътнически вагон. Чу се тракане на вериги. Някой се наведе над него.

Беше Дилейни.

— Заклучвам те за седалката. Отпусни се и почивай. Не ни създавай неприятности и ние няма да ти създаваме. Разбрахме ли се?

Стив кимна, после каза:

— Трябва да отида до тоалетната.

— Кристо! — изруга Дилейни. — Виж сега, ще трябва да почакаш малко. Ще се върна като тръгнем.

Стив се опита да не обръща внимание на болката от издутия си мехур. Пикаеше му се от много отдавна, но в края на твърде тягостната среща с щатския началник на военната полиция, когато Барт го попита дали има да каже нещо, това му се беше сторило твърде незначително.

Петнадесет минути след пристигането си совалката потегли от Рузвелт/Санта Фе по следващата отсечка от маршрута — към Рийгън/Лабок, Тексас — станцията, където се подготвяше започването на серийно производство на новия „Скайхок Марк Ту“. Совалката, която развиваше максимална скорост 120 мили в час, вземаше за седем часа — включително престоите — осемстотинте мили до Гранд Централ.

Малко след като бяха тръгнали Дилейни отключи веригата, която държеше Стив за седалката, и го отведе по коридора до тоалетната. Отвори вратата и последва Стив вътре.

— Действай... Ще ти сваля качулката.

Стив запримига, докато очите му се приспособят към светлината. Пое дълбоко дъх и погледна с благодарност военния полицаи.

Дилейни му кимна разбиращо и каза:

— Почукай на вратата, като свършиш. Заповедта е да си закачулен, докато те предадем в Гранд Централ.

— Разбирам. Днес 17-и ли е?

— Да...

— Колко е часът?

— 14:08. Трябва да пристигнем в Гранд Централ в 21:00 часа. Давай, оправяй се.

— Благодаря.

Дилейни излезе и затвори вратата.

Стив се подпря на стената и свали ципа на панталона си. Толкова силно се беше стискал, че му трябваша няколко секунди да се отпусне и цяла минута да изпразни пикочния си мехур. Затвори очи и задиша дълбоко.

Откакто беше влязъл в станцията в Пуебло, беше поразен от разликата между въздуха в подземния свят на Федерацията и този в земите на Плейнфолк. Когато беше дошъл в съзнание след падането и беше разбрал, че е пленник, не можеше да диша, без да му се повдига. От миризмата на мютите, на техните колиби и храна му се гадеше. За

един месец обаче напълно се аклиматизира и сега филтрираният въздух, подаван по безброй отдушници и решетки из цялата Федерация, определено му изглеждаше застоял; от него беше извлечен целият „аромат“.

Докато си миеше ръцете, Стив се опита да си обясни причината за промяната в отношението на пазачите си. Реши, че Дилейни и Газара, първо, са от следобедната смяна. От друга страна, можеха и да са от първоначалната група и след като временно се бяха разтоварили от агресията си, почиваха преди следващите рундове. Какъвто и да беше отговорът, той нямаше намерение да проверява границите на новоустановената им дружелюбност, така че почука на вратата.

Дилейни влезе и вдигна качулката.

— Благодаря, че ми дадохте възможност да подишам — каза Стив.

— Не разбирам защо си окован в тези жезла — измърмори Дилейни. — Човек с твоите връзки... Ако в Лабок има свободен вагон, пак ще я сваля да можеш да погледаш телевизия.

— Страхотно. — Стив наведе глава така, че Дилейни, който беше малко нисичък, да може да му сложи качулката, без да се налага да се качва на тоалетната чиния. „Значи това било“ — помисли си Стив, когато тъмнината го обгърна. Неговите пазачи бяха разбрали, че той и началникът на военната полиция са роднини, и му се докарваха, в случай че бъде оправдан и бъде върнат на служба. „Хитрец си ти, Дилейни. Ще те потърся. Ти можеш да ми помогнеш да намеря онези шестимата, които ме влачиха по площадката...“

Дилейни бе разочарован, когато на Рийгън вагонът не се изпразни. Стив не съжеляваше, че няма да гледа телевизия, и отказа да слуша звуковия съпровод със слушалки, каквито се предоставяха на пътниците.

— Има хора — дипломатично обясни отказа си той. — Не искам да си навлечете неприятности.

Истината беше малко по-различна. И преди да излезе на повърхността и да открие света на Плейнфолк Стив не беше пристрастен към телевизията на Федерацията. Освен професионалния и архивните канали програмите бяха така бедни, както и въздухът, който се подаваше на зомбитата на нива А; по-голямата част бяха

песни за синьото небе, изпълнявани от бардове — умопомрачаващи патриотични глупости.

За Стив обратът започна някъде, когато беше на шест или седем години и неспособността да преглъща тази скучна диета нарастваше с възрастта. Роз, която беше две години по-малка от него, му призна, че има подобни проблеми, и споделеното отвращение ги караше да вярват, че са различни — и по-добри. Тази вяра в тяхното различие от останалите стана *тяхна* тайна и през детството си те бяха неразделни. Когато беше четиринадесетгодишен — възрастта, на която във Федерацията човек се смяташе за възрастен — Стив, който признаваше, че няма други приятели, вече знаеше, че връзката между него и Роз се простира отвъд границите на роднинството, дефинирана в Наръчника.

Когато напусна Рузвелт, за да положи едногодишен труд в бригадата на младите пионери, Стив се преструваше, че раздялата с Роз не го засяга. Беше се научил да прикрива истинските си чувства, но скоро след като започна работа на последната част от пътя на совалката на участъка Финикс-Аризона, беше разтревожен от откритието, че в някои случаи той и Роз са заедно, въпреки че са на стотици мили един от друг. Не каза нищо за това на сестра си, но през няколкото дни, които прекара с нея между дипломирането си от Въздушната академия и постъпването в ешелона, Роз беше споделила, че е имала душевен контакт с него по време на първия му самостоятелен полет. Тя беше изпитала същото зашеметяващо усещане, когато той се беше издигнал от площадката и беше видял за първи път повърхността на земята; беше *видяла* дълбоко в ума си същата прекрасна шир на земя и небе.

Силата на чувствата му към Роз, които той никога ней беше разкрил, нито се решаваше да признае пред себе си, отстъпваше само на тази към Клиъруотър, мютската жена... не, не жена... мютската девойка, е която той... Кристофър! Беше прекалено мъчително да мисли за това. От момента, в който я видя за първи път през нощта, когато трябваше да ухапе стрелата, го измъчваха противоречиви чувства, които понякога засенчваха всички други грижи. Откакто на светлината на огъня беше видял съвършеното ѝ лице, беше изпитал непреодолима потребност да е с нея, изгарящо желание да я притежава

физически, и по всеки възможен начин; да слее цялото ѝ съществуване със своето.

На обикновения език отпреди Холокоста това означаваше, че Стив просто се е влюбил, но за нещастие той не знаеше какво означава това. Столетия преди раждането на Стив Първото семейство беше взело решение думите „любов“, „страст“ и много други потенциално смуцаващи думи-концепции като „индивидуалност“ и „свобода“ да бъдат заличени от езика. В нация, подчинена на военна дисциплина и емпирическа логика, нямаше място за такива идеи, нито беше необходимо да се признава съществуването на такива неосезаеми понятия като „изкуство“, „литература“, „религия“ и „душа“.

Махането на тези думи от езика бе лишило Стив от езикови средства да изрази истинските си чувства. Той беше поразен от вековна треска, но беше безсилен да опише симптомите ѝ. Още по-лошо: неговата кратка връзка с Клиъруотър беше в разрез с всичко, на което беше учен. Трекерите бяха учени от рождение да смятат мютите за получовеци. Щом дори само докосването до тях се смяташе за отвратително, тогава онова, което беше направил Стив, беше направо немислимо. Все пак сред това умствено объркване оставаше една ясна мисъл, пронизваща мъглата на несигурност като бял лазерен лъч. Стив знаеше, че в резултат на срещата му с Клиъруотър животът му се е променил необратимо. Тя вече беше едната част на уравнението; потребността му да се събере с нея, да я притежава изцяло, щеше да е базата за всички негови действия.

Стив облегна глава назад и се опита да изключи всички външни усещания: тихия шепот на разговорите, монотонното бръмчене на совалката, белезниците около китките и коленете, задушавашото ограничение на качулката. След известно време почувства, че потъва в обгръщаща го тъмнина. Зачуди се къде ли отиват Кадилак и Мистър Сноу в техните периоди на тишина и помисли за гласовете, които беше чувал в миналото. Възможно ли бе те да са Небесните гласове, с които Мистър Сноу претендираше, че е в контакт? Възможно ли бе такива неща наистина да съществуват? Помисли за Клиъруотър. Опита се извика образа ѝ в ума си, но вместо него се появи Роз. Почувства как умът ѝ достига до неговия, как преминава стотиците мили, които ги разделят. Чу в съзнанието си глас, който само той можеше да чуе. Уверен, настойчив шепот, който му напомняше за вятъра, преминаващ

тихо по върховете на дърветата. Тя знаеше, че той е жив. Знаеше, че идва. Той трябваше да внимава. Те я следяха.

ГЛАВА 4

В Хюстън/Гранд Централ го предадоха на други военни полицаи — с кожени ръкавици. Все още с качулка и окован, Стив беше качен на моторна количка. Откараха го на друга подземна станция и го качиха в друга совалка — този път само за двадесетминутно пътуване. След последната част на пътуването, която включваше качване и слизване на редица движещи се тротоари и изкачване с асансьор, Стив бе съвсем объркан.

Дори ако можеше да вижда, разликата щеше да е малка. Двете му предишни посещения в Гранд Централ бяха кратки: първото на седемгодишна възраст в организирана група, чийто маршрут включваше мемориала на Джордж Рузвелт Джеферсън 1-ви, и преди осем месеца, когато двамата с Роз бяха прекарвали тук два дни и бяха посетили неотдавна завършения търговски площад „Джон Уейн“ и грандиозните нови жилищни шахти. Никое от двете посещения не беше достатъчно дълго, за да може да си състави точен план на столицата на Федерацията.

Когато накрая му махнаха качулката, видя, че е в някакво здравно заведение. С периферното си зрение видя двама военни полицаи до себе си, но не помръдна глава да ги огледа — на нарушителите изрично беше забранено да гледат директно пазачите си: това се приемаше за агресия и водеше до моментален масаж с гумени палки. Точно това беше причината, поради която лейтенантът в Пуебло му беше дал урок с приклада на пушката си.

Второто пътуване със совалката му даде известна представа за мястото, на което може би се намираше. Стив знаеше, че Белият дом и АмЕкз — изпълнителният орган на правителството — са разположени в строго охраняван анклав на известно разстояние от Гранд Централ. Но около главната база имаше разположени и други специални участъци: вътрешният щат У — огромен университетски район, където в момента Роз подготвяше докторат по медицина; Институтът за живота, където всички трекари бяха заченати „в епруветка“ и

имплантирани в приемните си майки; щабът на началниците на военната полиция, известен като „Бюрото“ и неофициално „Чорбата“, и площадът „Кълъмбъс“, където се помещаваше гигантският компютър на Федерацията.

Стив беше пътувал със специалния подземен влак, който свързваше Белия дом с Гранд Централ, но това беше преди десет години. Тогава не беше обърнал внимание на транспортната техника и вече не можеше да си спомни как беше отишъл от станцията Гранд Централ до него. Отхвърли този проблем от ума си. Ако Семейството решише, че трябва да бъде върнат на служба, всичко щеше да се изясни; ако ли не, местонахождението му оставаше без значение. Блестящата му кариера щеше да свърши... този път завинаги... с нос, забит в най-близката шахта.

Толкова с предсказанията на Небесните гласове...

Влезе лекар в бяла манта и ръце в джобовете. Спря пред Стив, стисна устни, огледа го и се обърна към военните полицаи.

— Белезници няма да ни трябват. Свалете ги.

Двамата военни полицаи отключиха белезниците и Стив разтри китките си.

Военният полицай, който беше отключил белезниците, се изправи и взе веригите.

— Какво ще кажете за монитора?

— Инициализиран е — отговори лекарят. — На излизане го вземете от кабинета.

Стив ги гледаше, докато излязоха, след това се обърна към лекаря и застана мирно.

Лекарят махна с ръка.

— Свободно.

— Благодаря. — Стив огледа стаята. — Трудно ми е да си представя, че тази сутрин се събудих в Колорадо... а сега съм в Гранд Централ.

— Да... доста си пътувал. Искаш ли да вземеш душ?

— Би било чудесно.

— В Пуебло дадох ли ти нещо да ядеш?

— Да, сър. Дадох ми закуска. Чаша джава и бифтек специал.

— И нищо друго?

— Не, сър.

— Ясно — каза лекарят. — Виж сега какво ще направим. Докато си в банята, аз ще изхвърля тези дрехи на на-ко и ще ти набавя сини... след това ще отидем в столовата и ще ти вземем малко топла храна. Как ти звучи?

— Фантастично, сър.

— И остави това „сър“. Тук аз просто изпразвам тестови туби. — Лекарят го плесна по ръката. — Казвам се Чизъм. Джон Чизъм. Ясно?

Стив разтърси подадената му ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, Джон.

— Има само едно нещо...

Стив го погледна внимателно.

Чизъм се усмихна, сякаш четеше мислите му.

— Преди да влезеш в трапезарията ще трябва да се разделиш поне с част от тази коса.

— Ще се радвам да го направя — отговори Стив. — Всеки път, когато полицаите ме погледнат, на устата им избива пяна.

— Знам какво искаш да кажеш. Интересно какво кара един човек доброволно да стане чорбар? Може би в Института за живот развъждат специална порода глупаци, а?

„С това отпада едно възможно местоположение“ — помисли Стив. И ако военните полицаи бяха получили заповедта къде да го откарат по пътя, значи тя не беше от Бюрото.

Чизъм отвори едно чекмедже, пълно с различни хирургически инструменти, и извади ножици и електрическа машинка за подстригване. Включи я в един контакт и каза:

— Дай онзи стол и седни.

Стив издърпа металния стол на колела и седна безучастно, а Чизъм започна да реже косата му с ножиците, след това го подстрига с машинката.

— По-различно е от подстригване на нормална коса... — мърмореше той. После махна с дясната си ръка пред носа на Стив. — Де да ми даваха кредитни точки за всеки, когото подстригам.

Стив не каза нищо, но дълбоко в себе си се възмути, че загуби дългата си коса само заради някаква адски глупава наредба. Напомни си, че трябва да контролира реакциите си. „Отново си вътре, Брикман. Дръж се хладнокръвно и умно...“

Чизъм отстъпи да огледа работата си.

— Е, така вече е добре... — Взе ножиците и отрязва няколко щръкнали косъма, след това пак включи машинката и се зае да оформи линията зад дясното ухо на Стив. — Знаеш ли, аз познавам сестра ти... Роз — промърмори той. Гласът му едва се чуваше от бръмченето на електрическата машинка. — Искаш ли дай кажа, че си добре?

В главата на Стив прозвуча сигнал за тревога. Какво свързваше този човек със сестра му?

— Няма ли да е опасно?

Чизъм се засмя, остави машинката, свали кърпата от врата на Стив и го подкани да стане.

— Добре дошъл сред човешката раса.

Очите на Стив внезапно се наляха със сълзи. Той се надигна от стола, разтри енергично лицето си с ръце в усилие да скрие емоциите си и мълчаливо се сгълча: „Стегни се, Брикман! Не трябва да се оставиш тези хора да те хванат. Особено тия, дето се правят на добрички. Те са най-опасни.“

По време на храненето в столовата Чизъм не направи никакъв опит да разпита Стив за времето, през което е бил пленник. Разговорът беше главно за живота на Стив в Рузвелт, за последните три години в Академията и за службата му на ешелона. Чизъм беше дружелюбен, задаваше интелигентни въпроси, но не беше прекалено любопитен. Към края Стив си даде сметка, че Чизъм всъщност не е разкрил нищо за собственото си минало.

Когато се нахраниха и отместиха чиниите настрана, Стив зададе въпросите, които беше намислил да зададе, след като бъде подстриган. Въпроси, които знаеше, че Чизъм очаква да зададе.

— Къде съм?

Чизъм се замисли над въпроса.

— Мисля, че на този етап е по-добре да не знаеш. По-добре и за двама ни.

— Каква е връзката между теб и Роз?

Чизъм вдигна рамене.

— Просто сме добри приятели.

Стив почака, но Чизъм не продължи.

— Работата е там, че никой не трябва да знае за моето завръщане.

— Няма проблем. Тя може да пази тайна. — Очите на Чизъм не трепнаха.

— Може би, но... — Стив поклати глава — Рискът е твърде голям. Ако някой научи, нещата могат много да се объркат... и за двама ви.

Чизъм вдигна рамене.

— Ще поема този риск, стига да искаш.

— Джон, знаеш как стоят нещата. Завръщането ми е тайна. Защо да рискуваш? Не ми дължиш нищо.

Чизъм го погледна.

— Това е вярно. Не ти дължа нищо... и това включва едно обяснение. Нали?

— Би трябвало. Във всеки случай благодаря.

Чизъм стана от масата.

— Тя е добро дете. Ще стане чудесен доктор.

— Ако изобщо стане.

Чизъм кимна категорично.

— Ще стане. — После отведе Стив в болнична стая с четири легла, пожела му лека нощ и му каза, че ще го вземе сутринта.

Стаята беше една от шестте зад прозрачни прегради на едната страна на коридора, където на една осветена маса седяха двама санитарии в бели дрехи. Останалите светлини бяха намалени, само колкото да се вижда. Стив легна на единственото приготвено за спане легло и заспа дълбоко.

През следващите два дни Стив беше подложен на пълен медицински преглед, включващ всички части на тялото му — както вътрешни, така и външни. Сканираха цялото му тяло, кожата, костния мозък, кръвта, взеха проби от слюнка и урина и дори трябваше да извърши неприятната задача да сложи с лъжица от фекалиите си в един буркан. Умствените и физическите му рефлексии бяха тествани с широка гама прибори, като се почне от електронни дисплеи и се стигне до гумено чукче, електроди, залепени за ребрата му, и проверка на сърцето и ума му през новоподстригания му череп.

Стив предположи, че го проверяват за радиационни увреждания, но също както в Пуебло, никой от медицинския персонал не му обясни целта на изследванията нито му съобщи резултатите. Тялото му беше манипулирано и прегледано така, както се разглежда черна кутия, пълна с транзистори. Чизъм, който се появяваше от време на време, беше единственият му контакт с реалността.

В края на втория ден, когато беше сам с Чизъм, Стив го попита дали знае какви са резултатите.

Чизъм отиде до вратата да провери дали някой не идва, после пусна водата в мивката и направи знак на Стив да отиде по-близко до него.

— Не съм видял нищо официално, но се говори, че си чист. — Лицето му цъфна в широка усмивка. — Не изгледаш изненадан.

Стив се намръщи.

— Не съм изненадан, защото никога през живота си не съм се чувствал по-добре. Но... да не искате да кажете, че не са ми открили абсолютно нищо?

— Точно това искам да кажа — отговори Чизъм.

Стив го погледна.

— Но... и двамата знаем, че е невъзможно човек да прекара толкова дълго, без да...

Чизъм не го остави да завърши.

— Да. Може би затова те държат в тайна. Ще ти кажа нещо друго, момче... — Той отново погледна към вратата, доближи лицето си до Стив и прошепна едва чуто: — Ти не си първият.

Новината беше толкова изненадваща, че за момент Стив онемя. По някаква необяснима причина това имаше дълбок, тревожен ефект. Краката му се разтрепериха — сякаш земята под него се рушеше. В ушите си чу същия тътен, който беше чул, когато Роз му беше казала за техния умствен контакт по време на първия му полет над земята. Той се олюля и неволно посегна към ръката на Чизъм.

Чизъм се отдръпна.

Стив си възвърна гласа, но въпросите му прозвучаха безнадеждно объркани.

— Какво означава, че не съм... кои са те... как може...

— Млъкни! Седни! — изсъска Чизъм. — Някой идва! Забрави какво съм ти казал! — Той рязко се обърна и тръгна към другия край

на стаята. Вратата се отвори и лекарят, който преглеждаше Стив вече два дни, влезе и дойде при него. Стив, облечен в бял болничен халат, седеше с ръце в скута.

Лекарят сложи ръка на рамото на Стив.

— Лошо ли ти е? Май трепериш.

— Просто ми е студено — каза болнаво Стив, после се изправи и се опита да застане мирно. Бученето в ушите му започна да заглъхва.

— Нищо ми няма. Чувствам се отлично. Просто отлично...

— Добре — каза лекарят. — Утре сутринта ще бъдеш изправен пред оценители за първо изслушване.

Късно през нощта, докато Стив спеше неспокойно в празната болнична стая, Чизъм използва идентификационната си карта да получи достъп до малка конферентна зала. Един голям, монтиран на стена телевизионен екран се издигаше пред маса с формата на полукръг и девет стола около нея. Щом Чизъм седна на стола в центъра, една камера, монтирана над телевизионния екран, записа пристигането му и потвърди идентичността му чрез предаване на електронния образ за компютърен анализ. След малко червено-бяло-синята звезда на Амтрак изчезна от екрана и се появи млада тъмнокоса жена, седнала зад бюро с метално-сребърна огледална повърхност.

Чизъм почтително стана.

Жената се наведе към него, опря лакти на бюрото, сложи ръцете си една върху друга и каза:

— Добър вечер, Джон. — Ниският ѝ глас беше твърд.

— Добър вечер, Фран.

— Седни.

Чизъм седна и зае същата поза като събеседничката си.

Фран имаше бледо кръгло лице, уста с твърди устни и пъстри очи. Късата ѝ права коса с път отляво беше сресана над челото и прибрана зад ушите. Беше облечена в сребрист гащеризон — официалната работна униформа на членовете на Първото семейство — с тъмносини и бели гарнитури за ранг. Чизъм, който беше в контакт с Фран от половин година, ѝ даваше около двадесет и седем години — трудно беше да се определи възрастта на член на Семейството. Макар че сега живееше недалеч от нея, те никога не се бяха срещали лично и

откакто беше получил настоящото си назначение, той беше научил само две неща за своя оперативен ръководител; пълното й име — Франклин Делано Джеферсън, и че е контролър на Стив Брикман.

— Как е 3552?

— Подстриган, но се държи резервирано — отговори Чизъм.

— Каза ли нещо интересно за времето, прекарано в плен?

— Нищо. Съществува възможността за потенциална връзка, но тъй като е планерист, той е изключително самостоятелен. Опитах се да го накарам да се разкрие, но не проявява абсолютно никаква необходимост за някаква значителна степен на социално взаимодействие. Имам впечатление, че ме подозира.

— Щеше да е изненадващо, ако не те подозираше — отвърна Фран. — Той е проникателен като сестра си. И е малко параноик. Подозира всички. Попита ли те за резултатите от тестовете?

— Да. Отговорих съгласно инструкцията. Реакцията му беше точно както предсказахте. За момент помислих, че ще се спуска по шеговете. Беше, хм... интересно преживяване.

Фран кимна замислено.

— След толкова дълго излагане на радиация не е изненадващо, че някои дялове от мозъка му не работят. Какво мислиш, Джон... това обработване ще даде ли резултат?

Чизъм се замисли над отговора.

— Не съм специалист, но ако сте готова да се доверите на моята интуиция, мисля, че отговорът е „да“. От друга страна, ако се окаже, че греша, не е ли възможно да бъде препрограмиран?

— Добър въпрос, Джон. Това е нещо, което никога не е било изпробвано. Този дял на ОВЪРЛОРД работи повече от петдесет години, но ние сме все още в неизследвани води. Всеки опит да се препрограмира някой от сегашните субекти може да създаде повече проблеми, отколкото ще реши. — Фран прекара пръсти по косата на челото си и дари Чизъм с топла усмивка. — Нещо друго?

— Да — отговори Чизъм. — Въпреки че има много висока степен на самоконтрол, го накарах малко да се поотпусне, като споменах името на сестра му. Беше истинска емоционална реакция. Възможно е подходът строго-деликатно-строго, който решихме да приложим, да даде резултат. От друга страна, той може да изпитва някакви чувства на вина към Роз... хм, искам да кажа, 3801. Мисля, че

трябва да ги съберем. Като имам предвид психосоматичното нараняване, което тя получи при неговото сваляне, мисля, че знае, че той е жив.

— И че е тук в Гранд Централ — добави Фран.

Чизъм вдигна рамене.

— Това също не би ме изненадало.

— Значи предлагаш да го изправим пред оценители, както е запланувано, и ако се окаже неподатлив, да го съберем със сестра му... и след това да я използваме като средство?

— Точно така — отговори Чизъм. — Междувременно ще продължа да играя ролята на добрия. И разбира се, ако мога да уредя да се срещнат, ще бъда повишен...

Фран кимна.

— Това ми харесва. Браво, Джон. Ще изясня нещата и ще се свържа с теб.

— Добре. — Чизъм се изправи.

— Лека нощ, Джон.

— Лека нощ, Фран.

Образът изчезна и се появи логото на Амтрак — син кръг, ограждащ бяла петолъчна звезда. От двете страни на кръга имаше два бели квадрата, всеки разделен от хоризонтална, насочена навън червена стрела. Според Наръчника бялата звезда символизираше Тексас, щата на самотната звезда, вътрешния щат, където беше създадена Федерацията Амтрак; синият фон представляше света със синьото небе, в който тя щеше да се върне. Червеният бордюр около звездата и лентите символизираше надземната граница, която се тласка навън от стрелите — червени като пролятата в процеса на разширяване кръв. Двата бели квадрата, пресечени от червените стрели, представяха външните щати, отвоювани от мютите — очистената повърхност.

Докато внимателно връщаше стола на мястото му, Чизъм размишляваше върху истинския гений на Първото семейство — неговото безкрайно умение да мами. В даден момент от далечното минало Джеферсъновци — самоувекочаваща се династия, чиито членове понастоящем се смяташе, че наброяват пет хиляди — беше успяла да се разположи на върха чрез хитро скроени лъжи и измами,

които през столетията постепенно се бяха наложили като общоприета истина; постепенно се бяха затвърдили като вековна скала в земната кора, солидна основа, върху която бяха изградили настоящата си непристъпна властова позиция.

Брикман беше специален случай, но всички останали също бяха обработени. Дори Чизъм не можеше напълно да повярва, че онова, което беше разкрил, е истина. Това беше едно от проклетията да бъдеш прикрит агент. Истината и неистината бързо ставаха неразличими; приетите идентичности се сливаха с лежащото в основата аз и накрая те оставяха с единствения критерий — факта, че си жив. И дори този факт бързо можеше да остарее. Достатъчно беше една голяма черна точка.

Чизъм излезе от конферентната зала и тръгна към квартирата, която споделяше с трима други лекари. Да... тази работа беше трудна, съвсем сигурно. Единственото нещо, което Първото семейство не контролираше, беше състоянието след смъртта. Те можеха да те убият по хиляда различни начина и с безкрайно различна скорост, но след като сърцето престане да работи, ти си — метафорично казано — свободен от тяхната власт. Да избягаш.

Да...

Ако, разбира се, от теб е останала някоя част и има място, където да избягаш. Чизъм се надяваше, че има. Мислеше над тази идея от години, откакто един трекер — от банда на-ко, която беше проследил до лабиринт от гъсто населени тунели отпреди Холокоста под надземното място, наречено Далас — му беше показал една книга. *Книгата*; не Наръчника; не електронни страници от видеоархиви, а редове с букви на пожълтели парцаливи правоъгълни листа от тънка материя на вид като тъкан.

Старият човек му беше казал, че това е хартия. Най-близкото нещо до нея, което Чизъм беше виждал, беше пласти-филмът — материята, на която бяха отпечатани картите на повърхността. Книгата, която се наричаше Стар и Нов завет, съдържаше описания на събития, за които се предполагаше, че са се случили много, много преди дори светът със синьото небе да се е оформил. Чизъм, чиято задача беше да проникне в бандата, отдели доста време да прочете много от нея. Не беше лесно. Много от страниците липсваха или бяха скъсани. Не беше чудно, че Федерацията беше решила да запише всичко на видео.

Общото впечатление на Чизъм от книгата беше, че времената не са се променили много. И в прастаро време бе имало много войни, лоши времена, добри времена, хората бяха мамени — а един човек... Божичко, него *наистина* го бяха прецакали! И бе имало много хора, обещаващи по-добро бъдеще, много приказки за добро и зло и едно място, наречено небе, Царство на Бога. Като света със синьото небе — дори по-добро.

Когато групата беше заловена, Чизъм скри книгата зад няколко разклатени тухли в един от рушащите се тунели. Бе решил да се върне да я вземе, но полицаите взривиха скривалището на групата и го превърнаха в купчина развалини. Чизъм често си казваше, че това е най-доброто, което би могло да се случи. Книгата можеше да му струва живота. Като прикрит агент на отделение за прилагане на закона, той знаеше какви са правилата, но беше открил, без да разбира защо, че притежаването на онази книга е нарушение на Първи кодекс.

От този момент Чизъм започна да проучва по-внимателно какво се иска да върши: не да оспорва заповеди — това би могло да бъде фатално, — но да размишлява върху причините, поради които са необходими хора като него. Някои от идеите в онази книга още се въртяха в главата му и един настойчив въпрос беше останал да го измъчва. Точно преди да атакуват скривалището старият на-ко беше споделил пред Чизъм една голяма тайна: под друга част на Далас бил открил голяма подземна галерия, в която имало хиляди такива книги, пълни с различни истории, картини и факти за света преди Холокоста. Кълнеше се в живота на Генералния президент. Бил прекарал цели два дни само *обиколи* галерията! Стелаж след стелаж от пода до тавана; наредени в дълги, сякаш безкрайни редици. Бе обещава да покаже на Чизъм къде е това място, но същия ден, когато трябваше да го води през лабиринта от тунели, полицаите дойдоха и прибраха цялата група. Това беше преди пет години.

Бяха ли тези книги все още там? И Първото семейство — което чрез видеоархивите предлагаше само най-бегла информация за времето преди Холокоста — *знаеше* ли, че са там?

Оценителите, пред които бе изправен Стив на следващата сутрин, бяха петима мъже и три жени. Деветият член — председателят

на съвета, още не беше дошъл. Стив стоеше спокойно пред стола, на който трябваше да седи през по-голямата част от следващите пет дни, и се опитваше да разгадае държането на отделните членове на съвета, които заемаха местата си от двете страни на ръчно изработения, с висока облегалка стол на председателя. Масата, на която щяха да седят оценителите, беше с форма на полукръг, заобикаляща стола на Стив, така че да може да бъде наблюдаван отблизо, докато го разпитват.

Стив вдигна очи и видя една от вездесъщите телевизионни камери и микрофон, които щяха да записват всичко, което казва, и всяко движение, което прави. По-късно видеолентите щяха да бъдат подробно разгледани и всяка страна на държането му щеше да бъде проучена. Това беше стандартна техника, която се прилагаше към всички трекари независимо от ранга. Всеки с ранг под старши ръководител беше интервюиран през три месеца от двама оценители. Отговорите и поведението на интервюираните се оценяваха и той биваше възнаграждаван или наказван с плюс или минус кредитни точки. Този процес започваше от петгодишна възраст и за повечето трекари продължаваше до края на живота. Стив винаги беше успявал да се справи добре с тримесечните оценки, но никога не се беше изправял пред пълен състав от оценители. Според него тези бяха на възраст между тридесет и четиридесет години. Сивеещата коса изобщо не беше показател за възрастта. Някои ръководители имаха бяла коса на двадесет и пет, а след някой особено труден маршрут мнозина пионери завършваха също с посребрена коса. Говореше се, че дори да са чисто голи, винаги може да се познае кой е оценител от начина, по който те гледа. С пронизващ поглед. Поради някаква необяснима причина оценителите почти винаги имаха необичайно наситеносиви и студени очи и външност на пълна лоялност. Те можеха да цитират цели страници от Наръчника и бяха абсолютни фанатици по пунктове от процедурите, правилата и разпоредбите. Но докато имаше някои абсолютни педанти, които се заяждаха на дребно, други бяха необикновено проникателни наблюдатели и можеха да съгледат и най-малкия признак на увъртане или неискреност.

На масата пред всеки оценител беше поставен по един телевизионен монитор, на който можеха да се показват данни, отнасящи се до проучваното лице. Всеки член на съвета имаше и електронен бележник, на който да си води бележки. Бележниците

можеха да се включват в мониторите и бележките да се препращат от един на друг, без проучваният да знае какво си говорят. По един номер от страната на Стив на масата идентифицираше отделните членове; 1–4 наляво от него, 5–8 надясно. Положението на председателя не се нуждаеше от уточняване.

В лявата част на стената зад масата се отвори врата. Председателката на съвета влезе и отиде на мястото си точно срещу него. Стив застана мирно. Осемте оценители изчакаха почтително тя да седне, след което седнаха и те.

— Седни, Стивън. — Гласът на председателката беше в ниския регистър, твърд, добре модулиран. Тъмната ѝ коса с път отляво се спускаше на челото и беше прибрана зад ушите. Очите ѝ бяха пъстри. Беше Фран. Франклин Делано Рузвелт. Контрольорът на Стив.

Стив не можеше да знае това, нито че е от Семейството. Фран беше облечена в стандартен сив работен гащеризон, носен от членовете на правния отдел на Федерацията. Носеше три-четвърти тога със свободни ръкави — част от официалната дреха на съдебния съветник. Като на председател на съвета тогата на Фран беше яркочервена с черна като въглен гарнитура. Другите членове на съвета имаха подобни тоги с обърнат цвят. Ако си беше направила труда да се консултира с КЪЛЪМБЪС, Фран може би щеше да открие, че формата и кройката на тогите напомнят на онези, носени от професорите от университетите в североизточните щати през спокойните дни преди Холокоста. Другите, въпреки техните нива 12 на картите за самоличност, никога нямаше да имат същия неограничен достъп до КЪЛЪМБЪС — щяха да останат в неведение за тази дребна подробност от шивашката история — и не само за нея.

Фран размени обичайните поздрави с членовете на съвета и провери работата на мониторната интеркомна система. Според стандартната процедура предварителният разпит на задържания се провеждаше от председателя на съвета. Главната задача на осемте оценители беше да наблюдават задържания и да оценяват отговорите му, но на отделни членове беше разрешено да класифицират отговорите или да задават допълнителни въпроси. Всеки оценител, които искаше да направи това, отправяше искане до председателя и чакаше зелена светлина. Фран използваше този кратък период да извърши преценка на Стив. Откакто беше станала негов контрольор, тя

беше изучавала видеофайла, обхващащ подходящи етапи от живота му от раждането му до днес, но сега за първи път го срещаше лично. Като жена тя хареса онова, което видя, но това не промени решимостта ѝ да измъкне от него всичко, което той знае за мютите.

Фран опря ръце на масата, сложи грижливо ръце една върху друга и втренчи в Стив пъстрите си очи. Крайчетата на устата ѝ се разтеглиха в полуусмивка, което контрастираше със сериозния ѝ тон.

— Стивън, преди да те помолим да опишеш твоя опит, искам да подчертая, че въпреки обстоятелствата, свързани с твоето приемане в Пуебло и Санта Фе, Федерацията не те смята за нарушител. Ти не си заподозрян в никакъв смисъл в неизпълнение на дълга си, докато си служил като планерист. — Фран огледа седналите около масата. — Мисля, че по този въпрос изразявам общото мнение, нали?

Осемте оценители кимнаха и измърмориха в знак на съгласие.

Фран отново насочи вниманието си към Стив.

— Както несъмнено разбираш от степента на недоверие, с което си се сблъскал в Пуебло и на други места, ти си първият трекер, преживял плен при мютите... и единственият, който е имал възможност да проучи задълбочено Плейнфолк. Онова, което имаш да ни кажеш, ще бъде безценно в планиране на нашата кампания за възвръщане на повърхността. От това следва, че... тъй като твоят опит е уникален... не може да става дума съветът да порицае някоя страна на твоето поведение нито някое наблюдение, което можеш да имаш относно разглеждания период. — Фран млъкна и съчувствено му се усмихна. — Сигурно ти е било, меко казано, трудно. Дори травмиращо.

Стив реши, че е подходящо в този момент да отговори със сериозно кимване.

— Вярвам ти — продължи Фран. — Ние обаче ще те помолим да ни опишеш всеки момент от напускането на „Дамата“ с... — тя спря да се консултира с екрана — ... с Уайт, Г.Р. — твой приятел Гас — до пристигането ти на попятната станция в Пуебло. Искам да смяташ този преглед като разширена версия на разпит, който офицерът по въздушни операции нормално извършва след изпълнение на полет. Единственото, което искаме да направим, е да споделим познанието, което си получил по време на пленничеството, с надежда, че то ще ни даде по-пълно разбиране на врага. Разбираш ли?

— Да, мадам — отговори Стив.

— Добре. — Председателката отново се усмихна. — Първото семейство ме помоли да ти кажа, че знаят за проявеното към теб враждебно отношение по пътя и ще се вземат мерки то да се компенсира по подходящ начин. Разбрах, че щатският началник на военната полиция на Ню Мексико ти е обяснил някои, макар и не всички, причини, поради което е било необходимо да си закачулен и окован.

— Обясни ми, мадам.

— Съжаляваме за различните физически насилия, но... поради непредвидените обстоятелства, съпровождащи твоето завръщане... съм сигурна, че ще приемеш инцидентите като дължащи се на престараване.

— Това беше само малка цена, която трябваше да платя за удоволствието да се върна у дома, мадам.

— Радвам се, че виждаш нещата така — отвърна председателката. — Във всеки случай не ти е причинено никакво трайно увреждане.

„Нищо, което да се вижда — помисли Брикман. — Хитро. Браво, Брикман. Но защо е целият този увод... освен това какво означава компенсация от Първото семейство? Това е нечувано. Защо трябва неочаквано започват да се грижат, че някой е бит от военната полиция?“ Аларменият звънец в главата на Стив зазвъня. Председателката на съвета го разтревожи. Тя според него беше по-скоро двадесет и пет годишна, отколкото тридесет. За да оглавява пълен състав оценители на тази възраст беше или много умна, или...

Или какво?

Стив усещаше в ума му да се оформят неясни образи. Съществува, силата или каквото беше, което се криеше в него, се опитваше да му каже нещо, но не успяваше. Вината беше негова. Той се беше борил срещу него, беше се опитал да го изключи, да го игнорира, да го зарови, защото толкова много години то се беше оттегляло като отшелник в далечна пещера в дъното на ума му, появявайки се само когато самото то почувстваше нужда да го стори. Стив се опита да направи образите ясни, но тъмният посланик не отговори на повикването му и вътрешното му око остана замъглено.

„Той подозира“ — мислеше Фран. Беше се чудила няколко дни дали да се възползва от възможността да се види лично с Брикман и сега се проклинаше, че е взела погрешно решение. Можеше да изчака; трябваше да избере по-малко забележима роля. Нещо, което по-малко личи. По дяволите! Нямаше значение... твърде късно бе да се връща назад...

— Добрее — проточи тя, докато се консултираше с монитора, поставен пред нея. — Двамата с Гас Уайт сте излетели на 12-и юни да бомбардирате мютска нива на североизток от Шайен. Фазети и Нейлър трябвало да извършат подобна атака на съседната гора... където се смятало, че се намира селище на Плейнфолк. Защо не започнеш оттам?

На Стив му трябваше дълго време да се подготви за този момент. Той пое дълбоко дъх и започна грижливо редактирана версия на онова, което му се беше случило, след като беше свален от мютска стрела. Ежедневните разпити бяха разделени на две заседания от по четири часа и половина — едното сутрин, другото следобед, с един час почивка за обед. След две заседания, през които повече говори той, челюстта го заболя нетърпимо и езикът му се вдърви и поду. Перспективата за други четири-пет часа при същото напрежение определено го разтревожи. Беше му нужна не само физическа издръжливост, а и значително умствено усилие. Освен много деликатната информация, която той се беше закълел да запази, Стив знаеше, че заради собствения си интерес трябва да избягва да прави всякакви преценки. В такъв вид разпит подборът на думите и фразите беше решаващ; една невнимателна забележка или лошо обмислен отговор можеха да доведат до конфликт. Затова той се съсредоточи върху фактите, без да изразява нито одобрение, нито неодобрение на начина на живот на мютите и техните странни вярвания за света.

През първия ден, след като описа как беше измъкнат от останките на скайхока, Стив разказа как Мистър Сноу бе превързал раните му с листа от растения и го бе принудил да яде сухи късчета дрийм кап, болкоуспокояваща гъба, преди да намести костите на счупения му крак, и как със самоналожената програма от упражнения си беше възстановил здравословното състояние в подготовка за евентуално бягство.

Попитан за раните на бузите Стив обясни, че за да не бъде убит от враждебната фракция на племето М'Кол, е бил принуден да участва

в мютски тест за мъжество, известен като захвапване на стрелата, при който — под заплахата на незабавна екзекуция — трябвало да се съгласи през лицето му да бъде промушена стрела, без да трепне, и да я прехапе със зъби. Забележителен момент — не заради болката, — а защото беше през нощта, когато за първи път зърна Клиъруотър.

Продължи с описание на организацията на племето М'Кол; начина, по който беше построено селището, и лекотата, с която колибите и всичко в тях можеше да се опакова и пренесе на големи разстояния; ежедневната дейност на племето, процеса на събиране и разпределяне на храна, патрулирането на хайки от мечки и вълчици и агресивната отбрана на тяхната „родна територия“.

През втория ден, когато разпитът беше за тактиката и оръжието на мютите, Стив спечели точка пред съвета, като разкри за съществуването на майсторите на желязо — загадъчните хора от огнените ями на Бет-Лем, които снабдяваха Плейнфолк с техните мощни арбалети и други хладни оръжия, наричани от мютите „остро желязо“. Притиснат за повече подробности, той можа само да повтори малкото информация, която бе успял да събере: търговските експедиции на майсторите на желязо се извършваха на борда на „кораби с колела“, които идваха от големите реки, наречени Мис-Хури и Мис-Хипи. Не можеше да каже на оценителите къде се намира Бет-Лем. Когато беше задал същия въпрос на Кадилак, последният беше уклончив и каза само, че „лежи в страните отвъд източната врата“.

На третия ден главната тема бяха летописците. Оценителите особено се интересуваха от обяснението на Стив за връзката му с Мистър Сноу и Кадилак и в частност от неговото обяснение за ключовата роля на стария мют като историк на племето и ходеща енциклопедия и ролята му на главен тактик и съветник на управляващите старейшини и как Кадилак е обучаван за негов заместник.

— Да не искаш да кажеш, че тези летописци са възпитатели... че могат да обучат всяко дете да запамети над деветстотин години устна история? — попита оценител 6.

— Не, сър, не всяко дете — отговори Стив. — Тези летописци са от друга порода. Те са родени с тази способност. Не зная как или какъв е процесът на селекция, но зная, че М'Колите още нямат трето поколение надарено дете, което да замести Кадилак. Не ме разбирайте

погрешно. Външно тези, хм... хора... изглеждат също както всеки друг мют. Но под деформациите на кожата и костите, те са изключително надарени индивиди.

Оценител 6 изсумтя.

— Очевидно са те впечатлили.

— Сър, те са наши врагове и ако пренебрегна техния несъмнен потенциал да ни наранят, ще наруша клетвата си да правя всичко, което мога, за да защита Първото семейство и Федерацията.

Младата председателка на съвета се усмихна.

— Добре казано, Стив.

„Ами да — помисли Стив. — Това е линията, която се приема добре от оценителите.“ Но в нея имаше и известна истина. Иронията беше, че видимата готовност на Стив да разкаже всичко прикриваше действителната истина: потенциалът на Мистър Сноу да навреди на Федерацията беше по-голям, отколкото те можеха да си представят.

Стив отпрати към пъстрите очи на председателката най-честния си поглед.

— Мадам, с риск да изпадна в немилост трябва да кажа, че докато, от гледна точка на умствена сила, двамата летописци стоят една глава над останалите, средният мют не е толкова глупав, колкото очаквах.

— Нека изясним това — каза председателката. — Да не се опитваш да ни кажеш, че мютите от Плейнфолк притежават човешки интелект?

— Да — добави оценител 3, човек с глупава физиономия, чийто врат беше твърде широк за лицето му. — Да не искаш да кажеш, че тези животни са като нас?

И двамата му зададоха въпроси. Всяка дискусия в тази насока беше истински динамит. Стив претегли внимателно отговора си — съзнаваше, че едно продължително колебание може да се интерпретира неблагоприятно.

— Според Наръчника мютите са полухора, мадам. В сравнение с нашия начин на живот техният определено е примитивен, много от навиците им са дивашки и варварски. Но макар да нямат писмена форма на общуване, те говорят език, който много прилича на езика, на който говорим ние, а посредством летописците притежават история, която обхваща същия период като нашия. Те създават музика, пеят...

— Същото правят и птиците — каза оценител 3.

Стив прие това прекъсване с учтиво кимване. Знаеше, че една от техниките, използвани от оценителите, е да правят глупави на вид забележки, с цел да предизвикат надменен или недобре обмислен отговор. Това даваше резултат при разпитвани, които се смятаха за поумни от тях.

— Сър, знам, че ги смятаме за животни... че ги наричаме полуидиоти, същества с четири очи, торби с лайна, хранещи се с пениси. Не без причина, сигурен съм. Но според мен думата „животно“ се отнася в по-голяма степен за зверовете, които не могат да общуват посредством мисли, идеи и намерения, отколкото за същества, които използват синтактично свързана реч.

— Мислиш, че можеш да ни объркаш, като използваш дълги думи, така ли — сръза го оценител 3.

— Не, сър — отговори Стив. — Знам, че това определение го няма в Наръчника, но...

— Може би трябва да го има... — притече му се на помощ председателката. — Продължавай, Стивън.

— Мадам... аз мога да говоря само за това конкретно племе, но онова, което се опитвам да кажа, е, че макар Плейнфолк да са технологически неграмотни, различните умения, които притежават, показват, че те *могат* да учат. Тяхната видима неспособност да помнят не им пречи да *приемат* информация. Проблемът име в търсенето на информацията. Те могат да запаметяват знания, но не могат да *изразяват* словесно тези знания. В резултат на това повечето от тях изглеждат невероятно глупави.

От разменените погледи беше ясно, че някои от оценителите не харесват казаното. Стив знаеше, че не бива да го казва, но някакъв капризен импулс го накара да продължи с тази тема. Той се обърна към председателката:

— Мадам... бях попитан дали считам мютите равни на нас. По отношение на техните тела и начин на мислене отговорът е „не“. Ако пренебрегнем малкия брой „едногодишни“, физическите различия са несъвместими, техният начин на живот е напълно чужд на нашия. Но ако приложим други критерии — сила, жар, сръчност, податливост на възпитание и — трябваше да го каже — скрита интелигентност, тогава отговорът ми трябва да бъде „още не“.

Председателката стисна устни в лека усмивка.

Оценител 7, една от другите жени от съвета, се наведе напред.

— Би ли пояснил последните си думи?

— Мадам, аз не оспорвам мъдростта на Наръчника. Но ако съм го разбрал правилно, информацията, която той съдържа по този въпрос, е събрана в резултат на операции срещу южните мюти. Тях съм виждал само като пленници в работни лагери и оковани групи. Плейнфолк са все още независими. Една непобедена раса бойци. И според летописците М'Коли те са твърдо решени да останат такива. Нашите първи настъпления на тяхна територия им показаха пред каква заплаха са изправени. Не трябва да ги подценяваме. Те имат капацитет да се адаптират, да усвоят високи умения... дори технология.

Оценител 1 се изсмя сухо.

— Технология! Как, по дяволите, ще научат технология... от нас?

Стив се обърна наляво.

— Е, сър, това не ми беше дошло на ума, но като го споменахте, може би трябва да помислим по този въпрос.

Оценител 3 избухна.

— Ти с всичкия ли си?! Тези облъчени с гама-лъчи торби с лайна не могат да различат кирка от лопата дори ако им ги бутнеш под носа!

Стив потисна един неочакван порив да удари между очите това арогантно лайно. Да каже на него и на неговите възшливи приятели, че под рисунките от черно и кафяво тялото на Кадилак е съвършено като неговото; че с къса коса и облечена с гащеризон осемнадесетгодишната синеока Клиъруотър спокойно може да мине за трекерка; че макар и необразован по стандартите на Федерацията, младият Кадилак има необичайната способност да учи със скоростта на светлината и в много отношения е по-умен от много курсисти, завършили Въздушната академия. Прехапа устни и не каза нищо — нали беше обещал на Мистър Сноу никога да не казва на началниците си за истинското физическо състояние на Кадилак или да разкрие съществуването на Клиъруотър.

Така че отговори на оценител 3 с подкупваща усмивка:

— Трябва да призная, че имаше няколко, които бяха бавни. — Да... моментът определено не беше подходящ да спомене, че племето М'Кол му бе набавило инструменти и му бе помогнало да построи

„Блу-Бърд“ — планера, с който беше избягал. Това щеше да доведе до неприятни въпроси, които на свой ред щяха да го принудят да признае, че в замяна той е научил Кадилак да лети. Въпреки ласкателните уверения на тъмнокосата председателка специално тази новина щеше да му създаде голям проблем.

— Стивън — каза председателката. — Любопитна съм защо трябва да учим мютите на нещо?

— Не ме разбирайте погрешно, мадам. Аз не оспорвам политиката на Федерацията...

— Радвам се да го чуя.

— Само че... като видях на какво са способни Плейнфолк... ми се стори, че ако... ако те изобщо научат нещо, ние трябва да контролираме процеса... вместо някой друг. Като майсторите на желязо например. Щом тези загадъчни хора търгуват с арбалети, можете да сте сигурна, че те ще ги въоръжат с нещо по-добро, за да им дадат предимство. Те вече изработват за Плейнфолк производствени съоръжения и воден транспорт. — Той разпери ръце. — Кой може да каже какво друго могат да имат?

Фран се усмихна. Този млад мъж беше умен... и привлекателен.

— Не се безпокой за майсторите на желязо, Стивън. Когато му дойде времето, ще се погрижим и за тях. И забрави за обучение на мютите. Остави ги да си изживеят каквото им остава от техния скапан живот. Повърхността е наша по право. Тя ни е обещана от Първото семейство. Ние няма да делим света със синьото небе с никого.

ГЛАВА 5

Когато се събуди на петия ден, Стив знаеше, че оценителите днес ще го разпитват за бягството му. Това беше моментът, за който се тревожеше — и с основание, — защото обяснението, което беше решил да даде за построяването на планера, беше изцяло съчинено. Беше решил да каже на съвета, че след като е получил ножа на Нейлър и е откраднал някои инструменти, е избягал от мютите и се е върнал на мястото, където племето е оставило свалените планери. И там, работейки сам, е възстановил достатъчно части да построи планера — задача, която му е отнела две седмици.

Като се замисли, Стив разбра, че тази история е чудовищно неправдоподобна и не се връзва с останалата информация, която бе дал за мютите. Например, ако са толкова добри в бягане, проследяване и ловуване, как е могъл да избяга и през двете седмици, които са му били необходими да построи планера, не е бил открит?

Изпускането на някои факти по време на този вид разпит беше относително лесно, при условие че историята е последователна. Ако те хванат, можеш, при условие че си надарен с гъвкав мозък и пъргав език, да го обясниш с лоша памет или неправилно разбиране на въпроса. Но при представяне на грижливо изтъкана мрежа от лъжи човек поема голям риск. Неизбежно се налага да казва все повече лъжи, за да подкрепи първите. Достатъчно е един оценител да се усъмни в нещо и всичко отива по дяволите. Достатъчно е някой да се хване за един свободен край, за да се разнищи цялата мрежа.

Стив беше истински затруднен. Освен потенциално фаталната връзка с Клиъруотър всичко, което беше направил, беше да си осигури оцеляване, средства и възможност да избяга. Въпреки това той не искаше да разкрие пълната степен на сътрудничеството си с мютите, за да не се изтълкува това неправилно. Въпреки уверенията на младата председателка той нямаше голяма вяра в безпристрастността на съвета. Оценителите просто постъпваха така; според правосъдната система на

Федерацията изправянето пред пълен състав оценители предполагаше виновност до доказване на противното.

Стив неочаквано реши да промени историята си. Щеше да се придържа толкова близко до истината, колкото бе възможно. Щом облаците на несигурността се вдигнаха, той можеше да вижда няколко хода напред и разбра, че това е най-доброто решение, което бе взел през цялата седмица.

Съветът зае местата си, тъмнокосата председателка направи знак на Стив да седне, сложи ръце на масата, склочи пръсти и се прокашля.

— Сега, Стив... разкажи за събитията, свързани с твоето бягство. По-специално как успя да построиш тайно планера.

— Не го построих тайно, мадам. Помогнаха ми мютите.

Шокът от отговора почти накара оценителите да подскочат.

— Ще ни обясниш ли как стана това? — попита Фран Джеферсън.

— Много просто, мадам. Открих, че те пазят парчета от планерите на Нейлър и Фазети. И двамата паднаха в гората, където беше селището на мютите. Предложих им сделка. Казах им, че ако ми помогнат да построя стрелолист — така те наричат нашите „Скайхок“, — ще ги науча да летят.

Председателката заби нокти в дланите си.

— И научи ли ги?

Лъжата дойде съвсем лесно.

— Не, мадам. — Той се усмихна. — Щом планерът беше завършен, избягах с първия полет.

По-голямата част от деня беше запълнена с въпроси и отговори как е проектирал и изработил стрелолиста и в частност — степента на участие на мютите.

Оценител 3, който беше напрегнат през цялата седмица, отново избухна.

— Направо не мога да повярвам на ушите си, момче! Да не искаш да ни кажеш, че си научил онези диваци как да строят планери?

— Не, сър — отговори Стив. — Не съм ги *учил* да правят нищо. Само им дадох възможност да приложат уменията, които те *вече* притежават. Умения, които ние напълно пренебрегваме... или за които дори не сме знаели. Ако ще преследваме целта си да си отвоюваме повърхността, не трябва да подценяваме способностите на мютите...

Оценител 3 го прекъсна:

— „Подценяваме“?! По дяволите, момче... ти току-що призна, че си повишил техните способности! Това, което си направил, е равносилно на предателство!

— Не, сър — твърдо каза Стив. — Вие неправилно разбирате положението. Повтарям: не съм ги *учил* на нищо. Нашата сегашна оценка на уменията на мютите е съвсем неправилна. Ако не кажа на този съвет какво съм видял... ако премълча, с цел да не си създам неприятности... това ще бъде предателство. Тогава ще заслужавам да бъда наказан, защото съм предал всичко, в което вярвам.

Тъмнокосата председателка погледна съдебен оценител 3.

— Съгласна съм. — И се усмихна одобрително на Стив. — Ние приветстваме твоя кураж и твоята честност.

„Адски правилно“ — помисли Стив.

Оценител 2, една жена, която беше говорила малко през целия ден, се наведе напред.

— Стив, мина ли ти през ума, че тези „умения“, за които говориш... и от които, изглежда, си много впечатлен... могат да са част от инстинктивно поведение? По същия начин, по който други надземни животни са родени със способност да ловуват... и птиците и влечугите знаят как да летят или плуват, да строят гнезда, в които да отглеждат малките си?

Председателката се усмихна.

— Мисля, че Стив не смята мютите за животни.

Стив знаеше, че е на опасен терен, но се почувства задължен да отговори.

— За съжаление, мадам, Федерацията не описва мютите като животни. Те са категоризирани като полухора.

— Правилно — отговори Фран. — Това означава по-малко от хора. Това означава, че те никога не могат да се изравнят с нас... или ти оспорваш и това определение?

— Не, мадам.

— Радвам се да го чуя. Продължавай с твоята история.

Като редактираше истинската последователност на събитията, Стив описа неуспешния опит да задвижи стрелолиста с мотора от един от разбитите „Скайхок“ и решението си да лети без мотор. И как, след като е завършил планера, е надвил двамата пазачи през нощта и се е

бил и е убил още трима мюти, преди да скочи и да отлети към свободата.

Разказа историята добре. Фран слушаше очарована златокосия обвиняем.

— Да не искаш да кажеш, че си скочил от върха на онази скала, без да си извършил предварителен полет?

Стив наведе глава със скромна усмивка.

— Рискът не беше толкова голям, мадам. Аеродинамиката беше любимият ми предмет в Академията.

„Да, знам — помисли Фран. — Получил си отлична оценка. Както и на всички останали изпити...“

На последния разпит Стив отново застана мирно, когато членовете на съвета влязоха и младата председателка зае мястото си. Макар да беше ясно, че много от неговите наблюдения са противоречиви, Стив беше уверен, че е постигнал баланс между откровеност и сервилност. Той беше, в края на краищата, планерист... превъзходно обучен, много дисциплиниран, вълк единак, който може да действа самостоятелно, докато другите, като пехотинците например — наземните войски на Федерацията — можеха да действат правилно само като част от цялостна бойна група. Планеристите бяха относително неподвластни на смъртния страх, който обземаше повечето пионери на повърхността на земята. В строго контролирано общество такава независимост може да бъде потенциално опасна. Планеристите се избираха заради почтеността и лоялността си към Първото семейство. Хора, чието усърдие към спазване на правила и разпоредби се надминаваше само от военните полицаи и оценителите.

Освен всичко друго Стив знаеше как да излъчва почтеност. И освен това беше доста лоялен. Надарен с фотографска памет, той можеше да намери подходящия цитат от „Вдъхновенията“ на Първото семейство. Същото се отнасяше и до записаната мъдрост на Генералния президент и кодексите за поведение от Наръчника. Нямаше проблем. Стив можеше да цитира глави и строфи. Докато седеше, му хрумна, че ако беше мют, може би щеше да бъде издигнат — като Кадилак — до летописец.

Председателката отново сплете пръсти и го погледна в упор с пъстрите си очи.

— Стив, много мислих върху предишните ти показания... в частност описанието на бягството, което ни поднесе. Обсъдих го с колегите от съвета и стигнахме до заключението, че не си съвсем искрен.

Стив потисна неочакваното чувство на безпокойство и огледа оценителите хем озадачено, хем разочаровано.

Когато очите му обиколиха всички и се върнаха на Фран, тя развеселено присви устни.

— Онова, което ни безпокои, е забележителната степен на сътрудничество, проявено от твоите похитители. Ти каза, че си им предложил размяна, но в крайна сметка такава няма. На нас ни е трудно да го повярваме... особено в светлината на изказаното от теб по-рано твърдение, че ние подценяваме способността на мютите да разсъждават. Това племе, дори да е тъпо като южните мюти, се ръководи от двама летописци, които според теб са с над средна интелигентност...

— Извинете, мадам... мога ли да изясня това?

— Да, Стив — каза Фран.

— Онова, което имах предвид, беше... над средната интелигентност за мюти.

Фран се подсмихна.

— Разбрах, Стивън. Мисля, че съветът разбира, хм... твоята позиция по този въпрос.

Стив се наруга наум. Това обяснение вероятно му беше нанесло повече вреда, отколкото полза.

Фран разплете пръсти и постави длани на масата.

— Да се върнем на казаното от мен. Ние сме озадачени от факта, че изглежда, никой не е помислил, че след като стрелолистът е готов, ти може да го използваш и да се опиташ да избягаш.

— Не са го допускали, мадам. Те ме предупредиха, че ако се опитам да го направя, ще ме свалят от небето.

— И ти им повярва? — каза оценител 4, жената, която седеше отдясно на председателката.

— Имах всички основания за това, мадам — отговори Стив. — Вече бях свален със стрела от арбалет... и видях как по-голямата част

от моето отделение от борда на „Дамата“ беше избито по същия начин.

— И все пак това не те е спряло — отбеляза Фран. — Ти самичък си надвил двама пазачи и си убил трима други, които са се опитали да те спрат да отлетиш.

— Имам висока оценка по бойно майсторство в близък бой, мадам.

— Да — каза Фран. — Всички знаем колко си способен, Стив. Но е нормално, след като... според твоите собствени показания... Плейнфолк охраняват селищата си, да те попитаме как си могъл да направиш всичко това, да откраднеш нещо, което те са смятали за изключително важно, и да си тръгнеш, без да се вдигне тревога или без никакъв по-нататъшен опит да те спрат?

Стив сложи ръка на сърцето си и излъчи почти осезаема аура на искреност.

— Точно така стана, мадам. Кълна се в Генералния президент. — Останалите думи се изплъзнаха преди той да може да ги спре. — Предполагам, че не очаквах да избягам през нощта.

Осемте оценители се спогледаха, след това върху видеоекрана на Фран светна искане за допълнителен въпрос.

Фран зададе въпроса, който всички искаха да поставят пред Стив.

— Защо през нощта, Стив?

Стив знаеше, че не трябва да се колебае.

— Защото Плейнфолк всъщност не правят нищо през нощта. Когато са застрашени, те преместват селището си под прикритието на тъмнината, но... от онова, което видях... те не се бият през нощта. Когато се стъмни, всичко ляга да спи... дори повечето от стражите.

Фран позволи на оценител 5 — мъжа, седящ от лявата ѝ страна — да зададе въпрос.

— Нека си изясним нещо. Да не искаш да кажеш, че ако ги нападнем през нощта, ще ги сварим неподготвени?

— Сър, няма да е правилно да създавам у вас впечатление, че това ще е лесна победа, но мисля, че ще е правилно да кажа, че ще се постигне елемент на изненада.

Осемте оценители реагираха с различна степен на възбуденост и учудване. Оценител 5 се обърна към Фран:

— Мадам... разбирате ли какво означава това? Може би това е откритието, което търси Федерацията. Мисля, че веднага трябва да го съобщите на изпълнителния орган на Амтрак!

Фран кимна.

— Споделям вашето вълнение. Но нека не избързваме. Знаем, че имаме уреди за нощно виждане и други инфрачервени оръжия, но вие, изглежда, изпускате факта, че много от нашите хора също се плашат от тъмното. Аз обаче съм сигурна, че можем да преодолеем този проблем. — Тя се обърна към Стив. — Трябва да ти благодаря за тази ценна информация... въпреки че ти трябваша четири дни, за да я разкриеш.

Стив прие смирен вид.

— Мадам, за оправдание мога само да кажа, че може да е станало точно поради онова, което вие току-що казахте. Аз също зная как се чувстват повечето от нашите хора на тъмно и предполагам, че просто не съм оценил истинското значение на този факт. И с толкова много други неща, които имах да ви кажа...

— Да — каза Фран. „Разбирам защо хората се поддават на измама от тази очарователна усмивка, от това силно, честно лице, от този открит, нетрепващ поглед. Очите ти, Брикман. Ти си умен. Ти правиш всичко, за да се скриеш зад тях, но аз все пак мога да *те* видя. Прави са за теб, Брикман. Ти имаш възможности. Но ти е необходима много повече практика. Може би само няколко частни урока...“

Тя склочи отново пръсти, огъна ги назад и напред после постави лакти на облегалките на стола и подпря брадичката си с показалец.

— Нека се върнем на бягството. Приемам обяснението ти за лесния достъп до стрелолиста, но... когато си излетял... е било почти светло. Никой ли не видя твоето отлитане? Никой ли от онези воители с орлови очи от околните постове не стреля по теб?

— Не, мадам. Аз бях радостен, разбира се, че не стрелях, и също като вас намерих това за малко странно. Може би беше свързано с факта, че по това време двамата летописци не бяха в селището. Както вече споменах, племето винаги изглежда по-сплотено, когато те са наблизо. — Стив спря, сякаш да обмисли какво да каже. Всъщност беше пресметнал всичко. Досега — с изключение на непредвиденото разкриване на странния навик на стария мют да се уединява през нощта — всичко вървеше по план. Началото беше малко мъчително, но той се беше възстановил блестящо. „Напред и нагоре, Брикман.“

— Един техен отряд ме проследи, но аз бях високо и скоро те изостанаха в планините. Оттогава и особено през последните няколко дни се чудех защо се отказаха толкова лесно... и преди всичко защо допуснаха да построя стрелолиста.

Фран повдигна вежди.

— И?...

— Мадам, единственото, което можах да измисля, бе, че са искали да избягам. Затова не ме убиха още в началото, когато паднах в нивата. Искали са да донеса едно послание.

— И какво е това послание, Стивън?

— Талис...

— Достатъчно! — грубо го прекъсна Фран, натисна един бутон на видеото и каза в микрофона на масата: — Пренавийте лентата и ми дайте апаратура за редактиране. — Гласът ѝ беше твърд, властен, съвсем различен от този, с който беше водила заседанията през последните няколко дни. Беше интересно да видиш как маската пада. Смразяващо и в същото време вълнуващо.

Очите на Стив срещнаха нейните. „Прав бях — помисли той. — Ти си от Семейството!“

Фран отвърна на погледа му. „Сега той знае. Знае!“

Фран бързо пренави част от лентата, после натисна клавиша „Стоп“ и включи на възпроизвеждане.

— „... един техен отряд ме проследи, но аз бях високо и скоро те изостанаха в планините. Оттогава и особено през последните няколко дни се чудех защо се отказаха толкова лесно...“

Фран натисна клавиша „Стоп“, след това премина на запис и се обърна към Стив.

— Благодаря, Стив. Всички бяхме много впечатлени от твоя подробен и изключително интересен разказ. Тъй като няма други въпроси, обявявам заседанието за закрито. Съветът се оттегля да разгледа показанията ти и искането ти за повторно назначение в надземно бойно отделение.

Когато оценителите станаха, Стив скочи от стола и застана мирно. Никой не се обърна да го погледне. „За какво, по дяволите, беше всичко това“ — чудеше се той? Беше прав за тъмнокосата дама. Тя беше Семейството. В известен смисъл това беше комплимент. От онова, което беше казал вуйчо Барт, беше ясно, че неговото връщане е

толкова приятно, колкото повреда в главния реактор. При дадените обстоятелства не беше изненадващо, че Първото семейство е назначило специален човек по неговия случай... но защо тя се беше паникьосала при споменаване на пророчеството за Талисмана?

Двама военни полицаи го заведоха до съседната столова и го оставиха да изпие чаша КорнКолд с лед през сламка, докато те разговаряха с друга двойка седнали наблизко чорбари. Стив взе бургера си с боб и се насили да го изяде. Преди да попадне в плен при мютите храната във Федерацията му беше харесвала, понеже не познаваше нищо друго. Мютската храна беше отвратителна на вид, но след като гладът го беше принудил да преодолее началното си отвращение, той толкова бе свикнал с нея, че сега небцето му не можеше да се пренастрои на безвкусната храна в трапезарията. Беше апетитна почти колкото стара подметка.

— Нещо против да ти правя компания?

Стив вдигна глава и видя Чизъм. Държеше табла с храна.

— Заповядай...

Чизъм сложи таблата на масата, седна до Стив и погледна часовника си. Беше дванадесет и пет.

— Днес сте свършили рано.

— Да — изръмжа навъсено Стив. — Сигурно съм казал нещо, което не трябва. — Той се намръщи. — Съветът се оттегли да вземе решение.

— Как мина?

Стив вдигна рамене.

— Добре. — Само дето не беше добре. Той беше планирал да стигне до кулминационната точка на своето свидетелство за прекараното време в плен с разкриване на пророчеството за Талисмана. Да събуди любопитството на оценителите със съдържанието на стиховете, които бяха предсказали ешелоните и планеристите столетия преди Федерацията да беше предвидила тяхното използване, беше се надявал да убеди съвета да приеме свидетелството му за магията на мютите. Но темата очевидно беше табу. Защо иначе споменаването на пророчеството беше изтрито от лентата и разпитът набързо бе приключен? Това можеше да означава

само едно — Първото семейство вече знаеше за пророчеството, което, на свой ред, означаваше, че те не само знаят за летописците, но също и за повелителите, пророците и магията. Точно както подозираше той. И не само знаеха, но и ги приемаха като истина.

Но как щеше да се отрази това на собствената му съдба? Беше ли подобрил шансовете си за връщане на служба и повишение? Или щеше да свърши в някоя шахта, защото знае прекалено много? По дяволите... Стив не обичаше да изпада в такава безизходица. Обикновено комбинативният му ум винаги намираше изход от съществуващите ситуации и предвиждаше опасните области. Нещата можеха да изглеждат безкрайно сложни, но винаги имаше спасителен изход. И той се гордееше със способността си да го намира. Този път обаче беше попаднал в клопка, която не беше предвидил.

Продължаваше да дъвче унило. Чизъм унищожи собствения си бургер на два залъка и посочи недокоснатата част на Стив.

— Ще го ядеш ли?

Стив поклати глава и го отместил към него, после загледа с видимо облекчение как Чизъм се зае с бургера.

— Как можеш да го ядеш?

Чизъм вдигна рамене.

— Като няма нищо по-добро. И не може да е по-лошо от онова, което си ял през последните пет месеца.

„Може... — размишляваше Стив. — И е“. — Той хвърли поглед към четиримата военни полицаи, които седяха наблизко.

— Знаеш ли... Мислих си за това, което ми каза — че здравето ми е наред... и че не съм първият.

Чизъм кимна и продължи да дъвче.

— Чудех се кога ще ме попиташ за това.

Стив продължи още по-тихо.

— Това е сериозно, Джон. И двамата знаем, че е невъзможно. За пет месеца на повърхността съм бил изложен много повече на заболяване от въздуха, отколкото моят баща-настойник през всичките си дванадесет излизания за дванадесет години! Плюс телесен контакт с мютите и предостатъчно количество заразна храна! И въпреки това *той* умира, докато аз никога не съм се чувствал по-добре! Как така? И защо той, а не аз?

— Добър въпрос. — Чизъм напъха последния остатък от бургера на Стив в устата си и задъвка методично.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Аз не съм доктор.

— Обаче работиш с доктори. Нямате ли някакви идеи?

— Ти имаш ли?

— Имам една доста налудничава. — Стив погледна военните полицаи, сложи ръка на устата си и зашепна:

— Предполага се, че през последните триста години радиоактивността силно е намаляла. Така ли е? Ние знаем това от измерванията, извършени от Първото семейство. Но кой проверява тези данни? Те. Кой произвежда и контролира измервателната апаратура? Пак те. Ние нямаме начин да потвърдим или опровергаем онова, което те са решили да ни кажат. Не *знаем* какво е сегашното ниво на радиация. Е, тя сложи моя баща-настойник на инвалидна количка... но мен не ме е засегнала. — Стив се наведе над масата и стисна китката на Чизъм. — Радиацията трябва съвсем да е изчезнала! Всички можем да излезем отгоре. Може би не е необходимо изобщо да стоим долу!

Чизъм се намръщи и изчисти една троха от крайчето на устата си.

— Интересна мисъл.

— Имаш ли по-добра?

Чизъм вдигна рамене.

— Не обичам теориите за заговорите. Те са нездравословни.

— Ти ме подтикна в тази насока.

— Казах, че си чист. Нямам отговор защо е така. И си помислих, че трябва да знаеш, че не си първият... че не си нещо специално. А какво се получи? Пощуряваш и намесваш Първото семейство в някакъв таен заговор срещу Федерацията! Какво ти става? Развил си някакъв комплекс за преследване, що ли?

Стив се усмихна глупаво.

— Може би някои неща ме дразнят.

Чизъм се наведе през масата към него.

— Слушай. Аз също правя от време на време малки нарушения, както повечето хора, но не съм ренегат. В най-трудните моменти стоя зад Семейството. Не ме разбирай погрешно. Аз не съм от онези

чудаци, които превъзнасят Семейството с всяка втора дума. Никой не е свършен, но мисля, че Семейството прави най-доброто, което може.

— Никой не може да иска повече — отговори сухо Стив.

— Виж — сопна се Чизъм. — Ако толкова ти харесва на проклетата скапана повърхност, защо, по дяволите, не си останал там, когато си имал възможност?

— Да... — съгласи се Стив. — Може би щеше да е по-добре, ако бях...

— Нееее... — Чизъм махна презрително с ръка. Гласът му изгуби предишната си твърда нотка. — Знаеш ли какъв е *истинският* ти проблем? Ти си планерист. Един от най-умните и най-добрите. Елитът. Цветът на обществото. Не ти ли казват това? На нас също. Бедата е, че вие, момчета, приемате цялата тази глупост и започвате да си мислите, че наистина сте най-умните. Обичате да знаете отговора на всичко. Е, нещата не стоят така, приятелче. Всички вие от Линдберг сте само месо за месомелачката. Най-доброто месо може би... но всичко изглежда еднакво, когато се върне в чувал. *Истински* умните са тук, в града. Те остават тук, далеч от огневата линия. Ако искаш да си направиш услуга, използвай ума си да свършиш нещо полезно... например да си намериш някоя служба в Черната кула. Забрави за амбицията си да станеш герой. Перспективата за повишение е мижава.

— Ще се постарая да го запомня — каза Стив.

Чизъм се усмихна.

— Адски вярно, ще се постараяш. Ти си дезертър от фронта. Изписано е на лицето ти. Защо трябва да обръщаш внимание на някакъв селяндур като мен? Давай напред. Направи го по трудния начин.

— Джон — каза Стив. — Първо, престани с това „селяндур“. Може да не съм толкова умен, колкото мисля, но знам едно: ти не си толкова тъп, колкото се опитваш да се представиш.

Чизъм се усмихна и разпери ръце.

— Не обичам да се изтъквам. Умните хора, които движат нещата, не се чувстват застрашени от разни санитарии. Водя тих живот, но... държа очите и ушите си отворени. — Той се наведе към Стив. — Ти си все още съвсем здрав. Не зная защо. Онова, което *мога* да ти кажа, е, че повечето хора, които карат двойна служба на попътни станции и ешелони, все още изтеглят трикове и умират от рак.

— Така че твоята идея за заговор на едно голямо лошо семейство е погрешна — продължи Чизъм. — Преди време работих малко в Института за живот. Там за първи път се срещнах с Роз. Тя и някои други студенти медици бяха на екскурзия. Във всеки случай там един човек ми каза, че Семейството има изследователски екип, който от години работи по създаване на антирадиационно лекарство... някакъв серум. — Той се усмихна. — Може би са те използвали за провеждане на полеви изпитания. Може би при тримесечния медицински преглед ти е инжектиран серум от мют вместо витамин В. Може би ти и другите като тебе сте доказателство, че той действа. Това би доказало всичко, нали?

— Да, би го доказало — съгласи се Стив. — При условие че казаното от онзи човек е вярно. Може да съм още млад, но вече разбрах, че в този голям светъл нов свят, който градим, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Нищо не е както изглежда — отговори весело Чизъм, погледна часовника си и изпи последната глътка джава. — Трябва да се връщам в отделението да довърша някои тестове. Тук ли ще си довечера?

Стив вдигна рамене.

— Не знам.

— Аз ще проверя — каза Чизъм, отиде при военните полицаи, поговори малко с тях и се върна. — Ще трябва да чакаш тук. Началникът на военната полиция ще те върне, когато съветът се събере.

— Казаха ли кога?

— Не — отговори Чизъм. — Но ще е днес. Което означава най-късно в 19:00.

Стив погледна часовника на близкия видеоекран. 12:45.

— Страхотно...

Чизъм се усмихна.

— Отпусни се. Купи си още една КорнКолд. Разгледай архивите. Изиграй няколко игри „Застреляй мют“. При практиката, която имаш, ще постигнеш висок резултат.

— Не мога. Не съм получил нова идентификационна карта. Не мога да правя нищо, не мога да отида никъде.

— Разбирам. Лошо. Ще видя дали мога да разбера защо е така.
— Чизъм се огледа, после опря юмруци на масата и наведе глава към Стив. — Искаш ли да видиш Роз?

Стив потри врат и се замисли.

— Тя ще иска да се възползва от възможността, стига и ти да искаш. Достатъчно е само да кажеш.

Стив въздъхна.

— Не знам. Не искам дай създавам неприятности.

— Няма дай създадеш никакви неприятности. — Чизъм заговори още по-тихо. — Имам приятели. Мога да го уредя. Три, четири часа. Няма проблем.

— Къде?

— Няма значение къде. „Да“ или „не“?

— Не. Не мога... слушай, хм... ще помисля.

Чизъм го хвана за рамото.

— Добре. Но не го отлагай много. За уреждане на тези неща трябва време.

Стив погледна охраната си и двамата свободни от наряд полицаи, с които говореха. Погледът му беше привлечен отново от отличителните знаци на раменете им: два обърнати бели триъгълника, разположени връх срещу връх със светлосин триъгълник между тях. Паметта му накрая попадна на точната клетка и той си спомни момента от своето детство, когато същият образ се беше запечатал в ума му. Погледна Чизъм и каза:

— Най-после разбрах къде съм. Това е Белият дом. Лицето на Чизъм не изрази нищо.

— Това безпокои ли те?

— Не... Винаги съм знаел, че някой ден ще дойда тук.

Чизъм се засмя и излезе.

В пет и половина, точно когато Стив беше опитал всички известни му начини да остане спокоен, двамата военни полицаи извадиха картата с отбелязан постигнат висок резултат от играта за убийство на мюти и го върнаха при оценителите. Стив отново застана мирно пред стола. Осемте оценители влязоха един подир друг,

застанаха на местата си около масата с форма на полукръг и зачакаха почитателно председателката в яркочервена тога.

Фран влезе, зае мястото си и им кимна да седнат, после приглади косата си, стисна за момент ръце под брадичката си, отпусна ги на масата и каза:

— Седни, Стив.

Разбира се! Как бе могъл да пропусне това! Този жест с ръцете. Сигурно го беше виждал хиляда пъти на видеокасетата с филма „Вдъхновения“, разпращана от Генералния президент.

Фран се прокашля и почна:

— Стивън. В деня на откриването казах ясно, че този съвет няма юридическа функция. Главната ни задача беше да оценим характера и съдържанието на твоите свидетелски показания и на база на чутото да направим някои наблюдения и препоръки. Записът на тези заседания и нашите заключения заедно с твоето искане за ново назначение в надземно бойно подразделение ще бъдат предадени по-нагоре. Там могат да решат да приемат препоръките ни, да ги променят или да ги отхвърлят. Може дори да бъдеш разпитан повторно. Крайното решение, засягащо бъдещето ти, зависи от тях. То може да бъде повече или по-малко благоприятно от онова, което ще препоръчаме ние, но и в двата случая, след като те решат твоя случай, не може да ти помогне никакво възражение. Ясно ли е?

— Да, мадам!

— Добре — каза Фран. — Сега, преди да си информиран за препоръките на съвета, бихме искали да запишем нашето възхищение от упоритостта и куража, които си показал като пленник на мютите, и от проявената забележителна инициатива, за да можеш да избягаш по въздуха. Това само по себе си е блестящ подвиг и заслужава най-висока похвала.

„Това е нещо много повече“ — помисли Стив. Радостна топлина се разля по тялото му, когато тъмнокосата председателка продължи:

— Ние бяхме много впечатлени също от големите подробности в голяма част от твоите показания, отнасящи се до оръжията, тактиките и ежедневната дейност на мютите. Убедена съм, че това ще има огромна стойност за Федерацията. Ти трябва да бъдеш поздравен за проявеното при постоянната смъртна заплаха хладнокръвие, непоколебимата си лоялност към Федерацията и за твърдостта си при

онези отвратителни условия. Поведението ти в това отношение може да служи за пример.

„Адски вярно — каза си Стив. — Всичко това е много добре. То трябва да означава златни крила и най-малко лейтенантски пагони. Плюс идентификационна карта от високо ниво... Не би отказал да командва някое от подразделенията във фантастичната кула, която беше видял в Сан Джасинто Дийп. — Да, продължавай, мадам, чудесно...“

— Обаче — продължи Фран — ние не можем да пренебрегнем факта, че нищо от това не е постигнато, без за него да е платено. Ще е наивно да очакваме някоя нормална човешка личност да се появи след продължителен период на съвместно съществуване с напълно чужди видове без симптоми на културен шок.

Новооткритата увереност на Стив започна да намалява.

— Ние смятаме, че в част от твоите показания открихме ясни признаци на душевни смущения. Твоята неспособност да категоризираш мютите като полухора с ясни, еднозначни термини и твоето двусмислено отношение към тях изобщо е, по наше мнение, доказателство за травмиращото преживяване, което си имал. Само времето ще покаже. Но сегашното ти състояние дава основания за безпокойство. От много от твоите отговори става съвсем ясно, че сега ти разглеждаш някои от тези индивиди и връзката си с тях в квазихуманни термини...

— Мадам...

Фран удари с две ръце по масата.

— Не ме прекъсвай! Този възглед директно противоречи на общоприетото учение на Федерацията... чиято истинност отдавна е установена. Мютите *не* са човешки същества. Те са дегенерирани видове на антропоид, състоянието им е необратимо и съществуването им е оскърбление за цивилизованото човечество! Този съвет не може да разреши твоето сегашно мнение да обърква умовете на другите и ако не бяха изключителните обстоятелства, при които се е оформило това мнение, щяхме да бъдем принудени да приемем неговото изразяване като нарушение на Първи кодекс и да препоръчаме подходящо наказание.

— Съветът, като взе под внимание добрата ти характеристика, не вярва — въпреки обидния характер на много от твоите забележки, —

че това ти отношение е израз на злобно недоволство или престъпно намерение — продължи тя. — То е, според нас, доказателство за дълбоко залегнало заболяване. Ти си болен, Стивън. И наш дълг е да ти помогнем да се възстановиш. При тези обстоятелства ние не можем да подкрепим искането ти да бъдеш назначен отново в бойно подразделение на повърхността. Препоръката на съвета е да бъдеш понижен и прехвърлен в служба „Сервизна техника и поддържане“ най-малко за три години с право на ежегодна оценка на поведението ти от съвета.

Стив седеше неспособен да диша, парализиран от шок, умът му беше буца лед. За планерист да изгуби желаниния боен статус беше достатъчно унижително, но — Кристофър! — три години на нива А! Това беше по-лошо от смъртна присъда! Това не можеше да се случи! Сигурно беше някаква странна шега!

Тъмнокосата председателка втренчи очи в Стив, лицето ѝ бе равнодушна, безизразна маска.

— Утре ще те прехвърлят на нива А и ще ти възложат общи задължения. Ще останеш там във временна изолация до потвърждение или промяна отгоре на препоръките на съвета. Взети са мерки за издаване на нова идентификационна карта и съответна униформа. Всички други лични принадлежности ще ти бъдат дадени на новото ти място. От този момент нататък само от теб зависи да докажеш, че тази увереност на съвета в твоята способност да постигнеш пълна реабилитация няма да бъде проиграна. Разбираш ли?

Въпросът беше формален. Не беше разрешен никакъв протест. Не можеше да се търси никакво изясняване.

Стив успя някак си да превърти езика си и да произнесе стандартния отговор.

— Да, мадам. Благодаря на съвета за добронамереното разглеждане на моя случай. Да живее Федерацията!

— Да живее Първото семейство — каза Фран.

— Вовеки веков, амин — отвърнаха Стив и оценителите.

Фран кимна рязко на Стив, обърна се и излезе. Оценителите я последваха. Този път някои от тях го удостоиха с поглед, но го гледаха също така равнодушно, като Фран. Само оценител 3 изрази войнстващо презрение, което беше характеризирало и избухванията му по време на разпита на Стив.

Стив почувства една ръка на рамото си. Обърна се и видя единия военен полицаи.

— Насам, боец...

Нямаше още дълго да се обръщат към него така. От утре, когато наденеше жълто-кафявия гащеризон на каналджия, той щеше да бъде зомби, мазна буца, торба с мръсотии. Най-ниската форма на живот във Федерацията...

ГЛАВА 6

Двамата военни полицаи върнаха Стив в здравното заведение и там, както по време на първия преглед, го настаниха в стая с четири легла. Чизъм му беше казал, че това е част от изолационното отделение. Дежурният персонал по коридора не беше недружелюбен, но не беше и любопитен и никой не направи опит да го заговори.

Докато седеше потиснат на леглото си, Стив разбра, че Чизъм е единствената личност, която иска да говори с него. Не само да говори, но фактически да му предложи помощ.

Не можеше да разбере. В подсъзнанието му се таеше мисълта, че това трябва да е някаква уловка. Никой не помага на напълно непознат без причина. Така че с каква цел? Стив заключи, че трябва да е сестра му. В сегашното му състояние нямаше нищо друго, което представляваше интерес. Той сигурно не можеше да упражни никакво въздействие върху влиятелния, но дръпнат вуйчо Барт. Оставаше само Роз. Тя и Чизъм се бяха срещнали и тя му беше разказала за чудесния си свален над Уайоминг брат. За нея беше съвсем естествено да го направи. А после се бе оказало, че Чизъм работи в здравното заведение на Белия дом, в което бяха довели Стив за преглед.

Светът е малък...

Но защо? Нали не се нуждаеше от неговото разрешение да сваля сестра му. Това не беше кой знае колко трудно. Беше въпрос на уговаряне. А и ако Роз кажеше „не“, в място като Гранд Сентрал не беше никакъв проблем да си намери друга. Площад „Джон Уейн“ беше пълен с млади юпити с големи очи — млади пионерки, дошли на екскурзия до монумента на Джордж Уошингтън Джеферсън Първи.

А може би беше нещо повече. Може би Чизъм изпитваше някакви особени чувства към Роз, каквито той, Стив, изпитваше към Клиъруотър. Преди да бъде свален, Стив не знаеше, че съществуват такива чувства, но щом той можеше да обича някого така, може би Чизъм също можеше. Или може би това беше нещо друго. Може би Чизъм не се нуждаеше от неговото разрешение, а от неговата помощ.

Може би Роз нямаше да го отхвърли, ако ѝ донесеше вестта, че Стив е в града.

Беше странно. През трите години, докато беше във Въздушната академия — период, през който той рядко имаше връзка с дома — никога не му беше минавала мисълта, че Роз може да ходи с момчета от базата. Също като него, тя бе много ученолюбива, вечно забила нос във видеоекрана или, ако използваме жаргона на гимназията на трекерите, пиксела. През краткото време, което бяха прекарвали заедно между дипломирането му и заминаването му за ешелона във форт Уърт, дори не му беше минало през ума да я попита дали ходи с някого.

Като се замисли за това, Стив разбра, че очевидната му незаинтересованост от живота на Роз е част от нежеланието му да навлиза твърде дълбоко в нейните мисли и чувства — особено онези, които се отнасяха до него. Като деца те бяха неразделни, но когато Стив стана четиринадесетгодишен, започна да се затваря в стоманен пашкул, който изграждаше около себе си. Беше решен да скъса с всички емоционални връзки, дори с Роз, която тогава беше дванадесетгодишна. За негово неудоволствие не беше успял. Дори сега, след Клиъруотър, Роз си оставаше слабо място в защитата му. Точно както, в по-малка степен, все още изпитваше нежни чувства към Ани, своята майка-настойница, и гордост и уважение към татко Джак.

Беше съвсем естествено, докато водеше мълчалива битка срещу надигащата се, заплашваща да го погълне вълна на безнадеждност мислите му да отлетят към Роз. Издадената от съвета присъда — независимо как я бяха формулирали — беше съвсем неочаквана. И произнесена на края на такъв хвалебствен увод беше абсолютно унищожителна. Стив просто не можеше да приеме, че блестящата кариера, която си беше предначертал от петгодишна възраст, ще завърши с прехвърлянето му на нива А.

Седнал на леглото, стиснал главата си с ръце, той се утешаваше с мисълта, че бъдещето му беше изглеждало също толкова мрачно, когато лежеше сред останките от планера по средата на горящата нива. И когато Мотор-Хед, първият воин на М'Кол, се беше изправил пред него на скалата по време на бягството му. *Трябваше да вярва, че всичко ще се оправи. Трябваше по някакъв начин да се оправи! Три години на*

нива А преди да се възстанови предишният му статус! Не можеше да понесе мисълта да прекара долу дори три часа!

Стана и закрачи из стаята. Мъчеше се да измисли начин да се измъкне от кашата, в която се бе забъркал. Първо, имаше проблем с изявлението, което беше направил пред оценителите. Въпреки откритите уверения на председателката за поддържане на дух на събиране на сведения съветът не беше готов да слуша за мютите мнения, които не съответстваха на официалната версия. Той все още не можеше да се съвземе от начина, по който не му беше разрешено дори да спомене за пророчеството за Талисмана. В светлината на сляпото предубеждение на съвета това може би беше добре. Самото споменаване на земна магия, повелители и прорицатели щеше да ги вбеси. Чизъм може би вярваше, че Първото семейство върши най-доброто, но случилото се беше отличен пример за тяхното цинично потискане на истината. С изтриването от записа на всичко споменато за пророчеството и забраната на всякаква дискусия по темата тъмнокосата председателка беше доказала онова, което Стив подозираше от доста време: Първото семейство вярваше в мютската магия... и въпреки това всякакво публично обсъждане и дори споменаване на такава магия беше нарушение на Първи кодекс! Първото семейство *знаеше*, че магия има... и все пак още разстрелваха хора, които твърдяха това! Това беше лудост...

Стив беше видял доказателство за магическите сили на мютите поне при два случая, може би дори повече. Би могъл да разкаже за това на тъмнокосата председателка в стола с висока облегалка, ако тя беше готова да слуша. Точно както би могъл да разкаже за възхитителния странен характер на Мистър Сноу, почти свръхчовешката интелигентност на Кадилак и безупречната красота на Клиъруотър. Да не говорим за дълбочината и силата на ума ѝ.

Тези трима души не само бяха хора, те притежаваха допълнителни качества, които тъмнокосата председателка и съветът не бяха способни да оценят — едно усещане за света и тайнствените сили, които действаха в него, за великата съдба на Плейнфолк под лидерството на загадъчния Талисман, Тройнонадарения, който още не беше изявил своето съществуване. Това бяха неща, които самият Стив току-що беше започнал — с голяма трудност и значително нежелание — да възприема и да се опитва да разбере. Беше трудно, защото

„осведомеността“, като концепция, не влизаше в речника на Федерацията — във всеки случай не на ниво, до което Стив имаше достъп. Тя беше избуяла напълно оформена в ума му, докато беше в плен, и го беше смутила и объркала. Чувстваше се като разкъсан на две.

Мютите ценяха някои налудничави идеи и живееха по правила, които също смятаха за ненарушими, но поне бяха готови да изслушват нови идеи. От друга страна, повечето трекери — както беше показал и съветът от оценители — страдаха от ограниченост. Може би това идваше от живота им под земята. Но защо трябваше да е така? Всеки във Федерацията, включително Стив, беше възпитан да вярва, че Първото семейство е източник на цялата мъдрост, на цялото познание. Те *знаеха* всичко. Как можеха тогава да отричат столетия наред онова, което Стив беше открил, че е вярно, за някакви си пет месеца? Какво се надяваха да спечелят, като си завират главите в пясъка?

Чизъм влезе в болничното отделение малко след седем часа.

Стив стана от леглото и каза:

— Здравсти. Свободен ли си?

— Да — каза Чизъм. — Какво стана?

Стив му разказа.

Чизъм слушаше навъсено, после пое дъх.

— Май са се отнесли доста грубо с теб, приятелю. — Потупа Стив по рамото, после седна на един въртящ се стол. Освен леглата и една малка маса това беше единственото място за сядане. Чизъм пъкна ръце в джобовете си и се отпусна в стола широко разкрасен. — Да... Единственият начин да преживееш такива неща е да вярваш, че всичко е за твое добро. Трябва да се опиташ да извлечеш някаква поука от това.

— Джон... направи ми една услуга — каза Стив. — Остави агитацията на Генералния президент. Става ли?

— Просто се опитвам да ти помогна.

— Нямам нужда от помощ. — Гневът беше изчезнал от гласа на Стив. — Във всеки случай не можеш да направиш нищо, никой не може да направи нищо. Този път загази истински.

Чизъм се усмихна.

— Е, чак пък толкова! Добре, заплел си се в някакви подробности, но си жив и здрав, нали?

— Да — съгласи се горчиво Стив. — И ме пращат там, откъдето единственият начин да изляза, е с краката напред.

Чизъм стана и извади ръце от джобовете си.

— Какво искаш да направя? Да ти намеря рамо, на което да поплачеш?

— Не. — Стив успя да се усмихне. — Оценявам, че дойде. Трябваше да очаквам нещо такова. По пътя насам видях щатския началник на полицията на Ню Мексико...

— О!

— Да, Барт Бродли. Той ми е роднина. Каза, че официално аз съм мъртъв... Свален над Уайоминг... и трябва да остана мъртъв. Не бях разбрал, че са планирали да ме погребат.

— Мютите не вземат пленници... нали?

— Точно неговите думи.

Чизъм кимна.

— Ами... прав е бил. Ако се разчуе за приятната почивка, която си изкарал там, може би пионерите няма толкова да се стараят. Много скоро ще има хора, които ще се сприятелят с полуидиотите горе и дявол знае какво друго. И никой няма да знае какво е правилно и какво погрешно. Това ли искаш? Целият свят да се разпадне?

Стив се сконфузи.

— Не. Не казвам това. Аз знам за какво се бием. — Той махна с ръка към тавана. — Това там е нашият свят... и аз съм готов да отдам своя дял, за да помогна да си го върнем. Но ние не можем да си затваряме очите пред истината! Аз бях там. Живях с онези хора...

— Хора? — Чизъм изглеждаше озадачен.

— Мютите! Кристо! Какъв си ти?... Оценител?! — Стив стана и започна да крачи из стаята. — Джон... аз не съм някаква отрепка и не разпространявам слухове нито създавам паника и неподчинение. Аз *знам* какво съм видял! Южните мюти, които видях в нашите надземни работни лагери, може да са изгубили борческия си дух, но Плейнфолк са нещо съвсем друго! Всичките глупости за увредени мозъци са празни приказки. Тези хора са умни... и опасни по начини, които не можете да си представите! Но никой от вас не иска да знае! Никой не

иска да го признае! — Стив млъкна и махна презрително с ръка. — О, каква ли полза! Виждам, че ти също ме смяташ за луд.

— Не е вярно — каза Чизъм. — Но ако си се държал така с оценителите, разбирам защо са те пратили на нива А.

Стив се засмя нервно и седна на края на леглото.

— Както казах, трябва да се смятам за щастливец. Можех да завърша с нос зарит в главния отдушник.

— Е, това е рискът, който поемаме всички — съгласи се Чизъм, приближи стола си до Стив и заразглежда внимателно лицето му. — Пушил ли си трева, докато беше горе?

— Искаш да кажеш рейнбоу?

Чизъм кимна.

Стив се поколеба, после каза:

— Да, няколко пъти. Те, хм... е, те ме принудиха. Първия път направо ми раздра гърлото.

— Разправят, че мютите я пушат непрекъснато.

— Поне някои — отвърна Стив. — А ти?

Чизъм вдигна рамене.

— От време на време. Тук трудно се намира.

Стив поклати глава. Не можеше да повярва.

— Не мога да те разбера, Джон. Веднъж ми предаваш новини, като се придържаш към твърдата линия на Първото семейство, в следващия момент ми казваш, че пушиш наркотик. Сигурно слушаш и блекджек?

— А не го ли слушат всички?

— Да не си луд?! Няма да ме видиш и на миля от такива глупости! Случилото се с мютите беше при съвсем друга ситуация. Не исках да ги ядосвам. Тук не.

— Но не ти навреди, нали?

— Не е там работата! — изсъска Стив. — Пушенето на този наркотик е нарушение на Първи кодекс! Как можеш дори да си го помислиш? Кълъмбъс! Искам да кажа тук, в Белия дом!

Стив се усмихна добродушно.

— Точно така. Ако ще правиш нещо нередно, това е най-сигурното място.

— Слушай, просто... не ми говори за това. Ти си луд, Джон.

— Целият свят е луд — отговори Чизъм. — Не си ли забелязал?

Стив не отговори.

Чизъм заговори тихо.

— Причината, поради която те попитах дали си пушил трева, е понеже тя може да увреди мозъка. Да деформира нещата. Изкривява истинския свят до неузнаваемост... така че човек не знае къде са границите.

— Може би. Не съм специалист — призна Стив. — Но нека те попитам нещо. Сега и двамата говорим истината. Така че давай. Каж ми къде са моите граници.

Чизъм се усмихна уклончиво.

— Добър въпрос.

— Ето ти и още един. Какво се опитваш да ми кажеш?

Чизъм допря пръстите на ръцете си, после ги разпери.

— Има всякакви видове трева, Стив. Знам, защото в една от лабораториите, в които работя, се извършват някакви изследвания върху тях...

— Не може да не знаеш нещо.

— Знам — отговори не принудено Чизъм. — Това е, което ме прави толкова полезен човек. Във всеки случай онова, което се опитвам да ти кажа, е, че тревата се отразява на различните хора по различен начин. Аз също не съм специалист, но знам какво става. Може би много от онова, което си видял, докато си бил горе, всъщност не се е случило.

Стив го погледна и поклати глава.

— Джон, казвам ти. Видях неща, които не бих повярвал.

Чизъм кимна.

— Точно това искам да кажа.

— Не говоря за възнасяне на небето.

— Рийфърите му казват „тунелиране“.

— Рийфъри ли?

— Да. Ако нямаш лула, използваш навит лист... Казва се „рийф“.

— Ясно. Но това, което искам да кажа, е, че зная разликата между „тунелиране“ и реалност.

— Щастливец...

— Не ми се присмивай. Говоря за голямата реалност, Джон. За мютската магия.

Чизъм се засмя и замаха с ръце пред лицето му.

— Стой! Задръж!

Стив се намръщи.

— От какво се страхуваш? Да не ни подслушва някой? За теб това вече няма значение, Джон.

Чизъм стана и върна стола на мястото му.

— Виж, ти си добър човек. Малко си объркан, но няма нищо. И имаш чудесна сестра. Нека не проваляме една хубава дружба.

Стив стана.

— Разочароваш ме, Джон. Критикуваш системата, но в момента, в който някой те застраши с нова идея, търсиш убежище.

— Никой не е съвършен — отговори Чизъм. — Нека ти дам един приятелски съвет. Магия няма.

— Има, Джон. Кълна се.

Чизъм поклати глава.

— Виж. Аз съм цели осем години по-стар от теб. Не съм бил горе, но доста съм обикалял тук долу. Истината не печели войни. Вярно, нарушавам правилата по малко, но аз знам какво е правилно. Запомни едно нещо. Мютите са наши врагове. И независимо колко са трудни ние ще ги смажем. Защото на земята няма място за тях и за нас. Ако ние във Федерацията, поколенията, които ще дойдат, някога бъдат свободни да живеят в онзи чудесен голям свят със синьото небе, тогава племената Плейнфолк и последният от южните мюти трябва да изчезнат. Големите, малките, грозните и не толкова грозните. Трябва да се освободим от всички, Стив.

Чизъм спря и погледна строго младия планерист. „Да — помисли той. — Натискът дава резултати. Този човек няма да издържи дълго.“ Трябваше да свърши една мръсна работа: Чизъм беше достатъчно честен да го признае пред себе си, макар че в неговия тъмен свят на полуистина и откровена измама той вече не знаеше — както му беше напомнил Брикман — къде са границите.

Чизъм плесна ръце и енергично ги разтри.

— Окей! Да сменим темата. Ще те попитам за последен път. — Той насочи пръст към гърдите на Стив. — Искаш ли да видиш Роз?

Стив се замисли.

— Като слезеш на нива А, не се знае кога ще се върнеш.

— Знам — каза Стив. — Така както вървят нещата, всъщност ми е все едно какво ще стане с мен. Предполага се, че никой от моите

роднини не знае, че съм жив.

— Е, тя знае. И иска да те види.

Стив го погледна твърдо.

— Теб какво те засяга това, Джон? Хайде. Бъди откровен.

— Мога да ти кажа, че не тичам подир задника на сестра ти. Не се тревожи. Тя седи здраво на него.

Стив почувства, че се изчервява. Този човек наистина му лазеше по нервите.

— Тогава каква е уловката?

Чизъм вдигна рамене.

— Обичам да правя услуги... това достатъчно ли е?

Стив се засмя.

— Не ми ги пробутвай тия! Преследваш ме от момента, когато прекрачих вратата. Защо? Не ме познаваш и нищо не ми дължиш.

— Грещиш — каза Чизъм. — Знам много за теб. Роз наистина държи на теб... но не знае какъв кучи син си всъщност.

— Какво искаш от Роз?

— Нищо — отговори Чизъм. — Това е начинът, по който работя. Аз съм посредник. Малка услуга тук, малка услуга там.

— Джон, тя е петнадесетгодишна. Първа година студентка по медицина. Ако не е нейният задник, какво, по дяволите, преследваш?

— Нищо — повтори Чизъм. — Не и сега във всеки случай. Просто правя малка инвестиция за нейното бъдеще. Казах ти. Сестра ти е умно дете. Тя върви по своя път към върха. Хубаво е да имаш приятели на високи места. Аз имам хора отгук до Финикс. — Чизъм спря и се усмихна. — Не разбираш, нали? Няма значение. Какво ще бъде... „да“ или „не“?

— Имаш предвид за Роз? Не знам. Трудно е. Как ще...

Чизъм го прекъсна.

— Виж, остави това на мен. Ако не можех да го уредя, нямаше да ти предлагам. Ти изобщо не ме познаваш, но трябва да знаеш, че когато обещавам нещо, го изпълнявам.

Стив пое дълбоко дъх.

— Добре, съгласен съм.

Чизъм се усмихна щастливо и стисна Стив за рамото.

— Браво! Навъртай се наоколо. Трябва да проведе няколко телефонни разговора.

Щом излезе от изолационното отделение, Чизъм забърза към най-близката видеотелефонна кабина и се идентифицира със специален код на СТ пред контрола на досиетата. Кодът изпрати обаждането му на Фран без намеса на оператор и тя се появи на екрана. Беше облечена с познатия сребрист работен гащеризон.

— 3552 се съгласи да види сестра си.

— Браво, Джон. Някое жилищно помещение ли ще използваш?

— Да. Осем на три–8 Сантана Дийп. Ако можете да разположите ваши хора за помощ...

— Ще чакат да им се обадиш. Как е обектът?

— Силно разколебан. Предполагам това беше вашето намерение?

— Точно така, Джон.

— Обектът ще се нуждае от идентификационна карта, за да се уреди срещата.

Фран кимна.

— Новата му карта вече се намира на вратата на отделението, готова за прехвърлянето му утре сутрин. Сигурна съм, че ако я поискаш, няма да има проблем. Ако имаш нужда от друга помощ, можеш да ми позвъниш по всяко време.

— Благодаря.

Главата на Фран се смени с логото на Амтрак.

Когато след час Чизъм отново се появи, Стив вече излизаше изпод душа.

— Точно навреме. — Чизъм хвърли в стаята един жълт вързоп.

Стив разгъна жълто-кафявия работен гащеризон на каналджия и докато се бършеше, го погледна с видимо отвращение.

— Трябва ли да го нося?

— Да — каза Чизъм. — Това върви заедно с новата ти идентификационна карта. — Извади картата от джоба на гърдите си и я хвърли на леглото. — Трябваше да я получиш чак утре сутринта, но човекът на портала ми беше задължен.

Стив изглеждаше впечатлен. Сложи картата в защитната калъфка и внимателно я разгледа.

— Невероятно... сигурен ли си, че това ще ми даде достъп до превозно средство на това ниво?

— Още тази вечер — отговори Чизъм. — Въпросът е уреден. Хайде, обличай се. Роз вече е тръгнала от щат У.

— Сигурно. — Стив нервно се засмя. — Знаеш ли, още не мога да повярвам. Надявам се един ден да мога да ти се отплатя. — Той бързо започна да се облича.

Чизъм седеше до масата и мълчаливо го наблюдаваше. „Не е честно — мислеше той. — Този млад човек и момичето са умни деца, които наистина изпитват добри чувства един към друг. А ние ще ги объркаме и ще ги разделим.“ Той беше тук и казваше „Повярвайте ми“ на хора, които, поради онова, което щеше да се случи, вероятно нямаше никога отново да си вярват.

Колко ставаха с тези двамата? Чизъм им беше изгубил броя. В началото тези измами го тревожеха; не му даваха да заспи нощем. Но вече не. Всеки, който върши работа като неговата, скоро закоравява. По едно време той беше загрижен да защити собствения си задник, но когато като прикрит агент беше научил за хладнокръвното незачитане от Първото семейство на живота на отделните трекери, започна да му става все по-трудно да приписва някаква стойност и на собствения си живот.

Облечен в жълто-кафяв гащеризон и съответна шапка и следван от Чизъм, Стив се качи на совалката, която свързваше Белия дом с Гранд Централ. Чизъм, който носеше амбулаторна чанта, беше облечен в зелен гащеризон на здравен работник. На горната част на ръкава гащеризонът имаше широки червени и бели нашивки в една линия с ленти, които минаваха по гърдите и гърба.

— Отпусни се — каза Чизъм, когато совалката тръгна.

— Опитвам се — отговори Стив и посочи гащеризона си. — Не можеш да си представиш как се чувства човек с този...

— Слушай, има хиляди хора, които никога не са имали възможност да носят нещо друго. Недей му намира кусури. Върши ти добра работа. Ако не бяха тези хора...

— Да, знам. Не ми го напомняй — отговори Стив с горчив сарказъм. — Нямаше да има въздух във вентилаторите и тоалетните

щяха да се запушат.

Чизъм поклати глава.

— Вие, момчетата от Академията, всичките сте еднакви. Наистина се мислите за асове. Ако питаш мен, преди да положите клетва трябва да ви накарат да поринете фекалии. Може би ще ви помогне да разберете как живеят другите.

— Аз съм си отработил моята част като пионер. Дванадесет месеца съм чукал камъни на линията на совалката до Финикс.

Чизъм сухо се засмя.

— Да, зная. Една година като млад пионер. Прекарал си половин година в копане и половин година в лазарета и през цялото време си слагал оглавника на коня.

Да сложиш оглавника на коня беше израза на младите пионери, еквивалентен на израза във Въздушната академия „да сложиш бомбата в дулото“.

— Джон — каза Стив. — Достатъчно ми е зле. Не ме карай да се чувствам отвратително.

Чизъм се усмихна.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Вземаш се много на сериозно. — Той удари Стив по коляното. — Хайде. Слизаме. Дръж се естествено.

Слязоха от совалката, но вместо да отидат на ескалаторната площадка за едно-1 — уличното ниво, — Чизъм я отмина и отиде в края на перона.

Сърцето на Стив прескочи един удар, когато видя двама военни полицаи да идват към тях. И двамата бяха въоръжени с обичайните тежки въздушни пистолети и дълги гумени палки, закачени на коланите им. Беше обикновен патрул, извършващ проверка на идентификационни карти на хората по пероните и около гарата. Най-често не спираха никого, но винаги можеха да го направят. Тяхното присъствие оказваше възпиращо въздействие върху потенциалните на-ко.

— Изглеждаш отвратително — промърмори Чизъм. — Остави ме аз да говоря. — И когато полицаите дойдоха по-близко, каза: — Всичко е наред. Познавам единия. — Той им махна приятелски и когато минаха покрай тях, плесна единия по рамото. — Здравсти! Как си?

— Бива — отговори чорбарят. — А ти?

— Супер — отвърна Чизъм. — До 24:00 ли сте?

Двамата военни полицаи спряха и другият каза:

— Да!

Чизъм вдигна ръка за довиждане.

— Ще се видим на връщане! Може да имам нещо за вас!

Чорбарят вдигна палец в отговор, после продължи по перона с другаря си.

Веселата усмивка на Чизъм изчезна.

— Голям хитрец си — каза Стив. — Виждам, че имам още много да уча.

Чизъм го погледна.

— Онова, което трябва да научиш, приятелю, е да обичаш хората. В този свят никой не може да живее сам.

Стив се усмихна — спомни си какво му беше казала Лундквист в деня на дипломирането.

— Непрекъснато ми го повтарят.

— Значи може би е време да започнеш да го чуваш.

Стив последва Чизъм в един коридор.

— Какво е това „нещо“, което обеща на чорбаря?

— Не питай — каза Чизъм. — Ако ти кажа, ще получиш сърдечен удар. — Спря в дъното на коридора, извади една идентификационна карта и я пхна в контролираната входна врата. И когато се появи червената светлина, подканяща за гласов отпечатък, извади един малък джобен рекордер и го включи.

— 31075593 — каза гласът. Не беше на Чизъм. Появи се зелена светлина, вратата се отвори, влязоха и тя автоматично се затвори зад тях. Чизъм прибра рекордера в джоба си и се усмихна, като видя любопитния поглед на Стив.

Бяха в сервизен тунел, два пъти по-широк, отколкото висок. От двете страни имаше снопове тръби и кабели, които влизаха и излизаха от различни клапани и разпределителни кутии. Големи вентилатори, монтирани на стените, засмукваха въздух от отдушниците. В тунела се чувстваше силно въздушно течение, чуваше се непрекъснатото бръмчене на вентилаторите плюс постоянното бучене на преминаващия въздух. Близо до вратата бяха паркирани осем жълти открити електрически колички, които можеха да превозват шестима души или да теглят ремарке.

Чизъм посочи пода.

— Тук сме на нива А. Не е много лошо, нали? Като се изключи шумът. Но с него се свиква. Това е А–1. Номерирани са от горе на долу до А–10, после В–1 и така нататък.

— Колко надолу стигат? — попита Стив.

— Нямам представа. Надявам се никой да не поиска да ги преброя. — Чизъм тръгна уверено към първата количка, настани се на предната седалка и сложи амбулаторната си чанта на седалката отзад. После махна на Стив да седне до него и попита:

— Можеш ли да караш тези неща?

— Да, разбира се. Накъде?

— Право напред, после на Т-образното кръстовище и вдясно, докато не ти кажа. — Чизъм посочи една жълта кутия с инструменти на пода между тях. — Когато слезем, я вземи. Давай... — Той удари два пъти капака на количката. — Да започваме програмата.

Стив погледна опростеното арматурно табло.

— Не виждам отвора за идентификационна карта.

Чизъм въздъхна тежко и натисна стартовия бутон. Моторът зави.

— Как го направи — попита Стив.

— Правилно, горе това е невъзможно. Но на нива А нещата са малко по-опростени. След като прекараш известно време тук, ще установиш, че можеш да правиш всичко. — Чизъм видя озадачения вид на Стив и поклати глава с подигравателно примирение. — Момче... вие асовете наистина нищо не знаете.

Като следваше указанията на Чизъм, Стив паркира количката на широк страничен служебен перон с колони, взе кутията с инструменти и последва своя дързък гид в един сервизен асансьор. Чизъм натисна бутона за ниво три–8 и докато бързо се издигаха нагоре, засвири беззвучно с уста.

Стив погледна индикатора за ниво и видя, че асансьорът отива от А–5 на четири–10.

— Този сервизен перон изглежда доста чист. В някоя от новите шахти ли сме?

— Да, Сантана Дийп...

— Не мога да го проумея — промърмори Стив. — Никой не ни спря. Никой не ни поиска документи за самоличност. Какво ще стане, когато някой разбере, че от площадката липсва една количка? Достатъчно е някой да провери номера на картите, показани на вратата, и ще ни спипат!

Чизъм поклати глава и прошепна:

— Теб може би, приятелю, но не и мен. Не използвах собствената си карта.

Стив го погледна подозрително.

— Чух, че гласът на рекордера не е твой, но как е възможно това? — прошепна той. — Идентификационните карти не могат да се прехвърлят!

Чизъм се усмихна. Забавляваше се незлобиво, като дразнеше този сериозен млад мъж. И голяма част от удоволствието идваше, като му казваше истината — като сега — или като стигаше колкото е възможно по-близо до нея, без да разкрива играта.

— На теория — да. Повечето хора мислят така. Но на практика някои карти са по-малко „непрехвърляеми“ от други. — Той намигна на Стив и зашепна още по-тихо. — Ще ти издам една голяма тайна. Открих, че системата не е съвършена. КЪЛЪМБЪС прави грешки. Какво ще кажеш?

Стив отстъпи крачка назад.

— Не. Не го вярвам.

— Тъй да бъде — каза Чизъм. — Продължавай да мислиш така. — И сръга Стив в ребрата. — Слушай, ако някой разбере за играта с картите, ще изхвърча от работа.

Останалата част от пътя до три-8 пътуваха, без да говорят.

Фоайето на тридесет и осми етаж беше покрито с тъмнозелени гумени плочки, които заглушаваха звука от стъпките им. Стените бяха покрити с тъкана материя — широки редуващи се тъмнозелени и тъмнокафяви диагонални райета. На тъмнозеления таван имаше светлинни панели, съединени с кафявите райета на стените. Вратите на осем жилищни помещения бяха с метално сребърно-бронзово покритие с оранжев номер в горния десен ъгъл. Нежна баладична музика звучеше от високоговорителни решетки на тавана.

Чизъм поведе Стив към блок 8, пхна една от мистериозните си карти в отвора на ключалката, набра входния код и когато вратата се отвори, отстъпи назад.

— Влизай. Всичко това е твое.

Стив се поколеба, неочаквано усъмнил се това да не е уловка.

— Сигурен ли си, че е редно?

— Да, няма проблем. Човекът, който живее тук, е по служба по линията. Мой приятел... компютърен инженер. Решава някакъв проблем в един от релейните центрове, който подава данни на КЪЛЪМБЪС. Ще се върне най-рано след четири седмици.

Чизъм понечи да тръгне.

— Няма ли да влезеш?

— По-късно. Сега трябва да, хм... да проверя някои неща... Да се оправя с момчетата на командното табло.

— Ами другите хора на този етаж? — прошепна Стив.

— Кристо! Ти наистина си много напласен! — промърмори Чизъм. — Слушай, ако не започнеш да пробиваш дупки в стената, на никой няма да му пука. Успокой се! Използвал съм това място много пъти. Единственото нещо, което дразни хората, е да се въртиш наоколо и да шепнеш на площадката. Сега влизай! — Той бутна Стив през вратата.

Стив се хвана за дръжката.

— Ти къде ще си?

— Наблизо! — изсъска Чизъм. — Не се безпокой! Ако възникне проблем, първата личност, която ще видиш, ще съм аз. — „И не знаеш колко вярно е това“ — помисли той.

ГЛАВА 7

Стив предпазливо тръгна по късия коридор, следван от същата приятна фонова музика. Надничаше през вратите от двете страни. Някакво складово помещение с лавици с наредени по тях различни видове облекло. Голяма секция с душ и след това, зад следващата врата, тоалетна, биде и мивка. „Да — помисли си Стив. — Какво удоволствие е да седнеш удобно в тоалетна, вместо да клечиш на открито и да се чудиш дали някоя проклета буболечка няма да скочи и да те захапе за задника.“ Плюс истинския лукс да можеш да се избършеш с чиста тоалетна хартия, вместо да използваш листо. На два пъти беше откъсвал коприва и се беше изприщвал. Кристо! Заслужаваше си да се върне във Федерацията дори само заради това...

Отвори друга врата. Беше някакво работно помещение. Тезгях с мивка и водопровод, складови секции, които приличаха на малки микровълнови фурни, панел от глазирана керамика с кръгова форма и два-три електрически уреда. Неща, чието място обикновено бе в кухните на столовите. Стив беше изненадан от неочакваното откритие, че хората, живеещи в Сантана Дийп, имат собствени уреди за приготвяне на храна. Що за странна идея! Той мина през отворения свод в дъното на коридора и влезе в дневната. Беше впечатлен от огромните ѝ размери. Беше поне двадесет на двадесет и пет фута, с голямо легло на едната страна. И подът не беше с плочки. Беше покрит с някакъв дебел мек космест материал, какъвто Стив не беше виждал; напомняше му на гъстата козина върху плешките на бизон.

В дневната имаше три удобни ниски стола с дебели възглавници, широки облегалки и опори за ръцете и още един, достатъчно голям за лежане. Имаше обичайната видеоуредба, маса с шест стола и на стената зад нея портрети на настоящия Генерален президент и на Бащата-основател, но най-поразяващата забележителност беше широкият, от пода до тавана, прозорец, отворен към полукръгъл балкон и поразителна гледка.

Сантана Дийп — архитектурен двойник на Сан Джакинто Дийп, който Стив беше виждал, преди да излезе на повърхността — беше висока шестстотин фута кула, която се издигаше през четири нива и съдържаше жилищни помещения с балкони на петдесет етажа. Заобикалящата я шахта беше скулптирана като декор от скалисти тераси, на които бяха засадени малки вечнозелени дървета, храсти, трева и мъх. Потоци вода течаха от върха към дъното през серия хитро свързани вирове и скалисти прагове към терасите долу, за да запълнят малко езеро с формата на подкова в основата на кулата.

Подобно на своя близък Сантана беше заселена почти изключително от канцеларски плъхове със златни нашивки, които работеха в Черната кула — щаб на изпълнителния орган на Амтрак — плюс високопоставени техници и други специалисти, проправящи си път от бедняшките квартали на базите във външния щат към върха с хладните алеи на Гранд Централ. За по-малко успешните, завистливите или недоволните, процесът беше известен като „яхване на жицата“. На жаргона на трекерите „яхване на жицата“ означаваше издигане в административната власт — с отличителен знак две нашивки от сребърна (младши) или златна (старши) жица на ръкава и на фуражката.

За някой роден в Монро/Уичита или на фронтова попътна станция като Пуебло посещението в Хюстън/Гранд Централ имаше същото въздействие, каквото сигурно е имал императорският Рим върху варварите. Независимо колко пъти един човек е виждал кадри по телевизията, действителните размери и блестящото великолепие при първото му посещение го караха да остане като замаян. Един поглед към площад „Джон Уейн“ и човек *знаеше*, че е на печелившата страна. Това бе причината, поради която се строяха и тези кули. Те премахваха всякакво чувство на съмнение; оставяха място само за едно изключение: нация, управлявана от хора с виждане и енергия да направят това, може да направи всичко. Да живее Първото семейство!

Стив огледа помещението и леглото и тихо извика:

— Роз? — Никакъв отговор. Той видя, че някои от стъклените панели, които бяха отворени към балкона, са засенени от широки завеси. — Хайде, не се крий... къде си?

Отвори един от панелите и беше посрещнат от шум на течаща вода; капене и ромолене над скали и покрити с камъчета корита,

изливащи се по каменни прагове; дълги прозрачни водопади, падащи десет, петнадесет метра, избухващи във ветрила от пяна при удрянето си в скалите, нежно плискане, когато потоците обединяваха сили и се изливаха над стъпаловидната стена около основата на езерото.

Застанал пред отворения прозорец, Стив слушаше внимателно; гледката, звуците и леко ароматизираният въздух, който циркулираше около шахтата, събудиха спомените и чувствата от времето, прекарано на повърхността. Единствената разлика между онова, което беше видял горе, и това тук бяха, както в Сан Джакинто Дийп, листата на дърветата, храстите и тревите; там те бяха червени, а не зелени. Според Наръчника преди мютите да бяха замърсили света със синьото небе с отровното си присъствие, на повърхността те също били зелени. И отново щяха да станат зелени, когато Федерацията победеше.

Стив мислеше за средните редове на последния стих от пророчеството за Талисмана — че смъртта ще бъде прогонена от въздуха и кръвта ще бъде изсушена от земята. Беше ли това обещание, че смъртоносната болест, която покриваше света, ще изчезне? Победата на мютите под ръководството на загадъчния Талисман възвестяваше ли покриване със зеленина на Америка? Ако бе така, означаваше ли това, че Първото семейство отново беше излъгало: радиацията в атмосферата не можеше да е предизвикана от „отровното присъствие“ на мютите. Те не можеха да бъдат винени за червената трева и дървета. Обвинението, че са дегенерирали видове на антропоид, очевидно също беше невярно — свършените тела на Кадилак и Клиъруотър бяха доказателство за това. Мистър Сноу беше говорил истината, когато беше казал, че трекерите и мютите имат общ произход. Героите от Старото време са били и техни предци, както на минитмените и форејджърите, първите пионери, които под лидерството на Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви са създали Федерацията...

Две ръце обгърнаха кръста му, едно тяло силно се притисна до него, някой сложи глава върху лявото му рамо. Стив погледна надолу и разпозна нападателя по ръкавите на сини и бели райета.

— Здравсти, червей...

— Не мърдай — промърмори Роз и прилепи устни до врата му.

— Откога издаваш заповеди? — каза Стив, вдигна дясната си ръка, изви я назад, хвана я и я извъртя пред себе си.

— Прегърни ме — каза Роз, прегърна го страстно и покри лицето му с целувки. — О, копеле! Ако знаеш какво преживях заради теб! — Целуна го силно по устата и склучи ръце около него. Стив отдръпна устата си и жадно пое дъх.

— Какво има? — прошепна Роз. — Заболя ли те?

Болката в гърдите на Стив бързо затихна.

— Няма нищо... просто съм малко крехък. Все пак доскоро бях пленник на мютите.

Роз го погледна, широко отвори очи, ръцете ѝ докоснаха белезите на бузите му.

— От какво ти е това?

— От стрела, прободена през лицето ми.

— Кристофър Кълъмбъс!...

— Беше изпитание. Един от начините, които използват да отделят мъжете от момчетата.

— Те, хм... много ли те биха?

— Не много. — Стив се усмихна. — Повече ме биха по пътя насам. Не се тревожи. Нямам нищо счупено. Само, хм... само малко понатъртено.

Роз погали двата белега, плъзна ръка около врата му и залепи на устата му още една целувка с меките си устни.

— Радваш ли се да ме видиш?

— Разбира се. Просто не исках да рискуваш всичко заради мен.

— Няма нищо. При условие че не кажа нищо на Ани и татко Джак, няма нищо, за което да се безпокоиш. Чизъм...

— Трябва да се пазиш от този човек, Роз. Той е луд. Това, което правим, също е лудост.

— Не ми пука — каза Роз. Ръцете ѝ обгърнаха врата му.

— Чизъм каза ли ти къде ме изпращат?

Роз сложи ръка на устните му.

— Не говори за това. Не искам да мисля за него. Във всеки случай не и тази вечер.

— Права си. Аз също не искам да мисля за това.

— Чизъм каза, че си добре. Иначе, искам да кажа. Никакво намаляване на кръвните ти телца, никакво увреждане на тъкан или кости, нищо. Можеш да си представиш реакцията ми. Онемях. Но после той ми обясни, че според него причината да не си изтеглил трик

се дължала на някакво ново лекарство, разработвано от Първото семейство.

— Ти повярва ли му?

Роз се намръщи.

— Питаш ме дали мисля, че лъже, или дали е възможно медицински?

— И двете. В този човек има нещо, което ме безпокои.

— Да — каза Роз. — Той е мило, сърдечно човешко същество... и това е нещо, с което ти все още не можеш да свикнеш. Медицински? Да, бих казала, че е възможно. И ти си доказателството. Не е ли очарователно Първото семейство?

— Да — съгласи се Стив. — А аз съм щастливец.

— Бъди сериозен. — Сега заговори докторът, не сестра му. — Можеш ли да си представиш какво може да означава това за всички?

— Мога, но няма да се радвам прекалено, докато не го съобщят официално. — Той свали ръце, потупа я по бедрата, след това я отведе на дългата мебел за сядане. — Да седнем. Откакто съм тук, умирам от желание да ги опитам. — Опипа тапицерията с ръка, после се изтегна, наслаждавайки се на меката ѝ нежност. — Страхотно... как му казват на това?

— Канапе.

— А тази покривка на пода?

— Килим. — Роз седна до Стив и хвана ръката му.

— Има ли такива неща във вътрешния щат У?

— Да... в кабинета на декана.

— Фантастично... — Стив посочи с ръка. — Цялото това пространство за един човек! Знаеше ли, че има пионери, които живеят така?

— Не, докато не се запознах с Чизъм.

— Поразително... И този човек е само компютърен специалист. Помисли си какво може да е при вуйчо Барт в Ню Мексико. Трябва да е огромно! Знаеш ли, че това жилище има дори собствена кухня?!

— Да. — Роз сложи ръката му на рамото си и се притисна до него. — Била съм тук.

— С кого?

— С момчета. Съученици от вътрешния щат. Приятели на Чизъм. — Тя наведе лицето на Стив към своето така, че бузата му опря до

челото ѝ.

— Той сигурно е доста известен тук — промърмори Стив.

— Хайде да не говорим за него нито за някой друг. Нека говорим за теб. За нас.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко. Какво ти се е случило. Какво си видял, какво си срещнал, какво си чувствал.

Стив се засмя.

— Какво знаеш?

Роз го целуна по бузата.

— Много. Нека ти помогна. Знаех, че идваш. Свързах се с теб на совалката. Знаеше ли това?

— Да — прошепна Стив. — Чух гласа ти в ума си. Ти каза: „те, те следях“. Какво искаше да кажеш? Кои са тези „те“?

— Не съм сигурна. Това е нещо, което чувствам от пленяването ти. — Роз се поколеба. — Знаех, че беше паднал. Почувствах ужасна болка в дясната си ръка и тук... — Роз се изправи и докосна дясната страна на главата си — точно мястото, където изстреляната от Кадилак стрела беше приковала ръката на Стив към шлема. — Бях на упражнения, работех с микроскоп, когато... съвсем неочаквано... дясната ми ръка отлетя нагоре. Изпитах страхотна болка, олюлях се... и припаднах.

— Точно така стана с мен — прошепна Стив. — Стрелата мина през ръката ми точно тук... — Той хвана десния си бицепс. — Какво стана тогава?

Роз хвана ръцете му.

— Когато дойдох на себе си, Киркориан... главният патолог във вътрешния щат... ме преглеждаше. Сигурно ми бяха сложили някаква инжекция. Не можех да се движа и ми беше трудно да говоря. Всичко беше... като в мъгла. Не можех да разбера какво става, но бях почти сигурна, че Кирк заби нещо в ръката ми... сонда, предполагам. Продължи да ме пита дали боли. Не болеше, но отначало не можех да разбера какво казва, а след това устата ми отказа да работи. Беше като... ти знаеш... когато зъболекарят инжектира в челюстта ти новокаин.

— Може би съм бил в шок. Паднах тежко на земята. Бях пострадал доста лошо.

— Обзалагам се... — Роз стисна ръцете му. — Във всеки случай цял ден ме държаха в болница. Когато действието на онова, което ми бяха дали, премина, погледнах ръката си, но не се виждаше нищо. Никаква следа... нито на главата. — Тя се усмихна. — Странно, нали?

— Много... — Стив се замисли.

— Ти не си единственият, който мисли така. Няколко души от Черната кула... сред тях и една жена... ме посетиха и ми задаваха много въпроси, но... — тя вторачи очи в очите на Стив — не можах да им кажа нищо. — Роз погали белега на лявата му буза. — И това почувствах. Било е късно през нощта, нали?

— Да.

Роз кимна.

— Бях обкръжена от огромни извисяващи се пламъци, биеха барабани, шумът беше страхотен. Събудих се с уста, пълна с кръв. Лицето ми гореше. Чувствах се, сякаш имам нетърпим зъбобол, само че болката беше в бузите, не във венците. Мускулите на челюстите ми бяха стегнати и трепереха.

— Така е. Трябваше да захвапя стрелата и да я счупя.

— Измих си устата и бързо се погледнах в огледалото. От двете страни на лицето ми течеше кръв.

— Видя ли те някой?

— Не, за щастие всички спяха. Половин час по-късно кървенето спря.

— Какво стана с лицето ти?

— Искаш да кажеш на сутринта? Нищо. И двете ми бузи бяха чисти. Сякаш не е било. — Тя се усмихна. — Само в ума ми, предполагам. Но по цялата ми възглавница имаше кръв. Казах на съквартирантките си, че ми е текла кръв от носа.

Стив кимна.

— И мислиш, че оттогава някой от Черната кула те следи.

— Да. Не искам да кажа, че някой върви подире ми ден и нощ. Имам предвид, че са ме взели на мушка. Високите жици не обичат някой да е... различен.

Стив се усмихна и погали Роз по главата.

— Ако знаеха всъщност колко сме различни, щеше да им хареса още по-малко.

— Да... — Роз хвана ръката на Стив, както беше на врата ѝ, и я целуна. — Известно време мислех, че ще ме изхвърлят от курса. Всъщност бях като дух за класа. Кирк... Киркориан... още не го е преодолял. Разбирам го от начина, по който ме гледа.

— Ти, хм... каза ли на някого, че съм жив?

— Имаш предвид Ани... или Чизъм?

Стив вдигна рамене.

— Той каза, че е слушал много за мен.

— Вярно е — каза Роз. — Твоята малка сестра много се гордее с теб. Но никога не съм му говорила за нас. Само ние с теб знаем за нас. — Тя закачливо го ухапа по китката. Очите им се срещнаха. — Спомняш ли си как беше?

— Да, понякога. Друг път се опитвам да забравя.

— Няма да ти позволя.

— Роз, казах ти... след дипломирането... хората се променят. Дори ти не си същата, каквато те оставих.

Роз вдигна рамене.

— В някои отношения може би. Но дълбоко в себе си не съм се променила. Ние винаги ще сме част един от друг. Ние си принадлежим. Знам го от момента, когато Ани ме донесе от Института за живот.

Стив се засмя.

— О, стига... Та ти не можеше дори да виждаш... кривогледо дребно човече!

— Ами ти? На две и половина вече беше малък надут посерко, който марширува с вирнат нос...

— Как го помниш?

— Всичко помня! — възкликна Роз. — И най-много помня как тичаше и викаше „брр-брр-брр“ с един малък глупав модел на самолет...

— Това беше по-приятно, отколкото да играя с теб, червей!

— Мразех го! — възкликна Роз и замахна да удари Стив по рамото. Той спря юмрука ѝ и я стисна за китката. Търколиха се на канапето и почнаха да се боричкат. Роз беше силна, с бързи рефлексии, но не можеше да се сравнява със Стив. Паднаха на пода, Стив върху нея. Роз безуспешно се опита да се бори. Стив почувства сърцето ѝ да бие до гърдите му и натисна нос до нейния.

— Бях луд по онова самолетче. Татко Джак ми го даде. Беше модел на „Скайхок“.

— Знам — каза Роз. — Ани ми каза. Затова го мразех! Защото знаех какво му беше направило летенето с истински скайхок. — Тя измъкна китката си от отпуснатата му хватка и плъзна ръка около врата му. — Защото знаех, че същият проклет самолет ще те откъсне от мен.

— Да — промърмори Стив. — Знаеш ли, преди няколко месеца мислех, че знам всичко, но сега... — Той поклати глава и въздъхна. — Имам чувството, че започвам отначало. — Стив се обърна по гръб.

Увиснала на врата му, Роз се оказа върху него. Целуна върха на носа му.

— Изглежда, си научил *нещо* там. Всичко е толкова различно...

— Да... — Стив се усмихна. — Ако изобщо съм научил нещо, то е, че е ужасно да си отделен от онези хора, които... — Той млъкна. В ума му се появи серия образи на Клиъруотър; лицето ѝ над огнения кръг; застанала гола пред колибата в гората, протягаща гъвкавото си меко тяло; тайният поглед, който му хвърляше, когато минаваше, придружена от племенните си сестри; тялото ѝ до неговото в тъмнината през единствената нощ заедно, топло и трептящо, извито на дъга под него; сладкият ѝ шепот в ухото му; думи, които никога не беше чувал, но които караха сърцето му да бие по-бързо.

— „Онези хора, които“... какво? — попита Роз.

— Онези хора, които обичаш — повтори Стив, — в които си влюбен. Чувала ли си някога думата „любов“?

— Да, чувала съм я.

— Къде?

— В песни. На онези ленти, които ти не искаш да слушаш. Какво мислиш, че означава?

— Не съм сигурен — каза Стив. — Един стар мют ми каза, че била дума, която някога сме използвали и ние. Отрекох. По-късно той ми обясни какво означава. Любов е дума, изразяваща чувства, които изпитваш към някого. Тя е много повече от приятелството с един човек. Това е да искаш да, хм... да *бъдеш* с някого през цялото време. Но любовта е повече от това. Тя е по-силна. Тя е като... — Стив затърси подходящо описание — като да искаш да си *част* от него. Когато имаш такива чувства към някого, не можеш да мислиш за нищо друго. Нищо друго няма значение. И когато той е близко до теб, това...

спира дъха ти. Чувстваш, че се задушаваш. Не в лошия смисъл, а защото си адски *щастлив* — Стив прекара ръце по раменете на Роз и надолу по гърба ѝ. — Изпитвала ли си някога такова чувство?

— Да — промърмори Роз. — Такова чувство изпитвам към теб. — И го целуна страстно преди той да може да отговори, върхът на езика ѝ преследваше неговия. Тя плъзна обувките си в панталони бедра по неговите и натисна силно с таза си.

Стив почувства силно оживление през двата слоя плат; почувства топлина между притиснатите им бедра. „Това е лудост“ — помисли той, хвана страните ѝ и отмести устата ѝ от своята.

— Разкажи ми за Чизъм.

Роз повдигна задника си и се намести на чатала на Стив.

— По дяволите Чизъм...

— Боли...

— Така трябва да бъде. Няма значение. Аз имам отлична оценка в медицинското училище и уча за доктор по медицина. Искаш ли да го погаля по-силно?

— По-късно. — Стив се измъкна и седна на канапето. Роз стана, оправя косата си, после сви крака, седна и се наведе към седналия на канапето Стив.

— Чакам.

Роз вдигна рамене.

— Няма нищо за казване. Срецнах го при едно посещение на Института за живот. Отново се срещнахме преди няколко месеца. Били сме тук заедно няколко пъти... обикновено с други хора от вътрешния щат. Не често. Нямам много свободно време. Имаме учебни занятия шест дни седмично. Неделя се предполага да ни е свободен ден, но всеки го прекарва в прехвърляне на записки от лекциите във файлове на диск и допълнително преглеждане. Напрежението е... — Роз се намръщи — доста ужасно.

— Мога да си представя...

— Човек няма минутка свободно време. Понякога си мисля, че ако не беше заради Чизъм, бих... — Тя остави мисълта си недовършена.

— И трябва да изкараш още две години и половина — отбеляза Стив.

— Да... — Роз се усмихна тъжно. — Не се тревожи, ще ги изкарам. И, само за твое сведение, той не е зарязал малката ти сестричка.

— Не се тревожа, Роз. Ти си вече голямо момиче. Просто искам да знам каква е причината. Каква е уловката? Какво преследва той?

— Не знам и не ми пука. Ако го нямаше Чизъм, щях да лудна. Той е мил, отморяващ човек. Знае как да те развесели. Някои от нас идват тук за по няколко часа почти всеки две седмици. Седим, разменяме идеи, говорим за разни неща... за всичко, освен медицина... варим джава, слушаме блекджек и пушим по малко трева. Помага за разтоварване.

Стив се изправи и я хвана за китката.

— Кристофър! Преди да замина ти казах да оставиш тоя блекджек. И пушиш и трева!

Роз го погледна спокойно.

— Е, и? И ти си я пушил там.

— Чизъм ли ти каза?

— Да. Когато уреждаше срещата. Попитах го как би реагирал ти, ако си запаля.

— И какво ти каза той?

Роз се усмихна.

— Каза, че може да се ядосаш, но вероятно ще го приемеш. И че ако те насиля, може и ти да си дръпнеш.

— Този луд кучи син! — изсъска гневно Стив. — Казах му! Роз! Как си могла да се забъркаш с такива работи?! Блекджек и трева са нарушение на Първи кодекс! Ако ви хванат военните полицаи...

Роз го прекъсна.

— Стив! Половината от военните полицаи в Гранд Сентрал тунелират. Как мислиш, че пристига тревата тук? Те са част от мрежата.

— Чизъм ли ти го каза?

— Разбира се. Нали не допускаш, че съм отишла при някой чорбар и съм го попитала?

— И ти му вярваш?

Роз се измъкна от хватката му и хвана ръката му със своите.

— Защо не? Вярно, невярно, правилно, погрешно. Вече не знам какво означават тези думи. Ти знаеш ли?

— Някога знаех. Сега... е, не съм толкова сигурен.

— Точно така. Все пак защо си толкова разстроен? И ти си го правил.

— При мен беше различно. Аз бях пленник.

— Да, разбира се. Забравих. — Роз се усмихна. — Каза ли на оценителите, че са те принудили да пушиш трева?

— Не. Може би нямаше да ме разберат.

— Обзалагам се. И какво друго не им каза?

Стив издърпа ръката си.

— Стига, Роз. И без това си имам достатъчно проблеми.

— Знам.

— Какво искаш да кажеш?

Роз стана и го погледна отгоре.

— Продължаваш да забравяш, че мога да вляза в ума ти, Стив. Аз бях с теб на първия ти самостоятелен полет над земята, когато се разби, когато беше на път насам на борда на совалката.

Стив неочаквано беше обхванат от лошо предчувствие.

— Знам. Вече ми го каза.

Роз кимна.

— Имаше и други моменти, мили братко.

— Какви „други моменти“?

Роз се усмихна унило.

— Стив... аз *знам*, че има неща, които не искаш да ми кажеш. Това наранява, но... добре, знам, че се опитваше да изградиш защитна стена около себе си. Може би тя ще може да те изолира от други, но аз винаги ще минавам през нея. Ние *наистина* сме различни. Понякога мразя това, мразя, че трябва да го крия, мразя да зная, че ти... другата част от мен... се опитваш да разрушиш връзката между нас.

— Не се опитвам — каза Стив. — Не и през цялото време. Но... трябва да разбереш, Роз... това нещо между нас... адски ме плаши.

— Някога и мен ме плашеше... но вече не. Сега повече ме плаши като зная *защо* се опитваш да се затвориш за мен.

Стив почувства в стомаха си оловна топка.

— Не знам за какво говориш.

— Говоря за Клиъруотър.

Стив се стресна, но се опита да си придаде вид на изненадан.

— Клиъруотър?

— Да, Клиъруотър! — извика Роз. — Наистина ли мислеше, че можеш да го скриеш от мен?! Името ѝ е отпечатано в скапания ти мозък! Тъмна коса, дълга колкото ръцете ми, сини очи, кафява кожа! Да не искаш да ми кажеш, че не си спомняш тая воняща мръсница?!

Стив я гледаше, неспособен да говори, после, както лежеше на пода, посегна към нея.

Роз го отблъсна и се отдръпна.

— Не ме докосвай! — И имитира фалшивата му невинност. — Клиъруотър... Копеле! Как можа да ме излъжеш?! Повръща ми се от нея! — Роз замахна във въздуха с юмруци, после мина покрай канапетото, прекоси дневната и по постаните с килим стъпала отиде в спалнята.

Стив стана и я последва. Краката му трепереха. Когато влезе в спалнята, Роз беше на колене до леглото. Стив не беше виждал такова легло — достатъчно широко двама души да легнат един до друг. Роз вдигна единия край на постелката и извади една малка метална кутия.

— Щях да ти кажа, Роз.

Тя продължи да стои с гръб към него.

— Да, разбира се — намуси се тя, като триеше очи с опакото на ръката си. Оправи постелката, седна на ръба на леглото и сложи малката кутия в скута си.

Стив се облегна на стената.

— Роз... погледни ме.

Все така навела глава, Роз отвори кутията, извади една рийф и реотан с щепсел, отмести кутията настрана и пхна щепсела в контакта до леглото.

Стив наблюдаваше премалял от страх.

— Откъде знаеш?

Роз захапа устна, без да го погледне.

Стив клекна пред нея и търпеливо я зачака да се успокои. Тя извади зачервения реотан от контакта, бързо запали рийфа и вдиша пушека.

Стив изпита желание да измъкне рийфа от ръката ѝ, дай набие малко ум в главата, но гневът му беше смазан от чувство на пълна безпомощност.

Роз вдигна очи към него и си дръпна още няколко пъти.

— Откъде знам ли?

— Да.

Тя се усмихна криво.

— След всичко, което се случи между нас... ми задаваш такъв въпрос?

— Искам да го чуя от теб.

— Аз бях там, Стив. В теб, с теб. Аз можех да почувствам докосването ѝ. Докосване до мен! — Роз се озъби и потрепери. — Да почувствам ума ѝ... силата в него... как иска да те притежава! Уххх... беше отвратително!

Стив падна на колене и хвана свободната ѝ ръка.

— Не! Не беше така. Не е така. Тя...

— Тя е мютка! — изсъска Роз и вдиша още пушек.

— Добре, добре! — прошепна той. — Само по-тихо! Да... мютка е! Не бих казал на никого, но не ме е срам да го кажа на теб. Забрави ли всичките онези хубави неща, които точно ти каза за тях, преди да замина? И как мютите също имат право да живеят?

— Помня. Но нямах предвид ти да отидеш там и да хукнеш подир някоя.

Стив отмахна с ръка пушека от лицето си. Ароматната миризма почваше да му действа, да го привлича.

— Престани, Роз. Хвърли тази мръсотия... моля те! — Той посегна към рийфа.

Роз отдръпна ръката си.

— Не! Остави ме на мира. Това помага да се облекчи болката. — Тя стисна лявата си ръка в юмрук и удари гневно Стив по рамото.

Стив парира втория и третия удар, след това хвана китката ѝ и я изви.

— Чуй ме! — изсъска той. — Не беше така, както мислиш! Това, което се случи между нас онази нощ, беше чудесно. Беше добро усещане. Ако си била там, както казваш, щеше да го знаеш.

— Бях там! — извика Роз. — Винаги е същото. В момент на криза, на силна емоция или опасност нещо вътре в мен отлита, за да се съедини с теб. Аз бях в онази колиба. Можях да помириша... животинските кожи, дървото, земята. Можях да помириша и нея... намазаното ѝ с масло тяло, цветята в косата ѝ. Беше ми противна всяка минута от това. Тя те беше завладяла. Ти се опитваше да ме изолираш.

— Роз, това не е вярно! — възкликна Стив. — Не те изолирах... не нарочно, във всеки случай. Това не беше нещо, което можеш да споделя с теб. Нищо като това не ми се беше случвало преди. Аз... аз дори не зная *думата* за него!

— Искаш да кажеш „любов“... това, което аз чувствам към теб?
— Роз се засмя покрусено. — Какво мислиш ни направи толкова близки? Какво мислиш си почувствал, когато ние...

Стив я прекъсна.

— Не е същото, Роз.

— Същото е! — извика тя. — Не можеш ли да разбереш? Единствената разлика е, че винаги си се опитвал да отречеш чувствата, които *ние* имаме един към друг. Разбирам защо. Това боли, но то не ме тревожеше, защото знаех, че ти никога няма да можеш да го унищожиш. Но... — Тя сграбчи яката на гащеризона му. — Как след всичко, което каза, как можеш да казваш, че обичаш мютка?! Как дори си могъл да понесеш да я *докосваш*?

Стив дръпна ръката ѝ и я хвана здраво.

— Роз! Чуй ме! Тогава не знаех за Плейнфолк. Те не са животни и не са отровни. Ако бяха, аз нямаше сега да съм тук. Те са *хора*, Роз. Е, повечето от тях изглеждат доста ужасни, но не са тъпи! И някои от тях... като Клиъруотър... са много особени хора. Тя е мютка, да, но не е с израстъци по главата като другите.

— Тогава каква е... едногодишна?

— Не. Според Наръчника разменяните като дванадесетмесечни южни мюти се предполага да са с прави крайници и гладка кожа, но те винаги са имали многоцветни тела... нали? Искам да кажа, по това се предполага, че може да се установи разликата... между тях и нас.

Роз кимна.

— Клиъруотър е нещо съвсем друго. Тя е свръхнормална. Тялото ѝ е абсолютно свършено. Кожата ѝ има почти същия цвят като твоята. *Цялата*! Тя е възпитана да се смята за мютка, но в мозъка ѝ няма нищо увредено. Ако се облече в гащеризон, ще изглежда точно като нас!

— Не като нас — промърмори Роз. — Ние сме особените, Стив.

— Тя също, повярвай ми. — Стив сложи ръце върху раменете на Роз. — И това не е всичко. Кадилак... другият мют, който помогна да ме спасят, след като бях свален... е също такъв. И двамата имат кожи и тела като на трекери, умовете им са като нашите... може би дори по-

добри от нашите! Опитах се да кажа на оценителите колко интелигентни са мютите, но... — Стив се засмя, — но те не пожелаха да ме чуят! — Той прекара ръка по лицето на сестра си. — Ще ти кажа и още нещо. Наистина има мютска магия. Видях да я използват, Роз. Беше фантастично...

Роз дръпна от рийфа, след това се наведе напред и духна пушек в лицето на Стив. Той затвори очи за момент, после го пое през ноздрите си. Роз долепи отворените си устни до неговите и пусна останалия пушек от своята уста в неговата.

Стив го пое в дробовете си.

— Мм-ммм... хубаво е. Ще ми простиш ли?

— Още не — отговори Роз и пъкна рийфа между устните на Стив. — Твой ред е.

Стив дръпна дълбоко, издуха част от пушека в устата ѝ, после вдиша останалата.

— Ммммм... нещата започват да изглеждат много по-добре. — Роз взе рийфа, легна на леглото и се премести на другата страна да направи място за Стив. — Ще намериш друга в кутията...

Стив я извади, запали я и легна до сестра си.

— Надявам се да нямат някакъв мръсен детектор, монтиран във вентилационната система.

Роз се изкикоти.

— И да имат, не вярвам да работи. — Тя се обърна към него и се надигна на лакът. — Това променя ли нещата?

Стив бавно издиша и загледа как пушекът се издига към тавана.

— Да... Смешно, нали? Преди пет месеца мисълта, че едно интелигентно човешко същество доброволно ще пуши трева, ми изглеждаше абсолютно ненормална. И все пак...

— Сега разбираш, че всички го правят.

— Така казваш ти.

— Как беше там, горе?

— И добре, и зле. Те са удивителни хора. Напълно различни от онова, което съм си представял... и което бяхме възпитани да вярваме. По-голямата част от това, което ни казва Първото семейство, не е вярно, Роз.

— Разкажи ми.

— Добре... какво искаш да знаеш?

— Всичко. Дори и скучни подробности.

— Не знам откъде да започна. С колко време разполагаме?

— Много. Чизъм ще ни каже кога трябва да тръгваме. Ако не свършиш днес, ще уреди да дойдем тук някой друг път...

— Да, защо не... — Стив се чувстваше приятно замаян.

— Точно така... ние с теб... винаги сме... — Роз свали дългия преден цип на гащеризона си и започна да се измъква от него.

— Добре, ще ти разкажа за онзи старец, Мистър Сноу. Той е летописец... нещо като ходещ видеоархив. Знае всичко, което човек желае да научи, и почти всичко, което се е случило някога. И това не е всичко. Той извиква бури. Знаеш ли какво е това? — Стив се опита да повдигне глава и успя само наполовина. — Какво правиш?

— Опитвам се да сваля ципа на това... скапано нещо, което си облякъл — измънка Роз.

Стив беше обхванат от неочаквано желание да се смее.

— Защо?

— Щото аз искам да... искам да вляза в него, затова.

Той почувства ръката ѝ да се плъзга под тениската му и надолу към пъпа.

— Ей... чакай... чакай де... нали ти разказвам за Мистър Сноу. Той е повелител. Той има... — Роз започна да лиже лявото му ухо. — Стига де, чакай малко! Виж... има... едни, ох... кръгове на сила...

— Да, зная. И аз имам един. — Тя се засмя. — Хайде, Стив. Нека го направим. Само още един път. Моля те! Ох, Кристофър... това беше... толкова *отдавна*.

Стив почувства как стаята се завърта.

— Почакай минутка... само минутка... Не искаш ли да чуеш за Мистър Сноу? Ами за Кадилак? Той... наистина е умен. Истински гений. Ти... аз, ох... казах ли ти, че го научих да лети? А Клиъруотър... тя, ох... тя е като Мистър Сноу. Тя също прави... ох... магии...

— Да, обзалагам се — прошепна Роз. — Продължавай, разкажи ми за това... — Тя се намести върху него. — Ооох... о! Стиии-ви!

— Не... слушай... Кристофър, какво правиш? Роз... — Той почувства голото ѝ тяло да се плъзга над него. Една нежност... задушаваща го, поглъщаща го. Слабата светлина в спалнята започна да променя цвета си, да се засилва и отслабва в синхрон с ритмичните

движения на тялото ѝ. — Не, недей... чакай! Има... — Гласът му идваше сякаш много отдалеч. Той вече не чувстваше Роз да притиска корема му. Тялото на сестра му започна да променя формата си, да става по-голямо и по-голямо, после се извиси над него като огромен, застрашителен буреносен облак... скриващ светлината... леглото се превърна във водовъртеж, погълна го в тъмна, непроницаема пустота...

В 7-о отделение на същия етаж Чизъм пиеше джава и гледаше видеомонитора, свързан с камера, записваща всяко действие в съседното спално помещение. Роз, яхнала родния си брат, се олюляваше пиянски; след това се обърна настрана и се смъкна от леглото на пода. Стив лежеше по гръб, проснат диагонално върху пухено одеяло, с протегнатата ръка, увиснала от леглото. На ниската масичка до леглото догаряше полуизпушен рийф.

Чизъм реши да изчака още петнадесет минути преди да извика Q-взвода на Фран. Да... беше добър ход да предложи използването на родната сестра на субекта. Чизъм знаеше, че тя е чувствителна, но не беше оценил силата ѝ. С нея трябваше да се внимава. Или да я елиминира. Точно сега обаче тя беше ключът към Стив. Тя го беше накарала да се разкрие. И сега тя можеше да се използва като средство за постигане на целта. Да, добра работа... при условие, разбира се, че не сметнеха, че той е чул твърде много. Но това беше рискът, който всеки поема... особено в работа като неговата. Чизъм отмахна тази мисъл, допи джавата и пусна лента с блекджек.

Забранената музикална пиеса завърши с триумфиращо кресчендо на медни и ударни инструменти. Чизъм отмести малкия касетофон, извади видеолентата на Роз и Стив от рекордера и се свърза с хората на Фран.

— Идваме — каза гласът от другия край.

Роз и Стив още лежаха под действието на тревата. Чизъм сложи полуизгорялата цигара в кутията, прибра кутията в сандъчето, след това инжектира на Роз голяма доза приспивателно, бързо я облече и майсторски я сложи до Стив. След това облече и Стив и тъкмо му

вдигаше ципа, когато влязоха четиримата мъже от Q-взвод. И четиримата бяха облечени в черни и сребърносини гащеризони — униформата на хората от Черната кула; доверени лица на Амтрак, една стъпка по-долу от Първото семейство. И, както Чизъм добре знаеше, всеки от тях или всичките можеха да са Семейството. Това беше една от любимите им маскировки.

— Къде ще ги разпитвате? — попита Чизъм.

— Тук. — Мъжът, който отговори, имаше лице и глас, които заявяваха: „Тук аз нареждам“. — Това ще ни спести време. С колко време разполагаме?

— Колкото желаете — отговори дипломатично Чизъм. — Но е добре да се върна в Белия дом преди шест часа.

— Няма проблем — каза мъжът. — Остави това на нас. Какво ще стане с момичето?

— Ще бъде в това състояние до десет или единадесет. Аз ще я върна по-късно във вътрешния щат.

— Къде е лентата?

Чизъм извади видеолентата със запис на Стив и Роз от амбулаторната чанта и му я подаде.

— Интересна е.

Мъжът кимна.

— Да. Ние гледахме. — Погледна часовника си. — Ела в пет и половина.

— Разбрано — отговори Чизъм. И излезе, без да се обърне.

— Добре, да се залавяме за работа — каза мъжът.

Двама от неговите хора вдигнаха Стив от леглото и го преместиха на канапето. Третият, който носеше чанта, подобна на носената от Чизъм, вдигна ръкава на Стив и му инжектира грижливо премерена доза натриев пентотал. Другите двама извадиха от една чанта висок триножник и включиха портативна видеокамера и монитор в най-близкия електрически контакт. С помощта на удължително рамо с балансиращо тегло насочиха камерата право надолу към Стив и я нагласиха на фокус така, че лицето и раменете му изпълниха монитора. Един от тях сложи номер 3552 на номератор, който имаше дисплей с часа и датата, и го постави за кратко пред лицето на Стив.

— Обект 3552, операция Овърлорд, Q-взвод 6...

Неговият другар провери картината и нивото на звука и кимна удовлетворено.

— Пускай...

Мъжът, който беше инжектирал на Стив „серума на истината“, отиде в кухнята да направи кафе — тананикаше си безкрайния музикален съпровод, леец се от монтираните на тавана високоговорители.

Мъжът, който беше натоварен с операцията, взе един стол, седна до канапето и приятелски сложи ръка на главата на Стив.

— Стивън? Чуваш ли ме? Ако ме чуваш, кимни.

Със затворени очи, с напълно спокойно лице под влияние на дрогата Стив отговори с леко движение на главата.

— Добре... много добре — каза мъжът. Гласът му беше плътен, премерен, успокояващ. — Сега искам да ми помогнеш. Искам да ми кажеш кой си ти. Първо ми кажи трите си имена.

Стив дишаше дълбоко. За момент устата му се отвори беззвучно, после той отговори с неясен, безпристрастен глас:

— Стивън Рузвелт Брикман...

— Благодаря. Много ми помогна. Сега ми кажи личния си номер...

ГЛАВА 8

Стив отвори очи. Чизъм се бе навел над него, разтърсваше го за раменете и леко го пляскаше по бузите.

— Хей, хайде де! Събуди се! Събуди се!

— Какво? — Стив се надигна и се закашля. Миризмата на рейнбоу изпълваше ноздрите му, усещаше вкуса ѝ върху езика си.

Чизъм сбърчи нос.

— Колко изпуши от това нещо?

— Не си спомням... — отвърна Стив с дрезгав глас. Чувстваше езика си залепен за небцето. — Жаден съм...

— Изпий това... — Чизъм му подаде чаша с вода, която шумно се пенеше.

Стив я погледна подозрително.

— Какво е това?

— Нецо, което ще ти помогне да си вдигнеш задника от това легло и да стъпиш на пода. Хайде! Ставай! Вече е шест без петнайсет, а в шест и половина трябва да си на ниво А-2.

Стив изпи чашата, после седна, стъпи на пода и се наведе. — Ще повърна...

— Няма да повърнеш. — Чизъм енергично разтри гърба му. — Вдишай, хайде... дълбоко.

Стив го послуша. Това предизвика нов пристъп на кашлица, но пък се почувства по-добре. Умът му се избистри достатъчно, за да може да си спомни за сестра си. Отметна рязко глава. Една невидима тежест падна с беззвучно тупване от долната част на мозъка му.

— Роз! Къде е Роз? — задъхано попита той.

— Точно зад теб.

Стив се обърна и почти падна от леглото. Напълно облечена, дишаща дълбоко през уста, Роз лежеше на другата страна. Клепачите ѝ бяха полуотворени и се виждаше бялото на очите ѝ. Лявата ѝ ръка лежеше върху корема, другата бе с дланта нагоре, между пръстите ѝ имаше угарка. Одејалото под нея бе опърлено — малка подробност, за

която Чизъм се беше погрижил, преди да събуди Стив с една инжекция, предназначена да противодейства на натриевия пентотал.

— Кълъмбъс, изглежда ужасно.

— Ще се оправи. Да я оставим да спи. Ще се погрижа за нея по-късно. — Чизъм взе угарката от ръката на Роз и вдигна другата от масата, където Стив я беше изпуснал преди пристигането на Q-възвода. Помириса и двете и се намръщи неодобрително. — Кентъки Блу... нищо чудно, че ти е блокирала мозъка. Силна, но нечиста. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не.

— Качеството е лошо. Ако е добро, можеш да тунелираш с три до четири дръпвания, но ако попаднеш на некачествена, можеш да бъдеш неприятно изненадан. Вместо ушите ти да се превърнат в крила, ще се почувстваш, сякаш си получил удар между очите от стокилограмов военен полицаи. Неприятно преживяване.

— Ужасно. — Стив стана и се подпря на стената. — Как ѝ позволяваш да пуши такъв боклук?

Чизъм прие вид на оскърбената невинност.

— Аз дай позволявам? *Ти* защо ѝ позволи?

— Ти си я научил!

Чизъм поднесе угарката под носа на Стив.

— Не и *този* боклук. Аз доставям само добра трева. Е, може би от мен научи откъде да я намира... но не съм я карал насила.

— Хайде де!

Чизъм го изгледа спокойно.

— Стив, не давам пукната пара какво мислиш. Но аз не съм карал Роз да прави нищо, което тя не е искала. Ако питаш мен, тя започна да пуши заради теб. Не беше докосвала трева, докато не пристигна новината, че си свален. — Чизъм се изсмя гневно. — Кълъмбъс! Аз ти правя услуга...

Стив сграбчи ръката му.

— Джон! Виж... извинявай... Не исках да те обидя. Просто... Кристо! Чувствам се така, сякаш върху мен е паднала скала един тон!

„Току-що падна — помисли Чизъм. — Но ще го научиш по-късно, летецо.“ Усмихна се разбиращо и потупа Стив по рамото.

— Пооправи ли се?

— Да, малко. — Стив усети, че подът е престанал да се движи под краката му. Хвърли последен загрижен поглед към Роз, след това отиде във всекидневната. — Това място е сигурно, нали?

Чизъм го гледаше озадачено.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че няма опасност, хм... е... няма опасност някой да подслушва?

Чизъм се засмя снизходително.

— Защо някой ще иска да подслушва? — Подаде на Стив жълтата му фуражка и кутията с инструменти.

Стив не изглеждаше убеден.

— Случва се, нали?

Чизъм се усмихна и го поведе навън.

— Дори да се подслушва, момчетата от Черната кула няма да го кажат на мен. — Той затвори вратата на осмо отделение, отиде при товарния асансьор и натисна бутона. — Успокой се, Стив. Ако това място не е сигурно, отдавна да съм произнесъл по телевизията прощалната си реч. — Чизъм намекваше за ритуалното самопризнание, правено от трекерите преди изпълнението на смъртната присъда за нарушение на Първи кодекс — разстрел от наказателен взвод пред телевизионните камери.

Влязоха в асансьора и тръгнаха надолу. През ума на Стив премина страховита мисъл.

— Кристо! Какво ще стане, ако пред отделението срещнем онези двама дежурни?! Ако са проверили през нощта? Сигурно са докладвали, че ме няма!

— Успокой се. Не са. Какво мислиш, че е това — любителска игра? Аз съм професионалист. Когато предлага да уредя нещо, го правя както трябва!

— Как?

Чизъм го погледна с лукава усмивка.

— Как ли? Хм! Мислиш ли, че ще ти разкрия всичките си тайни? Какво целиш, да ми вземеш работата?

Стив успя да се усмихне.

— А да има такава възможност? Не. Просто бих искал един ден да мога да ти се отплатя, но... там, където отивам... — Гласът му заглъхна.

Асансьорът спря, слязоха и отидоха при паркираните колички.

— Не се безпокой. Пак ще се върнеш горе. Нищо не се знае — един ден може аз да те моля за услуга.

Генералният президент Джордж Уошингтън Джеферсън 31-ви излезе от частния асансьор, който свързваше кабинета му в Белия дом с Клаудландс и отиде до бюрото си. Джеферсън беше посивял едър мъж към шестдесетте. Беше няколко килограма по-тежък, отколкото би искал личният му лекар, но се движеше леко и с увереност, която може да се очаква от човек на върха на изключително стабилна структура. Умереният му тен правеше светлите му сиво-зелени очи да изглеждат още по-бледи. Хората, които го виждаха, винаги гледаха очите. Бяха очи, които могат да ти намигнат и в следващия миг да станат леденостудени. Когато светлината изчезнеше от тях, това беше лош признак.

Макар да не беше точно копие, кабинетът на Джеферсън беше моделиран по Овалния кабинет, използван от президентите в Америка преди Холокоста. Също като предшествениците си в Първото семейство, Джеферсън обичаше да мисли, че поддържа връзка с великите и благородни традиции на миналото; всичко онова, което беше най-умно и най-добро в една някога голяма страна, която един ден щеше да се възроди и да стане дори по-велика отпреди...

Две знамена висяха повесени на кръстосани дръжки зад стола му, над тях бе закачен голям орел, изрязан от тъмно дърво — шията му бе извита предизвикателно, крилата бяха полуразперени. Знамето вдясно, когато бе седнал, беше старата слава; другото беше основано на известното някога „въстаническо“ знаме: диагонален син кръст, ограден с бяло, на червено поле. Кръстът имаше девет бели звезди — символизиращи вътрешния щат Тексас в центъра, ограден от осем външни щата и нови територии. На извитата стена, отстрани на знамената, имаше два високи прозореца с дървени каси.

Генералният президент погледна за момент през прозорците към летните багри, украсяващи любимия му компютърно генериран образ на природата на Ню Ингленд отпреди Холокоста, после с кратка въздишка на съжаление се обърна към многоекранното си видео.

— Нанси?

На големия централен екран се появи дежурната от външния кабинет.

— Добро утро, господин президент.

Генералният президент кимна и каза:

— Фран дойде ли? — Излишен въпрос: никой никога не закъсняваше за аудиенция с Генералния президент. Въпросът беше зададен, защото притежателят на абсолютната власт спазваше — пак като своите предшественици — изискания протокол от стария свят.

— Да, сър.

— Добре. Помоли я да влезе. И, Нанси...

— Да, сър? — каза Нанси Рейгън Джеферсън. Като повечето от личния състав на Първото семейство, тя беше близка роднина на Генералния президент.

— Покажи ми на екрана резюмета на файла на Брикман и на свързания с него материал. — Едно от предимствата да си президент беше да караш други да натискат бутони. Видеото на Генералния президент се активираше от гласа му — както и вратите на личния му асансьор и самият асансьор.

Фран Делано Джеферсън натисна зумера на вратата. Образът ѝ се появи на друг от монтираните на бюрото на Генералния президент монитори.

— Влез...

Този път гласът активира въртящата се врата, свързваща кабинета му с този зад него. Фран влезе в цилиндричната кабина, тя се завъртя и я откара при Генералния президент. Врати с подобна конструкция, известни като въртящи се прегради, които позволяваха само оторизиран персонал да влиза един по един, сега имаше във всички помещения с висока сигурност. Въртящи се прегради бяха инсталирани в комплекса на кабинета на Генералния президент преди двеста години след един опит за „дворцов преврат“, в който шестима първи братовчеди на Генералния президент — Джордж Уошингтън Джеферсън 22-ри — бяха нахлули и го бяха застреляли, преди да ги спрат.

— Вземи стол и седни — каза Генералният президент.

Фран взе стол, седна и възпитано събра ръце в скута си.

Генералният президент махна с ръка към дисплея на първия от екраните, който Фран можеше да вижда само странично.

— Мисля, че трябва да взема някой, който да резюмира резюметата — каза той с чувство на хумор. — Разкажи ми основните моменти от историята на този младеж.

— Свален е над Уайоминг. Не го убиват и той се сприятелява с някои от мютите, които го излекуват. Те, изглежда, практикуват някаква форма на „природна“ медицина. Комбинация от билково лечение и биополета. Дава резултат. Левият му крак... който според Брикман е бил счупен... беше прегледан на рентгеновия апарат на долния етаж. Никаква следа от счупено. Съвсем цял е. Двата главни похитители били летописци — Мистър Сноу и Кадилак, неговият вероятен наследник. Ще чуете да се споменават в официалния отчет на съвета на оценителите. Онова, което не се споменава, е, че Мистър Сноу е също и повелител. Седми кръг...

— Който вика бури?

— Да, сър. Той почти е унищожил „Луизианската дама“. За инцидента се съобщава в бойния рапорт на командир Хартман от 12-и юни. Може би ще намерите, че заслужава да се прочете. Новината за Мистър Сноу определено е лоша. Той и Кадилак са, според Брикман, много интелигентни.

Генералният президент кимна.

— Не съм изненадан. КЪЛЪМБЪС предсказа възможна еволюция на „умни мюти“.

— Кадилак, вторият летописец, е млад. Осемнадесетгодишен. Не е повелител, но също има в ръкава си скрит коз. Той е прорицател. Претендира, че може да чете камъни. Брикман не е бил свидетел на това, но казаното от Кадилак е било потвърдено от Мистър Сноу.

Генералният президент изучаваше Фран.

— Смяташ ли, че е възможно?

— Че Кадилак е прорицател? Или самата идея, че с помощта на виждащи камъни може да се предсказва бъдещето?

— И двете...

— Сър, аз... аз нямам нужната квалификация да правя преценка в тази област. Но ако искате личното ми мнение, бих казала, че се отнасям към тези въпроси без предразсъдъци.

Генералният президент се усмихна.

— Говориш като член на върховния съвет. Има ли още нещо?

— Има. Брикман не си е губил времето. Накарал е мютите да му помогнат да построи планер, като е използвал части от два паднали скайхока и в замяна е научил Кадилак да лети. За една седмица мютът се е научил да го управлява, сякаш е завършил Въздушната академия.

— Продължавай...

— Брикман също е открил, че партньорката на Кадилак по легло... една шестнадесетгодишна мютка на име Клиъруотър, е повелителка от втори кръг. Тя и Брикман са имали кратка интимна връзка. Било е буквално само за една нощ, но изглежда, е оставило своя отпечатък. От признанието на Брикман не е ясно дали младият летописец знае за това.

Генералният президент кимна.

— Предполагам зависи от това на кой камък е седял.

Фран се засмя. Връзката ѝ с Генералния президент беше достатъчно близка, за да позволи известна неофициалност.

— Да. Но не ми позволявайте да създавам във вас погрешно впечатление. Това не е толкова лошо, колкото звучи. Брикман може би... както казват пионерите... има „туземна любовница“, но не е останал там. Мистър Сноу е с израстъци по главата, но Кадилак и Клиъруотър не са. Нещо повече. Те са... ако използвам думите на Брикман... „свръхнормални“. Те имат не само прави крайници и гладка кожа... но и *чиста* кожа и са *надарени*. Идеални кандидати за списъка за Талисмана.

— Невероятно... — замислено каза Генералният президент.

— Докато беше под въздействие на дрогата на истината, Брикман каза ли защо е скрил всичко това от оценителите?

— Да. Погрешно чувство за лоялност. Той чувства, че дължи живота си в повече от един случай на Мистър Сноу. Дал е дума на стареца да не разкрива голямата тайна на племето — че Кадилак и Клиъруотър са не само надарени, но и че по тяло не се различават от трекерите. — Фран спря. — Прибавете към това и Мистър Сноу и се получава едно много силно племе.

— Твърде силно — каза Генералният президент.

— Има и други причини, поради които Брикман е мълчал. Той е бил нападнат от тази... млада дама. При създалите се условия не е учудващо, че е имало реакция от негова страна. А и като добре

трениран, амбициозен млад мъж той не е искал да съсипе перспективите си за кариера, като говори за магия.

Генералният президент кимна и каза:

— Защо обаче са го оставили жив? Това е, което наистина ме интересува. Хвърлил ли е някаква светлина върху този въпрос?

— Да, сър. Племето е искало да му покаже... и чрез него да ни каже... на какво са способни Плейнфолк. Дали са му и нещо друго, което да съобщи. Пророчеството за Талисмана. То, изглежда, силно го е впечатлило.

— Мен също ме впечатли, Фран. И все още ме впечатлява... след всичките тези години. — Генералният президент завъртя стола си надясно и за момент погледна замислено през прозорците, после отново се обърна към Фран. — Това ли е всичко?

— Да, сър... плюс две бележки под линия. М'Кол... племето Плейнфолк, което го е държало в плен... очевидно е казало на Брикман, че той е свързан с Талисмана.

Интересът на Генералния президент нарасна.

— И ти наричаш това бележка под линия? Какво друго е казал?

Фран разпери ръце.

— Специалният взвод Q-6 са направили най-доброто, но не са научили нищо повече. Фактически фразите, които е използвал Брикман, са били „свързан с“ и „под негова защита“ или „знак“, или „сянка“. Изглежда, Кадилак и Клиъруотър също влизат в тази категория. Това може да е много интересно. Като „свърхнормални“ те са идеална партия за размножаване.

Да... — Генералният президент присви очи. — А има и други пермутации...

Фран не разбра какво искаше да каже и предпочете да замълчи. Видя обаче, че Генералният президент я гледа очакващо.

— Ами... второто е от показанието на Брикман при неговото изслушване пред оценителите. Отнася се до хората, които снабдяват Плейнфолк с арбалети...

Генералният президент я прекъсна с махане на ръка.

— Да, майсторите на желязо. Знам за тях. В момента този проблем е на второ място.

Фран наведе почтително глава.

— Разбирам, сър. Подробностите за всичко това са в показанията му пред оценителите и в рапорта на Q-6. И двата документа са прикрепени към резюметата на неговия биологичен файл, който € на вашия екран.

Генералният президент игнорира материала, показан на екрана.

— Предпочитам да слушам. От опит знам, че при устен разпит човек не само придобива информация, но и научава много за лицето, което я представя. — Той замълча за момент, за да даде възможност на Фран да възприеме казаното. — Какво мислиш, Фран?

— За Брикман?

— Ти си негов контрольор. Ти беше също председател на съвета, който го разпитва през последните пет дни.

Фран стисна устни. Обмисляше отговора.

— Той е разбрал каквото трябва.

— Да. Всички мислим така.

— И е донесъл много ценна информация.

— Затова ли се е върнал?

Фран се усмихна.

— Бих искала да мисля така, но Брикман не е толкова откровен. Не... той се е върнал по други причини. Въпреки това програмирането е свършило забележителна работа... и с двамата.

— Да — съгласи се Генералният президент, намръщи се и се замисли. — Тази възможна връзка с Талисмана ме безпокои. Ще ми се да мисля, че всичко това са глупости, но... ако тази „връзка“ беше активирана... блокировките на ума щяха ли да действат?

— Трябва да сме сигурни, че ще действат — отговори Фран.

Беше ред на Генералния президент да се усмихне.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Въпросът ми беше несправедлив. Никой от нас не може да предскаже какво ще се случи, когато джокерът излезе от кол одата... ако изобщо излезе. Но няма никакъв смисъл да си създаваме затруднения. Ако има някакво сериозно съмнение в Брикман... — Не беше необходимо да казва повече.

— Това, разбира се, трябва да решите вие — каза почтително Фран. — Ако той бъде елиминиран, тогава очевидно ще бъде елиминирана и всяка потенциална заплаха. Вие трябва да прецените това срещу онова, което можем да постигнем, като го държим под

контрол. — Тя се поколеба, подбирайки думите си много внимателно. — Ако се окаже, че той е една от връзките във веригата... или стане източник на сила, която можем да използваме срещу мютите... Това не е ли истинската причина, поради която той и другите са в списъка СТ?

Генералният президент кимна сдържано.

— Това е една от причините, да...

— Тогава ще е жалко да изгубим цялото усилие, което положихме, за да стигнем дотук. Освен това той е единствената личност, която може да ни заведе до Мистър Сноу и неговите двама свръхнормални.

— Да, това и на мен ми мина през ума — съгласи се Джеферсън.

Фран не каза нищо повече по темата за Брикман, но в главата си възпроизвеждаше видеолентата, направена от Чизъм на Брикман и родната му сестра. Спомни си с една вътрешна усмивка усещанията си, когато наблюдаваше Роз да сваля униформата си и да яхва Стив. Беше се изненадала, когато откри, че наблюдава не само от клиничен интерес. Беше открила, че пожела — макар и за кратко — да може да е на мястото на Роз. Отново изгони тази мисъл от главата си. Смешно...

Като човек на върха на службата, от когото се очаква да разбира всичко, което се върши на всяко ниво във Федерацията, Генералният президент беше затрупван двадесет и четири часа в денонощието с никога не свършващ поток от информация. И това въпреки екипа от петдесет лоялни, тясно свързани с него помощници, чиято работа беше да сортират „зърното от плявата“. Максимата отпреди Холокоста „знанието е сила“ все още беше валидна, но откакто Генералният президент беше станал глава на Първото семейство — преди петнадесет години, — апетитът му за зелено фосфоресциращи екрани с факти се беше попреситил. Той все още беше опитен манипулатор — това беше част от характера на работата, — но предпочиташе да приказва за идеи, и то в тесен кръг. Най-много от всичко обичаше да се оттегли в Клаудландс, където можеше да е самичък и да помисли над нещата, докато се грижи за розите си.

Тази сутрин обаче представеното от Фран беше възбудило интереса му. Брикман — или по-скоро онова, на което се беше натъкнал Брикман — беше твърде важно, за да го остави без внимание.

Джеферсън 31-ви често се беше опитвал да пренебрегне проблема с Талисмана, но знаеше, че това е истинска заплаха, пред която рано или късно ще се изправи. Щеше да е предателство към неговия свещен дълг да не направи онова, което трябва, за да защити Федерацията. Така че сега се съсредоточи, прегледа резюметата за произхода и развитието на Стив, после започна да чете записи от показанията пред експертите и от разпита от един от многото взводове с дрога за истина — Q-6.

В три следобед, два дни след разговора си с Фран, Генералният президент излезе от Овалния кабинет и влезе в съседната конферентна зала — тя нямаше прозорци. Деветимата съветници от Върховния съвет, които бяха отговорили на неговото повикване, станаха почтително при влизането му и останаха прави, докато той не заеме мястото си начело на дългата маса.

Генералният президент огледа със сиво-зелените си очи поред всеки от групата, след което ги поздрави с обиграна усмивка и кимване. Познаваше ги добре и те познаваха него. Всички бяха членове на недостъпното Първо семейство — постоянни държатели на властта във Федерацията. Освен другите семейни задължения тази група — девета група — отговаряше за планиране на общата стратегия на тайна операция под кодовото название ОВЪРЛОРД^[1] — отговорът на Амтрак на заплахата, съдържаща се в пророчеството за Талисмана. Целта на настоящето заседание беше да се вземат някои решения за „неутрализиране“ на Плейнфолк. Главната точка на дневния ред беше племето М'Кол.

— Разгледахте ли всички данните на Брикман?

Те кимнаха да покажат, че са ги чели.

Генералният президент погледна данните на видеото на масата пред себе си. Всички останали също имаха подобни екрани, на които да гледат.

— Пред себе си имате предложението на Бен. Какво е мнението ви?

Бен, който седеше отдясно на Генералния президент, беше главнокомандващият Карлстром Джеферсън, но в семейството историческото му фамилно не се използваше, освен при някои

специални случаи. Карлстром беше ръководител на АМЕКСИКО^[2] — изпълнителна разузнавателна команда на Амтрак — добре обучена група, работеща под директните заповеди на Генералния президент. Тя беше не само най-тайното оперативно подразделение във Федерацията — беше тайна дори сред Първото семейство. По-малко от една десета от общия му брой знаеха за съществуването на АМЕКСИКО и още по-малко знаеха подробности за неговата минала история или за пълната степен на сегашните му дейности. Неговите оперативни работници естествено бяха наричани „мексиканците“; самото подразделение имаше инициал „МХ“.

Ейбрахам Линкълн, един от първите братовчеди на президента и ръководител на девета група, отговори с утвърдително кимане.

— Момчето има необходимата квалификация. Оцеляването му като пленник при мютите и бягството му показват, че има и необходимия кураж и съобразителност. Големият въпрос е... при неговото минало... можем ли да му вярваме?

Генералният президент се усмихна любезно.

— Ейб, причината, поради която Първото семейство все още контролира Федерацията, е, че ние винаги сме се поставяли в позиция да вярваме на някого. Разбира се, ние не можем да вярваме на Брикман. Въпреки това той има всички необходими качества. — Той огледа седналите около масата. — Зад честното му лице се крие един неискрен, пресметлив ум и огромна амбиция за успех...

— Резултат от години грижливо програмиране — каза Куинси Адамс. Като директор на Института за живот той беше загрижен заслугата на неговата служба да не бъде пропусната.

— Съвсем вярно, Куинси — каза Джеферсън 31-ви, като прикри недоволството си от прекъсването. — Той ще приеме с радост възможността да се върне при новите си приятели, но ще се сепне от онова, което искаме да направим. Обаче ще приеме задачата, защото с неговото възпитание на трекер това е негов свещен дълг... и също, понеже ние възнамеряваме да му направим предложение, което не може да откаже. И ще направи всичко възможно да се върне с новини, защото Федерацията е единственото място, където силната страст за власт на младия Брикман може да бъде удовлетворена.

Уорън Хардинг, един от по-младите братя на Генералния президент, погледна над масата към главния стратег Бен Карлстром.

— Кога планирате да започнете СКУЕЪРДАНС?

СКУЕЪРДАНС беше кодовото название, дадено на предложената полева операция МХ, в която Брикман трябваше да се свърже с похитителите си от Плейнфолк.

— Още не сме определили дата — отговори Карлстром.

Уорън огледа насядалите около масата, намръщи се недоумяващо, после отново се обърна към Карлстром.

— Не разбирам. Не трябва ли веднага да предприемем някакво действие по толкова важен въпрос?

— Сега е краят на ноември, Уорън — каза Карлстром. — Знам, че това не е от голямо значение тук долу, но вчера пристигнаха съобщения за падане на първия сняг на повърхността. Ешелоните се връщат и ще останат във форт Никсън/Уърт за редовния основен ремонт и снабдяване с нови оръжия. Всички полеви екипи МХ ще останат на повърхността и ще действат както обикновено, но с падането на снега повечето мюти няма да си покажат носовете навън. Вероятно ще извършим проникване през ранна пролет. — Карлстром спря и погледна Генералния президент. — При условие, разбира се, че Брикман се съгласи...

— Ще се съгласи — каза Генералният президент.

Карлстром отново се обърна към Уорън Хардинг.

— Той ще трябва да мине специален курс за подготовка и след това да проведем обичайните заседания за планиране на операцията. Имаме да вършим много работа за различните аспекти на операцията, преди да стигнем до тази фаза.

— А междувременно? — попита Уорън.

— Междувременно? — Генералният президент се усмихна. — Междувременно Брикман ще остане на нива А... с което, надявам се, ще натрупа ценен трудов опит.

От 25 ноември 2989 — датата на прехвърлянето му в нива А — до края на февруари следващата година Стив работи в екипа по полагане на тръби. Не на нива А, а на ниво В-3, двеста фута под мраморния площад „Джон Уейн“. Екипът се командваше от Брад Макси, строг шеф каналджия със съчувствие на булдозер и чувство на хумор на човек с цирей на задника. Макси, който беше педант по

отношение на разпределението на работата, беше разделил хората си на екип А и Б, работеше денонощно на три смени и постигаше девет сменна седемдесет и два часова шестдневна седмица. Дълбоко в недрата на земята при постоянно ниво на светлина нямаше нито ден, нито нощ — само непрекъсната бърза смяна на времето; осем часа работа, осем часа почивка и после, когато всеки започваше да работи на колене, цели двадесет и четири часа почивка, които повечето хора прекарваха в хоризонтално положение. Дори ако бяха будни, нямаше много места, където биха могли да отидат. По време на отпуските си каналджиите имаха право да се качат в четворката — нива едно–1 до четири–10. По всяко друго време техните идентификационни карти ги ограничаваха до нива А. КЪЛЪМБЪС — компютърът, който действаше като централна нервна система на Федерацията — контролираше достъпа до асансьорите. Ако идентификационната карта не ти дава право да промениш нивата, не можеш да минеш през въртящите се прегради в асансьорните фойета; нещо, което Стив беше открил при минаването „през пода“.

Стив с изненада откри, че под мръсотията и мазнината някои от хората, с които работи, са момичета. С широки рамене, дебели вратове и твърди ръце. Истински бойни чукове със силни мощни бедра, които, ако си достатъчно глупав, за да сложиш главата си между тях, ще ти залепят ушите едно за друго. Но все пак момичета. Стив на няколко пъти получи предложение да спуска гърнето, но не можеше да се възбуди. След цели осем часа мъкнене на тръби не можеше дори да натисне копчето на игровите автомати в столовата. Не беше само с него. Когато изсвиреше свирката, малцина се отдаваха на креватни занимания. Повечето ги занимаваха само две мисли — да получат помия и да затворят очи. „Помия“ беше каналджийски жаргон за храната, доставяна от трапезарията на ниво А. Хората биха се отказали да се върнат от работното си място и биха останали в ремаркетото, с което ги извозваха до зори, ако някой не ги издърпа. Някакъв майтапчия от столовата твърдеше, че Макси не било собствено име, а съкращение от „Максимален тормоз“. Това вероятно беше същият човек, който беше кръстил групата на Макси „Ходещата смърт“.

Стив трябваше да признае, че това не беше далеч от истината. След като се измиеха, всички се тътреха през столовата, наредени в индийска нишка като намусени, тъжни мюти. Дори усилието за

избиране на едно от трите блюда беше твърде голямо. Просто подаваха таблите и промърморваха: „Дайте ми нещо...“, после подпираха глави с една ръка, докато гребяха помията с другата. Веднъж или два пъти Стив не можа да направи дори това — заспиваше още под душа.

Стив беше сложен на „Обща работа“ — най-ниското стъпало на най-ниската форма на живот, — но техническото му обучение през трите години във Въздушната академия направи впечатление на един от началниците и той реши да го използва. Прехвърлиха го за една седмица в бригада за заваряване на секции от нови тръби. Цели шест дни през кратките мигове на тишина, когато сменяше електроди, той се поздравяваше с малкото подобрение на съдбата си. Квалифицираната работа беше първото стъпало нагоре по стълбата. „Само въпрос на време е — каза си той — хората на Макси да признаят лидерските ми качества, и тогава...“ Но след двадесет и четири часовата седмична почивка пак беше в старата бригада и демонтираше стари корозирани тръби, целите в дебел вонящ налеп мръсотия. Стив с отчаяние научи, че задачата на Макси е да подмени и разшири канализационната система под целия Хюстън/Гранд Централ.

Както повърхността на земята, светът на нива А остави в него своите следи. Огромни кънтящи тунели със стени от плочи с наредени по тях тръби и кабели, клапани и вентили, бълващи пара. Басейни от тъмнина и светлина с облечени в кафяво и жълто каналджии, осветени за миг и превърнати в тъмни силуети в следващия, после също толкова внезапно погълнати от тъмнина. Надзиратели и шефове на операции с твърди бели шапки. Военни полицаи. Един или двама между жълтите шапки беше знак, че работата върви добре — по план. Една или две колички, пълни с тях, обикновено означаваше, че са дошли да сритат някого. В нива А те не идваха да раздават награди.

Шум: постоянно жужене на огромните вентилатори на главните отдушници; стакатото на компресорите и пистолетите за занитване, пронизителното бръмчене на ъглошлайфовете. Вълна подир вълна пулсиращи във въздуха с осезаема сила, отразяващи се от стените на тунела, проникващи през шумоизолиращата обшивка на стените на общата спалня. През първите няколко дни Стив мислеше, че ще полудее, но след няколко седмици тялото му постепенно изгради съпротивителни сили към първоначално непоносимото ниво на шума.

Умът му започна да блокира нервните окончания; започна да изгражда звуконепроницаема стена около себе си.

Вода: течаща на ручейчета по стените; капеща от таваните на сервизните тунели и галерии. Понякога Стив работеше до колене във вода. Когато водата застрашаваше да се превърне в поток, помпите работеха непрекъснато. Имаше огромни стоманени и бетонни преградни врати, които можеха да затворят цели участъци или да отделят едно ниво от друго. Стив се чудеше какво ли ще е, ако се окаже от другата страна на вратата, когато водата започне да се издига към тавана.

Топлина: изтощителна, непоносима. Въпреки геотермалните електроцентрали, топлообменниците, охлаждането, въздушното кондициониране и сложната вентилационна система, които правеха живота в останалата част на Федерацията поносим, условията в нива А бяха съвсем различни. Околната среда в останалата част и районите за почивка беше приблизително като тази в четворката, но в някои от по-малко населените работни участъци като в сервизните тунели на В–З — които бяха приблизително на хиляда и седемстотин фута под повърхността — беше горещо и влажно. Чудесни условия за отглеждане на ориз и бамбук в тесни резервоари, дълги като футболни игрища, но с възможност да спрат растежа ти, ако си достатъчно нещастен да работиш на тръбопровода на Макси.

„Приеми го като предизвикателство — казваше си Стив и се хвърляше с благодарност на леглото в края на всяка смяна. — Те се опитват да те пречупят. Не им позволявай да спечелят. Недей допуска...“

Два дни по-късно, преди да изтече февруари, в края на друга смяна, Стив се смъкна от мястото си от колата с десет ремаркета, изви гръб да намали част от болката и се помъкна към душовете. Във Федерацията всички използваха едни и същи сервизни помещения. Униформени, бездомници, военни полицаи, чистачи на обществени тоалетни, воители... не се правеше никаква разлика, включително за пол. Имаше само две изключения: жените трекерки, избрани да са майки-настойници на новото поколение, и мъжете членове на Първото семейство, които можеха да наследят Генералния президент. Единствената малка разлика беше подстрижката. Не всички момичета

се подстригваха късо — някои предпочитаха разрешената алтернатива — къса конска опашка.

Стив прекара цели двадесет минути под душа, та топлината да отмие умората от тялото му, след това завърши с кратко заливане със студена вода — постъпка, която предизвика яростен вой от непосредствените му съседи. Избърса се в претъпканата съблекалня, облече неработен гащеризон, тръгна към най-близката столова и се нареди на опашка пред щанда за раздаване на храна. През прекараните долу седмици се беше запознал с хората, с които спеше и работеше. Отначало някои от тях се държаха малко враждебно — изпитваха удоволствие от факта, че един летец от Линдберг е кацнал на нива А. Стив беше предупреден да не говори за времето, прекарано в плен при мютите. Колкото до шефовете на каналджиите, за тях той беше прехвърлен към службата „Сервизна техника и поддържане“ поради „отрицателна оперативна дейност“. Официално определение, че се е измъкнал от престрелка на повърхността.

Истинските данни би трябвало да останат секретни, но новината се беше разнесла и Стив беше нападат от някои хора, които го взеха за лесна цел. С някои от противниците му беше трудно да се справи, защото бяха скандалджии, а не побойници. Това означаваше, че трябваше да трупа много злоба в себе си, а той беше обучен да убива. След известно време, когато се разбра, че не е човек, с когото могат да се отнасят грубо, нещата станаха доста по-добри.

Стив също научи нещо. За неговата гордост беше голям удар да деградира до каналджия, но той откри, че зомбитата, отрепките, с които работеше сега, не са толкова безнадеждни, ужасни или жалки, колкото си беше представял в префинената атмосфера на Въздушната академия. Каналджиите в бригадата му може би не споделяха неговите честолюбиви амбиции или чувство за провидение, но повечето от тях бяха добри момчета с твърдо приемане на реалностите на положението си и скромни, постижими цели. Никой от тях нямаше за цел да стигне до Черната кула и не би благодарил, ако му се предложи свободно изкачване по жицата. От друга страна, някои от тях бяха истински зомбита, малоумни, а имаше и такива, които и при най-великодушна оценка бяха извънредно противни. Но пък такъв беше и Гас Уайт, състудент от Академията, с когото Стив все още имаше да разчиства

сметки. Гас, който беше отлетял с обещанието да докара помощ и го беше оставил наред горящата нива...

Стив сложи таблата с храна на една маса, седна и започна да яде. Предишните му резерви към храната във Федерацията бяха изчезнали. Откакто беше започнал да работи на нива А, ядеше всичко, което му се предлагаше, и често се връщаше за допълнително. Сега вдигна първата изпускаща пара пълна лъжица, огледа съседните маси и едва не пропусна устата си, когато видя на една маса отляво Джон Чизъм. Стив го гледаше зяпнал, без да може да реши дали да отиде веднага при него, или по-напред да си изяде храната. Остана на мястото си, но докато ядеше, не откъсваше очи от Чизъм и участваше в разговора на масата само едностранно. Чизъм не погледна към него. Седеше, сложил ръка върху облегалката на стола си, и разговаряше със седналите срещу него хора. Носеше същата зелена униформа, в която Стив го беше виждал по-рано, с жълт ромб между червената и бяла нашивка на ръкава. Когато за момент се обърна, Стив видя, че има друг ромб на гърба на гащеризона. Каналджийско жълто. Това не можеше да означава, че... Стив не можеше повече да понася неизвестността, взе таблата си и се запромъкна покрай заетите маси към Чизъм.

Когато приближи, двамата мъже, седнали срещу Чизъм, станаха, ръкуваха се с него и се отдалечиха. Чизъм се обърна към мъжа до себе си. Стив остави таблата си.

— Джон... помниш ли ме?

Чизъм прекъсна разговора си и го погледна през рамо. Когато очите им се срещнаха, Стив видя безразличното му изражение да се превръща в прикрит гняв.

— Какво става? На посещение ли си... що ли?

Чизъм се обърна към съседа си и го удари по рамото.

— Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно. — Стана и без да погледне към Стив, тръгна към изхода.

Стив заобиколи масата и го хвана за ръката.

— Джон... чакай! Какво има, по дяволите?

Чизъм спря и се обърна, ръката му бе неподвижна и не реагираше на ръкостискането на Стив.

— Пусни ми ръката, отрепко. — Грубостта в гласа му отговаряше на изражението му.

Двама души от бригадата на Стив от една съседна маса се спогледаха, отместиха столовете си и дойдоха при тях. Дан Довър и Тай Морисън. Довър, по-едрият от двамата, вдигна пръст пред носа на Чизъм.

— Внимавай какво говориш, докторче. Иначе ще ти трябва спешна медицинска помощ.

Чизъм го погледна и каза презрително:

— Я върви да си сърбаш лайнната чорба.

Хората от съседните маси станаха и се отместиха, двамата каналджии сграбчиха Чизъм. Стив се въртеше между тях и ги разтърваваше.

— Стойте! Спрете, момчета! Недейте! Слушайте, наистина оценявам помощта ви, но... мога и сам да се справя. Просто... оставете на мен. Става ли?

— Добре — каза Довър. — Но изкарай тая мижитурка отгук. Пречи ми на храносмилането.

Стив избута Чизъм през събралата се около тях тълпа.

— Хайде! Да се махаме отгук!

— Махни си скапаните ръце от мен!

Стив го избута в коридора и го притисна до стената.

— Успокой се, моля те! Просто искам да поговорим!

Чизъм престана да се бори.

— Виж, момченце. Аз не искам да говоря с теб. Не можеш ли да го разбереш? Или откакто работиш тук вместо мозък имаш лайна в главата? Ще ти го повторя: Аз... не... искам... да... говоря... с... теб. Не... искам... дори... да... те... гледам. Разбра ли? И ако ще се разболяваш, не го прави на нива А-1 до А-5. Може да получиш погрешна рецепта. Компрендо?

Стив пусна Чизъм и го погледна напълно объркан.

— Не разбирам, Джон. Защо? Какво съм направил?

Чизъм се засмя презрително.

— Защо ли? Защото ми съсипа живота, затова! Какво си направил? Ти ми кажи! Какво си казал на скапаната си сестра, та стана доносничка и издрънка всичко на някаква важна жица в Черната кула? И какво стана? Голям публичен проблем, приятелче! Твоята сладка сестричка ме посочи като човек, който ѝ е уредил срещата с теб в Сантана Дийп! Какви глупости си ѝ надрънкал?

— Никакви — унило каза Стив. — Е... нищо особено.

— Лъжеш, кучи сине! — изсъска Чизъм и се опита да тръгне, но Стив му препречи пътя. — Четирима души от администрацията на Амтрак ме обработваха цяла седмица! Щастлив съм, че съм още жив! Кристо! — Той се засмя горчиво. — Единственото нещо, което не им е казала, е, че двамата сте пушили трева и че аз съм я доставил. Ако бяха научили и това...

Стив го сграбчи за ръката.

— Джон, трябва да ми повярваш. Нямах представа, че Роз може да направи такова нещо. Не мога да разбера какво я е накарало да го направи!

— Нещо, което си казал.

Стив махна безпомощно с ръка.

— А какво ти направиха на теб?

— На мен ли? Пратиха ме тук долу да работя до края на дните си. Сега съм на двадесет и осем, така че колко остават... дванадесет, петнадесет години? И за разлика от теб, аз няма да имам щастието на ежегодна оценка. — Чизъм отново се усмихна горчиво. — Е, така става, когато се опитваш да направиш услуга на някого. Благодаря, Стив. — Той се отдръпна. — Мога ли вече да си вървя?

Стив се чувстваше объркан и виновен.

— Джон, слушай. Нямах как да зная...

— Ама, разбира се. Разбира се. Хайде да не говорим за това. Става ли? Просто отсега нататък стой настрана от мен. Ти си наистина опасен, Брикман.

— Да, добре, добре. Кажи ми само едно. Какво направиха на Роз?

Чизъм се засмя.

— Е, не са й окачили медал! Не знам какво се е случило с нея. Не и със сигурност във всеки случай. Но чух, че май са я изхвърлили.

— От вътрешния щат? О, Кристофър! Не трябваше да се срещам с нея! — Той погледна разгневено Чизъм. — Ти го предложи! Ти...

— Виж, стига глупости! — прекъсна го Чизъм. — Имам си достатъчно проблеми! Просто ме остави на мира! — И блъсна Стив настрана.

Стив не направи опит да го задържи, но извика след него:

— Какво ще й направят?!

Чизъм се обърна и махна пренебрежително с ръка.

— На кого му пука? По-добре започни да се безпокоиш какво ще стане с теб! — И зави зад ъгъла.

Дан Довър и Тай Морисън излязоха в коридора и Дан попита:

— Какво му става на този?

Стив вдигна рамене.

— Познавам го от горе. Свален е тук за дванадесет или петнадесет години за нещо, което направи за мен.

Довър стисна Тай Морисън за рамото.

— Виждаш ли? Казах ти, че Стиви носи нещастие! — После сложи ръка на рамото на Стив и го прегърна приятелски. — Добре дошъл в клуба.

Докато вървеше по коридора, Чизъм тихо се поздрави. Всичко беше проработило много по-добре, отколкото беше очаквал. Стигна края на коридора, слезе от главния път за достъп до А-3 и с една количка се отправи към медицинския център. Да, след няколко дни тази задача щеше да свърши и той щеше да може да се върне горе. Беше се справил добре... и може би беше спечелил покана да прекара няколко седмици в Клаудландс.

---

[1] Сюзерен (англ.) — Б.пр. ↑

[2] AMEXICO — Amtrak Execution Intelligence Command (англ.)
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

През следващите четиридесет и осем часа след изненадващата среща с Чизъм мислите на Стив се въртяха около Роз и какво може да ѝ се е случило — а също и какво ще се случи с него. Беше пуснал Чизъм да си отиде, без да го попита кога Роз е направила „признанието“. В известен смисъл въпросът беше неуместен. Рано или късно това щеше да има неблагоприятни последствия. Наистина имаше — и Стив не трябваше дълго да чака. На 1-ви март 2990, докато се приготвяше да отиде на работа в 08:00, надзирателят на неговата бригада — техник-4 Малинс — влезе в спалното помещение и извика:

— Брикман!

Стив застана мирно.

— Да, сър!

Малинс му махна с ръка.

— Тази смяна няма да работиш. Облечи си неработен гащеризон и си смъкни задника на площадката на главния асансьор. Пронто!

— Слушам, сър! — Стив мина покрай Малинс и бегом се отправи към съблекалнята. На нива А се отдаваше чест само при церемониални събития, а такива имаше много малко.

Малинс отново повиши глас.

— Довър!

Дан Довър застана мирно до леглото си.

— Да, сър?

— Вземи личните вещи на Брикман, свали постелките от леглото му и предай всичко на интенданта.

— Искате да кажете *сега*, сър? — попита Довър с надеждата, че ако удължи тази работа, може да отърве до половин смяна.

— Не, не сега, Довър. Когато ти свърши смяната, в 16:00, задник такъв!

— Ти си задник — измърмори Довър, когато Малинс се отдалечи. Обърна се и видя, че приятелят му Тай Морисън се хили.

Замахна с юмрук към слънчевия му сплит, но Морисън отскочи и се разсмя на глас.

На въртящата се преграда пред главната асансьорна площадка го чакаха трима военни полицаи. Дежурният чорбар му поиска идентификационната карта, после му сложи качулка и го бутна през въртящата се преграда. Когато му махнаха качулката, той видя, че охраната се е сменила. Двата военни полицаи пред него носеха отличителния знак на Белия дом. Беше отново в здравното отделение, където за първи път беше срещнал Чизъм. По-едрият от двамата чорбари му заповяда да се разкрачи и да разпери ръце, след това отиде зад него и отключи стоманените гривни от китките и коленете му.

— Събличай се — заповяда другият и посочи с палката си съседната умивалня. — Имаш пет минути да вземеш душ и да се върнеш в униформа. Мърдай!

Стив не се спря да попита „Каква униформа?“; чорбарите не обичаха да им се задават въпроси. Влезе, завъртя кранчето на душа, свали дрехите си, изми се, после се изсуши с кърпа за еднократна употреба под калорифера с топъл въздух и се появи само след две минути и половина. Едрият чорбар се беше настанил удобно на единствения стол; другият беше наместил провисналия си задник на ръба на една маса до грижливо подредена купчина дрехи: син пилотски гащеризон, полева фуражка, бельо и блестящи тъмносини парадни ботуши.

Чорбарят на масата бутна с върха на палката си дрехите към Стив.

— Облечи се...

Стив обу долните гащи, чорапите и тениската с огромно удоволствие и изненада. Бяха му дали планеристка униформа. А когато разгъна изгладения гащеризон, видя името си на втъкания етикет над десния джоб на гърдите и чифт сребърни крила над левия. Имаше дори знаци на поделението му; един, който го идентифицираше като идващ от Рузвелт/ Санта Фе; друг като служещ на борда на „Луизианската дама“. Някой тайнствен благодетел му беше върнал неговата идентичност! Стив облече гащеризона и се опита да потисне нарастващото вълнение. След всичко, което му се беше случило през

последните няколко месеца, щеше да е глупаво да храни големи надежди. Сложи полевата фуражка, вдигна дългия преден цип на гащеризона и се изправи, очаквайки следващата заповед на полицаите.

Изтегналият се на стола полицай погледна часовника си, след това стана и отиде до вратата, която се отваряше към коридора. Другарят му го последва. Двамата се изправиха от двете страни на вратата, после застанаха мирно и отдадоха чест на една администраторка на Амтрак. Стив последва примера им.

Администраторката носеше пагон за ранг JX-2. Погледна Стив, след това се обърна към старшия полицай ефрейтор.

— Този ли е?

— Тъй вярно, мадам! — Ефрейторът държеше идентификационната карта на Стив, готов да я подаде.

Администраторката отвори защитната калъфка, погледна бегло картата, сложи я в един джоб на бедрото си и посочи вратата.

— Бихте ли дошли с мен, моля?

Жестът и любезният тон бяха толкова неочаквани, че за момент Стив почувства краката си залепени за пода. JX-2! Етикетът с името я идентифицираше като Прует, Дж.К. Беше слаба тъмнокоса жена, около тридесетгодишна. Имаше лице, което човек не би погледнал втори път, освен ако не е задължен, но въпреки това излъчваше приятна деловитост.

Прует тръгна към един кабинет на ниво четири-2. По пътя Стив забеляза, че стените и подовете на коридорите — които имаха високи извити тавани — са покрити с почти чисто бял мрамор. На стратегическите места по пътя бяха поставени големи портрети на Джеферсън 31-ви и на Бащата-основател. Асансьорът, който ги понесе нагоре от ниво две-1, беше целият в светлокремаво. Качеството и лустрото на мазилката в тази част на Белия дом бяха по-добри дори от тези в многосводестия „Джон Уейн“; общото впечатление беше на чисто, блестящо великолепие.

Прует записа Стив в предния кабинет, мина с него през вратата зад въртящата се преграда и го остави да стои пред голямо бюро в много голям кабинет с два прозореца. През тях Стив виждаше далечната линия на високи сгради със светли, богато украсени фасади на фона на синьо, покрито с облаци небе. Сградите изглеждаха сякаш потъват във водата, която заемаше предния план. Гледката през

прозореца беше ясна и изключително добре детайлизирана, но в нея имаше нещо, което не беше съвсем реално. Стив реши, че трябва да е създадена от КЪЛЪМБЪС. Отмести очи от прозорците и огледа кабинета. Подът беше покрит с килим, стените — с ламперия с шарки, каквито беше виждал на парчета дърво при мютите. Дори бюрото и столовете бяха от дърво. Колко странно...

Една врата в стената зад бюрото се плъзна и влезе мъж в сребърен гащеризон. Слаб, средно висок, с високо чело, слабо ъглесто лице, твърди тънки устни и тъмни, хлътнали очи, които говореха за човек с остра, проникателна интелигентност.

Стив застана мирно. Беше деветдесет процента сигурен, че председателката на съвета на оценителите беше от Семейството, но за първи път беше изправен лице срещу лице с някой облечен в сребърна униформа със сини и бели ивици.

Човекът седна, чукна на клавиатурата на настолното си видео и зададе команда, видя резултата на екрана, след това погледна Стив.

— Така... ти си 21028902 Брикман, С.Р.

— Тъй вярно, сър!

Мъжът го огледа и кимна като човек, който вижда, че е натоварен с трудна задача.

— Аз съм главнокомандващ Карлстром. Този ранг не ти е познат, тъй като се дава само на моя пост в Първото семейство. Повече няма да го обяснявам, само ще кажа, че той ми дава директен достъп до Генералния президент и изисква от теб по време на този и всеки следващ наш разговор да се обръщаш към мен с „командир“. Ясно ли е?

— Тъй вярно, командир.

— Добре. Свободно. — Карлстром сложи добре гледаните си ръце една върху друга. — Нека те въведа в ситуацията. След прехвърлянето ти в нива А сестра ти... — той погледна екрана — Розалин, на първи декември 2989, контактува с ръководител на Амтрак и...

Стив се изненада от датата. Беше само няколко дни след като я беше видял. Защо бяха чакали три месеца преди да го изправят пред високопоставен член на Първото семейство?

— ... даде доброволни показания, от които става ясно, че ти притежаваш информация, която не си разкрил пред съвета на

оценителите. Длъжен съм да те предупредя, както е казано в Наръчника, че скриването на важна за сигурността на държавата информация се класифицира като нарушение на Първи кодекс. След днешния ни разговор ще се реши дали ще е необходим по-нататъшен разпит и каква форма да има той. Могат да се приложат, сигурен съм, че ти е известно, различни форми на принуда. — Карлстром се облегна на стола си и стана по-малко страшен. — Това е лошата новина. Добрата новина е, че препоръките, направени от съвета на оценителите, още не са потвърдени от съдебния съвет, така че... — Карлстром се усмихна — ще е справедливо да кажа, че все още всичко зависи от теб.

— Разбирам, командир. Мога ли да говоря?

Карлстром кимна.

— При условие, че онова, което имаш да кажеш, е свързано и смислено.

— Какво се е случило с Роз... сестра ми?

Карлстром стисна устни.

— Брикман, тук единствено аз задавам въпроси. Обаче, ако това ще помогне да се проясни мисълта ти, ще приема само този твой въпрос. Отговорът е „нищо“. Засега. Сестра ти продължава да учи, но в известен смисъл е изключена. Това означава, че е информирана, че нейното участие в този случай все още се разследва и че тя по всяко време може да бъде изхвърлена от вътрешния щат У. Сметкаващо вината обстоятелство е, че е дошла доброволно да докладва за разговора, който сте провели по време на незаконната ви среща.

— Тя няма никаква вина за уреждането на тази среща, командир. Вината е изцяло моя.

Карлстром леко се усмихна.

— Спести си кавалерските жестове, Брикман. Казаното от сестра ти ни е достатъчно, за да разберем, че ти притежаваш информация, която може да засегне не само сигурността на Федерацията, но и самото ѝ бъдеще. След като изслушах нейните показания, мога да разбера твоето нежелание да говориш открито по тези въпроси пред оценителите, но трябва да знаеш, че в известен смисъл твоето мълчание е и престъпно, и незащитимо. Аз обаче сега ще ти дам втори шанс. Последен шанс да поправиш положението си. Ти или можеш да дадеш доброволни показания... пред мен... или ще изтръгнем

информацията с... други средства. Във всеки случай накрая ще ни кажеш всичко, можеш да си сигурен. Но ако го направиш принудително, ще се намериш изправен пред стената. От друга страна, ако ни сътрудничиш... — Карлстром вдигна рамене — кой знае?

Стив прехапа устни. Кълъмбъс, що за ситуация! Всякакви споменавания за магията на мютите бяха строго забранени. Ако кажеше на Карлстром цялата истина, рискуваше разстрел от наказателния взвод, ако откажеше да говори, го очакваше същата съдба! Само ако можеше да си спомни какво беше разказал на Роз! Опитваше се да си спомни всичко, откакто се беше натъкнал на Чизъм. За нещастие по-голямата част от онази съдбовна вечер оставаше като в мъгла. Спомняше си само, че беше спорил с Роз за Клиъруотър, след това беше запалил рийф и приказваха... но за какво?...

— Командир... ако, хм... ви разкажа всичко, което зная, има ли някакъв шанс за Роз...

Карлстром удари с ръце по бюрото и скочи.

— Кристо! Ставаш нахален, Брикман! Няма никакви „ако“, никакви „но“ и никакви споразумения, освен онези, които аз предлагам! Ти не притежаваш нищо, срещу което да се пазариш. Ти си в ръцете ни! А колкото до сестра ти, тя ще извади голям късмет, ако не се намери до теб да подменя тръби... заедно с твоя приятел Чизъм! Затова взимай стол и започвай да говориш!

Стив взе една пресована пластмасова табуретка, сложи я пред бюрото и седна с изправен гръб.

— Откъде искате да започна, сър, хм... искам да кажа — командир?

— От началото — отсече Карлстром. — Откъде другаде? — Той натисна клавиша за запис на видеото си.

Стив следваше същата линия на разказа, която беше представил пред експертите, но този път не изпусна нищо. Не пося. С признанието на Роз в ръцете им нямаше избор. Карлстром слушаше внимателно, задаваше въпроси. От време на време казваше по нещо, от което ставаше ясно, че знае всичко онова, което Стив беше скрил преди. Стив, който до момента не беше изпитвал никакво колебание да излъже някого, се чувстваше нещастен, че трябва да наруши тържествените си обещания, дадени на Мистър Сноу. За негова

изненада Карлстром — чийто тон беше деребейски в един миг и приятелски в следващия — изглежда, разбираше терзанията му.

— Не се безпокой — успокояваше го той. — Знам, че те са ти спасили живота, но не позволявай това да те обърква. Те са наши врагове. Неспазено обещание, дадено на мюти, не се брои. — Единствената утеха за Стив беше интелigentният начин, по който Карлстром провеждаше разговора. Там, където умовете на оценителите бяха затворени, този на Карлстром беше широко отворен.

Докато слушаше Стив да се разтоварва с нарастващо чувство на облекчение, Карлстром се чудеше дали младежът подозира какво е истинското положение. След като проучи видеозаписа, направен от Q-6, Първото семейство имаше повече от необходимата информация да вземе решение за Брикман. Сегашният разпит беше просто част от сложен процес на въвеждане. Това, че му бяха върнали униформата, беше друг ход от играта. Карлстром знаеше, че след като я облече, Брикман ще направи всичко да не изгуби правото да я носи...

Разпитът продължи няколко часа, през което време Карлстром поръча да донесат джава и солени соеви рола. Стив разказа историята си стегнато, но включи и един-два анекдота да я направи по-интересна. Карлстром не показва да е разстроен от наблюденията му за способността на мютите да се учат, но когато Стив му разказа за обучението на Кадилак да лети, стисна устни и примирено поклати глава. Накрая стигнаха до момента на бягството.

— Онова, което ми е трудно да разбера — каза Карлстром, — е защо си останал, след като си построил планера. След като си се издигнал от земята защо, по дяволите, не си продължил? Защо си се върнал?

— Ако си бях тръгнал посред бял ден, те щяха да ме свалят от небето, командир. В южния край на скалата имаше двама мюти на пост. Единственият ми шанс беше да замина под прикритието на тъмнината, но това не беше лесно. Както обясних, живеех в една колиба с Кадилак. Трябваше да чакам благоприятна възможност. Такава се появи чак когато Мистър Сноу и Кадилак напуснаха селището на петдневен поход.

Карлстром отвърна с лека усмивка.

— Да, съквартирант с Кадилак. Не ме прави на идиот, Брикман. Не си се върнал да ни разкриеш тайни на Плейнфолк. Единствената

причина да напуснеш уродливите си приятели е била да си спасиш кожата.

Стив почувства, че се изчервява.

— Това не е вярно, сър! Те не са ми приятели! И да се предполага, че бих предпочел да остана там, при цялото ми уважение към вас, е глупаво. Всички знаем, че без подходяща защита атмосферните условия правят невъзможно да се оцелее горе. Мой дълг беше да избягам, но през първите два месеца не можех да ходя добре. А после, когато научих на какво са способни мютите, ми стана ясно, че мога да избягам само по въздуха. За да построя планер, се нуждаех от тяхната помощ... и единственият начин да постигна това беше като ги накарам да ми повярват. Вярно, че научих Кадилак да лети, но без планер този опит е безполезен. И дори ако по някаква случайност могат да възстановят някой разбит скайхок, те няма да могат да го използват ефективно. Той не отговаря на техния начин на мислене... на тяхната концепция за водене на война.

— Това тепърва ще се види — отговори Карлстром. — Ти все пак си им предал това знание. И не на някой обикновен получовек, който, с малко късмет, би могъл да забрави всичко, а на летописец... чиято роля е да учи другите! Няма значение... може би има някакъв начин да поправиш стореното зло.

Стив подскочи нетърпеливо на табуретката.

— Как, сър?

— Успокой се — каза Карлстром. — Нищо не ти обещавам. За да бъда напълно откровен, Брикман, не съм съвсем сигурен, че можем да ти вярваме. Твоето отношение към мютите ме безпокои. Ти говориш за тях като за хора.

— Командир... онова, което се опитвах да обясня на оценителите, е, че ние подценяваме техните способности. А не можем да си позволим да останем самодоволни. Дали те са хора, или не са, не е важно. Аз никога не съм забравял, че те са наши врагове. Онова, което научих там, е колко са опасни. Единственото, което искам, е да имам възможност да използвам на практика това познание... за полза на Федерацията.

Карлстром кимна.

— Очаквах да го кажеш. И знаеш ли? Почти ти повярвах.

— Вярно е, командир. Кълна се! Само ми дайте възможност да се върна в боя с ешелон.

Карлстром поклати глава.

— Не знам, Брикман. — Той махна с ръка към настолното видео. — Ти имаш добро досие, имаш добри връзки и преди да отидеш на повърхността си правил всичко според Книгата. Кой би допуснал, че можеш да правиш любов с мютка? — Той сбърчи чело при тази мисъл. — Мисля, че ако аз падна толкова ниско, ще предпочета да туря край на живота си.

Стив почувства необходимост да се защити.

— Командир, ако тя беше обикновен получовек, вероятно бих чувствал същото. Но тя не е. Клиъруотър е умна, тялото ѝ е на истинско човешко същество.

— Ти казваш така. Но това не я прави един от нас. Тя все пак има ум на мют. Мисли и постъпва като мют. Също и Кадилак... получовекът, с когото тя живее незаконно. — Гласът и думите на Карлстром бяха специално подбрани и той видя, че постигнаха целта си. — Виждаш ли? Това искам да ти кажа. Ти си замесен, Брикман. Линията между тях и нас е станала размазана. Онова, което трябва да си изясним сега, е на чия страна ще бъдеш *ти*!

Стив опъна рамене.

— На наша, командир. Аз мога да изнеса голяма реч с подходящи думи, но и двамата знаем, че е по-добре да докажа на дело лоялността си към Първото семейство. Дайте ми един скайхок, изпратете ме при Плейнфолк и вижте какво ще стане.

Карлстром го гледаше, без да е впечатлен.

— Смели думи, Брикман. Ще ги запомня. Добре... сега ми опиши накратко пътуването си от района на Уинд Ривър до попътната станция в Пуебло.

Стив описа последния рискован етап от пътуването си, при което закърпеното платно на крилото на планера непрекъснато застрашаваше да се разпадне, и пристигането си в станцията на трекерите на река Арканзас. Накрая останаха само два необсъдени въпроса: мютската магия и пророчеството за Талисмана. Стив, който тайно се страхуваше от този момент, знаеше, че няма да може повече да мълчи.

Сякаш четейки мислите му, Карлстром остави празната чаша на бюрото, погледна часовника си и каза:

— Добре. Тук ще спрем. Утре ще говорим за мютската магия.

— Мютска магия ли, командир?

— Да — каза Карлстром. — За способността на твоя приятел Кадилак да чете картини във „виждащи камъни“. За магическите сили, които Мистър Сноу и Клиъруотър могат да извикват... откъде — от земята?

Никога дори в най-смелите си разсъждения Стив не си беше представял, че високопоставен член на Първото семейство ще говори така открито за мютската магия. Значи това беше. Щеше да има сделка. Той имаше нещо, което Семейството искаше да получи. Опит. Знание. Нещо. Стив знаеше, че не е време да проявява нежелание, но почувства гърлото си стегнато. Табуто, наложено над темата, беше залегнало много силно в подсъзнанието му и не му позволяваше да говори свободно пред човек като Карлстром. Шестото му чувство му подсказа, че трябва да играе според Книгата.

— Аз... командир... вие знаете положението не по-зле от мен. Наръчникът е доста категоричен по въпроса. Няма такова нещо като мютска магия... и всяко публично изявление в разрез с това постановление е нарушение на Първи кодекс.

— Правилно — отговори любезно Карлстром. — Същото се отнася до пушенето на трева и слушането на блекджек. Мислиш ли, че не знаем какво става в отделение-8, Сантана Дийп? — Той се засмя, като видя изражението на Стив. — Сега може би разбираш колко много бъдещата кариера на родната ти сестра зависи от твоето сътрудничество. — Изключи видеото и се изправи. — Помисли.

Стив скочи и застана мирно.

— Командир... — започна той, — вие имате показанията на Роз. Няма, хм... нищо, което вече да не знаете.

— Вярно — съгласи се Карлстром. — Но искам да го чуя още веднъж. Този път от теб. — Отвърна на поздрава на Стив с рязко кимване и излезе през вратата зад бюрото.

След няколко секунди Прует влезе от външния кабинет и го отведе в празното помещение с четири легла на изолационното отделение, където го бяха държали, миналия ноември. Дежурните в коридора бяха други. Стив се зачуди какво ли се е случило с хората, които бяха дежурили тук при последния му престой. Бяха ли свалени долу заедно с Чизъм? Усмихна се, като си спомни как Чизъм се

хвалеше и уверяваше, че има приятели на високи места. Агент... Сигурно беше някакъв агент...

— Ще трябва да прекарате останалата част от деня самичък — каза Прует и посочи двата телевизионни екрана. — Ако искате мога да уредя да ги включат. Имате ли предпочитание към някоя определена тема или канал?

Стив се развесели от мисълта да поиска да му включи Вдъхновенията на Първото семейство, но си помисли, че неискреността му ще си проличи.

— Много мило от ваша страна, мадам. Предпочитам да се подготвя за утре.

Прует кимна.

— Добре. Ако размислите, дежурните ще ви пуснат нещо. По-късно ще дойде един военен полицай да ви заведе в стола. — Тя се усмихна и посочи вратата. — В коридора ще намерите килер с ютия и всичко друго, което ви е необходимо. Поизгладете този гащеризон. Когато дойда да ви взема в 08:00, искам да видя ръбове.

Стив отдаде чест.

— Слушам, мадам!

След като тя излезе, той легна на леглото, което беше използвал миналия път, и се замисли за срещата си с главнокомандващия Карлстром. Интересен човек... и не беше такъв, на когото можеш да пробуташ обикновени глупости. Карлстром беше от опасните. Не демонстрираше интелигентността си. Създаваше впечатление на небрежен слушател, но не допускаше хитруване. Умът му беше остър като бръснач. Стив се утеши с мисълта, че досега не беше направил твърде много неуспешни опити да скрие нещо. Но трябваше да внимава. Безпокоеше се от съпровождащата го любезна администраторка на Амтрак. Вярно, че Прует беше само JX-2 (младшите степени бяха от 1 до 5), но отношението ѝ към него беше като към ВИП в сравнение с подтикването с полицейска палка. Въпреки словесните обиди от Карлстром неговото отношение беше нежно масажирано. Нещо се беше подобрило. Той не знаеше какво е... още не, във всеки случай... но шестото му чувство му подсказа, че положението му се подобрява. Подсказа му също, че трябва да продължава в тази насока; да използва най-пълно тази възможност.

Да... да бъде изваден от нива А, да облече отново униформата и да говори с един от Първото семейство — с човек, който работи директно с Генералния президент — това беше... невероятно. Стив почувства, че тази нова ситуация е различна от първото му явяване пред оценителите. Тогава той беше прекалено самоуверен, беше позволил тъмнокосата председателка на съвета да го накара да даде провокационни показания — и беше смазан. Този път това нямаше да се случи. Да, във въздуха витаеше сделка. Той можеше да я помирише. Начинът, по който Карлстром беше подминал разговора за мютската магия и след това го беше споменал почти като мисъл, която му е хрумнала в последния момент, потвърди подозрението на Стив, че има споразумение да не се говори по този въпрос. Така да бъде. Семейството беше в положение да знае какъв е залогът. Те не биха направили нищо без основателна причина. Важно беше да даде на Карлстром да разбере, че лоялният, непоколебим и заслужаващ доверие Стивън Рузвелт Брикман също може да пази тайна.

Стив не се беше отказал от решението си да си проправи собствен път през непроходимата стена от лъжи и измами, издигната от Първото семейство, но сега, когато беше на една ръка разстояние от човек, който работеше с Генералния президент, моментът не беше подходящ.

Когато на следващата сутрин Прует дойде да го вземе, го намери до вратата на болничното отделение в безупречно изгладен гащеризон.

— Добро утро, господин Брикман.

— Добро утро, мадам — отговори Стив. Отново усмивка и този път „господин“! Беше ли това процес на деморализиране? Или младшите администратори така се обръщаха един към друг? Стив никога не беше срещал човек от Черната кула. Вярно, беше имал контакт с някои хора от щаба на вуйчо Барт, но те бяха военни полицаи. И също като вуйчо Барт бяха, е... специална порода скапаняци.

Стив и Прует минаха по коридора, който водеше до кабинета на Карлстром.

— Главнокомандващият ще дойде всеки момент. — Тя го остави пред голямото солидно бюро от червено-кафяво дърво — гладко и

блестящо, със завъртени черни линии, които напомняха шарките по намазаното с масло тяло на Клиъруотър.

Главнокомандващият Карлстром се появи от вратата зад бюрото и прие поздрава на Стив с рязко кимване.

— Готов ли си да говориш?

— Да, командир.

Карлстром му махна да го последва през вратата и влязоха в малък асансьор. Карлстром каза нещо в една решетка, която се намираще на мястото, заемано обикновено от бутоните за етажите, и вратата се затвори.

Потеглиха нагоре.

Навсякъде във Федерацията нивата и етажите се изписваха с тлъсти цифри на екраните, но тук, в Белия дом, не беше така. Стив заключи, че това е от съображения за сигурност — да обърка евентуалните нападатели. Но кой, запита се той, би намислил да извърши нападение в Белия дом?

Излязоха от асансьора в огромно кръгово фоайе с куполообразен таван, висок тридесет фута. Имаше още асансьори, разположени покрай стената на равно разстояние. В центъра на фоайето имаше четири тръби, всяка с диаметър около метър — излизаха от пода и минаваха през тавана. Около тръбите имаше кръгова мраморна стена, висока десет фута и разделена на сегменти от въртящи се прегради. Скосена хоризонтална апретура на всяка секция на стената на височина на гише правеше цялата структура да прилича на кръстоска между футуристично приемно бюро и бункер на попятна станция. На гишетата седяха трекери в униформи, каквито Стив не беше виждал никога. Носеха червени фуражки, бяла околжка и тъмносиня козирка, накривена под остър ъгъл над очите, и къси трицветни куртки над прави дочени панталони. Куртките бяха до кръста и на гърба и отпред над корема бяха изрязани под формата на буквата V; синьото на раменете, горната част на гърдите и ръкавите бе отделено от червеното с широка бяла лента, която съответстваше на пагона на ръкава. Носеха въздушни пистолети с дълги дръжки в бели кожени кобури и всичките имаха на високите си яки златни нашивки за чин.

Всичко това можеше да е предназначено за охрана само на една личност. Краката на Стив се разтрепериха при тази мисъл. На въртящата се преграда се появи един капитан и отдаде чест на

Карлстром. Главнокомандващият подаде идентификационната си карта на капитана и той я пхна в апарата за проверка. Когато му я върна, един младши лейтенант кимна на Стив.

— Можете да влезете.

Стив отиде при Карлстром и капитанът извика два асансьора. Във всяка от четирите тръби имаше капсула достатъчно голяма да побере един човек. Стив влезе в капсулата, както беше инструктиран, и тя го качи в голям кабинет с десетки бюра и видеопултове, пред които седяха хора със сребърни гащеризони. Въртящите се прегради и асансьорите се охраняваха от други трекери в червено, бяло и синьо. Карлстром мина покрай един козируващ младши лейтенант и влезе в една въртяща се преграда. Младши лейтенантът даде знак на Стив да направи същото. Преградата се завъртя и отнесе Стив в голяма стая с дълги прозорци върху извита стена. Стените бяха бели, килимът тъмносин; два фотьойла бяха поставени пред ниска ниша, в която от почернели дървени цепеници се извиваха пламъци, а почти пред нея имаше люлеещ се стол. Карлстром отиде до едно голямо бюро със син плот. Зад бюрото — от двете му страни имаше драпирани знамена, а в средата великолепен резбован орел — седеше белокопос мъж, облечен в светла сиво-синя военна куртка с висока яка, и съответни на нея панталони и обувки. Седеше с лакти, опрени на тапицираните странични облегалки, и гледаше Стив над допрените върхове на пръстите си; лицето му носеше същия твърд, но благ израз, който гледаше от безброй стени из цялата Федерация. Джордж Уошингтън Джеферсън 31-ви. Генералният президент, Бащата на Федерацията, Дарителят на живот, Пазачът на земната кора, Създателят на светлината, работата и пътя.

Стив се беше досетил къде го води Карлстром, когато беше видял мраморните прегради долу, но сега, когато беше тук, в Овалния кабинет, който бе фон на толкова много филми „Вдъхновение“ на Първото семейство, бе напълно вцепенен. Джеферсън 31-ви стана и му махна с ръка.

— Влизай, Стив.

Стив вървеше по килима и не чувстваше краката си. Генералният президент излезе иззад бюрото и му подаде ръка. Стив подаде своята, но не се реши да се допре до ръката му, докато пръстите на Генералния

президент не стиснаха дланта му. Въпреки целия му цинизъм в този момент дъхът му спря.

Джеферсън му се усмихна разбиращо и го потупа по рамото.

— Радвам се, че си отново с нас, момче. Бен ми разказа всичко за теб. Ти си, хм... забележителен младеж... — Генералният президент го завъртя и го насочи към един от фотьойлите до огъня.

— Седни, настани се удобно.

Стив изчака, докато Джеферсън и Карлстром седнат — Генералният президент на стола люлка до огъня, а Карлстром на най-далечния стол, което правеше невъзможно Стив да може да гледа и двамата едновременно. Фотьойлът беше дълбок и мек. По-мек и удобен от всичко, на което Стив беше сядал през целия си живот. Той се облегна назад, наслаждавайки се за момент на лукса, после се изправи и напрегнато зачака.

Джеферсън протегна ръка към играещите пламъци.

— Така... Стивън, Бен ми каза, че смяташ да се присъединиш към нас.

— Сър, аз...

Джеферсън погледна към Карлстром.

— Остава да се изгледят някои подробности — каза той.

— Формалности, сигурен съм. — Джеферсън престана да си грее ръката и махна към нишата. — Никога не си виждал такова нещо, нали, Стивън? Знаеш ли как се нарича? Камина. Много отдавна, във времето на света със синьото небе, всяка къща е имала камина. Да... наричали са ги сърцето на дома. Вечер мъжете се връщали от работа в ранчото, мините и заводите; жените се връщали от нивите; всички сядали около камината и се хранели с прясна храна, отгледана на плодородната земя, и споделяли мечтите си за още по-добро бъдеще. — Джеферсън замислено погледна огъня. — Да... била е голяма страна. Хората са живеели сплотени, вярвали са в едни и същи неща. Били са честни, справедливи и верни. С кураж и усилена работа човек можел да направи всичко, можел да отиде колкото си ще далеч. — Той погледна Стив. — Живеели наистина чудесно. Усвоявали нови земи, строели железопътни линии и шосета, издигали градове. Строели ги от тухли и камък, бор и кедър, стъкло и стомана. Погледни от прозореца там!

Стив проследи протегнатата ръка на Генералния президент. През прозорците на извитата стена зад бюрото видя голяма тревиста местност, напъпили върби, сребърностволи борики и по-наблизо — сграда със стръмен бял покрив с издигната нагоре кула с кръст.

— Знаеш ли какво е това? — попита Джеферсън. — Картина на тази страна такава, каквато е била. Ню Хампшир... през пролетта. В цяла Америка човек е можел да вижда през прозореца си гледки като тази! Зелена трева, зелени дървета, зелени хълмове... точно както се казва в песента. И един ден тя отново ще стане зелена. Нашите прародители са се борили с диви зверове и с природата за всяка педя от нея, за да могат да я предадат на бъдещите поколения. Тази борба си е заслужавала. Тя си заслужава и днес... да си я върнем. Мютите са осутили тези мечти, превърнали са ги в кошмар, ограбили са светлото ни бъдеще. От нас зависи... от мен и от Бен, от младите надарени хора като теб и всеки здрав трекер да направим каквото можем, за да върнем на Федерацията това, което ѝ принадлежи. — Генералният президент посочи богато украсения таван. — Света там горе, света със синьото небе. Онова, което сме успели да направим тук долу, под земята, е нищо в сравнение с онова, което ще направим, когато земята стане отново наша! — Той вдигна дясната си ръка, стисна я в юмрук и удари силно облегалката на стола люлка. — Само за едно нещо съжалявам, Стивън. Че няма да съм жив през онази нощ, когато в цяла Америка ще горят огънове. Не пламъци и пушеци от горящи градове, а тук — Генералният президент посочи горящите пънове, — в огнищата, в домовете на смелите. Но ти... ти може да видиш този ден или най-малкото да се присъединиш към нас и да помогнеш той да настъпи по-рано. През целия си живот съм работил за тази цел. Също и Бен и останалата част от Семейството. Готов ли си да посветиш *живота* си и да помогнеш това да стане, Стивън?

— Господин президент... досега винаги съм се старал да направя всичко, каквото мога. Готов съм да направя всичко, което поискате от мен, сър.

Джеферсън кимна доволно.

— Добре, добре, това исках да чуя. — Той погледна към Карлстром. — Харесвам този младеж, Бен. Той говори на моя език. — Генералният президент се обърна към Стив и го погледна с пронизващ поглед. — Вярваш ли ми, Стивън?

— Абсолютно, господин президент.

— Достатъчно, за да ми разкажеш за мютската магия? — Джеферсън не сваляше очи от Стив, изучаваше реакцията му. — Не изглеждаш изненадан.

Стив потисна в гърлото си напушилия го смях и успя да го превърне в кашлица.

— Господин президент, след пет месеца с мютите... някак си е трудно да ме изненада нещо. Когато председателката на съвета на оценителите ме прекъсна, щом започнах да разказвам за пророчеството за Талисмана, беше очевидно, че не съм единственият, който знае за него. Но тъй като останалите от съвета бяха в неведение, това можеше да означава, че други хора на по-отговорни места го приемат сериозно. И ако те мислеха така за пророчеството, тогава следваше, че имат същото мнение и относно мютската магия. Заплахата за Федерацията, която се съдържа в пророчеството, е толкова сериозна, че един от тези хора трябва да сте вие, сър.

Джеферсън се засмя и пак удари страничната облегалка на стола.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш, Бен. Това момче ще се справи чудесно. — После се обърна към Стив. — Ти си прав, разбира се. Но беше необходимо да се отрича съществуването на мютска магия, за да се поддържа дисциплина сред персонала на ешелоните и попътните станции... и моралът на пионерите изобщо. От едно проучване на историческите паметници знам, че за моите предшественици е било трудно да вземат това решение, но това е единственият начин да се премахне всякакво съмнение и да се подкрепи управляването със силата на закона. Така всякаква публична дискусия на мютската магия стана нарушение на Първи кодекс.

— Но... господин президент, означава ли това, че онези пионери, които са били осъдени от военен съд и разстреляни за неизпълнение на дълга, са били невинни? — Беше въпрос, който Стив не можеше да се съдържи да не зададе. Погледът, който му отправи Карлстром, показваше, че си играе с огъня.

Очите на Генералния президент също изгубиха добродушния си блясък.

— Ти, изглежда, не разбираш, Стив. Невинни или не, те са нарушили кодекса, като твърдят, че мютите използват магия. Те умират, както са умирали форејджърите и минитмените. За да живеят

другите. Това е жертва, която всеки трекер, достоен да носи това име, е бил готов да направи в миналото... и може да се наложи да го направи и сега.

Стив разбра намека.

— По-малко от сто души в цялата Федерация знаят за съществуването на пророчеството за Талисмана. Официалният възглед беше и ще продължи да бъде, че няма такова нещо като мютска магия. Истината е малко по-различна. През последните сто години Първото семейство натрупа достатъчно доказателства, че някои мюти *наистина* притежават способност да контролират природни явления. Как и защо могат да правят това ние не разбираме, но го разглеждаме като реална и много сериозна заплаха. — Джеферсън спря, за да подсили ефекта от думите си. — Ти обаче никога няма да ме чуеш да го призна извън Овалния кабинет... както и ти никога няма да кажеш за току-що чуто или онова, което ще обсъждаме. Тази среща никога не се е състояла. Ясно ли е?

— Да, господин президент.

— Добре... — Очите на Джеферсън леко омекнаха. — Кой ти каза за пророчеството... онзи Мистър Сноу ли?

— Да, сър. Мисля, че това е някакъв вид послание, което той се надяваше да предам. Трябва да кажа, че то адски ме изплаши.

— Мен също — каза Джеферсън. — Но когато го чух за първи път, бях почти на половината на твоята възраст. — Генералният президент направи кисела физиономия. — Много преди твоят бащанастойник да е бил роден. Да... Чудя се дали версията, която си чул, е същата като онази, която зная аз? Той започна да рецитира началния стих.

*— Когато голямата планина на Запад заговори
с езика на огъня, който изгаря небето,
и земята потъне в собствените си сълзи,
тогава едно новородено от Плейнфолк
ще стане Тройнонадарения
и ще бъде летописец, повелител и пророк.*

Джеферсън се наведе напред.

— Ти кажи останалото, Стивън.
Стив започна втория стих:

*— Момче или момиче може да бъде то.
Каквото и да е избрано то ще израсне честно
и силно като героите от Старото време.
Сутрешната роса ще са очите му,
стръкчетата трева ушите му,
и името му ще бъде Талисман.*

*Орлите ще са златните му стрели,
камъните на земята — неговият чук,
и една нация ще бъде изкована
от огньовете на Войната.
Плейнфолк ще бъдат като блестящ меч
в ръцете на Талисман, техния Спасител.*

*Тогава облачните воители ще падат като дъжд.
Железните змии ще погълнат господарите си.
Пустинята ще се надигне и ще смачка
тъмните градове на подземните хора,
защото небе и земя ще дадат
тайните си сили на Талисмана.*

*Така ще загинат враговете на Плейнфолк
защото Тройнонадарения е господар на всичко.
Смъртта ще бъде прогонена от въздуха
и кръвта ще бъде изсушена от земята.
Сестри по душа ще подадат ръка на братя по душа
и земята ще пее песни за Талисмана.*

Думите върнаха Стив към онзи магически момент, когато за първи път ги беше чул от Мистър Сноу, коленичил на рогозката за приказване на трептящата светлина от огъня срещу Кадилак и жилавия белобрад летописец. Неочаквано изпита нужда от тяхната добродушна,

весела компания, копнееше отново да погледне в очите на Клиъруотър, да бъде до нея.

Но имаше нещо различно. В първия стих от пророчеството, както бе цитирано от Джеферсън, имаше нещо, което променяше напълно значението му. След реда „и земята потъне в собствените си сълзи“ версията на Федерацията гласеше...

„тогава едно новородено от Плейнфолк ще стане
Тройнонадарения...“

Във версията на Мистър Сноу пророчеството гласеше...

„тогава едно дете, родено от Плейнфолк, ще стане
Тройнонадарения...“

От онова, което беше казано, Стив вече не се съмняваше, че Първото семейство се готви да се справи с Талисмана, но плановете им почиваха на идеята, че когато земята даде знак, те ще търсят *новородено дете*, което ще порасне, за да стане обещания спасител на Плейнфолк. Но ако версията на Мистър Сноу беше правилна, това означаваше, че някой роден години преди предсказаното събитие може да бъде Талисмана. Голям мъж или жена — като Кадилак или Клиъруотър, които почти имаха силите, които да ги направят Талисмана. Сили, готови всеки момент да се проявят...

Сценарият, основан на версията на Федерацията за пророчеството, изглежда, включваше петнадесет години между раждането и появяването на Талисмана като магически боен вожд на Плейнфолк; версията на Мистър Сноу практически не оставяше никакво време за реакция. Ако Федерацията се надяваше да осуети изпълнението на пророчеството и да победи Плейнфолк, беше изключително важно да се знае коя от двете версии е вярна. И дали имаше трета... или четвърта? И ако бе така, щеше ли да се окаже някоя от тях вярна? Или пророчеството за Талисмана беше неизбежен продукт на застрашената мютска психика? Последната голяма, пълна с

пушек илюзия; умиращият блян на една раса, застрашена от пълно изчезване.

А имаше и практически проблем. Ако пророчеството беше наистина възможно, в кой момент щеше да бъде даден този „знак“? Къде например се намираше „голямата планина на Запад“?

Стив върна мислите си към Овалния кабинет и към онова, което генералният президент казваше на Карлстром:

— ... поразителната точност, с която това пророчество е предадено устно. Повече от сто години разделят стиха, който цитирах, и онези, който Стив току-що ни рецитира, и въпреки това те са еднакви дословно.

Карлстром кимна замислено. Докато слушаше Стив, той се чудеше дали младият трекер разбира, че освен че е единственият човек, оцелял в плен при мютите, той е и *единственият* през това столетие, известен на Първото семейство, който знае за пророчеството за Талисмана от източник на повърхността. Колко интересно, че от всички хора точно той бе избран от Плейнфолк като пратеник. Докато Карлстром разглеждаше всички възможни последствия, му мина през ума, че Q-6, които бяха чули признанието на Стив, че знае за пророчеството, не го бяха накарали да го повтори ред по ред. Това беше малък пропуск и по всяка вероятност без значение, но все пак беше още един пример за процедурна небрежност и това го раздразни.

— Кажете ми... първият стих на пророчеството, цитиран от Генералния президент, съвпада ли с онова, което ти е казал Мистър Сноу?

Стив го погледна честно.

— Да, командир. Доколкото си спомням, бих казал, че напълно съвпада.

— Добре. Мистър Сноу... каза ли ти нещо повече за пророчеството? Например откъде е дошло за първи път?

— Да, командир. Каза ми, че за първи път е било предадено... това беше точната дума, която употреби... чрез един летописец на име Синсинати-Ред преди около четиристотин години.

Джеферсън и Карлстром се спогледаха.

— Четиристотин години — каза Джеферсън. — Бих казал, че доста добре се сбъдва, нали? Имам предвид, че който го е съчинил, е

предсказал още преди двеста години появата и на ешелони, и на трекари.

— Летописецът може би лъже — каза Карлстром. — Проблемът е, че ние нямаме начин да го докажем... дори ако е тук, за да го разпитаем. Той може би просто предава онова, което му е казал неговият предшественик. Не че това наистина има значение. Нашите планове са основани на предположението, че то може да е вярно.

Стив привлече вниманието на Карлстром.

— Командир... тази „голяма планина на Запад“... където се предполага да започне това. Знаем ли точното ѝ местонахождение?

— Да, знаем го — сухо отговори Карлстром. — Или най-малкото деветдесет и пет процента сме сигурни, че го знаем. Но не сме се събрали тук да говорим за това. Защо не кажеш на Генералния президент какво си научил за повелителите и пророците?

Джеферсън се облегна в стола люлка.

— Да, продължавай, Стивън.

Стив го погледна в очите и му разказа почти всичко.

Всичко, с изключение на твърдението на Мистър Сноу, че той, Стивън Рузвелт Брикман, е също под защитата на Талисмана.

Когато свърши, Джеферсън погледна въпросително Карлстром.

Карлстром отговори с почти незабележимо кимване. Лицето му не изразяваше нищо.

— Земетресението, за което спомена. Онова, което е разцепило скалата, когато си щял да бягаш. Мислиш ли, че го е предизвикала Клиъруотър?

— Възможно е, командир. Без да се върна и да я попитам, няма начин да знам със сигурност, но ако не се беше случило, сега нямаше да съм тук. Знаем, че изглежда невероятно, но в сравнение с онова, което според нея е направил Мистър Сноу, като се е опитал да разруши ешелона...

— И почти е успял — каза Джеферсън. — Бен, аз мисля, че можем да дадем шанс на този младеж. Имам добро предчувствие за него. — Той стисна ръце и се наведе напред. — Стивън, знаеш ли какво е издирване?

— Да, господин президент.

Генералният президент кимна.

— Добре. Би ли желал да участваш в издирване на Талисмана?

Сърцето на Стив трепна. Той се опита да скрие вълнението си.

— Много бих искал, господин президент.

— Добре. — Генералният президент посочи Карлстром. — Бен командва една част, която изпълнява специални поръчки на Семейството. Както можеш да си представиш, от време на време има неща, които трябва да свърша и които не могат да бъдат изпълнени от съществуващите поделения. Задачи, които изискват хора като теб, с висока интелигентност и находчивост, ум, който може да функционира правилно при напрежение, с известна... самобитност. Хора, които могат да работят с абсолютна дискретност и... — Джеферсън вперил очи в очите на Стив — на които мога напълно да разчитам. Издирването на Талисмана е точно една от няколкото най-важни задачи. Командирът ще ти каже всичко друго, което трябва да знаеш. — Джеферсън стана да покаже, че разговорът е свършил.

Стив скочи от фотьойла и сграбчи ръката на Генералния президент — този път без треперене. Почувства в ръката си електрически удар. Сто волта човешка топлина и искреност. Знак, че има работа с истински професионалист.

— Твоят баща-настойник, Джак Брикман. Срещал съм го два пъти.

— Да, сър. Татко Джак ни е разказвал. Той се чувства много горд, много... уважен.

Джеферсън тръгна със Стив и Карлстром към въртящата се преграда.

— Аз бях уважен. Не са много трекерите, които отговарят на изискванията да бъдат поканени в Белия дом. — Той потупа Стив по гърба. — Бен, изглежда, смята, че ти притежаваш част от предаността на Джак.

Когато стигнаха до въртящата се преграда, Стив погледна и двамата и каза:

— Господин президент, за мен няма нищо по-добро от възможността да докажа на вас и на командира, че той е прав.

— Ще бъде опасно, Стивън. Това е трудна, самотна работа.

Стив прецени, че сега е моментът, когато би могъл да се засмее и да се отърве от това.

— Господин президент, не може да е по-лошо от онова, през което минах току-що.

Джеферсън се засмя и хвана Карлстром за ръката.

— Погрижи се да ме държиш в течение как се развива това момче. — После кимна на Стив за сбогуване. — Пак ще се срещнем. Обещавам.

Карлстром натисна един бутон на стената до въртящата се преграда да предупреди младши лейтенанта на пост до вратата, че някой ще мине.

— Излизай, Брикман.

Когато Стив излезе, усмивката на Джеферсън изчезна.

— Наблюдавай го, Бен.

— Бъдете спокоен — отвърна Карлстром. — Ще го следя като ястреб...

ГЛАВА 10

След посещението на Овалния кабинет Стив се върна в Белия дом, за да бъде формално зачислен в редиците на АМЕКСИКО. Скромната церемония, проведена от Карлстром, изискваше Стив да положи нова клетва за вярност лично към Генералния президент, следвана от тържествено обещание да спазва абсолютна тайна за съществуването на АМЕКСИКО и членството си в нея. След като Стив се закле, двамата с президента се изправиха един пред друг, поставиха дясната си ръка на сърцето и я покриха с лявата.

Когато свършиха с формалностите, Джеферсън, който през цялото време беше останал с каменно лице, се усмихна бащински на Стив, стисна му топло ръка, пожела му всичко хубаво и го отпрати с потупване по гърба. Карлстром също приветства със сухия си, леко подигравателен глас присъединяването му към частта и му обясни, че този акт автоматично го издига до JX-1 — първото стъпало по ръководната йерархия. Той трябваше незабавно да започне обучението си; първата му задача вече беше запланувана. Стив отново обеща да направи всичко възможно, отдаде чест и излезе.

Един младши лейтенант в куртка с твърда яка от почетната гвардия на президента го посрещна в приличащата на крепост приемна зала и го придружи по дългия мраморен коридор до частния асансьор на Карлстром. Маги Прует, дружелюбната JX-2, чиято поява беше обявила реабилитирането му, чакаше в кабинета да го отведе на следващия етап от неговото пътешествие. Все още замаян от новината за неочакваното повишение, Стив вървеше с нея и бърбореше възбудено. Точно когато научи, че тя е от Арканзас, Прует спря и посочи една въртяща се преграда.

— Аз мога да отивам само дотам. Ето... това ще ти трябва. — И му подаде една синя калъфка с идентификационна карта.

Стив взе сензорната карта, маркирана със сребърно „X“, което означаваше неговия ранг, и прочете собственото си име и номер. Беше отново на служба. Той я опипа нежно, чудейки се колко високо го е

издигнала тя, до какви нови нива на информация и услуги ще има достъп сега.

— Много благодаря.

— Просто си върша работата — каза Прует, обърна се и се отдалечи.

Стив мина през въртящата се преграда. Тесният коридор водеше към перон на линията на совалката, където чакаше композиция от два вагона. Когато Стив стъпи на перона, на осветения панел над отвора за карта, контролиращ вратите на совалката, светна инструкция: „Пъхни карта“. Стив пъхна картата си, качи се на задния вагон, взе си картата от отвора от вътрешната страна на вратата и седна. Беше единственият пътник. Совалката потегли.

Когато спря, един мек приятен глас от информационната система го покани да слезе. Стив стъпи на празния перон и видя мигащата червена светлина на един телевизионен екран. Погледна го и автоматично застана мирно, забравил, че сега има същия ранг като лицето, което гледаше.

Приятният глас отново се обърна към него.

— Добро утро, Стивън. Моля, застани свободно и слушай внимателно.

Стив вдигна глава към лицето, оградено от къса, добре сресана коса. Беше абсолютно симетрично, с твърда брадичка и челюст, с високи скули, силен врат и широки рамене — имаше всички желани елементи на идеален трекер, но сините очи бяха със странен блясък, който породи у Стив смътно безпокойство.

— От името на групата по посрещане бих желала да те приветствам с добре дошъл в редиците на АМЕКСИКО. Аз съм Лиза. Това е тренировъчният център Рио Лобо, който ще бъде твоя база през следващите четири седмици. Няма официална процедура по въвеждане, твоето присъствие тук се регистрира автоматично. Получаването на необходимото облекло и снаряжение ще стане следобед. Първият период на инструктаж ще започне в 08:00 утре. Натоварена съм да ти обясня, че целият инструктаж в този център се извършва поединично. По време на тази фаза не се разрешават контакти с други обучавани. Всеки опит да се наруши това разпореждане по време на престоя ти тук ще доведе до незабавното ти

изгонване от курса и наказателна санкция, предвидена за нарушение на Първи кодекс.

С други думи смърт...

— Трябва да подчертая, че това ограничение не е наказание, а неразделна част от изискването за максимална сигурност на АМЕКСИКО, която ти си се заклел да спазваш. Контакти с други членове на разузнавателната команда стават само с разрешение на оперативния директор. Квартирата ти е обзаведена с всичко, което ти е нужно, включително диалогов телевизионен канал, от който можеш да искаш помощ. Аз съм натоварена да се грижа за теб по време на престоя ти тук и мога да бъда намерена по всяко време от денонощието, за да отговоря на твоите въпроси или проблеми. Следвай жълтите стрелки. Те ще те отведат до твоята квартира, където ще получиш по-нататъшни инструкции. Приятен ден.

Лицето на Лиза изчезна от екрана и се смени с инструкцията: „Следвай жълтите стрелки“. Думите бяха в жълто, подчертани с мигаща стрела в същия цвят. Онзи, който ръководеше Рио Лобо, очевидно искаше да няма никакви недоразумения.

Електрическият мотор на совалката оживя. Стив се обърна и видя двата празни вагона да се плъзгат назад в тунела, който водеше към Белия дом. Той напусна перона, обърна се надясно, както му беше казано, и тръгна уверено по един дълъг коридор, осеян от двете страни със здрави врати. В дъното продължи по други стрелки и накрая стигна до определената му жилищна част. Влезе в малък коридор, след това, действайки импулсивно, се опита отново да отвори вратата. Не можа. На индикаторния панел се появи надпис „Забранено“ и се чу гневно бръмчене. Лиза не се шегуваше.

Стив огледа новата си квартира и установи, че е просторна, но строго функционална. Имаше отделни помещения за спалня и работа, самостоятелна баня, малка стая за физически упражнения със съоръжения за тренировки и навсякъде видеоекрани. На една лавица бяха скътани защитните дрехи, с които беше избягал от М'Колите. Беше забравил колко износени и избелели бяха. Едно съобщение на видеоекрана му каза да ги облече и да сложи синята си планеристка униформа в коша за пране.

Научен от опита с вратата, Стив покорно свали новата си униформа и навлече старите бойни дрехи. Дистанционният контрол и

заплахата от единичен арест му се сториха малко странни, но това не беше нищо в сравнение с онова, което последва през следващите четири седмици. Тренировъчната програма и условията в Рио Лобо бяха едновременно и странни, и съвсем неочаквани — едно необикновено и болезнено изживяване.

Цял месец на Стив не му беше позволено да сваля дрехите си без разрешение — дори когато спеше — и не му разрешиха да вземе душ. Нито пък можеше да го направи. Водата в душа изобщо не течеше. От кранчето на мивката в банята капеше ограничено количество студена вода, но никъде нямаше течен сапун, мивката нямаше запушалка и скоро той откри, че водата в казанчето на клозета работи само един път дневно. И най-лошо от всичко — нямаше тоалетна хартия. Трябваше да си бърше задника с шепа червени листа от една кофа. Нито едно от тях не беше достатъчно голямо за желаната цел, а дискомфортът беше утежнен от откритието, че листата се доставят един път седмично. Леглото беше със стандартен памучен дюшек, но вместо обичайното одеяло имаше само две миризливи животински кожи. Това също беше изненада. Когато пристигна първата чиния с топла ароматна яхния, Стив разбра какво става. Беше подложен на режим на привикване. Щяха да го пратят отново на повърхността.

Искаше се не само да е мръсен и потен; тялото му трябваше да хване тен и да бъде обветрено до степен кожата му да се обели; след това стана груба и с пришки, устните му се напукаха. С двестагодишен опит в тази работа в МХ бяха довели процеса до истинско изкуство.

Беше трудно да се съсредоточи върху нещо друго, освен да остане жив, когато върху него се изливаха струи солена вода във въздушна камера, но по времето, когато лежеше на леглото под ултравиолетови лампи, от него се искаше да продължи с видеоуроци и да запомни различни местоположения така добре, че когато го изпитват, да може моментално да ги разпознае и да опише пътя от една точка до друга.

Освен Лиза на екрана Стив не видя никой друг. Инструкторите, които срещаше по време на обучението на живо или на телевизионния екран, бяха с плътни шлемове с непрозрачни забрала и в тези случаи от него се искаше да прави същото. И към него се обръщаха не по име, а с „Нула-две“ — номерът, пришит на гърдите и на гърба на памучната

му жилетка без ръкави, която му беше наредено да носи над работните дрехи.

Трите години специална подготовка във Въздушната академия в Ню Мексико му бяха дали много от уменията, изисквани от един член на разузнавателната команда, и след един месец от двадесет и четири часови дни и седемдневни седмици анонимните му инструктори прецениха, че е готов за „внедряване“ — термин на АМЕКСИКО, означаващ прехвърляне на повърхността на земята за изпълнение на специална задача. Нямаше никакъв парад или представяне, никакво честване и потупване по гърба; една сутрин към края на неговия престой просто беше информиран от Лиза, че периодът на инструктаж е изтекъл и че той е получил кодово име ХАНГ-ФАЙЪР.

Стив, който никога не беше чувал тази дума, не знаеше, че това е термин, използван преди Холокоста за обозначаване на артилерийски снаряд, чийто експлозив не е избухнал. Процедурата за работа с ханг-файър се състоеше в отваряне на задната част на оръдието и изчакване няколко минути преди да се направи опит за махане на дефектния заряд. Артилеристите традиционно я считаха за рискована, защото винаги имаше опасност по време на вадене от оръдието зарядът да експлодира с фатални последствия за лицето, което го вади. В случая със Стив този код се смяташе за подходящ и неговият избор бе донесъл на главнокомандващия Карлстром известно удовлетворение.

Докато пътуваше към Белия дом за инструктаж за първата си задача, Стив размишляваше върху току-що напуснатата странна организация. Беше принуден да премине през няколко кръга на ада, за да стане член на разузнавателната команда, но не беше в състояние да разкрие нищо за структурата на организацията, обхвата на действие, броя на хората, включени в нея, или тяхната идентичност. Знаеше само, че е свързана с Генералния президент и че Карлстром е нейният оперативен ръководител; всичко друго оставаше пълна тайна.

Единствената личност, която можеше да разпознае от групата, беше Лиза, членът на екипа по приемането му, която отговаряше за него. Като се имаше предвид маниакалната загриженост на АМЕКСИКО за сигурността, това изглеждаше пропуск, особено след като Лиза и вероятно нейните колеги можеха да идентифицират всеки, който минаваше през Рио Лобо.

Онова, което той не знаеше, беше, че Лиза съществуваше само като матрица от пиксели върху екрана на електроннолъчевата тръба. Тя беше компютърно генериран образ, създаден от КЪЛЪМБЪС — както гледката през прозорците на Овалния кабинет. Способността на КЪЛЪМБЪС да създава говорещи човешки глави беше едно от многото неща, които Стив тепърва имаше да открива в света, създаден от Първото семейство.

Един час след залез-слънце на 1-ви април 2990 година Стив седна на пътническата седалка на тъмносив „Скайрайдър“ без отличителни знаци, който чакаше на специална писта над Хюстън/Гранд Централ.

Когато се издигнаха в небето, Стив изпита същото радостно чувство на освобождение, каквото беше почувствал при първия си надземен самостоятелен полет, но още не се беше отърсил от манията за сигурност на АМЕКСИКО. Защото въпреки факта, че седи в затворена каюта под тъмнеещото небе, той беше инструктиран да държи забралото на шлема си спуснато. Пилотът беше направил същото и разговорът през целия полет от осемстотин мили беше минимален.

Началното чувство на Стив за неудовлетвореност изчезна пред чудото на неговия първи нощен полет. Нямаше луна, но през първата част от пътуването небето над тях беше безоблачно и пълно със звезди. „Очи в тъмната плащаница на Мо-Таун“, който бдеше над Плейнфолк, докато мютите спяха.

Стив гледаше трепкащите светли точки и за хиляден път се чудеше кой и за какво ги е турил там. Какво означаваше всичко това? Само шепа трекари, чиято съдба беше да прекарат живота си в „тъмните градове“ на Федерацията, знаеха, че съществува такова чудо — повечето от екипажите на ешелоните старателно ги пренебрегваха. Трекерите бяха обучени да се подчиняват на заповеди, а не да задават въпроси — особено за теми, които излизаха извън Наръчника. Надземните операции винаги завършваха, когато светлината започваше да намалява. Пионерите се връщаха във фургоните си, затваряха люковете, обръщаха гърбове на видеоекраните и заспиваха на запалени лампи.

Когато прекосиха щатската граница между Оклахома и Канзас, започнаха да се събират облаци. Пилотът продължи да лети неотклонно през сгъстяващия се мрак. Стив погледна надолу. Не се виждаше никаква земя.

— Спокоен ли сте при това положение? — попита той малко неспокойно.

— Няма проблем — каза пилотът и посочи светещия панел пред себе си. — Това е теренен радар. Ще ни води по целия път дотам и ще ни свали невредими.

Стив реши, че няма смисъл да иска повече обяснения. Трябваше да вярва, че МХ знае какво прави. Иначе щеше да загази. Не че това имаше кой знае какво значение. Той беше загазил и сега независимо дали щеше да се провали, или щеше да успее, а не беше изминал и половината от пътя. Напълно неочакваният разговор с Генералния президент беше момент, вдъхващ благоговение, а неговото повишение в JX-1 беше приятна изненада, но никое от двете събития не можеше да го накара да забрави собствените си цели.

Изправен пред перспективата да прекара най-малко три години на нива А, Стив се беше вкопчил във възможността да възстанови предишния си статус и беше скочил от радост при шанса да отиде на повърхността. Би се съгласил на почти всяко предложение, което би му дало възможност да види отново Клиъруотър. Но дори той, бивш майстор на лицемерието, беше ужасен, когато Карлстром спокойно го инструктира за първата му задача. Въпроси бяха позволени, възражения — не. В резултат сега Стив беше между чука и наковалнята. Карлстром му беше обяснил нещата съвсем ясно. Ако Стив не се справеше, ако предадеше организацията и нарушеше дадената пред Генералния президент клетва, щеше да изгуби живота си и да погуби кариерата на сестра си.

И с това заплахата не се изчерпваше. Стив знаеше, че Роз и Ани, неговата майка-настойница, могат също да бъдат прехвърлени в нива А или изправени пред стената; на татко Джак, умиращия герой, неговия баща-настойник, можеше да му бъдат взети бойните отличия и да бъде публично опозорен. Стив не хранеше силни чувства към своите родители-настойници извън нормалните роднински връзки, но въпреки това намираще тази перспектива за смущаваща. Най-много го разстрои опасността за Роз. Въпреки преднамереното му пренебрежение към

тяхната изключителна връзка дълбоко в себе си той знаеше, че животът им е свързан по начин и причини, за които не искаше да мисли. Ако тя беше застрашена, той също беше застрашен. Той беше длъжен да направи всичко възможно, за да я защити — дори заради себе си. Беше му неприятна отговорността, която чувстваше, че е в разрез с неговия високо развит инстинкт за самосъхранение, но не можеше да я отхвърли. Беше невъзможно да пренебрегне този товар.

Стив се облегна назад и направи опит да се отпусне и да подремне. Скайрайдърът се спусна рязко и се насочи към мястото на срещата близо до реката, известна някога като Медисин Крийк — на тридесет мили северно от местността Кеймбридж, Небраска отпреди Холокоста. На две хиляди фута пилотът изключи мотора и свали задкрилките. Небето вече не беше черно като катран, но беше все още тъмно и долу имаше гъста ниска мъгла. Стив погледна алтиметъра и дъхът му спря. Чуваше как вятърът свири между подпорките на крилата. Маскираният пилот — тананикаше си началните тактове на една балада за синьото небе — направи няколко корекции на траекторията и се приземи без подскачане.

— Отлично — каза Стив, когато се плъзнаха гладко и спряха.

Пилотът изсумтя.

— Всеки член на организацията...

Стив скочи на земята, отвори товарния люк зад кабината, хвана двете дръжки на чувала с тялото, свали го на земята, издърпа го настрана, върна се при скайрайдъра, свали добре защитената от атмосферата въздушна пушка, кожената постелка, на която бе спал в Рио Лобо, и изплетената от ракета клетка с животното, с което беше делил квартирата си по време на тренировката. Остави люка отворен и удари по кабината.

— Окей. Пак ще се видим.

— Може би — каза пилотът. Обърна маскираното си лице към Стив и небрежно отдаде чест. — Буена суерте, амиго^[1].

— Благодаря. Имам чувството, че ще ми трябва. — Стив метна на рамо багажа си и закрачи към мъглявата оранжева светлина, която можа да види в оловносивия мрак.

Идваше от вътрешността на примитивна землянка, изкопана на един склон. Входът беше частично закрит от камъни и клони. Когато стигна по-близо, той видя несресана брадата фигура с въздушна

пушка. Също като Стив, мъжът беше облечен в износена бойна униформа плюс дълго палто без ръкави, направено от кожи на различни животни.

Стив се представи чрез специалния прибор, какъвто носеха всички оперативни МХ работници; брадатата фигура — първият „мексиканец“, когото срещаше — направи същото, след това му подаде ръка.

— Снейк-Айс^[2]...

— Ханг-Файър.

— Добре ли пътува?

— Поне спокойно.

Снейк-Айс се ухили и се видяха мръсните му пожълтели зъби.

— Обикновено е спокойно. Сигурно си нов в командата?

Стив кимна.

— Можеш да си свалиш шлема. Ще ми трябва за обратното пътуване.

Стив му подаде шлема и погледна през входа на землянката. Няколко ниски стъпала водеха в разхвърляна вътрешност. Беше живял с М'Коли и знаеше каква миризма може да очакват, но от тази воня дъхът му направо спря.

— Ще намериш всичко, което ти трябва. — Снейк-Айс приглади дългата си коса и сложи шлема — сплъстените му мустаци останаха да стърчат над плочата за брадичката. — Само си представи — каза той, докато се опитваше да закопчае каишката на врата. — След десет часа ще мога да се обръсна и да взема душ. И най-доброто от всичко — ще мога да се изсера, без да ми замръзнат топките или някоя пълзяща гадинка да ме ухапе за халката.

— Познато ми е това чувство — каза Стив. — Нещо станало през последните двадесет и четири часа, което трябва да знам?

— Чете ли метеорологическата прогноза, преди да напуснеш Рио?

— Да.

— Значи си информиран. — Снейк-Айс взе постелките си и праметна пушката през рамо. — Добре, разтоварвай си нещата и да свършваме.

Стив свали чувала. Снейк-Айс дръпна ципа и помогна на Стив да извади третия пътник на скайрайдъра — един брадясал, несресан

трекер със загоряла кожа, облечен като ренегат. Само че не беше ренегат или агент на федералните власти под прикритие и не беше мъртъв. Беше на-ко, нарушител на Кодекса, който, докато чакаше изпълнението на екзекуцията, беше подложен на същите климатични влияния като Стив и му беше дадена богата закуска, наситена с дрога.

— Как го искаш — с лице нагоре или надолу?

— Без значение. — Стив нагласи пушката си на единична стрелба.

Снейк-Айс отстъпи и започна да си тананика „На юг от границата“, мелодия, която „мексиканците“ използваша да съобщят на други тайни агенти за присъствието си. Стив се прицели в нищо несъзнаващия на-ко, пое дълбоко дъх, след това спокойно стреля два пъти в челото и трети път в лявото око.

Снейк-Айс спря да тананика, взе си нещата и потупа Стив по рамото.

— Да се надяваме, че ще ти помогне, приятелче. Сбогом.

Стив наблюдаваше как Снейк-Айс се изгуби в спокойната сивота. Контурите на равнината едва се различаваха, но пилотът беше включил малка червена навигационна лампа под кабината. Светлината трепкаше. Стив чу как товарният люк се затваря, след това чу кратко ръмжене, когато пилотът включи двигателя да обърне самолета и започна да рулира. Ръмженето се превърна в равномерно безплътно бучене, което бързо заглъхна, когато скайрайдърът се издигна във въздуха и го остави самотен сред тъмния враждебен простор. Единствените звуци бяха тъжното скимтене на затвореното в клетка животно при неговите стъпки и тихото пращане на дървата, които Снейк-Айс беше хвърлил в огъня, преди да излезе. Стив изпъна рамене, взе решение да посрещне онова, което го очаква, с обичайния си кураж и упорство, после внесе вътре личните си вещи.

Вътрешността на землянката беше повече или по-малко същата като макета, в който беше прекарал последната седмица от тренировката си. Снейк-Айс беше махнал няколко неща и беше закачил мютския арбалет до вратата вместо на стената отляво на примитивното огнище, но иначе Стив се чувстваше като у дома си. Единственото, което липсваше, беше видеото, чрез което беше обучаван и изпитван до последната минута. Всичко това беше част от грижлива подготовка за завръщането му на повърхността. Умът му

трябваше да се просмуче с информация, както тялото му се беше просмукало с ултравиолетови лъчи. Той беше задължен да запомни характерните особености на времето за всяка седмица от миналата зима в Южна Небраска заедно с движенията на стадата животни. Трябваше да запомни дори неколкостотин истории, свързани с набавянето на кожите, които висяха на стените.

Дръпна завесата от бизонска кожа на вратата, разгъна кожите за спане и извади шлема на Фазети. Калъфът с ножа на Нейлър вече беше на десния му крак. Постла кожите върху дебелото легло от суха папрат, закачи шлема на един клон, мушнат в една от стените, хвърли още дърва в огъня и извади Баз от клетката.

Баз беше вълче. То подскочи весело към Стив, след това тръгна с леки, тихи стъпки из землянката — душеше всичко наред. Стив извади от клетката парче навита жица, сложи я около врата на Баз, завърза го пред кожената завеса на вратата и му даде парче сурово месо. Баз щастливо притихна.

След като свърши с най-важните домакински задължения, Стив влезе вътре, хвърли ракивовата клетка в огъня, седна на леглото и я загледа как гори. Свали ботушите си и огледа дупките в мръсните си чорапи. Мръсният нокът на левия му крак стърчеше. Нямаше съмнение, маскировката, направена от специалистите в Рио Лобо, беше безупречна. Той се зави с кожите, прозина се и загледа играта на светлината от огъня върху плетеницата от клони, която представляваше таван. За момент се зачуди дали някой е намерил останките от „Блу Бърд“, които един полеви екип от МХ беше скрил грижливо в гъстака от храсти на сто и десет мили северозападно от сегашното му положение, и заспа.

След няколко часа го събуди силното скимтене на вълчето. Той обу ботушите, взе арбалета, зареди го и предпазливо излезе. Не се виждаше никакво движение. Слънцето, издигнало се над дърветата в ясното небе, беше започнало да разтопява сланата. Кристалночисти капчици, увиснали на извитите стръкчета трева и пълни с уловена слънчева светлина, блестяха като диаманти, разпръснати от побъркан милионер. Пъпки напиреха да изскочат от кората на безлистите клони на дърветата, нови стръкчета трева вече избутваха жълтеещите семена, които по някакъв начин бяха преживели Бялата смърт.

Стив пое хладния сладък въздух, почувства го дълбоко в дробовете си. Испита отново същото чувство на принадлежност, на хармония — и с него разбирането, че сега е истински жив. И отново не посмя да се запита защо. Унесът му беше нарушен от Баз — вълчето скачаше по краката му, скимтеше и виеше. Стив го отвърза и го пусна вътре, където Баз го придума да му даде част от закуската си от печено бизонско.

Докато наблюдаваше как вълчето яде, Стив размишляваше върху отношението си с това животинче, което беше взел от Рио Лобо. Отначало идеята да живее в близост с миризливото животно, което, когато станеше по-голямо, можеше да се върне към дивото си състояние и да го нападне, му изглеждаше странна. Инструкторът беше подчертал важността на редовен физически контакт и след като Стив беше преодолял първоначалното си отвращение, любопитството и интересът му нараснаха. Постепенно той беше свикнал да се грижи за вълчето и сега, когато свърши дажбата си месо и дойде за още, то потри глава в ръката му.

Според неговия инструктор някои ренегати бяха постигнали разбирателство с определени животни на повърхността. Двата главни типа животни бяха вълците и соколите, като малките вълчета бяха най-обичайни. Обучени, вълците осигуряваха дружба, източник на топлина през зимата и можеха да бъдат впрягани да теглят товари по снега. Те служеха и като пазачи и в умели ръце можеха да бъдат обучени да ловуват. А когато техните стопани бяха застрашени от глад, винаги можеха да бъдат убити и изядени.

Баз се отказа от опита си да ухапе ръката на Стив, легна по гръб и помоли Стив да го почеше по корема. Стив сложи ръка върху гърдите на вълчето и игриво го разтърси.

— Хайде, стига вече. — Той взе една съчка и я хвърли към вратата на землянката. Баз скочи подир нея, хвана я с лапи и започна да я гризе.

Докато го наблюдаваше, Стив се чудеше защо мютите, които бяха чудесни ловци, не бяха развили подобна връзка с животните. Заклучи, че Плейнфолк, за които се смяташе, че са в пълно съгласие със средата си, вероятно разчитат на животните по начин, който той още не разбираше напълно. В края на краищата той беше прекарал по-малко от половин година сред мютите и знанието му за тях почиваше

изцяло на М'Колите, които бяха мюти от Ши-Карго. Обичаите на другите племена, като Д'Троит, Сан'Пол, С'Нати и М'Уокии може би бяха съвсем различни.

На Стив му беше заповядано да живее в землянката седмица преди да тръгне да търси М'Колите. Тези седем дни щяха да му позволят да остави свои следи на мястото и да му дадат време да изследва близките околности. Те щяха също да му позволят да подобри контрола си над Баз. Видеолентите, които беше наблюдавал в Рио Лобо, вече му бяха дали практически познания за района; сега трябваше физически да се запознае с терена, да го почувства. Да провери коша за риба под голямата надвиснала скала, където реката беше дълбока, да поднови ориентировъчните белези по дърветата отгатък реката, да маркира пътя си до скривалището, където се предполагаше, че е презимувал. Но първо трябваше да зарови трупа.

Взе късата лопата и отиде до убития на-ко. Четирите черни птици, които вече кълвяха черепа му, хвъркнаха, след това кацнаха на съседните клони. Стив довлече трупа до едно място с по-мека почва, изкопа плитък гроб, хвърли трупа в него и го затрупа с камъни. Мъртвият на-ко беше част от неговата история за прикритие. Доказателството трябваше да остане тук, докато потрябва — а не да бъде изровено от животни или лешояди.

Когато свърши, Стив тръгна към другия гроб — знаеше къде е от тренировките в Рио Лобо. На-ко в него беше погребан миналия ноември. Между камъните вече бяха покарали трева и мъх. Под тях лежаха останките на друг мъртъв човек от историята за прикритие на Стив. Не му харесваше задачата да изрови трупа и се надяваше да не му се наложи да го прави.

Когато приближи краят на седмицата, Стив прекара няколко часа в изучаване на измачканата и изцапана авиационна карта, оставена от Снейк-Айс. Землянката, в която живееше, се намираше в южния край на река Плат, която течеше на изток, за да се влее в Мисури в опорната навигационна точка, наречена Омаха. На запад Плат се разделяше на два по-малки притока, известни като Северен и Южен Плат. Ако вървеше по Северен Плат, която се виеше на запад около планините

Ларами, тя щеше да го заведе в Уайоминг, мястото на битката от миналата година между М'Колите и „Дамата“.

Според последната информация, получена от Карлстром, по някое време през следващите три месеца се очакваше племето да мине през този район. Единственото, което Стив трябваше да направи, беше да се настани приблизително на пътя на тяхното движение и да установи контакт.

Лесно за изпълнение — или, изглежда, така мислеше МХ.

Неговото внедряване беше обмислено до най-малки подробности, но оставаше най-трудната част. Точно как, чудеше се Стив, щеше да осъществи контакт с мютите, без да го убият? И дори ако успееше, колко дълго щеше да оцелее? Кликата в сянка, която бе негодувала срещу неговото присъствие, щеше да се чувства задължена да се опита да отмъсти за смъртта на Мотор-Хед и двамата му другари. И което бе по-важно — как щеше да реагира Клиъруотър... и щеше ли той да си възвърне доверието на Кадилак и Мистър Сноу? Без него никога нямаше да може да изпълни задачата си. Това бе най-несигурното; дори ако всичко вървеше по план, когато ножът опреше до кокала, щеше ли той да намери сили да направи онова, което се искаше от него?

---

[1] Късмет, приятел (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Змийски очи (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

В деня, в който трябваше да напусне землянката, Стив събра в една кошница за носене на гръб нещата от първа необходимост, които неговият колега „мексиканец“ бе набавил през зимата. Баз обикаляше неспокойно наоколо — усещаше, че ще се впуснат в ново приключение. Стив метна кошницата на гръб и нагласи ремъците на раменете си.

Доволен, че товарът е достатъчно удобен, Стив го свали и се замисли дали да вземе арбалета. Тъй като се предполагаше, че е прекарал зимата над земята, трите бутилки за въздух под налягане, които имаше, бяха пълни по-малко от една трета и запасът от куршуми беше ограничен. Имаха следи от използване поне един път и засъхнала кръв по тях. Като всеки друг ренегат, Стив трябваше да изважда куршумите от труповете на застреляните за храна животни, чиито кожи сега украсяваха вътрешността на скривалището му.

Ако компресираният въздух свършеше, лъкът щеше да му осигури полезна защита. В Рио Лобо се беше научил как да го използва и беше постигнал голям успех. Това оръжие беше точно и смъртоносно, но беше и пречка. Стив знаеше, че ако попадне на група мюти от племето, чийто знак е върху лъка, ще го убият още преди да опита да обясни откъде го има. Арбалетите не бяха неща, които просто се „намират“. Един воин по-скоро би изгубил живота си, отколкото да се раздели с едно толкова ценно оръжие. Това, че бе у него, означаваше, че е убил един или повече братя от съответното племе.

По време на инструктажа Карлстром му беше казал, че убиването на мюти е нещо, което ренегатите трекери избягват винаги, когато е възможно. През последните няколко десетилетия малки групи мародери постепенно бяха спечелили доверието на племената, чиито земи граничеха с Новите територии.

Те бяха врагове на Федерацията, но ги търпяха. От време на време търгуваха с тях, главно с изоставена апаратура, но истинско социално взаимодействие нито се търсеше, нито се предлагаше и от

двете страни. Ренегатите може да бяха дезертъори, но в сърцата си повечето все още бяха трекеори. Никой от тях нямаше да сподели леглото си с жени с израстъци по главата. Резултатът беше крехко, но несигурно съвместно съществуване, което АМЕКСИКО подкрепяше от все сърце, когато това отговаряше на нечестните ѝ цели, и със същата готовност правеше всичко да го подкопае.

Стив реши да остави арбалета в укритието — малък тунел, който Снейк-Айс беше изкопал през зимата и през който можеше само да се пълзи. Изходът, на известно разстояние от землянката, беше закрит от камъни и храсти; входът се затваряше с капак от пръст и ракета, който беглецът поставяше след себе си. Всичко ценно, което не му трябваше за пътуването, вече беше прибрано там.

След като сложи капака, Стив си спомни, че е забравил да извади коша от реката. Изруга, взе пушката си и излезе от землянката. Баз изтича покрай него, после спря на няколко метра с повдигната предна лапа и предпазливо задуши въздуха. Стив спря зад камъните и клоните, закриващи входа на землянката, и огледа околността с очукания си бинокъл.

Не откри никакъв признак на опасност. Нямаше никакви хора, както и през цялата изминала седмица. Все пак човек никога не можеше да е сигурен. Всеки ренегат, който планираше да избегне пионерните наказателни части, владееше изкуството да се крие — нещо, което беше втора природа на мютите. Стив беше изкарал кратък теоретичен курс, но все още му липсваше практика.

Като прошепна на Баз да се върне при него, Стив излезе от укритието и тръгна по полегатия склон към реката; държеше пушката си готова за стрелба, с пръст на спусъка. Когато влязоха между дърветата, козината на гърба на Баз настръхна. Вълкът отново спря, оголи зъби и тихо изръмжа.

Стив коленичи зад дънера на най-близкото дърво и внимателно заслуша. Единственото, което можа да чуе, беше тихият ромон на реката. Той се огледа, след това обиколи приведен склона, притичвайки от дърво на дърво, докато не стигна до една голяма секвоя.

Надникна зад дънера и видя защо беше настръхнал Баз. Вляво, до надвисналата скала, едно голямо космато животно беше клекнало до водата. Мечка. Стив знаеше, че някои мечки имат навика да вадят кошовете за риба. Лошото беше, че обикновено ги късаха.

Стив вдигна пушката. Ако можеше да спаси рибата и да застреля мечката, щеше да си разнообрази менюто. При ограничения резерв от амуниции трябваше да се опита да я повали с един троен залп. Тези мечки бяха трудни за убиване. Три куршума в бута само щяха да я раздразнят. Изстрелът щеше да е смъртоносен, ако можеше да накара животното да се изправи на задните си крака и да стреля в сърцето.

Стив мина на петдесетина метра надолу по течението под коша и намери място, което му даваше безпрепятствен поглед към неговата цел. Мечката измъкна коша от водата и се изправи на задните си крака. И чак когато опря здраво пушката на рамото си и се прицели, Стив видя, че мечката се е превърнала в нечие зимно палто. Свали пушката и пристъпи напред с пръст на спусъка. Собственикът на мечката кожа се обърна към него, без да пуска коша. На тревата до скалата лежеше пушка. Непознатият явно беше ренегат. Беше нисък, с обветрено овално лице и сиви, дълбоко разположени очи, които се сториха на Стив смътно познати.

Стив пристъпи напред, насочил пушката в средата на палтото от мечка кожа. Извика Баз. Вълчето се подчини, но продължи да ръмжи срещу непознатия. Лявата страна на лицето на ренегата, включително вратът чак до ключицата, бе лошо изгорена. Белегът беше груб, грозен, розов.

Мечата кожа вдигна празния кош и попита:

— Твой ли е?

Стив кимна и каза:

— Насмалко не те убих.

Мечата кожа отговори с крива усмивка:

— И тебе насмалко не те убиха.

Стив бързо погледна през рамо и видя да се появяват още няколко души. Единият носеше жълта командирска фуражка. Всичките имаха трицевни въздушни пушки. Бяха го обградили. Не беше време да се прави на негостоприемен. Стив опря приклада на пушката си на земята и каза:

— Ако ти и приятелите ти сте гладни, бъдете добре дошли да споделите каквото имам в скривалището си.

— Много мило от твоя страна. — Мечата кожа му подхвърли плетения кош. — А сега ми дай пушката си, докато се опознаем по-добре. Приятелите ми са доста нервни.

Стив смени пушката срещу коша. Баз вече беше започнал да се сприятелява. Докато се изкачваха по склона, Стив гледаше мечата кожа. Накрая попита:

— Не съм ли те виждал някъде?

— Смешно. Аз си помислих същото за теб. От кой ешелон си избягал?

— От „Луизианската дама“. Свалиха ме миналия юни.

— Кучи син! — възкликна мечата кожа. — Помислих си, че може да си ти! Брикман, нали?

Стив спря и възкликна:

— Не ми казвай, че и ти си от „Дамата“!

— Не ме ли позна? — Ренегатът свали кожената качулка и отмести сплъстения бретон от челото си. — Опитай от тази страна. Лявата не изглежда много добре.

Стив зяпна от изненада. Мечата кожа беше жена — неговият командир, пометен от летателната площадка по време на първата им голяма битка с мютите.

— Джоди? Джоди Казан?!

— Позна от първия път.

Стив се опита да прикрие объркването си.

— Но... аз... аз бях на площадката, когато умря!

— Поправка. *Почти* умрях. И повярвай ми, преди тези тук да ме намерят, исках да съм умряла.

Стив я гледаше, умът му все още отказваше да повярва на очите.

— Това е невероятно! Не мога да повярвам как...

Джоди кимна.

— Просто късмет. Смъртта ми сигурно е била доста ефектна, нали?

— Да. — Стив погледна обезобразеното ѝ лице. — Май си видяла доста зор.

— Да, но... — Казан вдигна рамене. — Жива съм. И два пъти по-грозна.

Другите ренегати ги наобиколиха. Стив преброи осем. Бяха абсолютна сбирщина. Всички носеха над бойните си униформи животински кожи и най-невероятни шапки. Ръчно шити патрондаши, натъпкани с бутилки за въздух и резервни пълнители, кръстосваха гърдите им и повечето носеха мачете или бойни ножове. Обветрените

им лица бяха небръснати, очите им бяха очи на ловци и бегълци, научили се да оцеляват при трудни условия.

— Това е Брикман — каза Джоди. — Не е опасен. Бяхме заедно миналия април на борда на „Дамата“. Свалиха го през юни.

— Същия ден, когато тя падна от площадката — добави Стив.

— Къде е Малоун? — попита Джоди.

— Проверява скривалището — каза Жълтата фуражка.

— Да отидем при него — каза тя. — Нашият приятел любезно ни покани да сподели с нас каквото има.

Докато отиваха към скривалището, Стив преброи още дванадесет въоръжени ренегати, застанали на пост. Един от тях слезе по стъпалата да извика Малоун.

Малоун беше мършав противен човек с бледи пронизващи очи като на оценителите, които бяха създали на Стив толкова неприятности. За разлика от повечето ренегати, беше избръснат сравнително гладко. Дългата му кафява коса беше вързана на тила с парче защитен плат. На челото си имаше лента от същата материя срещу пот. Някой се беше опитал да набие носа му в челото и от израза му личеше, че още е огорчен от това.

Малоун седна на един камък и заслуша мълчаливо, докато Джоди си каза мнението, после ѝ махна да се отстрани и се обърна към Стив.

— Добре, приятел, каква е твоята история?

Стив започна да описва пленяването си и бягството от мютите, като пропусна да спомене за Клиъруотър и факта, че беше научил Кадилак да лети. Описа как кърпеният плат на планера беше започнал да се разнищва и обясни, че това го е принудило да се откаже от първоначалния си план да се върне направо във Федерацията.

Малоун слушаше разказа за приключенията му с безизразно лице, което не позволи на Стив да разбере колко добре се справя. Той млъкна, надявайки се да предизвика някаква реакция, но Малоун само кимна и му направи знак да продължи.

Стив продължи с историята, която грижливо беше репетира в Рио Лобо. Как скрил планера и след това продължил пеша на юг, докато не видял отряд мюти. Решил да продължи, като заобиколил територията им, тръгнал на изток и стигнал до сливането на реките Северна и Южна Плат. После още веднъж срещнал мютски воители от

същото племе и успял да се изплъзне, като плувал през нощта на сал от трупи по течението. Стигнал южния бряг и тръгнал отново, решен да се върне във Федерацията — единствената му надежда за оцеляване. И тогава, когато почти не припадал от изтощение и глад, имал щастието да попадне на скривалището — и тук прекарал зимата.

Малоун погледна и даде знак на един от приятелите си — човек с рошава руса коса. Ренегатът донесе малко портативно радио и го остави между Стив и Малоун. Стив се беше обучавал в Рио Лобо да работи с такъв апарат. Беше много усъвършенствана комуникационна апаратура, произвеждана изключително за АМЕКСИКО.

Стив погледна радиото, после вдигна глава към Малоун.

— Ще ми обясниш ли какво прави това нещо тук?

— То е на човека, когото намерих да живее тук, Джо Тайсън.

— И къде е той?

— Аз... го застрелях. — Стив спря, но не последва никаква реакция и той продължи по сценария: — Мислех го за честен. Той ми предложи да сподели храната си с мен, даде ми подслон, след това ме научи да ловувам и да залагам капани. Разбирахме се добре. После един ден към края на декември ме изпрати на лов. Тогава го чух да говори. Промъкнах се тихо и го намерих да работи с това нещо. Съобщаваше на някого името и номера ми.

Малоун не изглеждаше впечатлен.

— И какво? Нали точно това си искал — да се върнеш във Федерацията.

— Да. Това бях решил да направя, но Тайсън ме представяше като ренегат и...

— А ти не си ли?

— Не! Или поне не бях тогава. Избягах от мютите, защото исках да се върна в командата си. Не знаех как по друг начин да постъпя... питайте Джоди. А този човек ми правеше досие.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... разказваше как ме бил хванал да скитам наоколо и как според него съм се подмазвал на мютите.

— А не беше ли вярно?

— Не! — извика Стив и посочи белезите на бузите си. — Виж! Те дори промушиха стрела през лицето ми! Това ли значи подмазване?

— Но Тайсън не ти е повярвал.

— Да. Но не знам защо. Не исках да разбера каква задача изпълнява или кой беше той. Нищо от това, което казваше за мен, не беше вярно, но бедата беше вече сторена. Знаеш какви са законите. Що се отнася до Федерацията, аз вече бях труп. Затова му забих три куршума в главата. — Стив разпери ръце. — Единственото, което можех да направя.

— И остана тук...

— Къде другаде можех да отида?

Малоун кимна и посочи радиоапарата.

— Знаеш ли как се работи с това?

— Не.

Малоун си даде вид, че вярва. Погледна пръстите на дясната си ръка, след това втренчи бледите си очи в Стив.

— Чу ли името на човека, с когото говори?

— Беше позивна, „Майк-Х-Рей-Уан“. — Малоун погледна Жълтата фуражка. — Тайсън нарече себе си „Снейк-Айс“.

— Какво направи с него?

Стив посочи първия гроб.

— Лежи под камъните ей там.

Малоун се обърна към Жълтата фуражка и каза:

— Провери.

Ренегатът взе трима души и отидоха да разкопаят гроба.

Стив извика след тях.

— Гледката няма да е приятна!

— И така... Брикман. Прекарал си зимата тук самичък? — продължи Малоун.

— Да. Допреди седмица не видях нито едно човешко същество. — Стив погали вълчето. — Баз ме събуди посред нощ. Още докато си обуя ботушите, някакъв тип слезе от един самолет.

— Кой беше? Приятел на Тайсън?

— Не го попитах. — Стив посочи новоизкопанния гроб. — Но ако искате да проверите, той е под другия куп камъни ей там. — Новоубитият на-ко беше за алиби на Стив в случай, че някои бродещи ренегати са видели или чули скайрайдъра и са решили да претърсят околността.

Малоун погледна към гроба, после изпрати човек да съобщи новината на Жълтата фуражка.

— Затова ли реши да се махнеш?

— Да. Реших, че при снега и лошото време до пролетта няма да дойдат да потърсят Тайсън. Всичко беше чудесно допреди седмица... докато не дойде онзи, дето е под онези камъни. Дойде изневиделица. Реших, че ако смяната на Тайсън не може да изпраща сведения, тук може да стане напечено.

— Да, би могло. — Малоун не свалеше очи от Стив. — Какво мислиш, е правил Тайсън тук?

— Не знам. Знам само, че той нямаше да подобри перспективите ми за кариера.

Устата на Малоун се изкриви в подобие на усмивка.

— Е, и ти не си направил много за това.

— Номерът е да оцелееш. Това научих, докато бях при М'Колите.

— И накъде беше тръгнал? При твоите приятели мютите?

Стив поклати глава.

— Не. И нека изясним едно нещо. Тези идиоти не са ми приятели.

Малоун кимна.

— Откъде взе коженото палто?

— От същото място, откъдето взех кожите за спане. От Тайсън. Всичко, което притежавам — и тази пушка, и това, в което съм облечен — е от него.

— А вълчето?

— Баз... е, трябваше ми някой, на когото да говоря.

Малоун го удостои с поредната крива усмивка.

— Възхищавам ти се, Брикман. Малцина биха могли да оцелеят сами като теб. И да опитомяват животни. Бързо се приспособяваш.

— Винаги съм го правил.

— Да бе... — Малоун извика Баз. Вълчето тръгна полекичка напред, размахвайки игриво опашка. Малоун извади от торбата с храна, завързана за кръста му, сушено месо, отрязва едно парче и го вдигна, така че Баз да трябва да подскочи. — Тайсън научи ли те да ловиш гризлата?

— Да — отговори Стив.

Гласът на Малоун неочаквано стана суров.

— Дръжте го!

Двама ренегати сграбчиха Стив и извиха ръцете му. Малоун хвана вълчето за врата, обърна го към Стив и извади въздушния си пистолет.

— Не! — извика Стив. Но беше много късно. Докато викът излизаше от устата му, Малоун допря дулото до главата на вълчето и натисна спусъка.

— Дайте му го. — И хвърли безжизненото тяло на Баз на Стив. — Одери го.

Стиснал мъртвото вълче до гърдите си, Стив трепереше от гняв.

— Мръсник!...

— Не се пали, Брикман. И без героични жестове. И без тях си загазил.

Стив извади бойния нож на Нейлър, хвърли убийствен поглед на Малоун и се залови за работа. Острият като бръснач нож беше специално изтрит да изглежда, сякаш е заточван на обикновен камък. Той одра Баз с разумно съчетание от умение и недодяланост. Инструкторът му в Рио Лобо беше прекарал часове, обучавайки го как да действа естествено, и не го остави на мира, докато Стив не се научи да изпълнява с неподправената лекота цяла гама рутинни задачи, свързани с оцеляването, която може да се очаква от човек, прекарал девет месеца самичък на повърхността. Свали кожата от кървавия труп и я хвърли в краката на Малоун.

— Сега го нарежи — каза спокойно Малоун. — И когато го направиш, запали огън и ми го опечи.

Стив погледна Джоди Казан. Беше ясно, че му съчувства, но не се помръдна да се застъпи за него. В тази ситуация Малоун и другите ренегати имаха всички основания да са подозрителни, но на същото основание следваше, че надземните операции на АМЕКСИКО не са толкова тайни, колкото желаше Карлстром.

Стив заби ножа между задните крака на одраното вълче, разряза трупа чак до гръдния кош и започна да вади червата, сърцето и белите дробове — искаше му се да натика цялата воняща гадост в гърлото на Малоун. Заплахата от отмъщение обаче изглеждаше най-малката грижа на Малоун. Той и хората му се заеха да претърсват скривалището. Малоун си взе каквото му хареса от намереното, останалото беше разпределено между членовете на групата.

Жълтата фуражка се върна от разкопките и потвърди наличието на два трупа. Стив тъкмо палеше огъня. Малоун остави двама ренегати да го пазят и отиде да огледа труповете.

Докато го нямаше, Джоди събра малко съчки, отиде при Стив и каза:

— Не прави глупости. Просто изпълнявай каквото ти се нареди. Всичко е проверка.

— И с теб ли се държаха така?

— Не, но... при мен нещата бяха малко по-различни. Аз не бях в състояние да споря.

— Добре, добре — промърмори Стив. — Значи той е шефът. Искате да покаже, че е печен. Разбрах. Но ти нали му обясни? Защо ми създава такива трудности?

— Не знам. Може да е заради радиоапарата.

— Не е мой, Джоди. Кълна се. Знаеш, че на ешелоните нямаше такива неща.

— Вярно. Но откакто съм с тези хора, разбрах, че има много неща, за които не съм знаела.

— Например?

Джоди погледна през рамо, видя Малоун и Жълтата фуражка да идват към тях и понечи да се изправи.

— По-късно...

Стив я хвана за китката.

— Джоди... кажи една добра дума за мен, а?

— Разбира се... — Тя издърпа ръката си и побърза да се отдалечи.

Малоун и Жълтата фуражка дойдоха и загледаха как Стив нанизва вълчето на тояга и го провесва над огъня — техника, която беше научил от мютите. Той се изправи и попита водача на ренегатите:

— Доволен ли си?

Малоун отговори със светкавичен удар с лявата ръка в слънчевия му сплит. Докато Стив падаше, Малоун му нанесе също толкова силен десен в челюстта, който го повали по гръб. Зашеметен и с кървяща уста, Стив се опита да се изправи на колене. Малоун го изчака да се вдигне от земята и след това го изрита в слабините. Стив рухна.

Малоун застана над него.

— Нека ти дам един приятелски съвет, Брикман. Не обичам умниците. Компрендо?

Стив стисна зъби в усилие да спре болката, която заливаше тялото му, и кимна мълчаливо.

Малоун се обърна към останалите.

— Вдигнете го. Не ща боклук, докато ям.

Двама души изправиха Стив и го хванаха под мишниците, тъй като се клатушкаше. Малоун пристъпи към него и изсъска в лицето му:

— Ще ти кажа и нещо друго. Не вярвам нито дума от това, което каза. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че си агент. Шибан доносник, изпратен тук от Семейството да подмами нас, нарушителите.

— Ако мислиш така, значи не си с всичкия си — каза Стив. Едва движеше долната си челюст. — Бил си тук толкова дълго, че си се побъркал.

Малоун кимна спокойно, отстъпи назад и нанесе един ляв кос удар, с който едва не откъсна главата на Стив. После каза приветливо:

— Много говориш.

Стив опита да го заплуе, но успя само да проточи кръв и слюнка по брадичката си.

— Слушай — изломоти той. — Ако ще ме убиваш, давай и да свършваме. Какво значение има? След като съм бил тук девет месеца, с мен вече е свършено.

— Вярно — отговори Малоун. — Но ние не хабим патрони за доносници. — Той се обърна към Жълтата фуражка. — На кола.

— О, не! — извика Джоди и посегна да хване ръката на Малоун. — Чуй ме...

Малоун я отблъсна и вдигна закана̀телно пръст.

— Затвори си устата и стой настрана!

— Малоун, моля те! — възкликна Джоди. — Познавам този човек. Той не е доносник, уверявам те! Живота си залагам!

Няколко от помощниците на Малоун вдигнаха ударниците на оръжията си и ги насочиха към Джоди. Малоун извади въздушния си пистолет и с бавно, демонстративно движение протегна ръка и опря дулото в челото на Джоди.

— Нито дума, или...

Джоди прехапа устна и отстъпи.

Двама ренегати отсякоха един дебел кол с брадвите си, подстриха го и го забиха здраво в земята. Стив ги наблюдаваше със свито сърце. Ако беше напуснал скривалището един ден по-рано, може би щеше да избегне срещата с бандата главорези на Малоун. От друга страна, нямаше да срещне Джоди Казан. Беше очевидно, че тя е доведена до състояние на сляпо подчинение, но независимо от това се осмеляваше да противоречи и може би щеше да му окаже някаква помощ — при условие че той издържаше на следващия номер на бандата.

Очевидно с приказките си не си беше подобрил положението. Откакто беше излетял от площадката на Линдберг и беше излязъл на повърхността, му беше все по-трудно да държи езика зад зъбите си. Беше разчитал на късмета си дори при срещата с Генералния президент. Е, сега късметът най-после му бе изневерил. Карлстром го беше предупредил, че ренегатските групи са станали извънредно предпазливи при приемане на скитащи разузнавачи. И наистина имаха достатъчно основания за това. Като всички завършили в Рио Лобо, Стив беше подготвен за такава среща. Познаваше района като петте си пръста, а двата трупа бяха свидетелство, че всяка дума от историята му е вярна. Дори радиото беше част от грижливо репетирания сценарий.

Срещата с Джоди Казан беше неочакван добър шанс. Нейната дума трябваше да е достатъчна да премахне всякакви съмнения в достоверността на историята му. Но поради някаква причина нейните другари, изглежда, не искаха да ѝ повярват. Подозренията на Малоун граничеха с параноя. Единственият начин да го задоволи беше да признае обвинението му за вярно. Лош ход. При нескритата омраза на Малоун към Федерацията това би било най-фаталното признание. Стив просто трябваше да остане твърд и да понесе всички мръсотии, които щеше да му сервира Малоун.

Забиха кола здраво, като оставиха четири стъпки да стърчат във въздуха, замъкнаха Стив при него и го натиснаха да коленичи с гръб към кола и с крака от двете му страни. След това го вързаха здраво с въжета, които минаваха през кръста, гърдите и шията. Стив се зачуди защо оставят ръцете му свободни, но скоро пълният ужас на онова, което го очакваше, стана ясен. Домъкнаха трупа на онзи на-ко, когото беше застрелял и заровил, и го сложиха на колене с лице към Стив.

Двама ренегати издърпаха ръцете му около трупа и завързаха здраво китките му една за друга.

Стив отдръпна главата си от калното сиво лице на мъртвия и се опита да не гледа в зейналите очни орбити.

— Хей, момчета — изграчи той през подутите си устни. — Какво правите? Развържете ме.

Жълтата фуражка се наведе над него.

— Виж, приятелю, ако искаш да си направиш една услуга, кажи на шефа онова, което иска да чуе.

— Вече ви казах! Тук съм, откакто ме свалиха над Уайоминг! Тайсън и този човек бяха агенти!

— Може и да си прав — съгласи се Жълтата фуражка.

— Тогава защо правите това с мен?

— Просто се опитваме да научим истината. Ти твърдиш, че си застрелял този човек...

— Това е истина...

— Да... но кой слезе от самолета?

— Той!

— Така казваш ти — но можеш ли да го докажеш?

— Кристо! Какво искате... видеограма от Генералния президент?! Познавам този район като собствения си джоб. Сложил съм капани навсякъде. Мога да ви заведа на мястото, където съм скрил „Блу-Бърд“...

Жълтата фуражка го прекъсна.

— Ако си искал да се върнеш у дома, защо не си използвал радиото на Тайсън?

— Не знаех как.

Жълтата фуражка отговори с язвителна усмивка.

— Измисли нещо по-умно. Ти си планерист. А планеристите са интелигентни хора.

— Интелигентни сме. Точно затова не се опитах да се обадя на никого. Нямаше смисъл. Тайсън вече ми беше отнел всякакъв шанс да се върна у дома.

— И за всичко това трябва да вярваме само на твоята дума.

— Какво трябваше да направя? Да си скъсам задника от работа, за да ги запазя живи, докато вие решите да наминете?

Жълтата фуражка кимна.

— Може би да. Защото може би *ти* наистина си нарушител. Кой може да каже? Според теб може би ние самите сме прикрити агенти. — Той се усмихна. — Страхотен виц, нали?

— Наистина, страхотен — мрачно каза Стив. — Винаги съм искал да срещна някой агент.

Двама ренегати прекараха възетата над раменете му и ги завързаха за кола. Жълтата фуражка провери възлите, за да е сигурен, че Стив няма да се измъкне, след това развърза каишките, които държаха бойния нож на Стив към прасеца му.

— Това вече няма да ти трябва...

Стив наблюдаваше със смесица от отчаяние и недоверие как ренегатите се отдалечават. Оттатък скривалището други ренегати завързваха раниците си и се приготвяха да тръгнат. Джоди дойде при Стив с шише вода и го допря до устните му.

— Поздрави от Малоун Стив се усмихна сурово.

— Какво трябва да означава това... да ме накара да се чувствам по-добре, или да продължи агонията ми?

— Пий... — Тя надигна шишето и водата потече в устата му.

Стив преглъщаше жадно, но не прекали.

— Благодаря.

— Виж, наистина съжалявам, но... с твоите приказки ти изобщо не си помогна. Ние може да изглеждаме парцалива банда, но Малоун е организиран работата добре... както го правеше Макдонъл на „Дамата“. Ти си преживял зимата, но само защото си намерил това скривалище и защото човекът, който е живял тук, ти е показал как да преживееш. Самичък нарушител не може да оцелее. Ако искаш да оцелееш, трябва да се държиш за бандата. А това означава да изпълняваш нарежданията на водача.

— Ще се постарая да го запомня. Ти също се пази.

Джоди се огледа и пусна един нож между коленете на Стив, където не можеше да се види.

— Изчакай — прошепна тя. — Аз съм на твоя страна. — Изправи се и зави капачката на шишето. — Когато си отидем, опитай да се освободиш от този кол.

Стив кимна. Джоди тръгна към чакащите ренегати. Групата на Малоун вече беше заминала. Останалите се разделиха на няколко малки групи, които тръгнаха по различни пътеки на запад.

Никой не се обърна. Сякаш той беше престанал да съществува.

Стив погледна към небето. Нямахше да мине много време преди да дойдат лешоядите. Бремето на мъртвия на-ко ставаше непоносимо. Той размърда колене в опит да облекчи схващанията в краката си. Въжетата бяха стегнати, но като премести теглото си от едно коляно на друго, той можа малко да облекчи болката. Знаеше, че облекчението е само временно. Болката щеше да става все по-силна и след няколко часа непоносима.

Главата на трупа се полюшваше на лявото му рамо. Стив отмести лицето си настрана и погледна с крайчеца на окото си надолу. Устата на трупа зееше. Една муха влезе в нея да я изследва.

„О, Талисман! — помисли Стив. — Ако е вярно, че съм роден в сянката ти, сега е време да го докажеш. Ако можеш да ме отървеш от това, кълна се, че никога няма да се съмнявам в нищо, казано от Мистър Сноу за теб...“

ГЛАВА 12

Когато ренегатите изчезнаха от погледа му, Стив премести колене напред, доколкото можеше, и започна да блъска кола с гръб, за да го разклати. Дълго нямаше никакъв резултат, после, след страхотно засилване в люлеещите се ръце на мъртвия си партньор, той усети как колът мръдна малко настрани. Всъщност толкова малко, че едва го забеляза. Нямаше значение. Това означаваше, че има шанс. „Ще стане — каза си той. — Ще се измъкнеш, Брикман.“ Пое си дъх и поднови тласъците да разшири дупката на кола.

Часовете минаваха. С падането на нощта Стив беше постигнал, по негова преценка, движение два пръста в горната част на кола и можеше да го върти, като движи раменете си.

Тъмнината донесе облекчение на друг проблем. С напредването на деня Стив беше забелязал, че въжетата стават по-стегнати и затрудняват дишането му. Трябваше му известно време да разбере какво става. Под лъчите на топлото пролетно слънце изровеният труп беше започнал да се надува. На сутринта щеше да се надуе още повече. Ако скоро не се освободеше, щеше да бъде смачкан в кола, задушен от надуващото се като балон тяло.

Освен това на съседните дървета се бяха събрали черни птици с широки крила и дълги извити клюнове, някои дори бяха накацали по земята да разгледат странното полумъртво животно, коленичило по средата на просеката. Стив ги прогони със силни животински писъци — пресъхналото му гърло можеше да издава само такива. Птиците насочиха вниманието си към останките от по-стария труп, който беше захвърлен непокрит в плиткия гроб. Стив знаеше, че когато го изкълват до кости, птиците ще чакат гласът и тялото му да отслабнат. И тогава...

Ужасните картини на онова, което щеше да се случи, ако не се отвържеше, освободиха нови резерви на сила. Паниката му стихна. Трябваше максимално да използва оставащата му енергия. През нощта с упорита решимост той залюшка тялото си назад и напред, наляво и надясно. Болката в краката му обхвана цялото му тяло, стана толкова

силна, че мозъкът му беше почти като под упойка. Беше стигнал до точката, при която претоварената му нервна система превръщаше болката в някакво перверзно удоволствие.

Докато Стив се бореше за живота си, главнокомандващият Карлстром седеше на един мек фотьойл. Около него имаше други високопоставени членове на Първото семейство. Филмът, който се прожектираше тази вечер, беше един от любимите на Карлстром — хилядагодишното съкровище „Пясъците на Иво-Джима“ с участието на легендарния Джон Уейн.

Уейн, който беше умрял няколко десетилетия преди Холокоста, беше пътеводна светлина на Бащата-основател — Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви. Обикновените трекари не знаеха нищо за актьорите или филмовата индустрия отпреди Холокоста. Федерацията нито притежаваше, нито произвеждаше някакво изобразително изкуство или литература. Нямаше никакви музиканти. Цялата музика се създаваше електронно; певците, изпълняващи балади за света със синьото небе, бяха от различни станции. Осигуряваната от КЪЛЪМБЪС видеопрограма беше единственият източник на информация и развлечения — във Федерацията те се състояха от „Вдъхновения“ и видеоигри. Първото семейство обаче — както всеки елит — имаше достъп до същинска пещера на Аладин с богатства отпреди Холокоста, съхранени в кондиционирани трезори в Клаудландс. Най-високо ценени бяха филмите с Уейн. Голям екип от специалисти ги поддържаше в идеално състояние. В най-добрите си филми Уейн възпяваше най-благородните качества на трекерството и от неговите превъплъщения цели поколения лидери на Семейството бяха черпили сила и вдъхновение.

Карлстром наблюдаваше Уейн да умира, както го беше наблюдавал безброй пъти — писмото в джоба на гърдите му беше открито и прочетено, знамето бе издигнато на върха на планина Сарабачи. За Карлстром съдържанието на писмото беше смущаващо сантиментално, но общото послание от филма беше вярно, поражението на вече изчезналата японска нация беше съвсем аналогично на сегашната борба за завладяване на повърхността. Когато бъдеше спечелена последната битка, знамето щеше се вее

редом с флага на федерацията на всички върхове в Северна Америка. Светът със синьото небе отново щеше да бъде спечелен.

Когато филмът свърши, Карлстром остави другите и се върна в личното си жилище. На видеоекрана до леглото имаше припламващо лого, което показваше, че в пощенската кутия чакат две съобщения. Карлстром отвори първото на екрана. Беше кодиран сигнал, състоящ се от няколко буквено-цифрови поредици. Той пхна личната си карта-ключ, въведе петцифрения номер на идентификационната си карта и натисна бутона „ДЕКОДИРАНЕ“. Плетеницата от букви и цифри се подреди в думи. Беше сигнал от един МХ полеви оперативен работник, Хай Сиера.

Съобщението гласеше: „ХАНГ-ФАЙЪР ХВАНАТ И ПОДЛОЖЕН НА ИЗПИТАНИЕ“.

Карлстром изтри сигнала от паметта на монитора и отвори второто съобщение. Беше от оперативен МХ работник от вътрешния щат У и се отнасяше до сестрата на Брикман. По време на последния час Роз имала сериозен проблем с дишането и при преглед в секцията за първа помощ било установено, че на врата и китките ѝ са се появили червени белези. Роз беше под наблюдение. Карлстром потвърди получаването на съобщението и поиска да бъде държан в течение за състоянието ѝ. Необичайните отношения между Брикман и сестра му се бяха оказали неоценимо средство за ориентиране в здравословното състояние на младежа. Докато се събличаше, Карлстром размишляваше върху възможностите за онова, което можеше да се случи, ако един от тези „психоблизнаци“ имаше нещастieto да претърпи фатален инцидент. Взе душ, после легна в чистото си удобно легло. Мисълта, че най-обещаващият нов член на АМЕКСИКО може би прекарва много по-неудобно нощта някъде далеч, предизвика слаба усмивка върху устните му. Опитът, който Брикман трупаше сега, щеше да е много болезнен, но не смъртно опасен. Хай Сиера щеше да се погрижи за това.

Когато се зазори, основата на кола все още бе здраво забита, но върхът окуражаващо се преместваше. Като блъскаше силно тялото си надясно, Стив успя да протегне левия си крак настрана, после да повдигне коляно. Опрял крак в земята, можеше да действа с по-голяма

сила. След известно време извъртя и десния си крак и натисна кола нагоре и наляво.

Когато слънцето се издигна в утринното небе, Стив усети, че колът леко се повдига. Наведе се настрана и назад и се опита да стъпи с двата крака на земята, но се оказа невъзможно. Беше завързан твърде плътно между кола и тялото на мъртвия на-ко. Трупът се беше издул повече и въжетата, които го свързваха с него, се връзваха в тялото му. За щастие въжето около врата беше закрепено само за кола. Това го беше спасило от бавно задушаване, но вратът му беше разранен и кървеше от усилията да го освободи и сега привличаше вниманието на кръжащите над главата на мъртвия на-ко мухи. Стив знаеше, че трябва да се освободи преди изгрев-слънце. Още един ден без вода под удущаващото тегло на разлагащия се труп щеше да го отслаби до такава степен, че да зависи от милостта на птиците, които щяха да се върнат да се нахранят с останките на „Гайсън“. Той отново започна да дърпа и блъска, като бавно се въртеше в кръг, влачейки мъртвеца със себе си.

Денят мина, слънцето залезе, а Стив все още беше в същото положение — но точно преди да падне мрак успя да премести коляно между бедрата на на-ко и в същото време да стъпи на земята с два крака. Залюля се напред и назад и после в кръг, бавно се изправи и с едно последно дръпване измъкна кола от дупката. Той обаче бе подълъг от краката му и Стив не можеше да се изправи. Катурна се настрана. Падането му беше омекотено от издутия труп. Остана да лежи в сгъстяващия се мрак, без да се опитва да помръдне, доволен да се наслади на лукса да протегне крака.

Когато схващането премина в тъпа болка, той направи оценка на положението си. Ножът. Трябваше да намери ножа.

Джоди го беше пуснала между коленете му, но когато се беше дърпал, за да разклати кола, го беше изпуснал. Къде ли беше сега?

Стив погледна над раменете на мъртвия на-ко и го видя да лежи върху дупката от кола, с дръжката наполовина в нея.

Мъчително бавно Стив пренесе на гърба си двойния товар на мъртвия на-ко и на кола, който беше изсмукал силите му до такава степен, че едва можеше да се движи. Но имаше и друг проблем. Той виждаше ясно над рамото на на-ко, но не можеше да види собствените си ръце, които бяха вързани около кръста на мъртвеца. Можеше да се

премести приблизително на точното място, но оттам нататък трябваше да налучква. А не можеше да си позволи да допусне грешка. Едно неправилно движение и ножът можеше да се плъзне в дупката с дръжката надолу. Ако паднеше на дъното, с него беше свършено.

Като стигна, според него, до най-доброто положение, Стив изследва внимателно въздуха с пръсти. Усети как средният пръст на дясната му ръка докосва ръба на наклоненото острие. Пое дълбоко дъх, с безкрайно внимание бутна мъртвото тяло напред и опита отново. Този път успя да плъзне плоската част на острието между показалеца и средния пръст на дясната си ръка, стисна го здраво, хвана го и с пръстите на лявата си ръка го дръпна по-далече от дупката. Въздъхна — ножът вече бе на сигурно място, — внимателно го пусна, след това го бутна под дясната си ръка и стисна здраво дръжката.

„Браво, Брикман. Сега давай нататък.“ Трябваше да освободи ръцете си, но китките му бяха вързани с въже зад гърба на жертвата му. Тъй като тялото все повече и повече се раздуваше, дланите му се бяха раздалечили, което правеше невъзможно да хване дръжката на ножа с две ръце. Оставаше му само едно нещо. Трябваше да изпусне газовете, които се бяха събрали в корема на трупа.

Стив премести острието между пръстите си, опря го в меката част на гърба между гръдния кош и таза, запъна дръжката в някаква вдлъбнатинка в земята и като претърколи двойното тегло върху ножа, заби острието. Въздухът излезе от тялото с бавно, гъргорещо съскане. В ноздрите на Стив нахлу ужасна воня. Той лежеше, кашляше и повръщаше — а после забеляза, че въжетата малко са се отпуснали. Все още беше вързан здраво, но те вече не се врязваха така жестоко в плътта му. Той хвана дръжката на ножа с нокти, успя да го измъкне малко и започна да реже въжетата около китките си. Когато падна и последната витка, почувства огромно облекчение. Щеше да успее!

Прерязването на останалите въжета не му отне никакво време. Стив се изправи, протегна вдървените си крайници и се запрепъва между дърветата надолу към реката, като разтриваше китките си. Пи жадно. Отново беше оцелял... но докога? Освен ножа, който му беше дала Джоди, и дрехите на гърба си нямаше нищо друго. Ренегатите бяха взели всичко от скривалището. Бяха взели всяко залче храна, кошовете за риба и примките, гърнето от огнището, раницата,

оръжията, шлема и дрехите, свалени от мъртвите на-ко. И най-лошо от всичко — бяха му взели ботушите.

Стив тръгна обратно по склона и се замисли за страхотните проблеми, пред които беше изправен. Предметът, чиято загуба чувстваше най-остро, беше бойният нож на Нейлър. По време на престоя му в Рио Лобо в дръжката изкусно беше скрит един миниатюрен, но мощен радиопредавател. Стив беше получил скрития апарат, за да установява контакт с полевия екип МХ. Задачата на екипа беше да следи неговото местонахождение и да предава всички съобщения до и от Карлстром. На теория той трябваше също да осигури подкрепа в критична ситуация — такава като тази, в която беше сега. Загубата на радионожа означаваше, че сега не може да поиска помощ. Отново трябваше да се оправя сам.

Така да бъде. Предпочиташе го.

Въпреки това бе обезсърчен и недоволен. МХ трябваше да предвиди възможността да изгуби ножа и да му осигури втори предавател за далечна връзка. Той не знаеше къде точно би могъл да го скрие. Единственото сигурно място беше задникът му. Но и това място беше опасно. Ако при някакъв случаен инцидент радиото в дръжката на ножа бъдеше открито, можеше да твърди, че не е знаел за него и че ножът не е негов. Но ако някой откриеше подобен апарат набутан в ректума му, едва ли щяха да му повярват, че е седнал върху него по невнимание.

Потта му започна да замръзва и той потрепери. Беше студена нощ и преди зазоряване щеше да стане още по-студено. Стив вдигна глава към небето. Безформен облак скриваше звездите. Как обясняваха мютите нощ като тази, когато хилядите и хиляди зорки очи по трептящата мантия на Мо-Таун не гледаха към тях? Мистър Сноу щеше да му отговори. Той имаше отговор на всичко.

Стив сложи мъртвия на-ко в плиткия гроб, затрупа го с пръст и камъни, потисна гаденето си и направи същото с оглозганите останки на „Тайсън“. Актът на повторно погребение не беше продиктуван от никакви чувства на уважение към двамата убити — във Федерацията смъртта беше край на всичко. Тялото се изхвърляше със същата липса на церемонии, с която човек изхвърля отпадъци. Причината бяха птиците. Ширококрилите лешояди имаха навика да кръжат високо в небето над умряло или умиращо животно, преди да кацнат и да

започнат да ядат. Можеха да се видят от мили и да привлекат вниманието не само на други птици, но и на мюти и ренегати. А въпреки че беше практически беззащитен, Стив нямаше желание да се откаже от задачата си. Той сложи последния камък, събра нарязаните парчета въже и отиде в скривалището. Ръцете му отвратително миришеха на смърт.

В непрогледната тъмнина Стив пипнешком намери леглото — правоъгълна отгъпкана пръст една стъпка над пода. Покривката от кожи я нямаше. Нямаше значение. Той се хвърли с благодарност върху дебелия слой изсушена папрат. Блаженство. Истински лукс. Думи, които липсваха в езика на трекерите. Факт, който не беше попречил на Стив да се радва на усещането, което беше изживял при любовта, без да може дай даде име.

Стив знаеше, че не бива да се отпуска. Трябваше веднага да започне своето дълго и мъчително пътуване към последната съобщена му позиция на племето М'Кол, но изтощеното му тяло просто отказа. Болеше го от главата до пръстите на краката. Разкъсаната от въжетата кожа беше възпалена и кървяща, целия сякаш го пронизваха нажежени до червено игли, бавен огън гореше в костите му. „Смъртта — помисли той — ще е благодат.“

Мислеше за Клиъруотър и за нощта, която бяха прекарвали прегърнати, за топлината на прегръдката ѝ и за гъвкавата отзивчивост на намазаното ѝ с масло и парфюмирано тяло. Буйните емоции, предизвикани от сливането им, и горчивите спазми от насилствената раздяла не преставаха да го преследват. Неусетно заспа, но вместо в желаната забрава изпадна в объркан сън, в който се намери в безкрайно пътуване през чужда местност, застрашен от неясни преследвачи, нападнат от умопомрачаващи и сложни проблеми, чието решение знаеше, но не можеше да си спомни. Събуди се изцеден и изтощен както преди да заспи.

Вдигна глава и видя през входа да се промъква дневна светлина. Кристо! Време беше да тръгва. По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. Все още всичко го болеше. Той бавно седна, после се люшна напред. Насмалко да забие нос в пода. „Хайде, Брикман, можеш да се справиш!“

Като изпълняваше заповедите на инструктора, който се спотайваше някъде в мозъка му, Стив се изправи и с обичайна

гимнастика отпусна ръцете и краката си. Щеше да слезе до реката да пие и да се измие, после щеше да се опита да намери някакъв начин да защити краката си. Мютите използваша бизонска кожа. Всякаква кожа щеше да свърши работа, но ренегатите на Малоун бяха отмъкнали всичко. Той взе парче връв. Можеше да направи нещо като подметка и да разнищи една от вървите на по-тънки нишки, но какво би могъл да използва за игла?

Докато се чудеше, чу слаб приглушен вик. После чу други гласове — неясни, но ставаха по-силни. Чуха се и слаби бойни призови на мюти. След това чу шум като от промъкване на няколко тела през храсти. Сви се в най-тъмния ъгъл. Беше хванат в капан! И изведнъж си спомни. Разбира се! Убежището! Кожените покрития бяха свалени, но изплетената от ракита преграда си беше на мястото. И мютският арбалет с торбата стрели все още беше в малкото складово пространство зад нея!

Преди обаче да може да помръдне, мълния дневна светлина прониза мрака — някой отмести, завесата на входа. Стиснал ножа, Стив се хвърли в един ъгъл, където нямаше да бъде открит откъм стъпалата, и клекна, готов да скочи върху врата на неканения си гост. Най-малко от всичко очакваше отново да види лицето, което се показа. Жълтата фуражка, приведен под раницата си, с въздушна пушка в ръце, задъхан.

Но не и с бавни реакции.

Усетил враждебно присъствие, Жълтата фуражка се завъртя с пушка, насочена към гърдите на Стив, и отстъпи от вдигнатия нож.

— Спокойно, боец!

Стив го гледаше, стиснал ножа.

— Не съм дошъл да ти създавам проблеми — каза Келсо. — Така че се успокой, прибери този нож и всичко ще бъде просто превъзходно.

С трясък по стъпалата го последва Джоди Казан. Също задъхана. Видя Стив, отпусна се до стената и прикладът на пушката ѝ тупна на пода.

— Кристо! Ето те и теб! — Думите ѝ бяха съпроводени с нервен смях. — Това тичане поне не се оказа... съвсем безполезно... — Тя спря да си поеме дъх и се обърна към Жълтата фуражка. — Каза ли му?

— Дай ми възможност. Твоето приятелче едва не ме прободе.

Джоди погледна Стив.

— Не е чудно, като се има предвид какво му направи.

— Просто следвах заповеди, Каз. Кажи му да прибере ножа.

— Добре, добре. — Тя махна с ръка към двамата. — Успокой се, Брикман. Не е време да се бием помежду си. — Протегна ръка за ножа. — Вярвай ми.

Стив ѝ даде ножа.

— Прикривай стълбите — каза ѝ Жълтата фуражка, опря пушката на рамото си и посочи с пръст към Джоди, докато тя заемаше позиция. — Тя ти е истински приятел. Не знам какво каза на шефа, но той реши да ти даде втора възможност. Предполагам не е очаквал, че ще можеш да стигнеш далеч самичък. — Изгледа Стив с уважение. — Никога не съм чувал някой да е успял. Да... ти си наистина опасно копеле. — Подаде му ръка. — Аз съм Келсо. Дейв Келсо. Добре дошъл на борда.

— Звучи като предложение, което не мога да откажа — каза Стив. Приличното на менгеме ръкостискане му даде да разбере колко силен е ренегатът.

— Неблагодарно копеле, нали? — каза Келсо на Джоди. — Ние рискуваме главите си да може да се присъедини към най-добрата банда нарушители от тази страна на Скалистите планини, а той се държи като човек, на когото са предложили чиния с лайна.

— Дай му шанс, Келсо. Трябва му време да се съгласи. — Джоди се обърна към Стив. — Малоун обеща да ти разреши да се присъединиш към нас, при условие че се съглася да дойда и да те взема — обясни тя. — Келсо и още двама предложиха да дойдат с мен, в случай че имам нужда от помощ.

— Най-лошото решение, което съм вземал — намръщи се Келсо.

— Защо? — попита Стив.

— Защото сме затънали до гуша в проблеми, приятелче! Не чу ли? Преследва ни голям отряд мюти!

Преди Стив да може да отговори завесата на входа за трети път се отмести. Келсо и Джоди се обърнаха да защитават стълбите, но бързо свалиха пушките си, когато двама ренегати скочиха по стъпалата. По-младият изглеждаше само няколко години по-стар от Стив, другият имаше обветрено лице, оградено от къса брада, и

носеше зелена командирска фуражка с червен кръст отпред. Белият кръг около кръста беше потъмнял от кал.

Джоди представи най-напред по-стария ренегат.

— Това е Медицинската шапка, а този е Джанковски — Джинкс за кратко. Стив Брикман.

Двамата ренегати отговориха с кимане.

— Как е положението? — попита Келсо.

— Не е добро — отговори Медицинската шапка и спря да си поеме дъх. — Идват ѝ от двете страни на долината.

— Видяха ли те да влизаш тук?

— Не мога да кажа — отговори задъхан Джинкс. — Най-близкият, когото видях, беше до реката.

— Е, няма да им отнеме много време да дойдат — изсумтя Келсо и се обърна към Стив. — Това е твоят район. Имаш ли някакви умни идеи?

— Винаги можем да използваме задния изход. — Стив свали капака на убежището.

Келсо приклепна, надзърна вътре и тихо подсвирна.

— Докъде стига този тунел?

— На около осемдесет метра по билото. Излиза между куп камъни и гъсти храсти. Другият му край е покрит с каменна плоча и един дънер. Трябва само да се повдигне.

Келсо погледна другите.

— Какво ще кажете?

Медицинската шапка се обърна към Стив.

— Ти използвал ли си го?

— Не, но проверих изхода. Когато ви чух, реших да вляза вътре... само че нямах време.

Медицинската шапка погледна Келсо, после каза:

— Да го проверим.

— Добре. След теб, Брикман.

— Трябва ми факла.

Медицинската шапка му даде една факла, а Келсо извади кълбо връв, подаде го на Джоди и каза:

— Върви с него и дръж връвта. Аз ще я размотавам. Когато стигнеш, дръпни два пъти. Ще ти отговоря с едно дърпане. След това, ако пътят е чист, дръпни още три пъти и завържи факлата, така че да

можем да я изтеглим. Мюти не мюти, няма да вляза в тая дупка без светлина.

Стив спря пред входа.

— Някой да има излишни ботуши?

— Можеш да си вземеш твоите — каза Джоди. — Донесох ги.

— После — каза Келсо. — Нямаме време за губене. И без това ни създаде достатъчно неприятности. О, и още нещо, Брикман...

— Да?

— Аз ще се погрижа за арбалета...

Стив показа на Келсо как последният да затвори дупката зад себе си и запълзя в тунела. Гъмжеше от буболечки, въздухът беше застоял, студен и влажен. Издигаше се нагоре под ъгъл и излизаше в дупка, четири фута широка и шест фута дълбока, затрупана с дървета и преплетени клони, върху които имаше пръст и камъни.

По краищата имаше по-малки подпираци камъни с тесни, понякога тънки като косъм пролуки между тях, през които проблясваше дневна светлина и които позволяваха да се огледа околната местност. По този начин всеки, който идваше от тунела, можеше да чуе и до известна степен да види какво става навън и да избере най-подходящия момент за излизане.

Като буташе раницата пред себе си, Джоди се измъкна наполовина от тунела и обърна изкаляното си лице към Стив.

— Кристо! — прошепна дрезгаво тя. — Не бих искала пак да правя това. Виждаш ли нещо?

— Засега нищо. — Стив й подаде факлата. — Върни се в тунела. Аз ще отворя.

Той изпълзя в малка вдлъбнатинка, издълбана в страната на плитката яма, избута плоския покриващ камък и предпазливо подаде глава. До ушите му достигнаха няколко пронизителни, прилични на птичи крясъци, които той разпозна като сигнали, подавани между М'Кол воители, но те идваха отдалеч. Стив се измъкна пълзешком, огледа бързо наоколо и пхна глава вътре.

— Джоди!

Тя се показа.

— Няма никой, освен птиците — прошепна той. — Но ще огледам още веднъж, за да съм абсолютно сигурен/Остани тук. Като чуеш поредица от почукване по плочата, три, два, три, изведи другите.

— Добре!

Стив върна плочата на мястото ѝ, изправи се, обърна се и замръзна. Мистър Сноу, белобрадият летописец, седеше на един голям камък, а от двете му страни стояха мечки М'Коли — Доктор-Хук и Кид-Креол — двама воители, които бяха посещавали уроците на Стив за бой с тояги.

За момент Стив онемя. Хитрият стар мют сигурно през цялото време бе стоял скрит наблизо, но начинът, по който се беше появил, правеше да изглежда сякаш е изскочил от въздуха.

— Ка-ка-какво правиш тук? — заекна Стив.

Мистър Сноу отговори със загадъчна усмивка:

— Кадилак каза, че пак ще се срещнем. Видя го в камъните. Не се ли радваш да ме видиш?

Стив почувства как кръвта нахлува в бузите му.

— Да... разбира се... но... — Защо се чувстваше толкова неспокоен винаги когато пронизителният поглед на Мистър Сноу се спреше върху него? Искаше да попита за Клиъруотър, но изведнъж почувства езика си вързан, неспособен да произнесе името ѝ.

Мистър Сноу сякаш разбра и каза:

— Знам. Имаш много въпроси. Ще имаме достатъчно време да говорим по-късно. Защо не извикаш приятелите си да излязат?

— Самичък съм, древни. Нямам никакви приятели.

Мистър Сноу въздъхна.

— О, Брикман, Брикман... мислех, че винаги си казваме истината.

Стив не каза нищо.

Мистър Сноу вдигна ръце нагоре.

— Виж, ние знаем, че там има още четирима. Никой няма да им направи нищо, затова моля... нека избегнем неприятностите.

Стив не помръдна.

Мистър Сноу се обърна към Кид-Креол.

— Натрупай храсти пред входа. Ще се опитаме да ги изкараме с пушек.

Не мина много време преди другите да излязат.

ГЛАВА 13

Желанието на Джоди да спаси Стив бе станало причина да ги хванат, но те не бяха сами в нещастieto си. Племето беше разпростряло мрежата си нашироко. Докато вървяха на северозапад, други групи мечки и вълчици М'Кол се присъединиха към тях, всяка със собствена плячка ренегати. Общият брой, включително Стив, беше тридесет и трима. Малоун и най-близките му помощници очевидно бяха избегнали залавянето, но от разговорите, които може да дочуе, Стив остана с впечатлението, че Малоун е изгубил една трета от хората си.

От начина, по който стъпваха воините М'Кол — важно, — Стив разбра, че са доволни от големия брой заловени пленници. Предположи, че дължи живота си — отново — на Мистър Сноу, но не можеше да разбере защо бяха запазени живи ренегатите. Изненада го също, че никой и от двете страни не беше убит по време на преследването.

За да не избягат, ренегатите бяха разделени по двойки и завързани един до друг за китките и гърлата към дълга фиданка, поставена върху раменете им. Само Стив, по нареждане на Мистър Сноу, не беше вързан. Това специално отношение не помогна да се повиши популярността му между другите пленници. Повечето от тях, следвайки първоначалната реакция на Малоун, все още изпитваха подозрение към него и сега, като видяха, че е в приятелски отношения с техните похитители, отговаряха на неговите опити за контакт враждебно, наричаха го „изрод“ и „урод с израстъци по главата“ — най-обидните епитети в речника на пионерите, запазени за онези, които общуват с мюти.

Следвайки примера на Мистър Сноу, воините мюти се отнасяха към него с учтива сдържаност. Стив видя между мечките и вълчиците много познати лица, но те с нищо не показваха, че го познават. За тях той беше просто един от ренегатите. Което беше добре за Стив. Той разглеждаше кратката си среща с Малоун като изключително

неприятна грешка в плана си, но пленяването му заедно с Джоди и тримата ѝ другари му осигури нова защитна история, по-добра дори от онази, с която беше започнал. Загадъчното същество, известно като Талисмана, отново го беше спасило. Каквато и съдба да очакваше изкаляните ренегати, Стив Рузвелт Брикман щеше да бъде добре. Мистър Сноу не беше казал много и с толкова много думи, но с кимване и намигване беше дал на Стив да разбере, че предишните им отношения още са в сила.

Сякаш за да го потвърди, старият летописец му позволи да си вземе ботушите от раницата на Джоди и дори му даде бойния нож на Нейлър, който беше намерен между вещите на Келсо при разпределяне на трофеите. Келсо изгуби също ценната си жълта командирска фуражка — взе я една вълчица. Медицинската шапка, от друга страна, все още носеше своята. Поради някаква причина мютите, изглежда, не обичаха зеления цвят.

По време на дългото пътуване към селището на М'Колите на Стив беше възложена задачата да се грижи за заловените ренегати. Разпределянето на вода, плоски питки и сушено месо не беше проблем, но някои от ренегатите бяха ранени и се нуждаеха от специално внимание. Стив помоли Мистър Сноу и той освободи Джоди и Медицинската шапка да му помагат в грижите за другите.

Въпреки че получаваше вода и храна Келсо гледаше Стив с нескрито възмущение и на няколко пъти ясно даде да се разбере, че смята залавянето си изцяло за грешка на Стив, за което, ако някога му се удаде случай, Стив ще му плати скъпо.

По време на една кратка почивка, докато пиеше вода от шише, подадено му от Стив, Келсо видя вълчицата, която носеше шапката му, изгледа я с нескрита омраза и изръмжа:

— Шибана курва!

— По-кратко де! — каза Стив. — Какво искаш да направиш? Да те убият ли?

— Де да имаме този шанс — озъби се ренегатът, вързан заедно с Келсо. — Ако го бяха направили, сега нямаше да седим тук.

— Вярно — каза Келсо, повиши глас и кимна към намиращата се наблизо група мечки: — Погледнете ги! Виждали ли сте някога помиризливи лайнари?!

— Кристо! — изсъска Стив. — Какво ти става?!

Келсо го погледна и се засмя.

— Не се тревожи, лайнарче. Приятелите ти могат да ни попребият, но няма да влезем в месарския бизнес.

— Имаш предвид, понеже не ме убиха, когато ме свалиха миналата година? Слушай... това са хората, които едва не унищожиха „Дамата“.

— Сега е различно — каза другият ренегат.

— Няма да ни убият, защото сме ценни. — Келсо видя озадачения поглед на Стив. — О, забравих. Ти си новак. Април и май са сезон за лов на ренегати. Затова отиваме на запад. Малоун искаше да се махнем преди започването на сезона. Не очаквахме тези глупаци да тръгнат толкова рано.

— Не разбирам — каза Стив. — Мислех, че вие и мютите не воювате.

— Така е. Обикновено не ни закачат. Но не и когато идват корабите с колела.

— Корабите с колела? — Интересът на Стив нарасна. — О, да, чух за тях миналата година. Нещо свързано с майсторите на желязо... които и да са те. Единственото, което знам, е, че мютите разменят с тях храна, кожи и разни други неща срещу арбалети. Наричат ги „дълго остро желязо“.

Келсо кимна.

— Разменят и нас.

— С майсторите на желязо? За какво?

Келсо избухна.

— Не знам за какво. Те са твои приятели — питай ги ти. Предател...

Стив не обърна внимание на обидата, а възкликна:

— Кълъмбъс! Огнените ями на Бет-Лем...

Беше ред на Келсо да го погледне озадачено.

— Така мютите наричат мястото, от което идват майсторите на желязо.

— Страхотно. Звучи чудесно. Нямам търпение да отида там.

— Слушай — каза Стив. — Знам, че не ми вярвате, но ако има начин, ще ви помогна.

— Можеш да ми помогнеш още сега — каза другият ренегат. — Свали ми ципа на панталоните. Мехурът ми ще се пръсне.

Беше единият от двамата ренегати, които бяха вързали Стив за кола. Той се изправи и каза:

— Ти ме върза за два дни. Обади ми се вдругиден.

Медицинската шапка беше способен доктор, който като много от хванатите ренегати, беше останал на повърхността по време на една операция на пионерите. В неговия случай това беше преди три години, по време на последните прочиствания с огън, които кулминираха в „омиротворяване“ на щата Оклахома — една от новите територии.

Бяха го изпратили с боен отряд да помогне на група ранени трекари, но пътят им за отстъпление бе отрязан. Теренът беше попречил на ешелона да отиде до тях, лошото време не беше позволило поддръжка от въздуха, радиото им се развали. Когато накрая той и оцелелите трекари стигнаха до мястото на срещата, ешелонът бе напуснал района, като ги бе обявявал за „липсващи, вероятно убити в бой“.

Както ставаше обикновено, неколцина от оцелелите обезумяха и не можаха да се възстановят. Медицинската шапка беше един от тримата, които въпреки деградирането си в пехотинци останаха живи през първите две критични седмици. Не можеше да си обясни защо беше оцелял, но очевидно съществуваше едно просто правило. Ако групата ти наброява четирима или по-малко и си все още на крака и се движиш, след като три дни не си имал контакт с ешелона, вероятно няма да заболееш от „земна болест“. Дали смяташ това за добро, или не е съвсем друг въпрос.

Тъй като пътуването продължи, Стив имаше възможност да разговаря с Медицинската шапка и Джоди за живота на ренегатите или нарушителите, както те предпочитаха да се наричат. Медицинската шапка обясни, че не всички нарушители са като него. Някои бяха дезертъори — главно от попътните станции. Обикновено те бяха на-ко, които искаха да избегнат наказание. Някои бяха извършили незначителни нарушения на кодекса, но имаше и по-сериозни случаи на недисциплинираност, нападение на правителствен служител, слушане на блекджек, пушене на трева или още по-лошо — проявен страх пред лицето на врага. Имаше също различни обвинения за „неуспех по време на операция“. Вместо да се изправят пред

оценителите и възможна екзекуция за неизпълнение на дълг, много иначе компетентни пионери избираха да преминат на другата страна.

Да се държат такива неуправляеми и отчаяни елементи заедно изискваше железен юмрук, съчетан със силен интелект. За нещастие, каза Медицинската шапка, малко бяха лидерите с твърдост и далновидност като Малоун. В резултат на това много групи нарушители загиваха при братоубийствени спорове за лидерство и несъгласие за последователна ясна стратегия, която би осигурила оцеляването им. Когато Стив го притисна да каже дали ренегатите наброяват стотици или хиляди, Медицинската шапка каза само: „Попитай Първото семейство“.

В един следващ разговор Медицинската шапка разкри, че има трети вид нарушители. Малки групи, успели да избягат от подземните бази на Федерацията обикновено по нелегално построени тунели. Думата „тунелиране“ бързо беше навлязла в неофициалния речник на трекерите като синоним за всяко емоционално опиянение, но сега се използваше почти изключително от пушачите на трева да опишат еуфорията, която се получаваше от пушенето на рейнбоу.

В кратката и неточна история на съществуването на ренегатите тези бегълци от Федерацията бяха първоначалните нарушители и те бяха измислили това име за себе си. Медицинската шапка беше на мнение, че то може би произхожда от историческото събитие, известно като „Затъмнение“ — момента през 2464, когато според Наръчника на Федерацията бил установен първият постоянен контакт между света под земята и този на земната повърхност и с това започнала битката за света със синьото небе.

Стив поклати глава. Не можеше да повярва.

— Не знаех, че има начини да се избяга от Федерацията. Какви хора са избягали? Къде се е случило това... и как?

Медицинската шапка се усмихна.

— Предполагам, че са били хора, несъгласни с начина, по който управлява Първото семейство. Казвали са ми, че ако човек се вгледа внимателно, ще ги намери из цялата Федерация. А що се отнася до как... — Той вдигна рамене. — По-добре не питай. Колкото по-малко знаеш за тези неща, толкова по-малко ще кажеш долу под земята.

— Искаш да кажеш, ако ме хванат?

— Ако твоите мютски приятели не те разменят заедно с нас, скоро пионерите ще ти дишат във врата. — Медицинската шапка провери съдържанието на чантата си за първа помощ. — Ти си прекарал известно време на ешелон. Знаеш, че те не убиват само мюти. Нарушителите също са цел с висок приоритет.

— Вярно — призна Стив. — Но какво друго можеш да очакваш, щом си се отклонил от пътя? Все пак така и не можах да разбера защо Семейството отделя толкова много време и енергия да ни унищожи. Нали никой от нас няма да живее много дълго.

Медицинската шапка го удостои с друга усмивка.

— Кога те свалиха?

— На 12-и юни миналата година.

— И как се чувстваш? Боледувал ли си? Забелязал ли си някакво поражение на кожата? Венците ти кървят ли?

— Не, още не — отговори Стив. — Но на борда на „Дамата“ ме подлагаха на тримесечни медицински прегледи. Няколко дни преди да ме свалят ми беше инжектиран антирадиационен серум. Тайсън също имаше... човекът, когото намерих да живее в землянката.

— А, да... прикритият агент.

— Точно така.

— Знам за инжекции с витамини, но... антирадиационен серум... — Медицинската шапка го погледна подигравателно. — Кой ти пробута тази история?

— Тайсън. Той се тревожеше, че му свършвал серумът. Каза, че му били останали три ампули.

— Ти каза на Малоун, че Тайсън се канел да те предаде на Федерацията. Ако му се е свършвал този „серум“, защо го е разделил с теб?

— Не го раздели — отвърна хладнокръвно Стив. — Сам си го инжектирах, след като го убих.

— И мислиш, че това те е запазило да не се разболееш?

— Не използват ли това твоите приятели?

— Събуди се, Брикман. Всичко в тази чанта е от джобовете на мъртви пионери. Добре. Малоун беше суров с теб. И имаше основание за това. Знаеш ли какво правят тези прикрити федерални агенти? Като Тайсън и другия, когото си убил? Замаскират бомби в труповете! Повдигнеш ги или ги вземеш и — БАМ! — Той вдигна ръце и

въздъхна. — По този начин загубихме трима добри мъже. Искаш ли да знаеш нещо? Мина цяла година, откакто свърших последния бинт. А колкото до морфина... да се намери, е по-трудно, отколкото да хванеш Генералния президент за чепа. Лично аз през последните три години не съм взел нито таблетка, нито инжекция, нито нещо друго.

Стив потрепери.

— Може би си неподатлив.

— Може би... — Медицинската шапка погледна Стив. — Виждам, че има още много да учиш.

— Може да се случи, нали? — настоя Стив.

— Да... — замислено каза Медицинската шапка. — След като прекараш тук известно време, ще откриеш, че са възможни много неща. — Той промуши глава през ремъка на амбулаторната чанта и се изправи. — По-добре да отида да нагледам пациентите си.

След седем дни Стив и другарите му по съдба видяха пролетното селище на М'Колите. По пътя към него Стив забеляза разкопани за нови посеви ниви. Мютите, които обработваха земята, оставиха инструментите си и се присъединиха към щастливата тълпа, струпала се да посрещне завръщащите се воители.

Когато триумфалната процесия стигна първите колиби, Мистър Сноу дръпна Стив настрана и го предаде на Кид-Креол и Доктор-Хук.

— Искам да отидеш в моята колиба и да ме чакаш, докато дойда да те взема. Мога ли да се надявам, че няма да направиш нищо, с което да ми създадеш допълнителни затруднения?

Стив вдигна дясната си ръка по маниера на трекерите.

— Обещавам.

— Ти и преди обеща.

— Мога да го обясня.

— Сигурен съм. Но ще се наложи да почакаш с обяснението. Трябва да присъствам на малко тържество.

Когато старият летописец се обърна да си тръгне, Стив сложи ръка на рамото му.

— Слушай... искам само да знаеш, че съжалявам. Не трябваше да бягам.

Мистър Сноу се опита да остане сериозен. Бе успял да извади Брикман от равновесие и трябваше да запази предимството си.

— При съществуващите обстоятелства това вероятно беше най-умното, което можеше да направиш.

Стив се зачуди какво се крие зад тази забележка. Колко знаеше лукавият стар мют?

— Може би е така — отвърна той. — Но когато заминах, част от мен остана тук...

„Колко вярно“ — помисли си Мистър Сноу.

— И единственото ми желание — продължи Стив — беше да се върна.

Мистър Сноу прие това признание със снизходително кимане.

— Желанието ти е изпълнено. — Той показа с ръка околностите. — Радвай се, докато можеш.

Стив наблюдаваше неспокойно как старият летописец се присъедини към дългата колона мюти, видя Джоди и Медицинската шапка завързани един до друг за дълъг прът. Когато ги подкараха с другите ренегати към селището, той зърна погледите им и им отвърна, както се надяваше, успокоително.

Започнаха да бият барабани. Когато Стив коленичи да влезе в колибата на летописеца, към тях се присъединиха тръстикови свирки и гласове.

За събраните ренегати, които ги чуваха за първи път, това сигурно беше ужасно изживяване. Дивашка симфония, която разбуждаше най-лошите им страхове, онези дълбоко вкоренени първични ужаси, които се криеха в кръвта им и които бяха подсилени през детството. За обикновения трекер това беше нещо, което не можеха да разсеят дори години живот на повърхността.

Стив остана безразличен. Легна на рогозките и остави звуковете вълни да минават над него. Тялото му, изглежда, резонираше в такт с музиката, привеждаше го в хармония със света около него. Почувства го... почувства го като че ли...

Беше се върнал у дома.

Дом. Стив знаеше тази дума от видеоречника на Федерацията, но сега неочаквано разбра, че за него тя има някакво специално значение. И отново чу гласове. Като гласовете, които беше чул, когато за първи

път видя повърхността на земята. Магическото събуждане, което беше споделил с Роз.

Музиката ли, или познатите миризми на билки и изсушени плодове, провесени на китки по стените на колибата, бяха предизвикали тази реакция? Или беше цялостна реакция на повърхността на земята? Той в края на краищата влизаше в третата си седмица на...

Свобода.

Федерацията, Първото семейство, Карлстром и неговите тайни военни игри изглеждаха далечни и странно чужди. Сякаш някаква врата в гънките на мозъка му се беше отключила и се откриваха нови възможности, нови далечни дълбини в съзнанието му. Можеше да започне нов етап в пътуването към по-дълбокото познание и разбиране. Щеше да го направи, но с нежелание, защото отвъд тези нови хоризонти лежах скрити тайни за неговата истинска природа, за която ламтеше и от която се страхуваше. Мистър Сноу беше свързал търсенето на истината с изкачване на планина. Но онова, което беше изпуснал да каже, беше, че ако е непредпазлив или подведен, човек може да се спъне по пътя към върха и да падне в пропастта.

Падна мрак; празненството продължаваше. Стив сипа масло в огнения камък да освети вътрешността на колибата, после повдигна завесата на вратата и видя, че на края на селището е запален голям огън.

Малко по-късно Мистър Сноу подаде глава в колибата и му направи знак с ръка.

— Добре, да свършваме с това.

Кид-Креол и Доктор-Хук чакаха отвън. По знак на Мистър Сноу те метнаха една дълга мантия с качулка на раменете на Стив, след това се отдалечиха. Мантията беше направена от съшити малки кожи, боядисани в различни тъмни цветове. И миришеше. Но това беше нещо, с което Стив отново бързо беше свикнал.

— Защо правим това? — попита той.

Мистър Сноу дръпна качулката напред, така че лицето на Стив напълно се засенчи.

— Ще бъдеш възкресен. Освен Кадилак и Клиъруотър никой не знае, че си избягал. Всички мислят, че си загинал при свличането на почвата.

— Заедно с Мотор-Хед...

— И с двамата му приятели. Да. Телата им бяха извадени, разбира се.

— А „Блу-Бърд“?

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Планерът е бил заровен заедно с теб.

— Ами другите приятели на Мотор-Хед... онези, които ме мразеха?

Мистър Сноу се засмя сухо.

— Остави това на мен. Ти си вече история, Брикман. Всички са забравили какво се е случило миналата година. Като техен летописец задачата ми е да им го припомня.

— Което означава също, че можеш да избереш какво да си спомнят...

Мистър Сноу отговори с дяволита усмивка:

— Точно така. Това е голяма отговорност. — Той потупа Стив по рамото. — Хайде, да тръгваме. — И когато тръгнаха към чакащите воители, добави: — О, между впрочем... можеш ли да направиш едно салто?

Стив се поколеба.

— Отдавна не съм правил, но мисля, че мога... ако стане нужда. Защо?

— Всички са под влияние на наркотик. Ако предизвикам сензация, ще мога лесно да те впиша в картината. Но ми трябва твоята помощ, за да създадем малко силни усещания. Малко дандания.

— Дандания? Какво значи това?

— Нищо. — Мистър Сноу го предаде на Кид-Креол и Доктор-Хук. — Те ще ти кажат какво да правиш.

— Чакай малко! Какво трябва да кажа? — прошепна Стив.

— Нищо! Аз ще говоря. Просто се погрижи да не паднеш в огъня и да развалиш всичко!

Старейшините на племето бяха налякали в полукръг около големия огън. Цялото село, с изключение на часовите беше наредено зад тях. Ролинг-Стоун, якият първи старейшина, който беше оцелял още една Бяла смърт, седеше в средата на предния ред; по двата фланга

бяха струпани барабанисти и свирачи на духови инструменти и на пръчки. Всички слушаха запленени Мистър Сноу, който крачеше пред първата редица, спираше от време на време, после протягаше ръце към небето.

Кид-Креол и Доктор-Хук се появиха изпод дърветата, притиснали плътно между себе си Стив, и спряха точно зад издигацията се кръг оранжева светлина — широкоплещестите им тела прикриваха облечения с мантия Стив от погледа на седналите от другата страна на пламъците. Вихрушки от искри се виеха в звездното небе. Топлината беше страхотна. Стив си спомни ужасната смърт на Гуд-Иър и изведнъж се разтревожи. Ако двамата мюти сбъркаха нещо? Опита се да се съсредоточи върху думите на Мистър Сноу, но барабаните и също толкова шумните реакции на племето заглушаваха гласа му.

— Хей-ЯАА!! Хей-ЯАА!! — ревяха мютите и размахваха юмруци във въздуха.

Мистър Сноу притисна длани, след това насочи ръце към огъня в жест на смирена молитва. Стив видя как нещо от ръката му падна в пламъците. Чу се глухо „ууп!“. За момент в средата на огъня блесна ослепителна бяла светлина, бързо погълната от бели облаци плътен бял пушек. Напълно скрити от публиката, Кид-Креол и Доктор-Хук отидоха по-близо до огъня и подадоха ръце на Стив.

„Давай, Брикман. Няма да стане по-лошо...“

Стив стъпи на ръцете им, подпря се на главите им и с едно бързо движение те го вдигнаха на нивото на раменете си, после изправиха ръце като добре смазани бутала. Стив погледна надолу и видя как оранжевите огнени езици се издигат към него през виещите се облаци пушек. Топлината го блъсна, изсуши гърлото и дробовете му. За миг Стив се поколеба, но в следващия се овладя, изпъна тяло, праметна се през глава, разпери ръце настрана, разстилайки тъмната мантия като крила на гигантска хищна птица, която се насочва надолу към земята, и стъпи на крака до Мистър Сноу.

Старият летописец го стисна за китката, вдигна ръката му като боксов съдия от едно време и промърмори:

— Браво... — После се обърна към гледащата с широко отворени очи публика и извика: — Видяхте как моите думи изразяват волята на Тройнонадарения! Най-напред Талисмана ни дава голяма

победа, а сега ни връща облачния воин, изпратен ни от небето, извади го от земята да ни го върне, за да изпълни великото дело в негово име.

Племето скочи на крака и зарева одобрително; барабаните гърмяха; земята потрепери. ХЕЙ-яя! Хей-яя, хей-яя, ХЕЙ-ЯЯЯЯ!

Стив беше обзет от лошо предчувствие.

— Какво очакват да направя?

— Не се безпокой — каза Мистър Сноу. — Ще измисля нещо.

— Ами Кид-Креол и Доктор-Хук? Ако проговорят, няма ли да провалят всичко?

Мистър Сноу поклати глава.

— Ще направя така, че умовете им да заспят, и ще им кажа да забравят какво се е случило.

Преди Стив да може да реагира на поднесените му новини, се намери заобиколен от мюти, които се смееха, викаха и скачаха. Когато тръгнаха към колибата на Мистър Сноу, племето се нареди в две блъскащи се редици — онези отзад напиреха да минат напред и да зърнат завърналия се облачен воин. Мъже, жени и деца викаха възбудено, когато той минаваше — редици от светнали очи и развълнувани лица. Ръце се протягаха да го докоснат. Стив си помисли, че се надяват част от силата на Талисмана, която вярваха, че носи, да премине в тях. Кид-Креол и Доктор-Хук, силните мълчаливи телохранители на Мистър Сноу, отместваха онези, които пречеха.

Стив се опитваше да навлезе в новата ситуация. Бързата промяна на положението го смущаваше. Колко глупаво! Той повече от всеки друг би трябвало да разбира, че мютите с тяхната увредена памет не могат да си спомнят за него. Но дори и в най-смелите си мечти не можеше да си представи такова триумфално завръщане. Когато влезе в колибата на Мистър Сноу, един тих, все още заядлив глас го предупреди да е нащрек.

Нещо беше погрешно. Нещата бяха прекалено добри. Брикман винаги се беше смятал за щастливец, но не беше склонен да се самозаблуждава. Беше постигнал първата си цел... но не трябваше да е толкова лесно.

Когато последната група празнуващи се отдалечи и настъпи някакво подобие на нормална обстановка, Найт-Фивър, вълчицата със страховитата челюст като кофа на багер, се появи с две племенни сестри и сложи пред него две паници с различна топла и студена

храна. Стив любезно благодари. Трите вълчици се оттеглиха на колене — знак на смирена преданост. Когато отмести завесата на вратата да излезе, Найт-Фивър го погледна с горящи очи. Посланието беше ясно, отколкото ако беше казано с думи. Найт-Фивър можеше да се класира с нула в скала от едно до десет по привлекателност, но по настойчивост сигурно заслужаваше максимална оценка.

Стив се обърна към Мистър Сноу и видя на лицето му весела усмивка.

— Нали каза, че никой не ме помни.

Мистър Сноу започна да яде.

— Някои хора имат по-добра памет от други.

Стив се чудеше дали това е друго подмятане за Клиъруотър. Подозираше, че Мистър Сноу играе една от непочтените си игри. Рано или късно трябваше да поговорят за това. Всъщност Стив беше изгубил броя на направените от него репетиции на разговора, който щяха да проведат, когато се срещнат очи в очи, и не знаеше как да започне. Надяваше се да зърне Клиъруотър, но засега беше разочарован. По време на тържеството Кадилак трябваше да седи до Мистър Сноу, но той също не се беше появил. Може би младият летописец беше разбрал какво се беше случило между Клиъруотър и него и не искаше да го вижда. По-добре бе да не насилва нещата. Всичко с времето си. Първо трябваше да поговорят. Стив взе едната паница. Тънки резени месо в гъст сос. Когато ароматът нахлу в ноздрите му, спомените се върнаха и той лакомо почна да яде.

Мистър Сноу седеше на другия край на рогозката за приказване и наблюдаваше облачния воин. Брикман полагаше големи усилия да изглежда спокоен, но при положението, в което се намираше, това не му се удаваше. Вътрешното му вълнение се отразяваше в очите му; смущението му беше почти осезаемо. Мистър Сноу беше казал истината, когато спомена, че Кадилак е видял във виждащите камъни завръщането му. Но той не го беше очаквал да се появи по време на лова на червени кожи — подземни хора, които бяха избягали от дупките си. За щастие Мистър Сноу беше успял да скрие изненадата си. Като резултат Брикман беше с впечатление, че те са дошли, за да го посрещнат. Тъй като това повишаваше репутацията на Мистър Сноу като всезнаещ и поставяше Стив в неизгодно положение, защо да му

отнема илюзията? Той така или иначе скоро щеше да възвърне вроденото си коварство.

Брикман беше роден измамник, но това можеше да се очаква. Беше програмиран от други да живее с лъжа. Неговата истинска същност можеше да бъде възстановена, но не чрез действието на някой отвън. Словесите на измама трябваше да бъдат смъкнати от самия него, отвътре. Процесът на самооткритие, в който Клиъруотър трябваше да изиграе такава важна роля, беше започнал. Мистър Сноу усещаше, че умът на облачния воин е започнал да се отваря, но в много отношения той все още беше обременен от слепотата, която измъчваше всички подземни хора.

Един ден тази тъмнина щеше се вдигне от неговото вътрешно око и в този ден силата, която сега дремеше латентна в облачния воин, щеше да се разбуди. Това Мистър Сноу беше научил от Небесните гласове; онова, което те не бяха изяснили, беше дали тези сили са дар от Съществата на светлината, или от Създанията на мрака. Кадилак беше предсказал, че Брикман ще се върне със смърт, скрита в сянката му, и ще отнесе Клиъруотър върху река от кръв. Така да бъде. Колелото се върти. Голямото умиране отдавна беше предвидено. В общата съдба на Плейнфолк съдбата на племето М'Кол не беше важна; неговият собствен край — сега само на месеци — не беше важен. Ако волята на Талисмана беше такава, тези неща щяха да се случат. Неговият дух й този на племето щяха да се върнат. Борбата щеше да продължи.

За Мистър Сноу оставаше само още един въпрос и той се молеше да получи отговор на него, преди да отиде на Високата земя. Небесните гласове бяха казали, че облачният воин ще бъде водач на народа си. Но на чия страна беше той? Кой народ беше избран да води? Беше ли той Талисмана, или беше неговият тъмен близък, Носителя на смърт — дете на Пент-Агон, господаря на хаоса, чиято отвратителна сила можеше отново да бъде използвана срещу Плейнфолк в последната битка за света със синьото небе?

Когато свършиха да ядат, Мистър Сноу бръкна в кесията си за рейнбоу, напълни лулата си и я запали от огнения камък с фитил от трева. Стив го наблюдаваше как напълни гърдите си с пушек, после взе лулата от протегнатите му ръце.

— И така... какво стана?

Добър въпрос. Стив бе имал намерение да поднесе на Мистър Сноу същата история, която беше разказал на Малоун, но след залавянето му с Джоди и Келсо бързо я промени да отговаря на новите обстоятелства. Сега, когато беше тук и отново беше приет с предишната дружелюбност, той разбра, че всеки опит да излъже напълно ще разруши останалото от предишната им дружба. В нея все още имаше неща, които не се връзваха. Поради тази причина трябваше да е нащрек, но беше жизненоважно да изглежда, сякаш не скрива нищо.

Ако искаше да спечели известно доверие, не можеше да му помогне нищо, освен истината.

Или приемливо подобие на истината.

Стив дръпна от лулата и се настрои да се разтовари. Взетото решение го беше облекчило значително. Той мразеше душевната бъркотия, чувството на безсилие, което идва в мрачните моменти на нерешителност. Обичаше нещата да са ясни; тревата рейнбоу направи всичко да изглежда по-просто.

— Предадох те, древни.

Мистър Сноу дръпна от лулата и каза:

— Разкажи ми.

Стив започна признанието. Как е бил обхванат от непреодолимо желание да притежава Клиъруотър още щом я е зърнал по време на церемонията по захапването на стрелата. Каза за тайните погледи, които си бяха разменяли из лагера, за фаталната нощ, когато бе дошла в колибата му, докато Мистър Сноу и Кадилак отсъстваха. Каза как, безсилен да се съпротивлява и безразличен към опасностите, беше нарушил обещанието, дадено на Мистър Сноу и беше изменил на доверието на племето и дружбата на Кадилак. Как, неспособен да посрещне последиците от действията си и след отчаяния опит да спаси Клиъруотър от споделяне на неговото безчестие, беше решил да избяга.

Мистър Сноу слушаше мълчаливо, от време на време тържествено кимаше, особено когато Стив разказваше за боя си с Мотор-Хед, Блек-Топ и Стийл-Ай, за рискования полет на юг с „Блу-Бърд“, завършил на попятната станция в Пуебло, за арестуването и връщането му във Федерацията във вериги, за изпитанието пред оценителите, за свалянето на нива А и използването на родната му

сестра Роз като заложница за измъкване на последните тайни от него. Тайни, които се беше заклел да пази.

— Това беше — призна Стив — съкрушително, двойно предателство най-напред като отстъпление от желанието за Клиъруотър, след това поради пречупването ми при разпита. Това е... неппростимо.

— Прав си — промърмори Мистър Сноу и примигна. — Изненадан съм от смелостта ти да се върнеш.

— Нямах избор, древни. През последната година научих много неща от устата ти. Съдбата ми е свързана с Плейнфолк. Моят живот или смърт са в твоите ръце.

— Може би...

Стив продължи да описва как неочаквано е бил изваден от нива А и му е била предложена възможност да си върне предишния статут като стане таен агент на Федерацията.

— И ти прие...

— Това беше единствената ми възможност да избягам — отвърна Стив. — Да се върна тук. Да видя отново Клиъруотър.

— Въпреки че пътуването ти е могло да завърши със смърт...

— Аз съм трекер. Повърхността ни убива с всяко вдишване на въздух. Ако бях отхвърлил предложението на Карлстром, щяха да ме изправят пред стената. А така поне мога да гледам небето.

— Какво искат господарите ти да направиш?

След момент колебание Стив каза:

— Искат да те намеря, да спечеля отново доверието ти и да отведа теб, Кадилак и Клиъруотър в капан. Планът беше да те заведе жив във Федерацията.

— Защо?

— След онова, което направи на „Дамата“, те се страхуват от магията ти. Безпокоят се, че под твое ръководство М'Колите могат да обединят силите си с други племена.

— Но не аз ръководя това племе. Наш вожд е Ролинг-Стоун.

— Само по име — отвърна Стив. — Ти си мозъкът на племето. Наблюдавах Кадилак. Зная как работи той. Първото семейство също знае. Те знаят всичко за летописците и повелителите, и за кръговете на сила. Знаят и за пророчеството за Талисмана.

Мистър Сноу се усмихна.

— Вярват ли в него?

— О, да. Чули са за него много отдавна.

— Защо са избрали теб?

Стив вдигна рамене.

— Аз съм единственият, който те познава. И единственият с някакъв шанс да се приближи до теб.

— Разбира се, да... и ако планът да ни отвлечеш не успееш?

— Казаха ми да ви убия.

Карлстром го беше нарекъл „изваждане от уравнението“.

Мистър Сноу прие отговора му с кратко кимване.

— Разбирам. Благодаря ти, че ме осведоми. Кажи ми... самичък ли трябваше да направиш всичко това?

— Не. — Стив извади от ножницата преработения боен нож и го сложи на рогозката между тях с дръжката към стария летописец. — Някъде наоколо има осемчленна група, която чака да чуе съобщение от мен. Вътре в дръжката на ножа има прибор, който позволява да говоря с тях.

Мистър Сноу взе ножа, огледа го внимателно и учудено поклати глава.

— Говори се, че твоят народ владее високи занаяти. — Той подаде ножа на Стив. — Какво ли още друго ще измислят?

— Не искаш ли да знаеш как работи?

— Имаш ли намерение да го използваш?

— Не, освен ако ти не искаш това. — Стив пъкна ножа в ножницата, закопчана за крачола му.

Старият летописец го изгледа внимателно.

— Така... означава ли това, че си готов да предадеш господарите си?

— Не ти ли казах всичко, древни?

— Каза ми много неща — отвърна Мистър Сноу. — Но думите не са дела. Готов ли си да убиеш хора като теб? Ами родната ти сестра?

— Не се безпокой. Не съм я забравил. Това е рискът, който трябва да поема. Мисля, че ще е добре. Ако я убият, няма да имат никакво средство да упражняват натиск върху мен.

— Стив вдигна рамене. — Идва време, когато човек трябва да избере на коя страна да застане.

— За щастие аз нямам такъв проблем — каза Мистър Сноу.

— Но за някой като теб, хм... това сигурно е трудно решение.

Стив вдигна рамене.

— Нещо се случи с мен тук. Не ме питай какво. Единственото, което зная, е, че когато се върнах под земята, се почувствах като жив погребан. Още от раждането си съм бил възпитаван да мисля за твоя народ като за враг. Като за получовешки същества, които трябва да бъдат изтрети от лицето на земята. Ти и Кадилак ме научихте да виждам нещата различно, да разбирам, че има друг път. Когато се върнах, се опитах да им кажа това, но никой не пожела да ме чуе. Казаха, че не съм добре с ума. Затова ме изпратиха на нива А като наказание, че съм дръзнал да предположа, че в света със синьото небе има място и за пионери, и за мюти.

Старият летописец затвори очи и дръпна от лулата.

— Проявил си смелост, като си казал това, но не си бил прав. Никога няма да е възможно Плейнфолк да диша същия въздух като подземните хора. По това говорихме по-рано. Твоите господари са слуги на Пенг-Агон. Техните предци са предизвикали Войната на Хилядата слънца, която е потопила света в кръв и е турила край на Старото време. За наказание са били заровени под земята и трябва да останат там, докато Реката на времето пресъхне.

— Но това е лудост — възрази Стив неуверено. — Ти си същество толкова сляпо и упорито, колкото и те. Трябва да има начин за постигане на споразумение.

„Компромис“ беше думата, която би трябвало да използва, но тя не съществуваше в езика на трекерите.

Мистър Сноу поклати глава.

— Няма начин, Брикман. — За мютите думата също беше изчезнала заедно със Старото време.

— Но ти си готов да ми дадеш шанс. Какво ще стане с другите хора, които мислят като мен? Като онези ренегати, които хванахте, например?

Старият летописец се усмихна, полузатворил очи.

— Защо трябва да се тревожиш какво ще се случи с тях? Те, те завързаха за труп и те оставиха да умреш.

Стив го погледна изненадано.

— Чакай... да не искаш да кажеш, че си видял какво направиха с мен и не си сторил нищо... че си ме оставил вързан цели два дни и си си чоплил носа? Кристофър Кълъмбъс! Как си могъл...

— Ауу! Задръж! — Мистър Сноу направи успокоителен жест. — Намали малко. Аз бях на стотици мили. — Той отново взе лулата. — Казаха ми какво е станало. Все пак от какво се оплакваш? Момичето ти остави нож. Когато пристигнах, се беше освободил и беше с новите си приятели. Определено не си губиш времето, Брикман. Каква история разказа на тях?

Стив се замисли. Преди в последната минута да вземе решение за пълно признание, той смяташе да разкаже на Мистър Сноу как е станал нарушител, включвайки се в бандата. Край на тази възможност!

— Хм... те промениха мнението си и решиха да не ме убиват. Присъединяването към тях беше добра възможност. — Той се усмихна. — Нямах представа, че ти ще ме намериш пръв.

Беше ред на Мистър Сноу да вдигне рамене.

— Както казах, Кадилак го видя в камъните.

Стив отново дръпна от лулата.

— Какво друго видя?

— О... много неща.

— Какви например?

— Например фактът, че ще се върнеш за Клиъруотър. Обаче... — Мистър Сноу пое предложената лула и дръпна дълбоко — страхувам се, че те чака разочарование.

Стив примигна бързо в опит да преодолее една неочаквана вълна на сънливост.

— Какво искаш да кажеш?

— Клиъруотър не е тук. Нито Кадилак. Отлетяха в Бет-Лем.

Стив почувства как стомахът му се превръща в лед.

— Отлетяха?!

— Да. Отлетяха. След като ти замина с „Блу-Бърд“, Кадилак построи друг самолет от парчетата, които бяхме скрили от теб.

— Н-но как?

— Как ли? — Мистър Сноу се засмя. — Ти му *показа* как! Като правеше това, ти му позволи да използва знанията ти. Някои летописци... и със съжаление трябва да призная, че аз не съм от тях... притежават специална дарба, когато се отнася за приемане или

предаване на знание. Когато ти му предостави възможност да общува с теб, той просто прибави цялото ти знание към своето.

— Не вярвам — каза Стив. Гласът му сякаш дойде извън него. Той се опита да се отърси от приятния ефект на вцепеняване от тревата.

— Въпреки това е истина — продължи Мистър Сноу. — Жалко, че не го видя. Имаше мотор, две места. Наистина бях много впечатлен. И съм сигурен, че и майсторите на желязо са впечатлени.

„Това не е истина — каза си Стив. — Дължи се на тревата. Това не може да е вярно. Това не може да...“

— Но защо са отишли при майсторите на желязо? — чу се да казва.

Мистър Сноу разпери ръце.

— Това беше част от сделката. Ние се съгласихме да им доставим един стрелолист и тайните на летенето и в замяна майсторите на желязо обещаха да спрат един ешелон. — Той се наведе и потупа Стив по коляното. — И всичко това благодарение на теб.

Стив започна да разбира. Спомни си за казаното от Карлстром относно обучението на Кадилак да лети. Ако Първото семейство откриеше, че Кадилак е предал цялата проклета технология на полета на майсторите на желязо, тогава на него, Брикман, наистина щеше да му се разгони фамилията.

— Ко-кога стана това? Кога... отлетяха.

— Миналата година. Преди Бялата смърт.

Стив преглътна тежко. Виждаше, че Мистър Сноу много се радва. Копеле... Шест месеца...

— Ще се върнат ли?

— Да. Когато корабите с колела дойдат по голямата река.

— Кога ще бъде това?

— След една и половина луни.

Месец и половина. Време, през което можеха да се случат какви ли не работи...

Мистър Сноу се усмихна дяволито.

— Мислиш ли, че можеш да чакаш толкова дълго?

— Мога да чакам вечно, ако е необходимо — каза Стив. — Тя... те добре ли са?

— Вярвам, да. — Мистър Сноу всъщност не знаеше със сигурност, но почувства, че Брикман има нужда от малко уверение.

— Благодаря — промърмори Стив. Все още му се виеше свят от новината за отсъствието на Клиъруотър и безбройните последици от начина на нейното заминаване.

— Ти сподели тайните си с мен.

— Искях да го направя. Имах нужда.

Мистър Сноу отговори с лек поклон.

— Оценявам честността ти. За отплата има неща, които трябва да ти кажа. Небесните гласове... в които ти не вярваш... ме дариха с познание за много неща. Мъдростта обаче не лекува нашите природни слабости; тя само осветява пътя на съвършенството. — Той вдигна рамене. — Аз имам да извървя дълъг път. Има времена, когато ставам лесна плячка на глупава самонадеяност, но... не мога лесно да бъда излъган...

— Не се опитвам да...

Мистър Сноу вдигна ръка.

— Чуй ме. Знам за връзката между теб и Клиъруотър. Мога да видя, че и двамата я чувствате по един и същи начин и желаете същото нещо... всъщност не можете да мислите за нищо друго... но аз бях този, който направи това да се случи.

Стив се ококори.

— Ти?...

— Да, аз. Предупредих те да стоиш настрана. — Той вдигна ръце. — Нещата се промениха. Аз върша само онова, което ми се казва. Всеки от нас може да върши само онова, което е написано. Но ако това ще ти помогне... казвам го само на теб... аз лично веднъж минах през нещо подобно. Любовта към някого, с когото не можеш да си, е като нагрят до червено нож, забит в корема ти. Разбирам те, повярвай ми. Но има и други опасности. Бъди предпазлив, но не се чувствай засрамен. Цени момента. Хубавите моменти не идват често. Това е предвидено. И двамата сте направлявани от Талисмана.

Мина много време до задаването на следващия въпрос.

— Кадилак знае ли?

— Да.

— А разбра ли?

Мистър Сноу се намръщи.

— Накрая ще разбере.

Стив събра молитвено длани и се поклони.

— Ценя думите ти, древни.

Мистър Сноу отговори със същия жест.

— Ти си умен. Що се отнася до мен, съветът, подобно на мъдростта, е дар, който рядко се дава два пъти. — Той подаде лулата на Стив. — Достатъчно говорихме. Да се извисим до небето.

Стив затвори очи и пое дълбоко дъх няколко пъти.

Мистър Сноу видя, че тялото на облачния воин видимо се успокои, когато умът му заплува свободен. „Това е правилно, Брикман. Използвай го максимално. И бъди готов, пази се, очаквай изненада. Защото когато слезеш долу, имам чувството, че пътуването ти няма да е леко...“

Високо в нощното небе на южния хоризонт два скайрайдъра от личните въздушни сили на Карлстром циркулираха по траектория, която ги държеше на сто мили един от друг. Други пилоти вършеха същото на смени, тъй като Хай Сиера беше казал на Карлстром, че Ханг-Файър е хванат заедно с тридесет и двама ренегати. Търпението им беше възнаградено и накрая радиоапаратурата прие очакваното предаване. Сигналът беше от две групи кодове, повторени няколко пъти в бърза последователност. Секунди по-късно бордовият компютър предаде на всички пилоти координатите на сигнала, позволяващи им точно да определят местоположението на Брикман.

Когато сложи ножа в ножницата, Стив обърна острието на обратно и натисна едно копче, което активира скритата радиостанция. Докато седеше и разговаряше с Мистър Сноу, той автоматично предаде позивния сигнал и кодовата дума, с която щеше да съобщи на Карлстром, че е установил успешно контакт с племето М'Кол.

Не изпита никакво чувство на предателство. Беше казал на Мистър Сноу за задачата си и осъзнаваше всичко казано. Той наистина се чувстваше независим от Федерацията. Копнееше да види Клиъруотър и чувстваше предишната връзка с Мистър Сноу. Но старият летописец беше прав. Сестра му наистина беше проблем. Не

можеше да я вини. Беше изпратил съобщението, което чакаше Карлстром. Това беше единственият начин да е сигурен, че Роз ще остане жива. Беше длъжен да играе двойна игра, докато не измисли най-доброто, което може да направи за всички засегнати.

ГЛАВА 14

На следващата сутрин, когато се върна от близката река, където беше отишъл да се измие, Стив намери Найт-Фивър коленичила пред колибата на Мистър Сноу. Когато наближи, тя бързо клекна и разви закуската му — плоска питка и кръгчета сушен плод.

Стив благодари учтиво, после започна да се храни, без да ѝ обръща и най-малко внимание. Не възразяваше срещу храната, но определено не проявяваше интерес към удоволствия и лудории, каквито тя очевидно имаше предвид. Не и с Найт-Фивър, във всеки случай.

Сякаш почувствала незаинтересоваността му, вълчицата чакаше търпеливо, с обърнати настрани очи. Когато свърши храненето, тя взе сламената рогозка, после се изправи и отиде зад колибата на Мистър Сноу. Миг по-късно се върна с тоягата на Стив. Коленичи и почтително я остави пред него. Последния път, когато Стив я беше държал в ръка, бе на ръба на скалата, изправен срещу Мотор-Хед, Блек-Топ и Стийл-Ай. И сега тоягата беше пред него, само че с блестящо острие, направено от нож на трекер, прикрепено в единия ѝ край с метална гривна. Под него под прав ъгъл бяха забити два шипа от стрели от арбалет да отразяват насочени надолу удари от противниково острие. В другия край тоягата беше балансирана с втора метална гривна.

Стив откачи тоягата от кожената презрамка и прекара ръка по надрасканото дърво. По ръката му премина тръпка. Той благодари на Найт-Фивър на езика за официални разговори.

— Езикът ми не може да произнесе думите, които изпълват сърцето ми. С този подарък ми оказваш голяма чест.

Найт-Фивър вдигна очи и го погледна.

— Ти ми оказваш чест, облачни воине. След земната гръмотевица търсих тялото ти в камъните. Единствено това можах да намеря, за да отбележа твоята смърт. Дадох го на моята племенна сестра Клиъруотър. Когато ни напусна, тя ми поръча да го пазя, докато

се върнеш. Пазех го и вече не можех да си спомня защо. Вчера, когато Мистър Сноу те призова от огъня, си спомних. Думите му прогониха тъмната мъгла, която забулваше ума ми.

Стив сложи тоягата между тях с надеждата да възвърне обгърнатата в мъгла памет на Найт-Фивър.

— Клиъруотър говори ли ти за мен? Предаде ли ти някакво послание?

От усилие да си спомни очите на Найт-Фивър се напълниха със сълзи. Тя ги избърса и поклати глава.

— Думите са си отишли. Помня само, че трябваше да ти предам тоягата.

Стив наведе глава.

— Благодаря ти, че ми я донесе. Нека великата Небесна майка бди над теб.

Това беше учтив начин за казване на довиждане, но Найт-Фивър остана. Наведе се ниско напред, носът ѝ почти докосна земята.

— Позволи ми да ходя в сянката ти, облачни войне. Ако се нуждаеш от нещо, нека моите ръце и моето тяло ти го доставят.

— Нуждите ми са малко — отвърна Стив, загрижен да не я разстрои.

Найт-Фивър отново го погледна в очите, този път с лека подигравателна усмивка.

— Аз моля само да ти служа. Не търся отплата с услуги в леглото.

Несигурен дали намеква за предишния му отказ, Стив отвърна:

— Аз не съм от твой народ, Найт-Фивър. Само когато извърша онова, което Талисмана иска от мен, ще съм от Плейнфолк. Дотогава удоволствията, за които говориш, не са за мен. Сега, след като знаеш това, ако все още искаш да ходиш в сянката ми през деня, нека бъде така. Да опитаме.

Найт-Фивър хвана ръцете му и ги целуна възхитена. Стив я отпрати и отиде да търси Джоди.

След като бяха преведени триумфално пред събраното племе, ренегатите бяха разпръснати из селището. Всеки беше поверен на по няколко мюти, които го хранеха и пазеха. Държаха ги боси, обикновено завързани за кол и изолирани един от друг. Това предотвратяваше изготвянето на съгласуван план за бягство. Като

допълнителна мярка на краката на всеки нарушител бяха сложени тежки дървени букаи. На Медицинската шапка и на Джоди вече не се разрешаваше да се грижат за ранените. Беше ясно, че М'Колите нямат никакво намерение да им позволят да бъдат проводници на тайни послания. Мистър Сноу, лечителят на племето, бързо определи онези, които се нуждаеха от лечение, и започна да маже раните им с някакъв мехлем. Доволен, че Джоди изглежда толкова добре, колкото позволяваха обстоятелствата, Стив продължи да се държи настрана от нея. Макар и по различен начин, и двамата бяха пленници и той не можеше да направи нищо, за да подобри положението ѝ.

През първите няколко дни след издигането му до ролята на потенциален герой на Стив му беше трудно да се отпусне, но в края на първата седмица се чувстваше така, сякаш никога не е отсъствал. След като вече беше засвидетелствал смелостта си със захапване на стрелата, Стив попита Мистър Сноу дали ще му бъде разрешено да се облече като мют. Въпросът беше отнесен до Ролинг-Стоун и съвета на старейшините. Те от своя страна се консултираха с Блу-Тъндър. Новият върховен воин се съгласи да позволи на Стив да се облече като мечка. Той обаче нямаше да бъде считан за пълноправен воин, докато не дъвче кост.

Стив помоли Найт-Фивър и двете ѝ племенни сестри да му помогнат да се снабди с комплект „кожи за ходене“. Молбата му за помощ беше посрещната с радост и в края на втората седмица той получи пълен комплект, включително украсен с камък шлем и плочи за тялото и беше изрисуван от главата до краката. За последен път косата на Стив беше подстригвана при явяването му пред съвета на оценителите преди пет месеца. В Рио Лобо тя беше умело „докарана“ да изглежда, сякаш е нескопосано подрязвана с нож. Като резултат характерната за трекерите ниска подстрижка беше почти напълно изчезнала. На Стив отново му бяха дадени ленти от синя тъкан от слънчеви клетки, каквито носеше при пристигането си в Пуебло, и сега той помоли Найт-Фивър да ги вплете в косата му.

Мистър Сноу спря да погледне работата на вълчиците.

— Как ти се струва? — попита Стив.

Мистър Сноу отговори с възхищение.

— Би могъл да измамиш дори и мен...

Стив огледа изрисуваните си ръце.

— Сигурен ли си, че тази окраска ще може да се махне?

— Идеята беше твоя. Ще се разтревожиш ли, ако не може?

— Е, бих могъл да свикна да живея с нея — отговори дипломатично Стив.

Мистър Сноу се засмя под мустак.

— Сега е големият ти шанс. — Той го удари приятелски по ръката. — Слушай, тъй като Кадилак замина, защо не се настаниш в колибата му? Сигурно не искаш през цялото време да си до мен.

Стив го погледна и се зачуди какво ли се крие зад тази забележка.

— Той няма ли да е против?

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Нали преди спеше там. Това ще ти помогне да се чувстваш у дома.

Колибата беше близко до тази на Мистър Сноу. Гъвкавите странични пръти бяха забити в земята и след това извити и завързани със здрави върви, изплетени от трева, за пръстена за пушек. Над тях бяха опънати същите и здраво завързани за основата бизонски кожи. Влизаше се през врата със завеса, която при лошо време можеше да се завърже. Подът беше покрит със сламени рогозки и мютски принадлежности, обикновено в кожени торби или рогозки, завити на рола, наредени покрай стените — и за пространство, и за защита срещу вятъра.

Пръстенът за пушек, както подсказваше самото му име, осигуряваше вентилация за малкото количество пушек, който излизаше от огнения камък — глинена купа с животинска мазнина и фитил, направен от влакна див коноп, към който можеха да се прибавят малки парчета борина. Огненият камък беше само за осветление и съвсем малко за топлина; готвенето беше обществена дейност и се извършваше на открито под контрола на жените на старейшините на племето. Мютите бяха изключително сръчни в запалването на огън с пръчка и всеки възрастен си носеше прахан. При пороен дъжд, когато паленето на огън беше невъзможно, племето се задоволяваше със сушено сурово месо.

Дори Найт-Фивър да беше по-привлекателна, Стив пак не би искал тя да живее в колибата му. Не би искал дори Клиъруотър да живее в нея. Защото можеше да разчита на уединение само след стъмване.

През първата нощ, докато другите в селището спокойно спяха, той свали едно от двете парчета дърво, от които беше направена дръжката на ножа, и откри достъп до чипа вътре. С помощта на малко острие набра едно съобщение, което поддържащата група трябваше да предаде до Гранд Централ. Системата можеше да съхранява до пет хиляди думи, макар че такива дълги предавания бяха рядкост. С набирането на всяка буква думите се появяваха като малки черни букви върху бронзово-сива лента — тридесетзнаков течнокристален дисплей.

След завършване на съобщението целият текст можеше да бъде показан на дисплея с нормална за четене скорост. Можеше също да бъде спряно на всяко място за добавяне или изтриване. Чрез натискане на друг миниатюрен ключ съобщението можеше автоматично да бъде кодирано и след това чрез друга едноклавишна команда излъчено. Един таймер за ден и дата позволяваше приемо-предавателят да бъде включван и изключван през предварително зададени интервали за предаване, приемане и съхранение на съобщения — също като телефонен секретар. Чрез обръщане на процедурата пристигналите съобщения, които автоматично се записваха и запамятаваха, можеха по всяко удобно време да бъдат извикани, декодирани и прочетени на дисплея. Нормалният обхват на предаване и приемане, в зависимост от терена, беше от тридесет до петдесет мили; можеше да се удвои с помощта на жична антена, която се съхраняваше на малка макара в дръжката на ножа.

Първият текст на Стив се състоеше от кратък отчет за възстановяването му като полупостоянен гост на племето М'Кол и новината, че Кадилак и Клиъруотър са напуснали селището през ноември. Той се постара да не казва на Карлстром къде и как са заминали. Имаше си достатъчно проблеми със Семейството, за да им дава основание за нови. Ограничи се със съобщаване за тяхното отсъствие и датата, когато се очакваше да се появят, като прибави, че според него, докато не получи ново обяснение, те вероятно са изпратени като емисари при други племена Плейнфолк с надежда да създадат съвместна сила за съпротива срещу ешелоните. Тъй като Карлстром беше изразил опасение, че такъв ход може би вече е предприет, Стив знаеше, че рапортът му вероятно няма да бъде поставен под съмнение.

На следващата нощ намери отговора на Карлстром, съхранен в паметта на приемо-предавателя. Трябваше да остане с племето до завръщането на Кадилак и Клиъруотър. Не биваше да предприема нищо срещу Мистър Сноу. Операцията СКУЕЪРДАНС се отлагаше до второ нареждане. Междувременно ешелони и отряди пионери нямаше да предприемат огнено прочистване в площта, заета от М'Колите.

Във второто си предаване Стив докладва за залавянето на ренегатите и тяхната вероятна съдба. Карлстром му нареди да наблюдава събитията колкото може по-отблизо; подчертаваше, че е жизненоважно да предава и най-малката информация за майсторите на желязо, която може да събере — нещо, което той бездруго възнамеряваше да прави, за да задоволи собственото си любопитство.

Първите излизания на Стив бяха на лов из околността. После, когато беше демонстрирал приемливо ниво на умение, беше поканен да отиде по-далеч на лов за бизони и да патрулира около територията на племето — границите бяха маркирани с украсени стълбове.

Сега беше първата четвърт на мютската година. Месеците март, април и май бяха известни като време на Новата земя. С минаване на дните Стив забеляза значително нарастване на силите и издръжливостта си. Беше заякнал физически от непосилната работа на нива А, но беше изненадан, като откри, че сега по-добре издържа на темпа на мечките и може да тича с тяхната неуморна голяма крачка при дългите преходи. Сякаш като бе приел маскировката на мют, беше отключил източник на скрита енергия в тялото си.

Въпреки този прогрес неговият статус остана на почетен гост и се отнасяха с него с цялата учтива церемониалност, която се съдържаше в този термин. Той може да се мислеше за почти равен на воин на М'Кол, но още не беше дъвкал кост — и не беше спечелил привилегията да си служи с мютски арбалет.

Когато един ден се връщаха от лов, минаха покрай мястото, където беше завързана Джоди. Стив се отдели от групата мечки и отиде при нея. Виждаше я за първи път, откакто се беше облякъл като мют. По някаква причина не се чувстваше ни най-малко странно и толкова беше свикнал с това, че беше забравил напълно за промяната във външния си вид.

— Здравей, как е?

На Джоди ѝ трябваша няколко секунди да го познае и дори тогава не беше сигурна.

— Брикман?...

— Позна от раз. — Стив клекна до нея. — Реших да видя дали нямаш нужда от нещо.

Джоди инстинктивно се дръпна от него, после го огледа, като отбеляза всяка подробност — от мишите плитки до обутите в мокасини крака.

— Странно копеле си, Брикман. Какво става, по дяволите?

Стив вдигна рамене.

— Много неща, които никога няма да научиш. — Видя израза ѝ — смес от отвращение, изненада и пълна липса на вяра.

— Вярвай ми.

Джоди стисна устни.

— Не съм сигурна, че искам да ти вярвам.

— Не бъди такъв задник. Ние сме от една и съща команда...

— Бяхме. Точно сега не съм сигурна в това.

Стив остави забележката ѝ без внимание.

— И двамата сме от „Биг-Блу“, Джоди. Ние сме от един и същи вид.

— Като те гледам, не бих допуснала. Май си загубил и малкото си ум.

— Чуй ме! Всичко, което се опитвам да ти кажа, е: „Не съди по външни неща“. Аз съм ти длъжник. Ти ми спаси живота. И като резултат от това попадна в тази каша. Възнамерявам да направя всичко възможно, за да те извадя от нея цяла.

Джоди го погледна с тъжно примирение и поклати глава.

— Няма начин, Брикман. След като тези тъпаци ни продадат, край. Терминада.

— Ти не знаеш какво ще стане. Никой от нас не го знае. Може би ще мога да постигна някакво споразумение. Намери някакъв начин да не се качваш на кораба.

— И после какво? Да остана тук с тези лайнари? — Тя се засмя иронично. — Ако наистина искаш да ми направиш услуга, ела някоя нощ, отвържи ме, дай ми един нож и ми покажи накъде да бягам.

— Не мога да направя това. И не се опитвай да го направиш. Пеша и сама нямаш шанс.

— Тогава ме убий. — Очите ѝ срещнаха неговите. — Наистина го искам.

— Знам — каза Стив. — Но и това не мога да направя.

Джоди се озъби.

— Ти си се измъкнал от „Биг-Блу“, когато не са гледали. Нямах кураж за трекер и не си достатъчно подъл, за да си мют!

— Слушай...

— Откажи се, Брикман! Ти си боклук!

Груби думи. Стив преглътна отговора си и стана. Изпитваше съжаление. Докато се отдалечаваше, се чудеше какво би казала Джоди, ако можеше дай разкаже за връзката си с АМЕКСИКО, за начина, по който бе използвана Роз за упражняване на натиск върху него, или за чувствата си към Клиъруотър. Беше безполезно да размишлява каква би могла да е реакцията ѝ. Не можеше да каже нищо на никого. Трябваше да мълчи, да приема всичко без оплакване. При дадените обстоятелства реакцията на Джоди беше напълно разбираема, но го дразнеше. Въпреки това той имаше намерение, ако може, да я спаси от майсторите на желязо.

С настъпването на май започна подготовката на племето за пътуване за среща с майсторите на желязо. Дългите ножове на воините бяха наточени и из лъскани, докато не заблестяха като огледала; арбалетите бяха почистени и смазани, дървените приклади — изтъркани, докато не светнаха. Кожените доспехи и шлемовете бяха почистени, счупените камъни и кости бяха подменени, бяха сложени нови пера и други трофеи, свидетелстващи за мъжеството на воините в битките. Коловете, маркиращи територията, бяха освежени и украсени с церемониални мотиви.

Пленените ренегати също фигурираха в тези приготовления. Те бяха отведени един по един до потока край селището и им беше наредено да се съблекат и да се измият. Парцаливите им дрехи и бельо бяха изпрани и закърпени, дори им дадоха допълнителна храна и всеки ден ги подготвяха и ги караха да правят упражнения — като добитък, готвен за изложба.

Ловните излети и патрулирането продължаваха и Стив — който след кратката среща с Джоди беше избягвал всякакъв контакт с пленените нарушители — винаги, когато му се разрешаваше, участваше в хайки.

Четири дни преди ренегатите да тръгнат за среща с корабите с колела Стив се присъедини към хайка от шестдесет мечки в един разширен патрул в южната част на територията на М'Кол. На втория ден един от фланговите трекари намери разсечен труп на бързонога. Главата, гръдният кош и вътрешностите бяха заровени, но твърде плитко и не бяха покрити с камъни, така че койотите ги бяха изровили. Мютите не заравяха труповете на животни, убити по време на ловни обиколки — изкормваха ги и ги отнасяха в селището на колове. Това, че бързоногата беше скрита по такъв начин, беше сигурен знак, че са я убили нарушители.

След внимателното претърсване на местността бяха открити и други следи. Широк настъпен лист носеше издйническа следа на засъхнала кръв и отпечатък от подметка на ботуш на трекер, оставен от някой, помогнал да заколят сърната. В купчина камъни под една надвиснала скала бе пален огън. Пепелта беше грижливо разпръсната и мястото очистено от следи, но в пукнатината на скалата бяха останали следи от пресни сажди, а мютите с остроото си обоняние откриха и пръснатите надалече главни. Огънят бе пален преди един ден.

Като наблюдаваше как мечките обикалят да търсят следи и вълнението, с което оценяваха всяка, Стив реши, че те изпитват много по-голямо удоволствие от процеса на проследяване, отколкото от следващото го откриване и убиване на жертвата. Блу-Тъндър, водачът на хайката, показа на Стив дупката, от която бяха извадили черепа на бързокраката.

— Твоите хора.

Стив се намръщи.

— Толкова далеч на север? — Ешелоните обикновено идваха от депото във форт Уърт в началото на април, но първият месец минаваше в снабдяване на попътните станции. Беше много рано да се появят, а и освен това Карлстром беше казал, че трекерите ще бъдат насочени другаде.

Блу-Тъндър поклати глава.

— Не подземни хора. Червенокожи.

Мютското име за ренегати — които наричаха себе си нарушители. Федерацията ги смяташе за престъпници, те виждаха себе си в по-героична светлина — бунтари, победили системата. Мютите не

правеха никаква разлика — червенокожите бяха просто друга от многото форми на живот, населяващи земята.

— Ще ги преследвате ли?

— Разбира се. Мъртвешките лица правят добра търговия с нас.

— Мъртвешките лица?

— Майсторите на желязо. Те вземат нашите племенни братя и сестри и ни дават остро желязо. Но един червенокож струва колкото двадесет от Плейнфолк. По-добре да търгуваме с тях, отколкото да изпращаме наши хора надолу по реката.

— Какво става с тях? — попита Стив.

— Корабите с колела ги откарват.

— Знам това. Искам да кажа, когато стигнат до огнените ями на Бет-Лем.

Блу-Тъндър вдигна рамене.

— Никой никога не е говорил за това.

Един от хайката дойде при тях и сложи нещо в ръката на Блу-Тъндър. Той го погледна, след това го хвана и го опъна. Беше тънка като косъм метална нишка, жична антена, подобна на онази в ножа на Стив — само че тази беше развита от макарата.

— Това също е направено от подземни хора. Какво ще кажеш за него?

Стив подбра внимателно думите си. Беше деветдесет и девет процента сигурен, че Блу-Тъндър не знае какво държи, но не можеше да е сигурен.

— Това нещо е изработено от онези с висок занаят. Само по себе си не е нищо, но когато е свързано към друг апарат, изпраща думи, които летят по въздуха... както летят птиците над планините, до места, които не можем да видим.

Блу-Тъндър огледа внимателно жицата, после я нави внимателно на малката бобина.

— Така... сега онези, които говорят, и онези, които слушат, са тук. — Мютският воин стана. — И са тъпкали нашата земя... — Той подаде жицата на Стив. — Предай ми мислите си, облачни воине. Говорят ли те на нас?

Стив неочаквано беше обхванат от някакво предчувствие, че нещата ще тръгнат ужасно погрешно. Той вдигна рамене.

— Ако това те безпокои, да отидем да ги намерим и да ги попитаме.

Чу се пронизителен писък като на птица — сигнал, който мютите използваха да общуват по време на лов. Стив си спомни първия път, когато го беше чул — когато го преследваха през гората, след като беше открил Клиъруотър.

Бяха намерили още следи. Последният в колоната беше влачил клон зад себе си, но не достатъчно внимателно. Блу-Тъндър направи знак на Стив да остане на място, след това сложи ръце на устата си и нададе пронизителен лай на койот. Ехото се понесе между заобикалящите ги хълмове и мечките затичаха на юг.

Дилемата на Стив нарасна. Жичната антена беше доказателство, че групата, която преследват, не са червенокожите, които Блу-Тъндър се надяваше да намерят. Мютите бяха по следите на МХ групата, която беше изпратена да помогне на Стив и действаше като канал за неговите рапорти до Карлстром. Тяхното пленяване можеше да провали цялата операция и да съсипе плановете му. Но нямаше начин да отклони мечките М'Кол от следата. Ловуването беше в кръвта им. Той си помисли за последното предаване. Беше съобщил датата, на която племето трябваше да срещне корабите с колела. Ако набелязаната жертва беше поддържащата група, те сигурно бяха решили, че М'Колите и техните съседи ще са заети с подготовката за голямото събитие и като резултат от това няма да са внимателни. Лош ход.

Можеше да направи само едно нещо, за да попречи на преследването. Можеше да се опита да забави темпа, като се престори на уморен. Но това можеше да изглежда подозрително. Той беше тичал много повече, без да изпитва никакво затруднение, и на два пъти Блу-Тъндър беше с него. Алтернативата беше да намери някакъв начин да предупреди трекерите, нарушителите или които бяха, че са преследвани. Но как? Нямаше пушка, която случайно да гръмне. Имаше само тояга и... нож. Разбира се! Какъв глупак! Беше започнал да забравя като мютите! Единственото, което трябваше да направи, беше да предаде съобщение, за да предупреди поддържащото отделение, че може би ги преследва мютска хайка. Почувства се много по-добре. Да... това беше. Съвсем просто. Но не можеше да го

направи, докато го гледат. Трябваше да опита да се откачи от Блу-Тъндър или да чака да се стъмни.

До падането на нощта Стив не успя да се отдели от хайката въпреки че беше изостанал, оплаквайки се от неочаквани силни бодежи, а след това и от изкълчен глезен. Блу-Тъндър намали темпото, докато той не се почувства по-добре, след това, когато падна, нареди на две двойки воители да го носят поред. Като разбра, че хитростите му са се провалили, Стив изведнъж се оправи и тръгна без чужда помощ.

Когато накрая спряха, не трябваше да се преструва на изтощен; като капак на всичко този ден, през който всичко, изглежда, вървеше наопаки, заваля. Не запалиха огньове, нямаше луна, наметало от черни облаци скриваше звездите. Воините седяха на групи, притиснати един до друг, навъсени, и дъвчеха сушено месо и плодове. Те нямаха нищо против дъжда, но предпочитаха да е през деня. Комбинацията от липса на огън и звезди им действаше потискащо.

За походи, които ги откъсваха от дома за няколко дни, М'Колите носеха леки плътни рогозки, които разгънати бяха приблизително девет на шест фута. Рогозката се сгъваше по дължина, двата края откъм едната къса страна се зашиваха и се получаваше голяма качулка, която покриваше главата и раменете, докато долната трета можеше да се използва за сядане или за спане. Използвана в съчетание с кожата за пътуване, тя осигуряваше приемлив непромокаем подслон.

Въпреки временно мрачното настроение, предизвикано от отсъствието на звездно небе, Блу-Тъндър беше убеден, че до средата на следващия ден ще настигнат червенокожите. Стив разбра, че това е неговият последен шанс. Той се омота в кожената завивка, сви се в сгънатата сламена рогозка и легна, заслушан в дъжда, който тропаше шумно и безкрайно по листата на заобикалящите ги дървета. Студът и влагата започнаха да проникват в костите му. По време на предишния му престой с М'Кол дъждът — нещо, което поколения трекери никога не бяха виждали — беше изгубил цялата си новост за него. Той беше просто една особеност на повърхността.

Всички заспаха. Тъмнината беше толкова гъста, че Стив почти не можеше да види ръката си, поставена пред лицето. Нямаше значение. Клавиатурата, функционалните ключове и течнокристалният дисплей се осветяваха автоматично посредством сензор, който измерваше

нивото на околната светлина при откриване на скрития приемо-предавател.

Стив внимателно се измъкна от кожата, заобиколи спящите тела, свали панталоните си и клекна в една дълбока до кръста вдлъбнатина. Ако някой го потърсеше, причината да не е под кожата веднага щеше да се види. Не можеше да е сигурен, но беше доста уверен, че няма мютски закони или обичаи, които да забраняват нощното облекчаване.

Извади ножа от ножницата, затърси с пръсти двете скрити ключалки и ги натисна едновременно. Веднъж, два пъти, три пъти. Нищо не се получи. Дървените чирени на дръжката останаха упорито на мястото си. Той обърна в тъмното дръжката на обратната страна и опита отново. Системата за отваряне с трикратно натискане не се задейства.

Какво ставаше, по дяволите? Практически беше невъзможно да заяде. Неочаквано го обзе хлад. Намери бързо мястото в дървото, където бяха отпечатани инициалите на Лу Кенеди Нейлър, и опипа буквите с палец. Онова, което мислеше за „Н“, се оказа „Б“. Инициалите не бяха ЛКН, а СРБ. Ух, Кристофър... Някой беше сменил ножа. Ножът, който държеше, беше неговият, онзи, който му бяха взели след пленяването му миналата година.

Стив провери инициалите още веднъж просто за да е сигурен, след това остави ножа и тихо изруга. Освен малките инициали, които само планеристите имаха право да поставят, ножовете не се различаваха по нищо друго. Това беше стандартна практика. Той се опита да разбере кога е могла да се извърши подмяната и най-вероятната личност, която я е извършила. Найт-Фивър би могла да има най-благоприятна възможност — докато той се къпеше, обличаше се или спеше. Накрая реши, че въпросите „кой“ и „кога“ вече са без значение. Важно беше „защо“. Той беше казал на Мистър Сноу, че е получил комуникационен апарат — дори беше предложил да му покаже как работи. Подозираха ли го, че го използва? Още по-лошо — бяха ли го видели да го използва? Ако не, какъв шанс имаше да си го върне? Три въпроса, на които беше невъзможно да отговори. Мамка му, мамка му, три пъти мамка му. Стив вдигна панталоните си и се върна при леглото.

Блу-Гъндър беше буден и го чакаше.

— Нещо тревожи ли те, облачни войне?

— Не, всичко е наред. — Стив се сви в кожата и сламения си пашкул.

Манхатън-Трансфер, предният патрул, пропълзя през тревата до място, откъдето можеше да вижда главната група, и вдигна осем пръста.

Сърцето на Стив се сви. Вече не се съмняваше. Това беше подкрепящата група. Той се стегна вътрешно за предстоящата среща. Беше много късно да променя позициите си. Погледна през рамо към хоризонта. Лентата от дълбоко оранжево вече се беше превърнала в жълто в долния край, но слънцето още не беше излязло от източната врата. В нетърпението си да продължат преследването мютите бяха тръгнали още с появяването на първата светлина и бяха наближили плячката си по-скоро, отколкото очакваха.

Той се обърна и видя Блу-Тъндър да разговаря с четиримата си водачи на групи. От жестовете му беше ясно, че им заповядва да обкръжат позицията на „червенокожите“. Стив беше придаден като допълнителен член на групата на Блу-Тъндър, тринадесети. За мютите номерът нямаше значение, но за трекерите числото с лош късмет беше дошло още отпреди Холокоста и суеверието битуваше, въпреки че Първото семейство гледаше на това с недобро око.

Водачите на групите се разпръснаха с воините си. Мечките на Блу-Тъндър се събраха около него. Стив държеше тоягата си с остриетата. Беше се упражнявал ежедневно с това ефективно и смъртоносно оръжие и беше сигурен, че може бързо да се справи с всеки въоръжен с нож или тояга-нож — дори би могъл да отблъсне едновременна атака от двама или трима нападатели.

Уроците по бой с тояга, които беше давал предишната година, му бяха спечелили доста последователи, но той със съжаление разбра, че по време на отсъствието му М'Колите не са продължили да усъвършенстват уменията си. Беше видял някои по-големи деца да използват тояжки в бойни игри, но не бе видял нито една мечка да носи тояга при патрулиране из територията — и никой, освен Клиъруотър не се беше сетил да прикрепя острие на края на тоягата.

За Плейнфолк пътят на истинския воин беше двубой с нож. Смъртоносният точен арбалет се използваше за лов и срещу подземни

хора, но никога срещу мют. Убиването на друг член на Плейнфолк от голямо разстояние беше абсолютно немислимо. Самата смърт не беше важна. Ако Мо-Таун беше жадна, тя пиеше. Куражът и честта бяха основни качества. Куражът да гледаш върха на ножа на противника с ясното съзнание, че един от двамата трябва да умре. Куражът да дадеш живота си, за да защитиш честта на клана и името на Плейнфолк. Стив знаеше, че ако иска някога да спечели доверието на мютите, трябва да стъпи на същия смъртоносен път. Онова, което щеше да се случи сега, беше само малка крачка по този път.

Клекнал в тревата до Блу-Тъндър, Стив наблюдаваше как един мютски воин пъкна подострена пръчка в дупка, издълбана в малко парче дърво, и започна да я върти с лъка за палене на огън. След няколко мига стиските суха трева, сложени около върха на пръчката, започнаха да пушат. Мютът от време на време спираше и духаше. Накрая в потъмнялата трева пламна малко оранжево огънче. Още трева, още духане — устните на мюта бяха свити като за целувка — и накрая се появиха пламъчета.

Блу-Тъндър извади от една торба стиска дългостеблена червена трева и я завърза за стрелата на арбалета си. После протегна ръка, така че другият да може да сложи разпалващия се огън върху тревата, сложи стрелата на арбалета и я насочи към небето. Стрелата се издигна почти вертикално във въздуха — влачеше след себе си дълга опашка от пушек, — стигна върха на траекторията си и полетя към червенокожите.

Стив прие това като сигнал за обща атака, но никой не помръдна.
— Какво става?

— До голямата вода има осем червенокожи. Бялата стрела им показва, че искаме да разговаряме с тях мирно, не да убиваме. Да пушим трева, да правим сделка.

— Но аз мислех, че искате да ги заловите.

— Да. Но винаги пускаме някои да си вървят. Червенокожите са избягали от подземните хора. Ако няма къде да бягат, те повече няма да идват. Защо да напуснат едно лошо място, когато другите места не са по-добри? Затова правим сделка. Ако искаме да хванем всички, червенокожите ще се бият с нас. Всички ще умрат. — Той вдигна философски рамене. — Те не искат това. Ние също. Един червенокож

без глава не става за търговия. Хората с мъртвешки лица искат мозъците им да са в ред.

— Нека изясним това — каза Стив. — И вие, и те се биете срещу трекерите, но ренегатите... хм, червенокожите... не нападат мюти. Защото ако ги нападат, ще имат два врага вместо един. Вие ще ги ликвидирате. А вие не убивате червенокожи, защото ви трябва живи, за да ги продадете на майсторите на желязо.

— Точно така.

— Но вие не вземате всичките... ако не се съпротивляват, някои от тях остават свободни. Колко? Половината, една трета, една четвърт?

— Зависи — отговори Блу-Тъндър. — Най-често половината. — Той се усмихна. — Освен ако годината не е лоша.

Стив погледна по посока на изстреляната пушеца стрела.

— А ако те не знаят какво означава пушещият сигнал?

Блу-Тъндър вдигна вежди.

— Тогава ще се наложи да им разясним.

— Разбирам... — Макар всичко това да беше ново за него, Стив реши, че АМЕКСИКО сигурно знаят за „белите стрели“. Организацията, изглежда, знаеше всичко. — Значи сега те мислят какво да правят. Кой да се предаде и кой да остане, така ли?

— Така — отговори Блу-Тъндър.

— Какво ще стане с онези, които останат на свобода?

— Намират други скитници. Съвсем сами червенокожите се разболяват и умират. Много по-сигурно е, ако всички са заедно. Ако намерим малка ръка след заминаване на корабите с колела, ги насочваме по следата на някоя по-голяма група.

„Ръка“ на езика на мютите означаваше шест. „Малка ръка“ означаваше всякакъв брой по-малък от шест, но обикновено четири или пет.

Блу-Тъндър отново се усмихна.

— Ние искаме всички да са щастливи. Добре е за търговията.

Логиката беше желязна. Ренегатите бяха като бизоните. Следиш къде пасе стадото и когато дойде време, отиваш и убиваш толкова животни, колкото ти трябва. Нито повече, нито по-малко. Останалите оставяш на свобода да си пасат до новата ловна хайка. Хитри копелета.

— Какво става, ако никой от тях не иска да тръгне?

Блу-Тъндър се изправи.

— Ако се съпротивляват, ги убиваме.

Слънцето се показва на хоризонта. Лъчите му осветиха големия воин, изпълниха перата на шлема му със златен огън и превърнаха останалата част на тялото му в силует.

— Хайде, облачни воине. Преди денят да изтече може би ще си дъвкал кост.

ГЛАВА 15

Нарушителите се бяха настанили на лагер на склона на стръмна падина, отворена в единия край към голямо езеро. По средата на езерото имаше малки обрасли с гора островчета. Сухо речно корито пресичаше терена и стигаше до дъното на падината. Стив последва Блу-Тъндър по северния край. Половината от групата му бе минала на другата страна. Дъното на падината — около сто метра дълго и осемдесет широко — беше осеяно с камъни и чакъл. В горния ляв край, където бреговата линия се състоеше от висока двадесет фута скала, ерозията беше изровила няколко огромни камъни, които бяха паднали в безразборен куп до водата. Няколко по-малки лежаха наполовина във водата зад тях.

Бойците на Блу-Тъндър бяха разположени около падината, оръжията им блестяха на утринното слънце. Нарушителите, които очевидно бяха хванати съвсем неподготвени, бавно се оттегляха към камъните до водата. Само половината, изглежда, бяха въоръжени — притискаха въздушните си пушки до гърдите си. Два навеса със стръмни покриви, направени от кожи, опънати върху скеле от завързани пръти, бяха издигнати от двете страни на ров за готвене на около двадесет метра от водата. От „бялата стрела“ — беше се забила с необичайна точност близо до центъра на падината — продължаваше да се вдига пушек.

— Ела — каза Блу-Тъндър.

Двамата заслизаха по склона, последвани от шест мечки. Другите останаха на местата си.

Като видяха пристигащата делегация, двама от въоръжените нарушители спряха. Блу-Тъндър стисна острието на ножа си, вдигна го над главата си, след това го прибра в ножницата и вдигна гола ръка. Двама нарушители пристъпиха напред. Останалите — четирима мъже и две жени — продължиха да отстъпват към купчината камъни. Единият от мъжете клекна зад тях, другите спряха до водата.

Стив беше твърде далеч, за да види израженията им, но всички създаваха впечатление на абсолютно ужасени. „И кой не би се ужасил — помисли си Стив, — като се събуди и види, че шестдесет мюти са се изтърсили за закуска?“ Една от жените изглеждаше бременна. Вместо панталони носеше широка пола, подобна на тези, които носеха мютските жени. Преди да бъде пленен от М'Кол Стив никога не беше виждал бременна жена. Във Федерацията майките-настоянички оставаха в Института за живот от зачеване до раждане. Процесът на оплождане и развитие на зародиша бяха тайни, до които имаше достъп само Първото семейство, но благодарение на уроците на Роз по медицина и от опита от първа ръка с мютите той знаеше какво означава силно издутият корем. Но какво правеше една бъдеща майка тук?

Стигнаха на няколко крачки от пушещата стрела и спряха. Стив бе отдясно на Блу-Тъндър; шестте мечки се подредиха в една линия зад тях. Двамата нарушители, които бяха на двадесетина метра, неочаквано забързаха към чакащите мюти с вдигнати десни ръце с отворени длани.

„Защо е тази внезапна готовност?“ — зачуди се Стив и стисна по-здраво тоягата си. Нарушителите спряха на същото разстояние от стрелата като тях и огледаха мютите и, според Стив, със същата предпазлива оценка и него. Ако бяха обикновени нарушители, нямаха никакво основание да мислят, че той е нещо друго, освен мют с прави крайници.

Двамата мъже изглеждаха над двадесет и пет годишни. Бяха облечени в комбинация от кожи и останки от стандартни бойни дрехи в червено-кафяво-черно. Ако бяха „мексиканци“, маскировката им беше отлична. Бяха окъсани, мършави и обветрени, очите им бяха изпълнени с отегчено примирение. Външен вид на хора, минали през седемте кръга на ада, хора, които не изпитват страх от нищо, защото знаят, че няма какво да губят.

Единият — мустакат — погледна Блу-Тъндър и попита:

— Какво мога да направя за теб, небесни братко?

Грамадният воин изпъчи гърди и скръсти ръце. Беше едър, но не толкова грозен нито толкова страховит като своя предшественик Мотор-Хед.

— Аз съм Блу-Тъндър от племето М'Кол, от родословието на Ши-Карго, най-великият измежду Плейнфолк.

Мустакатият размени поглед с другаря си, след това любезно наведе глава.

— Чувал съм за М'Кол и зная, че думите ти са истина. Говори се също, че хората ти са приятели на червенокожите.

— Ние сме приятели с онези, които ни желаят доброто, но не на непознати, които крадат месо от нашата територия. — Блу-Тъндър щракна с пръсти. Един от шестте воители пристъпи напред и захвърли до пушещата стрела отрязаната глава на бързокраката. Блу-Тъндър вдигна издйническият празен патрон.

— Можеш ли да кажеш, че това не е изхвърлено от ваше дълго желязо?

Двамата нарушители се спогледаха, после вторият — беше гладко избръснат, с дълга, жълта като царевица коса, придържана с лента от маскировъчен плат за поливане на потта, каза:

— Говори се, че М'Кол са добри ловци и че територията им е пълна с месо. Не могат ли най-великите между Плейнфолк да разделят тези богатства с небесните си братя, които нямат нищо? Ще ни оставите ли да умрем с празни коремии, докато лешоядите ядат до насита?

Блу-Тъндър спря за момент да намери думии, очевидно объркан от този неопровержим аргумент. Накрая каза:

— М'Кол са толкова щедри, колкото и смели. Но един подарък не трябва да бъде взет, преди да е даден. Това е постъпка на койот и на дългоопашатите, които се промъкват като крадци през нощта.

Русокосият отхвърли обидата.

— Най-великият от Плейнфолк говори с езика на истината. Ние сме по-малки от койота и дългоопашатите. Ние нямаме територия, нямаме племе. Ние странстваме като облачни сенки, бездомници, които познават само срам и глад. И все пак ние дишаме, ние сме от света и искаме да сме братя с всички, които живеят под небето. Но ние не се страхуваме да умрем. И поради това имаме кураж да търсим справедливост от силния.

Блу-Тъндър направи нетърпелив жест. Мютите обичаха такива официалности, но точно тази не водеше в желаната насока. И още по-лошо — имаше опасност той да изгуби в спора.

— Вие търсите храна и справедливост. М'Колите имат сила да ви дадат и двете, но вие сте много.

Мустакатият огледа разположените по края на падината воини.

— Не толкова много, колкото сте вие.

— Тези неща трябва да се уговорят — настоя Блу-Тъндър. — Съберете хората си. Нека изпушим лулата и направим сделка. — Той бръкна в една от торбичките на кръста си, извади тънка бутилка с компресиран въздух за хранване на въздушна пушка и я предложи на жълтокосия.

— Вземи я. Ние имаме още. И също много железни камъчета.

Жълтокосият претегли бутилката на ръка. От опит всеки трекер можеше да каже по теглото приблизително колко въздух има вътре. После я подаде на колегата си.

— Половин бутилка...

— Да, бих казал, че е толкова. — Мустакатият погледна Блу-Тъндър. — Какво искаш в замяна?

Големият мют се усмихна и разпери ръце.

— Защо не седнем да поговорим за това?

Нарушителите го разбраха.

— Ще доведем и другите — каза русокосият.

Блу-Тъндър хвана Стив за ръката и го бутна напред.

— Иди с тях.

Двамата нарушители тръгнаха към езерото, следвани отблизо от Стив. Когато минаха около пет метра, той засвири тихо началните мотиви на мелодията, която бе научил в Рио Лобо: „На юг на границата... надолу към Мексико...“

Нарушителите трепнаха. После русокосият махна успокоително на другарите си на брега и без да се обръща към Стив, изсъска приглушено:

— Внимавай да не се спънеш, амиго...

Стигнаха до другите петима и Стив и русокосият бързо размениха тайния сигнал, с който „мексиканците“ се разпознаваха.

— Дийп-Сикс — каза русокосият. Това беше кодовото име на ръководителя на поддържащото отделение, с когото Стив редовно имаше връзка по радиото.

— Ханг-Файър — каза Стив.

Дийп-Сикс пак изсъска:

— Какво правиш с тази банда, по дяволите?

— Нямам време за обяснение. Но ако не тръгнете бързо, ще свършите с глави в реката... или на кол. Има ли как да се измъкнете?

— Да — промърмори Дийп-Сикс, обърна се към другите членове на отделението и почна да жестикулира и да сочи мютите, та Блу-Тъндър да си помисли, че им предава предложението да седнат и да разговарят. — Имаме надувна моторна лодка. Скрита е в скалите зад нас.

Стив погледна покрай него и видя избягалия в началото нарушител, който се показва и вдигна палци. Огледа останалата част от групата. Чорлавата руса девойка с надутия корем беше коленичила на пясъка и събираше нещата, изсипали се от скъсаната ѝ раница. Очите им се срещнаха за момент, после тя продължи работата си. Стив имаше чувството, че я е виждал някъде.

— Къде мислиш да отидеш?

— Ей на онзи остров — отговори мустакатият. — Тези лайнари не могат да плуват, нямат лодки и не обичат водата. Няма да могат да ни пипнат.

Стив измери разстоянието до острова. Беше около миля.

— Няма да стигнете до него. Мютите са отлични стрелци. Така ще ви напълнят с желязо, че ще потънете, преди да сте изминали и петдесет метра.

Мустакатият вдигна рамене.

— По-добре, отколкото да остана тук и да ми набучат главата на кол.

— Имаме някои нещица — каза Дийп-Сикс. — Около лагера са заложени противопехотни мини...

— Мини?

— Да, преведохме те през тях. Не са кой знае какво, но ако стъпиш на някоя, от коляното надолу не остава нищо.

— По дяволите...

— И можем да пуснем и пушек от лодката.

Стив разбра какво трябва да направи и умът и стомахът му станаха леденостудени. Опита се да преглътне буцата в гърлото си.

— Добре — грубо каза той. — Желая ви успех. Най-добре да тръгвате.

Петимата нарушители зад Дийп-Сикс и мустакатия тръгнаха към скалите, където щяха да се скрият от арбалетчиците по ръба на падината. Скрытата лодка заработи със силен рев. Над скалите запълзя синьо-сив пушек.

— И умната — викна Стив. — Не ме правете на решето. Имам си задача!

Дийп-Сикс замахна с твърдия приклад към главата на Стив. Колкото и да беше бърз обаче, в този случай доста закъсня. Стив вече се беше отдръпнал извън обсега му. Тоягата му блесна в дъга от светлина от отразените от наточеното като бръснач острие слънчеви лъчи и разцепи тялото на Дийп-Сикс по линия, която минаваше през пъпа с хирургическа точност. Дългата сламена коса на „мексиканеца“ се развя, бледите му сини очи изскочиха от орбитите, взрени в излезлите му черва с неописуем ужас. Той се опита да ги задържи с ръце, но това беше като да се опиташ да задържиш живи змиорки в пробит чувал.

Мустакатият, който вече се беше насочил към скрытата лодка, се обърна и вдигна пушката си. За част от секундата Стив видя дупките на цевите — но вече замахваше повторно. В краката му Дийп-Сикс се оплиташе в собствените си черва. Стив пристъпи напред с левия крак, завъртя тоягата нагоре и надясно и блъсна пушката в тялото на мустакатия.

Точно навреме. Тройният залп мина покрай дясното му ухо. Мустакатият дръпна главата си надясно, за да избегне удара, олюля се и изгуби равновесие. В същия миг Стив го удари с плоското на острието отляво и му счупи врата.

„Те умряха, за да могат да живеят другите...“ Не му ли беше напомнил самият Генерален президент *единствената* причина за съществуването на трекерите? Дийп-Сикс и мустакатият бяха направили крайната жертва — и бяха платили цената за това, че са били на погрешно място в погрешно време.

Мютите вече бяха наскачали. Стив нямаше време да ги предупреди за противопехотните мини, а дори да имаше, те не биха го разбрали. Блу-Тъндър и един от мютите с него прескочиха покритата с камъни ивица, но двама други, които тичаха малко зад тях, попаднаха в

минираната зона. Взривовете извадиха от строя трима. Мините, специалитет на МХ, бяха с двойно действие. Първият заряд, детониращ на удар, изхвърляше втория нагоре и той експлодираше на височина три фута, като разпръскваше смъртоносен диск шрапнели, които минаваха през плътта като циркуляр.

Избухнаха и други мини и воините разбраха, че не могат да попречат на нарушителите да избягат.

Стив беше до водата, извън зоната на смъртоносните взривове, но при първата вълна от експлозии инстинктивно се хвърли в езерото. Беше дълбоко. Той зарита и заплува към големите скални блокове. Стигна до плиткото, стъпи на дъното и тръгна към разнасящия се синьо-сив пушек. Откъм брега долитаха писъци и гневни викове, прекъсвани от още силни експлозии.

А после Стив видя лодката. Двигателят беше спрял; кормчията и петимата пътници се бяха скупчили на кърмата, кашляха и се давеха и трескаво се мъчеха да го пуснат. Пушекът, който трябваше да скрие измъкването им, заплашваше да се превърне в погребална плащаница.

Двигателят заработи. Стив плъзна тоягата по повърхността на езерото и се хвърли напред.

— Почакайте! Почакайте ме!

Петимата пътници го погледнаха и се хвърлиха на оребрения под на гумената лодка; кормчията отвори широко дросела. Ревът на двигателя заглуши гласа му. Само един от „мексиканците“ беше достатъчно бърз да реагира — коленичи и насочи пушката си към Стив. Лодката подскочи напред, изхвърляйки пушек от предната и задната си част. Внезапното ускоряване хвърли „мексиканеца“ по гръб. Той изчезна, само пушката му остана да се размахва във въздуха. Кормчията, предупреден от вика му, обърна лодката към Стив — несъмнено с намерение да мине през него. И изведнъж видя, че от водата стърчи скала, опита се да завие, но беше много късно — беше направил фаталната грешка да влезе в обсега на тоягата на Стив. Когато лодката мина покрай него, острието блесна, главата му се търкулна и падна в лодката между краката му. Отхвърлено от удара, обезглавеното тяло падна върху румпела и го завъртя още повече.

Обгърнатата от задушлив пушек, лодката се завъртя в кръг, все по-близо до брега. Оцелелите се опитаха да я овладеят, но двама паднаха от борда от зашеметяващото въртене. Стив се насочи към тях, но преди

да ги достигне, мечките изтичаха и хванаха онзи, който беше по-близо до брега, извлякоха го в плитчините и го заклаха. Другият се опита да плува към островите, но бързо беше спрял от една изстреляна от арбалет стрела, която закова яката на спасителната му жилетка към гръбначния стълб и излезе под брадичката.

Лодката се понесе на зигзаг навътре, забулена от непрекъснато излизация пушек. Стив стоеше до кръста във водата и наблюдаваше как сиво-синият облак се придвижва към центъра на езерото; обезглавеният труп на кормчията плуваше по гръб в кървавочервената вода. Мютските стрелци стреляха в центъра на облака от пушек. От тримата останали на борда поне един беше в достатъчно добра форма да насочва лодката. Но какво беше станало с останалите двама? Стив знаеше, че Блу-Тъндър няма да се успокои, докато не изясни въпроса. Бяха загинали твърде много племенни братя. Тази кървава среща съвсем не бе свършила — както и проблемите на Стив.

Той потърси Блу-Тъндър. От няколко рани от шрапнели по широкия гръб на война течеше кръв. Раните не бяха големи или опасно дълбоки, но не бяха и ухапвания от бълха. Блу-Тъндър просто не им обръщаше внимание. Това беше една от силните страни на мютите — по някаква причина, или генетично, или може би поради някакво душевно състояние, свързано със странните им вярвания, те имаха невероятно висок праг на болка.

Потиснат от разбирането, че отчасти е отговорен за битката, Стив остана до едрия воин, докато той изпълняваше тъжната задача за последно изпращане на тежко ранените мечки — воините, чиито стъпала и долни крайници бяха откъснати или раздробени до кокал.

— Мо-Таун е жадна, Мо-Таун пие... — Едно бързо забиване на ножа в сърцето и светлината в очите им трепваше и угасваше. Мистър Сноу им беше казал, че светлината е отражение на духа вътре в тялото. Душевно същество, което при смъртта на човешкото тяло отлита нагоре, за да се слее с любящата Велика небесна майка. Мютите мислеха за душата като за същество, което е поток от кристалночиста вода, същество, изпълнено с трепкаща светлина като безбройните звездни очи в мрака, безшевното и безгранично красиво наметало, което Мо-Таун намяташе над тях в спящия свят в края на всеки ден. Мисълта, че можеш отново да живееш, бе наистина утешителна. Да имаш възможност да оправяш нещата, да ги направиш по различен

начин. Не само веднъж, но отново и отново, както светът и изпълненото със звезди пространство се носят бавно по реката на времето към безкрайните хоризонти на Морето на вечността.

Когато накрая Блу-Тъндър целуна и избърса ножа си, осемнадесет мечки лежаха мъртви. Двадесетина други също бяха ранени, но можеха да ходят и да оздравеят с помощта на Мистър Сноу. Воините започнаха да събират дърва за голямата погребална клада, чиито извисяващи се пламъци щяха да отнесат напускащите души отвъд облаците, където Мо-Таун чакаше с Чашата на живота в протегнатите си ръце.

Докато вдигаха кладата, Стив нагази във водата до шия, след това заплува и извлече едната жена. Пусна слабото ѝ тяло на брега. Оставаше да се справи с двамата мъже и бременната. Когато се обърна към езерото, една мечка вдигна главата на трупа, а друг воин замахна с мачетето си и с два бързи удара я отсече.

Осемнадесетте мечки бяха сложени на три реда с наредени между тях дърва; отстрани бяха забити клони с листа. Когато пламъците обгърнаха кладата, воините я заобиколиха и подхванаха предизвикателно монотонно хвалебствие на храбростта на мъртвите, присъединили се към загиналите герои на племето М'Кол.

Блу-Тъндър се обърна към Стив, покритото му с бръчки лице бе сбръчкано от мъка. Той посочи телата на Дийп-Сикс и мустакатия и каза:

— Ти се би добре, облачни войне.

— Не така добре като моя небесен брат Блу-Тъндър.

Мютът поклати глава и тежко въздъхна.

— Днешният ден е лош. Аз не мога да се бия с хора, които се увиват в пушек. Къде е достойнството в това?

— Няма достойнство — отговори Стив. — Ние бяхме подведени. Ти предложи да изпусхите лулата на хора с лъжливи лица. Те не бяха истински червенокожи. Бяха подземни хора. Те не зачитат обичаите на Плейнфолк.

— Подземните хора имат мощно остро желязо. Знаеш ли за тези неща, които говорят като земна гръмотевица?

— Чувал съм за тях — призна Стив. — Днес истината беше написана с кръвта на мечките.

Блу-Тъндър изръмжа гневно.

— Подземните хора стъпват с отровни крака. Те сеят смърт в земята. Изпращат ни огън от небето, а сега обърнаха и земята срещу нас. Това са лоши неща. Вятърът, който те издига нависоко, е дъхът на Талисмана, земята е неговото тяло, слънцето и луната — неговите очи, гръмотевицата — неговият глас, реките — неговата кръв. Престъпленията, извършени от онези без кураж срещу света, нарушават неговото свещено същество. За тази обида трябва да се отмъсти.

Стив се съгласи с тъжно кимане.

— Аз също трябва да бъда отмъстен. Подземните хора ми донесоха безчестие във вашите очи. Нека ти донеса главите им.

Блу-Тъндър погледна към островите.

— Как ще прекосиш голямата вода? Няма ли да потънеш като камък?

— Не. Ще се извивам в нея като змия.

— Кога ще отидеш?

— Когато падне нощта.

Мютът изглеждаше впечатлен.

— Ти имаш истинска сила.

Стив нямаше да го разочарова. Както всички трекари, при ежедневната си програма за физическа тренировка той се беше учил да плува в подземни басейни. Щеше да е един от малцината, които щяха да използват на практика това умение. „Колко странно — размишляваше той, — че мютите не са си направили труда да се научат да плуват.“ Но за същите хиляда години те не бяха научили да строят и кораби въпреки контактите си с майсторите на желязо. И имаха някои странни идеи — като например предпочитанието да спят на открито вместо под дърветата в гора, и всичко онова за Талисмана, Мо-Таун и Небесните гласове. Преди година той се отнасяше направо презрително към тези неща. Но сега... сега не знаеше дали не са прави.

Преди време сигурно бе имало сериозни основания за всички тези идеи. Рационалните обяснения обаче — въпреки забележителната памет на летописци като Мистър Сноу — се бяха изгубили. Нямаше съмнение, че някои мюти притежаваха изключителни сили. Дали беше „магия“, или не, не беше важно. Магията бе просто дума, която можеше да се използва за неща или събития, които не можеха да се

обяснят с достъпните знания. Достъпни всъщност за кого? Това беше *истинският* въпрос. Стив вече беше открил, че във Федерацията има различни нива на достъп до информация, и лично беше чул от устата на Генералния президент, че Първото семейство вярва в силата на мютската магия. Но може би Първото семейство знаеше още повече. Може би знаеше всичко, което трябва да се знае. Не бяха ли създали те КЪЛЪМБЪС и не контролираха ли водещия интелект на Федерацията? Неслучайно в полаганата три пъти на ден клетва за вярност Първото семейство се описваше като „Пазители на Знанието, Мъдростта и Истината“.

Слънцето мина през западната врата, изпращайки златна топлина от небето. Облаците, които пламтяха в яркочервено и жълто, избледняха до бледомораво и виолетово, след това настъпващият мрак погълна бледата остатъчна светлина и те се превърнаха в студено пепелявосиво. Когато вечерта простря воала си над земята, планините на изток се сляха с небето. Цветовете и формите се размиха и сляха и създадоха нов свят без дълбочина. Островите — сега сенчести силуети сред море от загубило лъскавината си сребро — в един момент изглеждаха вълнуващо близки, а в следващия — недостижимо далечни.

Разузнавачите, изпратени от мечките около езерото, дойдоха да съобщят, че подземните хора не са направили опит да достигнат друга част на брега. Бяха още на острова.

Беше време да тръгне.

Повърхността на езерото беше зловещо спокойна. Но още не достатъчно спокойна. Дори сега от време на време нещо излизаше от дълбините и за момент подушваше въздуха, изпращайки концентрични кръгове върху водното огледало.

Стив вече съжаляваше за това начинание, но беше късно да се откаже. Разгневените мюти нямаше да се успокоят, докато останалите подземни жители не бъдеха убити. Щяха да чакат дни, седмици, ако е нужно, отнасяйки се към задачата с търпение и пълно себеотдаване, с които примитивният ловец преследва изплъзваща се плячка. За публичното оскърбление на Талисмана трябваше да се отмъсти. Как и защо малките противопехотни мини ги убиваха не ги интересуваше;

техниките, с които можеха да бъдат открити и деактивирани, също не ги интересуваха. „Точно затова те никога няма да спечелят“ — мислеше тъжно Стив. Но независимо дали това му харесваше, или не, той беше длъжен да го направи. Търговската група трябваше призори на по-следващия ден да поеме пътя си към корабите с колела. Той трябваше да приключи нещата бързо, преди Карлстром да получи погрешно съобщение и преди оцелелите да поискат спешна помощ. Ако АМЕКСИКО изпратеше подкрепление по въздуха или предприемеше спасителна операция, цялата ситуация можеше бързо да излезе извън контрол.

Имаше и друга също толкова неотложна причина да приключи създамата се каша колкото се може по-бързо и по-чисто. Стив искаше да е с племето, когато Клиъруотър и Кадилак слезеха на брега. След всичко, което бе преживял, за да стигне дотук, нямаше да позволи Клиъруотър отново да му се изплъзне.

Погребалната клада, която бе горяла буйно през целия ден, сега представляваше нащърбена квадратна плоча от червени въглени, дебела два-три фута в центъра. Топлината, която излъчваше, беше ужасна, в тъмнината скалистото дъно и склоновете на падината бяха окъпани в ярка оранжева светлина. Със съзнанието, че тримата мексиканци вероятно наблюдават — може би с бинокъл, — Стив излезе от светлия кръг, навлезе в мрака и премина половината път до езерото, съпровождан от Блу-Тъндър и трима от неговите мечки.

Стив беше преплувал големи разстояния, но само в сигурните граници на хигиенизиран, искрящо син басейн — и с близко разположени краища. Беше сигурен, че има сила да стигне до островите, но не беше очарован от перспективата да пресече такова огромно пространство открита и може би враждебна вода.

Като предпазна мярка приготви четири спасителни торби от кожи на сърни, които зае от членове на хайката. Надутите торби трябваше да поддържат лека рамка от клони, на която той завърза заредена въздушна пушка, едно мачете и бойния си нож. Замисли се дали да не вземе тоягата си, но реши да я остави. Тя беше смъртоносно оръжие, но нямаше да има полза от нея, ако не можеше да отиде близо. Ако тримата оцелели бяха добри стрелци, можеха да го повалят от седемдесет и пет метра — и от два пъти по-голямо разстояние, ако пушките им имаха инфрачервени мерници.

Той се съблече по белъо — единствените дрехи от облеклото на трекер, които беше запазил — и облече спасителната жилетка без ръкави, която беше носил кормчията. След това се плъзна тихо във водата, като буташе сала с торбите пред себе си. За да прикрие очертанията му, го беше покрил с клонки.

Водата беше хладна, но не непоносимо студена. Той се опита да не мисли за ужасните безименни неща, които може би се криеха под повърхността. На около двеста метра от брега, когато нещо хлъзгаво се отри о корема му, започна да мисли, че решението на мютите да останат на сушата в края на краищата не е толкова глупаво.

По средата на разстоянието, след няколко ожулвания с невидимите обитатели на езерото, Стив с облекчение установи, че все още е цял. След като беше превъзмогнал паниката, предизвикана от първите нежелани контакти и неизбежните кошмарни представи за остри като игли зъби, които гризат пениса му, той продължи с нарастваща увереност, умът му бе съсредоточен върху задачата, която го очакваше, когато стъпеше на твърда земя.

Втората половин миля му се стори по-къса от първата. Облаците се разпръснаха и се видя част от осеяното със звезди небе. Островите — пет — бяха просто групи скали, в които се бяха вкопчили недоразвити дървета и храсти. Двата най-близки до Стив представляваха гигантски каменни блокове със стръмни страни и фактически нямаха никакво укрытие; от другите само един беше широк повече от петдесет стъпки.

В далечното минало, дори преди наричаното от мютите Старо време, движения на подземните пластове бяха станали причина скалистото дъно на езерото да се издуне и да се издигне над сегашното ниво на водата. Хилядите години вятър и дъжд бяха загладили острите ръбове на скалите.

Стив загреба тихо към най-голямото островче. Не се виждаше никаква светлинна. Цареше мъртвешка тишина; единствените шумове идваха от собственото му дишане и плискането на водата в скалите. Стив заплува около островчето, за да намери удобно място да излезе на брега.

Като се имаше предвид, че мютите не можеха да плуват и не биха пресекли дълбоката вода, островчето бе идеално убежище. Стив се зачуди защо групата бе избрала за лагер през нощта брега, вместо да отиде направо до островчето. Единственото обяснение, което може да измисли, беше, че са стигнали до езерото вечерта и не са искали да пътуват с лодка в тъмното. Той самият се беше адаптирал забележително лесно към условията на повърхността и може би затова беше забравил, че повечето разузнавачи изключително много се изнервят от тъмнината. И че малцина биха дръзнали да плуват в езеро — дори на дневна светлина.

Усети пръстите му да докосват назъбена подводна скала и се изправи — до кръста във вода — под надвисналите клони на едно дърво. Възлестите корени се извиваха в напуканите скали като склерозирани вени по ръката на старец. Стив прехвърли оръжието си от сала на скалата и се изкатери. Първата му работа беше да закрепи бойния нож върху прасеца на десния си крак и да препаше колана с мачетето. Остави сала да плува във водата. Нямахше да отиде далеч, а и с покритието от клони едва ли щеше да изглежда подозрителен.

Клекнал до дънера на дървото, сложил пушката на колене, Стив отпусна тялото си и отвори ума си за земята, тишината и тъмнината. След няколко минути пълна вгълбеност умът му се пропи от мисловно изображение на островчето и той беше способен да разгадае общите детайли на терена.

Изгряващата луна се присъедини към звездите, хвърли бледата си светлина върху езерото и превърна дърветата пред него в неясни силуети. Тук-там тънки лунни лъчи намираха пролука през терасовидния лабиринт от листа и създаваха вирове от светлина. Някъде напред лежеше неговата плячка. Шансът беше три към едно в тяхна полза, а и те вероятно познаваха терена, но той имаше предимството на изненадата.

Извади ножа си и го заби в земята чак до лежащата отдолу скала. Сложът беше дебел само два пръста. Недостатъчен за заравяне на противопехотни мини — и освен това островът беше твърде малък и всяка експлозия можеше да убие толкова защитници, колкото и нападатели. Не, наистина беше прекалено предпазлив/Островчето, дълго около двеста метра и широко осемдесет, нямаше нужда от

защита. Езерото го правеше недостъпно — кой, освен други трекари би могъл да стигне до него?

Стив реши да изследва първо центъра му. Изпълзя към средата, където тъмнината беше почти пълна и теренът по-висок — там можеше да се скрие, докато всичко между него и брега стоеше срещу огряната от луната повърхност на езерото. Учебникът по тактика на тайно промъкване му помогна да замаскира присъствието си, но нищо друго от него не му беше от полза. Тук нямаше опънати жици за препъване, нямаше ями с подострени колове на дъното, на които да се надене; нямаше нито един от ужасите, които прошарените пионери като Логан Лошата новина описваха с кървави подробности на всеки випуск новобранци.

Тръгна напред. Босите му крака не вдигаха никакъв шум по гладката твърда скала, която бе предпочел пред по-мекия и по-несигурен слой от борови иглички и сухи клонки. На другия край на острова видя очертанятията на лодката.

Лежеше на широка плоска скала над водата — естествена пързалка, по която беше изтеглена. Изпълзя до нея и видя нещо, което не бе забелязал досега: защитен ръкав, повесен през страната на лодката до носа. Ръкав с безжизнена ръка, завършваща с полузатворена длан с вдървени изкривени пръсти; ръка, принадлежаща на човек, който лежеше на дъното на лодката по очи. Мечките, които бяха стреляли слепешката във виещия се пушек, не бяха прахосали ценните си метални стрели.

На няколко метра по-навътре в островчето видя въздушна пушка и раница. Начинът, по който лежаха, му подсказа, че са били захвърлени от някой, който в бързината не е имал намерение да ги използва отново. Двамата останали живи не можеха да са много далеч — може би дори го виждаха...

Стив се върна и пресече острова, за да се приближи до полегатия скалист бряг от другата страна. Отново избираше места с гола скала. Сега, когато беше почти гол, мютската му окраска бе идеална защита и може би точно това спаси живота му, когато троен залп, изстрелян от малко разстояние, изсвистя във въздуха.

Стив почувства обгарящ полъх отляво, хвърли се надясно и изпълзя зад едно дърво. Стиснал зъби от болка, той затаи дъх; слушваше се за всеки звук, който можеше да издаде позицията на

нападателя. Нищо не се движеше; той чуваше единствено оглушителното туптене на собственото си сърце. Пресегна се с дясната си ръка и направи бърза оценка на раната. През пръстите му прокапа кръв, но беше извадил късмет. Един куршум беше одрал кожата му и беше рикоширал от четвъртото ребро; вторият беше направил диагонална резка върху долната страна на вдигнатата му ръка, третият го беше улучил от външната страна на лявата ръка, точно над лакътя. Той сгъна ръка за проба. Адски болеше, но можеше да я движи.

От ъгъла и посоката на изстрелите Стив можа да определи приблизително къде е стрелецът и че е стрелял от легнало положение. Седеше, без да мърда, и анализираше ситуацията. Нападателят предполагаше, че е мъртъв, но дори сега, половин час по-късно, нямаше никакво движение. Интересно. Очевидно той беше изгубил елемента на изненада, но все още имаше едно предимство — подвижност. Сега вече беше убеден, че и двамата му противници са лошо ранени. Никой от тях не помръдваше, но те все още бяха опасни. Стив не бързаше да бъде убит. Щеше да изчака до появата на първата светлина.

Разучи разположението на клоните. Щастие то отново беше на негова страна. Един закърнял клон му предлагаше опора, от която можеше да достигне най-ниските клони. Той окачи пушката на гърба си, покатери се на дънера и продължи нагоре. Никога не се беше качвал на дърво, но се закатери със същата увереност, с която някога се беше изкачил на кулата, предназначена да изпита нервите на планеристите от подземния щурмови курс на Академията. Намери едно разклонение, на което можеше да лежи без опасност да падне, закачи пушката на един счупен по-малък клон, настани се колкото можа по-удобно и задряма на пресекулки.

Когато се събуди, още не се беше зазорило, но беше достатъчно светло. Стив се огледа. Светът беше обвит в бяло. Дебела зловеща завивка от мъгла покриваше повърхността на езерото, издигаше се от земята под него и се въртеше около дънерите на дърветата като дух, излязъл от праисторическо море. Стив се вгледа през листата надолу. Видя забуления от мъгла нос на изтеглената на брега лодка. Плячката му още беше на острова. Фактът, че двамата, които вече знаеха, че е

тук, бяха изпуснали идеалния момент да избягат, беше доказателство, че първоначалното му предчувствие е правилно. Бяха все още тук, защото нямаха сили да избутат лодката във водата.

Студеното зловещо усещане, което се беше свило в стомаха му, когато беше изправен пред Дийп-Сикс, отново оживя. Беше гледал как Блу-Тъндър изпраща на онзи свят тежко ранените мютски воители. Сега той трябваше да направи същото с хора от своята собствена раса. Но за неговите жертви и за самия него това нямаше да е нищо повече от хладнокръвен акт на убийство. Как би могло да бъде другояче? Трекерите разбираха само функционалния, ограничен свят. Идеята за някакъв живот след смъртта не се побираше в главите им. Животът ти е даден от Първото семейство. Единствената причина да си жив е да помогнеш да се осигури бъдещето на Федерацията. От значение беше единствено ефективното постигане на целите на Федерацията. Смъртта беше просто спиране на всички телесни и мозъчни функции, край на работния цикъл; моментът, когато човекът горе натиска спусъка. Хората с чувала идват да те отнесат, и това е всичко. Край.

Стив изчака, докато мъглата се разсее, след това слезе на един от по-ниските клони, откъдето можеше да вижда човека с пушката. Лежеше паднал до скалата, стрела от арбалет стърчеше от лявото му бедро точно под чатала. Панталоните му и земята между краката му бяха подгизнали от кръв. С дясната си ръка придържаше турникет, направен от колана му и дръжката на бойния му нож, но от време на време от разкъсаната главна артерия бликваше кръв. Лявата му ръка беше на спусъка на пушката, но за да стреля с някаква точност, той трябваше да се подпре на десния си крак или на лакътя, без да гледа през мерника — ограничаващ фактор, който вероятно беше спасил живота на Стив през нощта.

Стив се прицели в гърдите му и стреля. Ударът блъсна мъжа в скалата, ръцете му се разпериха. Пушката излетя от ръката му, после отпуснатото тяло се свлече по скалата.

Стив скочи предпазливо на земята и огледа терена. Видя бременната вдясно — лежеше, подпряна на едно дърво с гръб към него; ръцете ѝ бяха отпуснати, с дланите нагоре. Той заобиколи и погледна от другата страна. Същата история — никакво движение. Стив се огледа внимателно още веднъж, после се премести по-близо, пушката му бе готова за стрелба. Добре, това бе положението. Той

излезе пред нея, насочил цевите в гърдите ѝ. Тя го погледна, бледите ѝ очи светеха на изтощеното ѝ лице. Беше прав. Наистина я познаваше. Беше Дон Мари Лундквист.

— Кристофър Кълъмбъс! Дон?... Какво правиш тук?

Тя го погледна, сигурна, че също го познава, но не можеше да приеме вида му.

— Брикман? Не мога да повярвам. Стив Брикман? — Думите излязоха от устата ѝ с дрезгав, шепнещ смях.

— Да. — Стив остави пушката си и коленичи. Дясната страна на скъсаната ѝ куртка със защитен цвят беше изцапана с прясна кръв. Той повдигна внимателно дясната ѝ ръка и видя раната. Десетинчовите крила на стрелата едва се виждаха.

— Сигурно много боли...

Тя се нацупи в мрачна усмивка.

— Е, няма да танцувам валс.

— Можеш ли изобщо да се движиш?

— Само от врата нагоре. Вчера можах да допълзя дотук с помощта на Том, но... — тя се задъха — но не мисля, че беше добре за мен. Стрелата сигурно... е заседнала в гръбначния ми стълб.

Стив сложи ръка на подутия ѝ корем.

— Това е лудост. Как са те изпратили в това положение?

— Спокойно, Стив. Няма да ставам майка-настойница. Това е УКВ-радиостанция. Пенопласт с... воден баласт... с цвят на тялото. Трябва да си съвсем близко, за да откриеш шевове.

— Аз определено се излъгах. Но какво щеше да стане, ако...

— Диваците никога не се отнасят грубо с бременни жени — независимо откъде идват. Не го ли знаеш?

— Знам, че според тях нероденото дете е нещо свещено. За твое нещастие те, изглежда, са го забравили.

— Не можеха да видят по кого стрелят.

— И все пак поразиха всички ви.

— Не ми напомняй...

Стив се поколеба, несигурен как да формулира въпроса, който трябваше да зададе.

— Ти, хм... изпрати ли сигнал за помощ?

— Още не. Има един скрит цип, но не мога да го достигна със зъби.

— Означава ли това, че...

— Да. Ти трябва да им кажеш какво се случи.

— Не знам позивните кодове, които използваш.

— Въведи името си и поискай помощ. След като се идентифицираш, апаратът ще ти каже каквото трябва да знаеш.

— Ох, разбира се. — Той изруга под нос. — Много лошо. Ако знаех, че участваш в тази операция...

— И какво щеше да направиш?

Стив разпери ръце.

— Не знам. Твоите хора провалиха всичко — оставиха следа, широка цяла миля. Предполагам, че залавянето ви не е било част от плана.

— Да... наистина много лошо, нали?

— Наистина...

Тя се смръщи от болка.

— Виж... радвам се, че си ти. Том нямаше да издържи дълго... с толкова силно кървене... ние се тревожихме, в случай че той... не ме вземе със себе си. — Очите ѝ се спряха върху неговите. — Но на теб мога да разчитам, нали, компадре?

Стив се намръщи.

— Абсолютно, но... сигурна ли си, че го искаш? Може би има...

— Слушай, както стоят нещата, ти ще ми направиш услуга. Съгласен ли си?

— Да...

— Том...

— Мъртъв е — тихо каза Стив. Разбираше, че Лундквист не може дори да си обърне врата. „Велика небесна майко, по кой път да тръгна?“ Той погали Лундквист по челото и извади бойния си нож от ножницата на крака. — Кажи ми нещо. Откога си в АМЕКСИКО?

— Не бива да питаш за такива неща. Но като виждам как стоят нещата... Минах през Рио Лобо една година преди да вляза в Академията. И знаеш ли какво? Аз те препоръчах. — Лундквист потисна конвулсията от една остра болка и успя да се усмихне криво. — Смешно, нали? — Дишането ѝ се накъса. — Слушай, обещавай ми едно нещо. Не им позволявай... ти знаеш... да ме изядат...

— Обещавам.

Тя затвори очи.

— Благодаря. Това беше единственото... от което се страхувах.

Стив прекара пръсти по несресаната ѝ коса и надолу по тила ѝ, после я целуна нежно по клепачите и полуотворената уста.

— Устните ми са сухи — прошепна тя. — Имаш ли вода?

— Да, разбира се, ето... надигни се... — Той хвана здраво косата ѝ, издърпа главата ѝ назад, опря върха на ножа в извивката на шията ѝ и го заби в мозъка.

Пий, майко...

ГЛАВА 16

Търговската група, водена от Брикман и Блу-Тъндър, включваше почти триста мечки, сто вълчици и сто и петдесет слуги и носачи. Тридесет й двамата пленени ренегати, отново завързани един до друг по двойки като впрегнати волове, бяха разпръснати из колоната.

След като напусна Южен Уайоминг, процесията тръгна на североизток през територия, някога владение на Да-Кота и Мине-Сота, древни родове, унищожени, когато Ши-Карго бе станало силно и се бе пренесло на запад от родното си място край свещените води на Ми-Шиган.

Макар че пресичаха земя, населена от съперничещи племена, нищо не пречеше на придвижването им. Прътите, маркиращи територия, се носеха високо вдигнати от началото до края на колоната и украсени със знамена и венци от листа и пролетни цветя, съобщаваха за мирните им намерения. Това беше времето, известно сред мютите като „Ходене на водата“ — кратък период, когато старите съперничества спираха, докато племената Плейнфолк се съберат за размяна с майсторите на желязо.

Групата на М'Колите напредваше с темпо, известно като спокойно, което за техните пленници изглеждаше като ускорен марш. Хайки, обикновено от четирима души, с вдигнати пръти за територия, отиваха далеч пред всеки фланг, после се връщаха при колоната да докладват какво са видели. Нямаше никакво ловуване; да се вземе месо от чужда „територия“ означаваше да се наруши споразумението за примирие. Ако не бъдеха дадени дарове храна, племената ядяха само каквото си носеха. Всеки ден по залез-слънце украсените пръти се забиваха за маркиране на голям квадрат. В средата се запалваше голям огън, от който се запалваха по-малки огньовете за готвене. Даваха храна и вода на нарушителите и след това ги оковаха за през нощта. Пееха се огнени песни, пушеше се трева и после всички лягаха да спят в пътните си кожи.

Като знак за дружба на Стив беше разрешено да пътува заедно с Мистър Сноу. Той не спомена за появяването на собствения му нож и изгубването на ножа на Нейлър, нито потърси да открие кой беше извършил подмяната. С нещастното прехвърляне на подкрепящото отделение проблемът беше станал несъществен. Нямаше никой, с когото да контактува. Когато беше върнал надувната лодка при чакащите мюти и беше слязъл на брега с отрязаната глава на Лундквист и главите на двамата ѝ другари, го приветстваха като брат мечка. Найт-Фивър, която се беше грижила за колибата му по време на неговото отсъствие, сега беше горд пазител на шестте глави на коловете от двете страни на вратата. Стив беше радостен, че трябва да тръгне с търговската група преди черепите да бъдат набучени на закалените в огън колове. Обичаят бе отблъскващ, но той не искаше да се меси. Да бъде разрешено на един трекер да върви заедно с мечките беше изключителна привилегия. Беше му струвало много да стигне дотук и той нямаше намерение да прави или каже нещо, което би разрушило спечеленото крехко доверие. Онова, което мютите постигаха с груба сила, Федерацията постигаше с помощта на технология — и в много по-голям мащаб. Техните ръце бяха чисти, но методите им бяха също толкова варварски.

В Рио Лобо му беше даден достъп до подробни карти на релефа на почти цялата територия на континенталната част на Съединените щати. Те бяха прожектирани върху огромен екран, покриващ единия край на залата за инструктаж — той се беше срещал там с Карлстром шест пъти. Такъв личен интерес от оперативната дирекция означаваше, че операцията СКУЕЪРДАНС е от изключителна важност. Кадилак беше говорил за идване на кораби с колела нагоре по Йелоу-Стоун, Мис-Хури и Мис-Хипи. От видяното на картите и посоката, в която се движеше колоната, Стив тайно се надяваше, че срещата с майсторите на желязо ще стане на бреговете на Мисури. После, когато я пресякоха, очакваше да спрат на Мисисипи. Отново грешеше. Кадилак или беше сбъркал, или не беше казал истината. Вероятно последното, заключи Стив. Когато беше притиснат за повече подробности относно майсторите на желязо, младият летописец беше станал забележимо уклончив. Беше се държал по съвсем същия начин и когато Стив го беше попитал за първи път за Талисмана.

М'Кол продължиха към едно огромно водно пространство и спряха на брега близо до обраслите руини на място, носещо преди Холокоста името Дулут. Горното езеро, в поетичната метафора на мютските летописци беше „Голямата вода“.

Стив разбра, че изборът на мястото на срещата не е лишен от смисъл. Когато разглеждаше картите, беше предположил, че майсторите на желязо пътуват на югозапад надолу по река Охайо, след това завиват на север по Мисисипи, после се отклоняват наляво по Мисури в центъра на територията на Плейнфолк. Но това би ги довело опасно близко до източния фланг на надземната територия на Федерацията — новата територия на Канзас. Вместо това те бяха избрали един заобиколен северен маршрут през езерата Ери, Хюрън и Горно. Голяма водна шир. Всеки мют, който се връщаше оттук, щеше да е благодарен да види отново суша.

Когато М'Колите пристигнаха на мястото за размяна, няколко други племена вече се бяха настанили наблизко. Мястото беше маркирано с резбована боядисана върлина, забита в земята близо до брега. Традиционно домакини бяха племената от кръвната линия Сан Пол, чиято територия граничеше с Голямата вода. Лагерът беше осмоъгълен и племената на Ши-Карго и Д'Троит се настаниха едно срещу друго. Тъй като бяха най-многобройни, те бяха разположени върху два участъка; останалите четири бяха разпределени на по-малките кръвни линии — Сан'Пол, Сан'Луис, М'Уоки и С'Нати. Макар всичките да бяха от Плейнфолк, те се биеха едно с друго четиридесет и седем седмици от годината. Останалите пет обхващаха настоящето примирие — седем оживени дни на търгуване плюс четиринадесет дни за отиване и толкова за връщане до мястото на търгуване.

Ако чрез духа на Талисмана тази кратка хармония можеше да се продължи, Сан'Пол и М'Уоки вероятно щяха да преминат на страната Ши-Карго; а Сан'Луис и С'Нати на страната на Д'Троит. Племената Д'Троит бяха най-голямата заплаха сред Плейнфолк за първенството на Ши-Карго. За тези две групи „ходенето на вода“ беше като балансиране на ръба на нож, защото те бяха — буквално — готови да започнат бой всеки момент.

През последните сто години мирът беше нарушаван двадесет и три пъти, в които Д'Троит водеше с четиринадесет към девет.

Споровете, от които следваха малки щети, не се смятаха за нарушение. За черни точки — или почетни точки, зависи от гледната точка — се смятаха по-сериозните инциденти с един или повече убити като резултат от замахване с нож. Според Мистър Сноу Д'Троит открай време бяха подли и гадни.

През следващите четиридесет и осем часа пристигнаха останалите търговски групи и изградиха лагери до другите от същата кръвна линия. Резбованата търговска върлина, забита до брега, където щяха да пристанат корабите на майсторите на желязо, се издигаше над един свободен квадрат, очертан с камъни, в който щяха да се извършват преговорите. В незаетия център на съседното осмоъгълно лагерно място имаше по-малка осмоъгълна площ, известна като „Бизонския пръстен“. На всеки ъгъл на тази площ имаше купчина дърва, висока шест стъпки. Мистър Сноу обясни, че тези купчини ще горят, докато всички си тръгнат. Бизонският пръстен беше мястото, където се провеждаха срещите между представителите на различни племена и където летописците се събираха да обменят информация и се редуваха да разказват историята на Плейнфолк на очарованите слушатели; а когато паднеше мрак, там се изпълняваха огнените песни и певците се надпреварваха да възхваляват храбростта и бойните подвизи на своите племенни братя и сестри.

По традиция на никого не се разрешаваше да носи оръжие в площта, заградена от осмоъгълника, или извън границите на своя лагер. Също според обичая групи екстравагантно украсени воители дефилираха около периметъра на лагера и гледаха предизвикателно всички. За тези групи се казваше, че се „перчат с мъжеството си“. Словесните двубои — обикновено подигравателни забележки и фино прикрити обиди на „огнената реч“, бяха главната причина за спорадичните изблици на насилие. Лидерите на родове, работещи в групи с представител от всяка кръвна линия и упълномощени, ако е необходимо, да чупят глави, обикновено успяваха да потушават всяка бъркотия.

Мистър Сноу се безпокоеше, че и този път може да възникне някоя бъркотия. Когато племената се разположиха на лагер, стана ясно, че М'Колите са хванали най-много ренегати. И за да стане положението още по-лошо, бяха хванали повече, отколкото Д'Троит изобщо бяха хващали някога. Тяхната най-голяма плячка — според

Д'Вайн, един стар враг на М'Кол — беше едва седем. Д'Троит очевидно бяха недоволни от късмета на съперниците си и многобройните групи перчещи се мечки М'Кол не спомогнаха положението да се подобри.

Осемнадесетгодишният Стив смяташе, че вече е имал достатъчно трудности за до края на дните си, и стоеше настрана. Това събиране на представителни групи от всяко племе беше невероятна гледка и той разбираше, че вероятно е първият трекер, който не само е негов свидетел, но и участник в него. Ренегатите от последните години вероятно бяха видели нещо от това, което той виждаше сега, но те не се бяха върнали да разкажат за него. Той пръв щеше да го направи. Това беше една уникална възможност да наблюдава Плейнфолк и той беше решил да се възползва от нея максимално.

Накичен с шлем с пера и плочи по тялото — красиво украсени от Найт-Фивър, — Стив обикаляше и запомняше всичко, което виждаше и чуваше. Карлстром беше казал, че мютите нямали чувство за национална принадлежност и никаква съгласувана управленска структура. Но все пак те бяха тук, заедно, и не враждуваха. Начинът, по който беше организиран лагерът, съществуването на мироподдържащи групи и фактът, че подобни събирания се бяха провеждали през последните сто години, беше доказателство, че сътрудничество между различни племена и кръвни линии е възможно. Но въпреки това годишно празненство тъжният факт беше, че нямаше никакво смесване или търговия между племената, никакво обединяване на ресурси. Щом се върнеха на териториите си, всичко се разпадаше.

Трудно беше да се разбере защо е така, но това, изглежда, потвърждаваше утвърдената във видеопрограмите „Вдъхновение“ теза, че само силно, вдъхновено ръководство може да създаде организирано и дисциплинирано общество, в което хората да живеят и работят в хармония. Мютите можеха да постигнат такова чувство на общност на ниво племе, но не можеха, или нямаше да могат да отидат по-далеч. Идеята за живеене в мир със съседите си им изглеждаше така абсурдна, както техните идеи за живот и смърт бяха изглеждали най-напред на Стив. Причината, която лежеше зад тяхното сегашно отношение, сигурно бе дълбоко вкоренена в психиката им от Войната на Хилядата слънца или беше болезнената последица от нея —

периодът, наричан от Мистър Сноу Великия леден мрак, когато, изглежда, на повърхността на земята не бе останало никакво живо същество.

Незнанието беше ефикасно средство. Наръчникът на Федерацията съдържаше само няколко сухи параграфа за първите двеста години от нейното съществуване. Имаше, разбира се, екрани, пълни с патриотични глупости за легендарната мъдрост и предвидливост на Бащата-основател Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви и жертвената храброст на минитмените и форејджърите. Но нямаше сигурни данни, никакво обяснение за Холокоста, освен че цялата вина се приписваше на мютите; нямаше никакви подробности откъде точно е дошло Първото семейство или как е дошло на власт, нито някакъв намек, че — както твърдеше Мистър Сноу — мютите и трекерите имат общ произход.

Дълбоко в себе си Стив знаеше, че няма да се успокои, докато не разкрие и последната тайна. Рано или късно той трябваше да се върне, за да намери отговор в електронните недра на КЪЛЪМБЪС. Желанието да *знае* се беше превърнало в мания, по-силна дори от желанието му за Клиъруотър, но той не можеше да разбере *защо* трябва да е така. Той не беше избрал съзнателно този път. Отново, както толкова пъти в миналото, Стив имаше впечатлението, че не той е трябвало да направи избора, че въпреки цялата си интелигентност и хитрост той не е нищо повече от пионка в една игра, която дори не беше започнал да разбира.

Макар и отдаден на моментите на самоанализа, Стив не си позволяваше да размишлява прекалено дълго върху тези въпроси. Тази последна вълна на неувереност беше отнесена бързо от голямата вълна на възбуда, предизвикана от перспективата да види корабите с колела.

Те се появиха на хоризонта едновременно с изгряващото слънце — съвпадение, чието значение Стив можа да оцени много по-късно. Три точки, които бавно прераснаха в тъмни тумбести петна. Приблжиха и очертанятията им станаха по-ясни. От два високи тънки комина, разположени от всяка страна на квадратните надпалубни надстройки, се виеше пушек. Освен надувната лодка — специален апарат, използван само от АМЕКСИКО — Стив никога не беше виждал лодки или кораби. Видеоархивите по каналите за обществен достъп не съдържаха данни за такива неща. Първото семейство

очевидно беше решило, че за обикновените трекери водните превозни средства спадат към категорията на странична, несъществена информация — заедно с майсторите на желязо, мютската магия и още... само КЪЛЪМБЪС знаеше какво още друго.

Около две трети от мютите напуснаха линиите — името, дадено на осмоъгълната лагерна площ — отидоха до брега и закрачиха възбудено, докато корабите с колела продължаваха бавно да се придвижват към тях в стреловидна формация. Облак бял пушек се издигаше на талази над водещия кораб, после над водата се понесе мощно боботене на изпуснатата пара. Мютите отговориха с радостен вик, последван от френтично биене на барабани.

Когато корабите дойдоха по-близо, Стив видя, че ги тласкат големи колела с лопатки, задвижвани от огромни бутала, които излизаха от поставени под ъгъл корпуси от двете страни на палубата. Надстройките се състояха от три богато украсени, разположени една над друга палуби с допълнителни помещения на носа и на кърмата, които вероятно служеха като командни центрове. Цялата масивна грамада се издигаше върху широк, плитко газещ корпус с ниски бордове и тъпоноса предна палуба.

Общият цвят на корабите беше черен, освежен от тъмно оцветено дърво и червен, златен или сребърен перваз. Вимпели със странни знаци се вееха на пилони по горните палуби. Стив видя хора от екипажа да се движат по палубите. Зачуди се на кой от трите кораба е Клиъруотър. В този момент тя може би оглеждаше брега, насочила взор точно към него, без да подозира, че той е тук.

— Развълнуван ли си?

Стив се обърна и видя Мистър Сноу — стоеше до него с двама старейшини от племето М'Кол — Бостън-Брюн и Осъм-Уелс.

— А ти?

Мистър Сноу изглеждаше развеселен.

— За двадесет и осми път правя това пътуване и все още ме побиват тръпки.

— Мога да го разбера. Искам да кажа, ние имаме някои доста внушителни неща във Федерацията, но... — Стив посочи корабите с колела — това е невероятно!

Сякаш за потвърждение корабите отговориха, като изпратиха към небето вълна подир вълна многоцветни ракети. Стив гледаше с

отворена уста как експлодират, изхвърляйки водопади от звезди, които се пръскаха и изпълваха небето с блестящи потоци светлина с цвят на дъга.

От гърлата на пет хиляди мюти излезе едно боботещо „Хей-яаааа“.

— Никога не пропускат да ни впечатлят — сухо каза Мистър Сноу.

— Ние също имаме ракети — каза Стив. — Но те правят друг вид впечатление.

— Значи...

Стив остави забележката му без внимание.

— Кажете ми... знаците на тези вимпели... означават ли нещо?

— Формите... като тази шарка на цвете например... са отличителни знаци на къщите, които притежават корабите. Майсторите на желязо са войнствени хора като нас, но вместо племена имат родове. Имат дори първо семейство.

— Но не Генерален президент.

— Не. Техният най-голям вожд се нарича шогун.

— Ами другите знаци? Онези, които приличат на животински следи... или на мъртви паяци?

Мистър Сноу се усмихна.

— Добро сравнение. Нямам представа какво означават, но в Старото време са били известни като идеограми. Това са знаци на думи, които говорят мълчаливо на окото.

Значи... майсторите на желязо можеха да четат и да пишат.

— Никога не съм виждал нещо подобно — отбеляза Стив.

— Това е странен език — призна старият летописец. — Съвсем неразбираем за ухото и окото. За щастие те могат да говорят и като нас, но по странен начин... сякаш имат змийски език.

— Защо ги наричате „мъртви лица“?

— Ще видиш. — Мистър Сноу хвана Стив за ръка и го отведе настрана. — Едно предупреждение. Аз гледам на теб с чувство на дружба и високо уважение, но ти си вироглав млад мъж и понякога говориш необмислено. Аз, понеже съм по-стар и по-умен, знам, че тези твои приказки идват от твоя безспорен кураж и... за съжаление... от твоето високопарно самомнение. С годините държането ти може би ще стане по-обмислено, но дотогава...

— Мисля, че те разбрах...

— Дотогава си мери приказките. Хората, които ще срещнем, нямат абсолютно никакво чувство за хумор. Тяхната идея за шега е да гледат как на някой му забиват нажежен до червено шиш в задника.

— Това показва колко е добре да се търгува с тях.

— Може и да не е голямо удоволствие, но те предлагат подобри условия от Федерацията.

Стив се намръщи.

— Нали точно това казах.

Мистър Сноу го потупа по ръката.

— Искаш ли да ти кажа нещо? Ти си твърде чувствителен за трекер. — Видя, че очите на Стив се върнаха към приближаващите се кораби. — Сега гледай. Не се надувай и ако някой от тях те навика, не се пали, а се дръж раболепно. Избягвай да ги гледаш в очите и се покланяй дълбоко. На тях това им харесва. Правят го непрекъснато.

— Нещо друго?

— Не, това е всичко.

Колелата на корабите започнаха да се движат по-бавно, после се завъртяха в обратна посока, разбивайки водата под кърмата на бяла пяна. Водещият кораб даде заден ход и се завъртя. Изпод носа нагоре се надигна вода и се видяха още колела — вероятно за подпомагане на извършването точно на такава маневра. Корабът пусна котва в дълбоката вода и спусна трапа; другите два продължиха внушителното си движение напред.

Сега, когато бяха по-близо, Стив можеше да оцени внушителните им размери. Ешелоните на Федерацията бяха по-дълги, по-източени и технически по-съвършени, но пред тези огромни плаващи крепости те изведнъж му заприличаха на недоносчета. Чу се пронизително стържене на обковано с желязо дърво в чакъл, двата кораба изкараха плоските си челни секции на полегатия бряг и спряха. Шепот на очакване поздрави появата на първите майстори на желязо — ниски, набити, тъмнокожи, с широка бяла лента на лицата от челото до брадичката. Като се разделиха по двама, майсторите на желязо нагласиха от двете страни на носа на кораба дървени пешеходни пътеки във формата на решетка — една за качване и една за слизане на брега. Групи мюти нагазиха в плитчините, хванаха краищата, пренесоха ги на брега и ги нагласиха здраво върху камъните. След това

се наредиха в две плътни редици, които започваха от края на водата до носа на корабите и се срещаха на карето зад стълба за размяна.

Сега там стоеше Мистър Сноу с двама старейшини М'Кол и вождовете на други племена. Стив, който си беше проправил път с лакти до предната редица зрители, си помисли, че старият летописец рядко изглежда толкова внушителен. И сигурно още по-рядко така спретнат — дрехите му бяха прясно боядисани и украсени с допълнително защити пера и камъни, блестящата му бяла коса бе сплетена и украсена с панделки.

По пешеходните пътеки пъплеха „бели ленти“ — носеха дълги трупи и дървени блокове, сгъваеми паравани и топове плат. Носеха свободни туники с геометрични рисунки над широки панталони, завършващи няколко пръста над глезените, и странни отворени обувки, направени от подметка и каиши — Стив никога не беше виждал такива. Но най-забележителни бяха лицата им. Всички майстори на желязото носеха плътно прилепващи към лицата маски, излети във формата на свирепи озъбени лица. Докато бързаха покрай него, Стив забеляза няколко вариации в основната форма, всичките еднакво ужасяващи. Всички носеха на челото широка лента от бял плат, завързан на тила, с голямо червено колело отпред — оградено от две странни думи-знаци.

С добре усвоени движения „белите“ бързо издигнаха покрита с плат платформа, обърната към събраните мютски старейшини, после бързо се върнаха на корабите. Секунди по-късно се появи тежката артилерия: маскирани яки бойци с пълно снаряжение, с дълги извити саби в натруфени украсени ножници, мушнати в широки платнени колани, завързани около кръста. Разкривените черти на черните им маски бяха изрисувани със златно, сребърно и червено, металните шлемове бяха с широки, извити надолу периферии; пластинчати доспехи ги покриваха отпред и отзад от главата до петите.

— Самураи — промърмори мютът до Стив.

За Стив те приличаха на големи отвратителни буболечки. Той ги гледаше как маршируват покрай наредените на рампата редици въоръжени мютски воители, които ги превъзхождаха в брой стотици пъти. Все пак въпреки това числено превъзходство мютите бяха тези, които се покланяха ниско, докато майсторите на желязо минаваха, сякаш са собственици на тази земя. Стив помнеше съвета на Мистър

Сноу и следваше неговия пример. Всеки самурай беше съпроводен от двама въоръжени „червени ленти“ — вероятно по-високопоставени лакеи. Единият носеше квадратно знаме, закачено на висок тънък прът; другият — сгъваем полиран стол. Двадесет и четирима самураи, дванадесет от всеки кораб, се наредиха в две линии от края на водата до търговската върлина и се обърнаха с лице един към друг. „Червените“ се подредиха по двойки непосредствено зад тях.

След като се наредиха, една лодка с ниски бордове, извита предна и задна палуба и тясна централна кабина бе спусната от кораба с колела, хвърлил котва малко по-навътре. Караха я четирима обикновени гребци и кормчия. Отпред и отзад на кабината стояха на пост шестима широко разкрасени самураи със скръстени на гърдите ръце. Когато лодката стигна до брега, мускулестите гребци прибраха греблата, нанизаха през всяка страна на кабината в червено и златно стръки за носене, наведоха рамене под тях и я вдигнаха от палубата. Предшествани от шестимата мъже със саби, те понесоха красиво украсената кабина към търговската върлина. Този път дори майсторите на желязо се покланяха, когато кабината минаваше покрай тях.

Мината за информация до Стив прошепна:

— Яма-Шита.

— Какво значи това? — попита Стив също шепнешком.

— Това е важен майстор на желязо. Той контролира корабите, които търгуват с Плейнфолк.

Когато процесията стигна карето, мютите напуснаха брега и се наредиха зад и отстрани на приветстващите старейшини. Покритата носилка — защото сега кабината беше станала на носилка — беше вдигната внимателно на платформата и поставена пред търговската върлина. Стръките бяха извадени и страниците и предната част отворени, за да открият главния майстор на желязо, седнал величествено на богато украсен стол. При появата му всички мюти паднаха на колене и заровиха носове в земята. Изненадан, Стив се поклони последен.

Маската на Яма-Шита и видът му бяха още по-впечатляващи от самураите, които заеха местата си от двете му страни. Уверили се, че господарите им са седнали удобно, „червените“ забиха знамената зад платформата и застанаха отпред и отстрани с една ръка на бедро, а другата поставена ефектно върху дръжката на дълга извита сабя.

Когато размяната на официални речи свърши, Стив си проправи път назад в тълпата. Мистър Сноу му беше обяснил, че истинската търговия започва през втория ден; през първия майсторите на желязо съставяха списък на представените племена и ръководителите на делегации и теглеха жребий за реда, по който ще бъдат извиквани в карето да „правят сделка“. Освен пленените ренегати и мютите, участващи в похода, имаше кошници със зърно, сушено месо, малки торбички с ценен дрийм кап, чували с трева рейнбоу, кожи, които щяха да бъдат разменени срещу ново остро желязо. Всички стоки трябваше да се прегледат, да се провери качеството, да се постигне споразумение за тяхната стойност. Стоките трябваше да се опишат, пресметнат и натоварят; оръжията, които майсторите на желязо бяха докарали от изток, трябваше да бъдат свалени на брега. Но мъртвешките лица не бяха само търговци на смърт; те търгуваха с рогозки и плат, прежда, игли, ножове и различни инструменти и земеделски сечива, за които можеше да се сключи сделка — лопатки, гребла и много други неща, които Стив не можеше да назове.

След като формалностите свършиха, самураите извикаха администраторите си — длъжностни лица с по-нисък ранг, които можеха да пренесат казаните думи в мълчалива реч.

Старейшините от всяко племе чакаха търпеливо пред група маскирани писари, снабдени с четчици и някакви рола, които Мистър Сноу нарече хартия. С четчици и черна течност, наречена мастило, писарите отбелязваха подробности за броя на племето — мъже и жени воители, старейшини, майки кърмачки, деца и така нататък. Бързината, с която изписваха различните символи, беше изумителна и Стив се учуди на сръчността им.

Официално обявената цел на този „търговски регистър“, който се актуализираше всяка година, беше да позволи на майсторите на желязо да оценят бъдещите нужди на Плейнфолк. Стив си помисли, че Карлстром би дал дясната си ръка за такава информация. Проблемът беше, че тя бе съвсем недостъпна. Събираше се на ръка по такъв примитивен начин, че всъщност беше невъзможно да се обработи. Всички данни бяха записани със символи, които можеха да разберат само майсторите на желязо, а и обемът на пълния регистър щеше да направи кражбата много трудна.

Стив се разходи покрай корабите с надеждата да зърне Клиъруотър. Напразно. Цял час разглежда палубите и надпалубните настройки с веранди, надявайки се тя да се появи, но видя само още майстори на желязо. Утеши се с мисълта, че ако шогунът, господарят на Бет-Лем, смята доставката на един стрелолоист и тайните на летене с двигател за нещо важно, с Кадилак и Клиъруотър може би също се държат като с важни гости. Ако бе така, те можеше да са на третия кораб, акостирал на известно разстояние от брега — богато украсения съд, с който беше пристигнал Яма-Шита.

От онова, което беше видял досега, мъртвешките лица бяха много дисциплинирани, знаеха как да си свършат работата и очевидно можеха да се грижат за себе си. На такива хора можеше да се разчита. Освен дългите — и къси — извити саби някои от самураите носеха лъкове — не арбалети с приклади като на пушка, високо ценени от мютите, а леки елегантни двойно извити лъкове. Носеха ги на гърбовете си в плоски плетени колчани заедно с дълги стрели с пера. Корабите, ризниците и оръжията им бяха доказателство за превъзходно майсторство, но всичко беше на ниско ниво. Нямаше признаци да владеят наричаното от мютите „високо майсторство“ — технологическите чудеса на електронната ера.

Обществото на майсторите на желязо, изглежда, се намираще по средата между това на трекерите и на мютите и бе съвсем различно. Майсторите на желязо бяха поели по трети път. Но откъде бяха дошли? И как бяха оцелели през Холокоста? Бяха ли имунни към разпространялата се по въздуха от отровното присъствие на мютите болест? Или бяха просто друг вид полухора, отцепила се кръвна линия, сега криеща се под маски и брони и кодиран безсмислен език? Много въпроси, на които той вероятно никога нямаше да намери отговор. Но... ако майсторите на желязо бяха различна раса, оцеляла през Холокоста или по някакъв начин възникнала по-късно, тогава можеше да има и други раси. Можеше да има дори други земи отвъд източното и западното море... с *различни* хора с *различен* начин на правене на нещата. Хора, които може би дори никога не бяха *чували* за Първото семейство.

Въпреки бунтарската природа на Стив мозъкът му беше толкова силно промит, че му беше трудно да си представи това. Във Федерацията всичко бе просто. Светът беше разделен на „ние“ и „те“,

трекери и мюти. Нямахме никакви „ако“ и „но“, никакви съмнения. Пътят напред беше ясен. Всички знаеха кои са и какво трябва да правят. Но сега...

Мислите му се върнаха към Клиъруотър. Той се замисли дали да не доплува до кораба с колела на Яма-Шита, после реши да потърси Мистър Сноу за съвет. Имаше прекалено много неизвестни. По-добре бе да почака и да види какво ще стане.

В края на деня майсторите на желязо се прибраха на корабите си и се оттеглиха от брега да пуснат котва за през нощта. Стив слушаше командите им и не можеше да разбере нищо. Езиците им сякаш бяха залепени за гърлата им.

Той се върна при огньовете за готвене. Там свиреха музиканти с пръчки и барабани и мютите пееха под съпровода на вятърни свирки и ударни инструменти, играеха игри с оцветени камъчета върху парчета бизонска кожа, разчертана на квадрати, потропваха рап на групи и изобщо си прекарваха добре. Една от главните цели на празниците, продължаващи цяла седмица, беше участниците в похода да си прекарат весело. Въздухът беше наситен с пушек от лули — човек се опияняваше само като го диша.

Единствената група, която не участваше в празненствата, беше на пленените ренегати. Стив се беше погрижил да се държи настрана от Дейв Келсо и неговите приятели, но макар и отдалеч продължи да наблюдава приятелски Джоди Казан. Нарушителите все още бяха държани отделени един от друг и пазени денонощно. Бягството не беше единствената опасност; в миналото бе имало случаи, когато заловени ренегати били открадвани от други племена — невинаги от съперничаещи родове, — а ако ги отведяха, беше почти невъзможно да се върнат без големи кръвопролития. М'Колите нямаха никакво намерение да губят ценната си стока.

Откакто Джоди го беше изгонила, Стив не беше говорил с нея, но ней се сърдеше. Сега обиколи района, където държаха нарушителите от групата на Малоун, и я намери. Тя не преливаше от радост да го види, но от друга страна, и не го заплю в лицето, когато клекна до нея.

— Дават ли ти достатъчно храна?

— Има ли значение, ако не ми дават?

Стив въздъхна.

— Недей така, Джоди... дай ми възможност. Участвали сме заедно в разузнаване. За мен това все още значи нещо. Мислиш ли, че ми е безразлично какво става с теб и момчетата?

— Скоро вече няма да се измъчваш. Чух, че след два дни ще ни откарат.

— Виж... това може би няма да е толкова лошо. Тези хора изглеждат доста интелигентни. Искам да кажа, че са чисти, подстригани... и изглежда, са добре организирани. Имам чувството, че можем да разчитаме на тях много повече, отколкото на мютите.

Джоди не изглеждаше убедена.

— Всъщност — продължи Стив — в някои отношения бих искал да дойда с теб. Искам да разбера повече за тяхната организация. — Той спря. — На теб не ти ли е интересно?

Джоди го погледна пренебрежително.

— Предпочитам да съм с хора от моята раса.

— Джоди, чуй ме. Ти каза, че ще ви откарат след два, може би три дни. Ти си права... защо трябва да ме е грижа какво мислиш за мен? Факт е обаче, че ме е грижа. Ако Келсо и Медицинската шапка и другите момчета ме смятат за подлога на мютите, това си е тяхна работа. Но аз искам отношенията между мен и теб да се оправят. Както вече ти казах, има неща, които не знаеш. Не се подвеждай от външния ми вид. Аз съм тук, защото трябва да изпълня определена задача.

Очите ѝ се спряха на неговите и тя бавно облиза устните си.

— Защо ми казваш това?

— Имам си причини. Когато вятърът те отвя, поисках разрешение да поведе една разузнавателна група надолу по реката...

— Да, знам. Вече ми каза.

— Макдонъл не разреши — продължи Стив. — Но ти се върна от смъртта и ми помогна да се спася. Кой знае? Може би някой ден пак ще се срещнем. Ако това стане, искам да знаеш, че можеш да разчиташ на мен да направя каквото трябва. Последния път, когато говорихме, ти искаше да свършиш със себе си по бързия начин. Но ти си твърде добър войник, за да завършиш живота си така. Добре, признавам, че точно сега нещата не изглеждат много добре. Твоите приятели може би ще имат трудности, но не може да е по-трудно от онова, през което сте минали.

— Тук си прав...

— Не бива да губиш надежда там, Джоди. Докато живееш, трябва да продължиш да се бориш. Дължиш го на себе си и на Федерацията.

Джоди отговори с груб смях.

— На Федерацията?!

— Да — каза Стив. — Аз бях на летателната площадка, когато връхлетя бурята. Аз бях един от хората, които се опитаха да те задържат на площадката. Видях състоянието, в което беше. Повечето хора биха се отчаяли и биха загубили надежда. Но не и ти. Ако можеше, ти щеше да се влачиш по корем срещу течението. Ти си нарушител, Джоди... толкова, колкото аз съм подлога на мютите.

Джоди го погледна и се засмя пренебрежително.

— Човекът, за когото говориш, умря, когато паднах в реката.

— Трудно ми е да повярвам. По дяволите, искам да кажа, ти беше толкова... толкова ентузиазизирана.

— Знам. Тази промяна за мен също беше изненада. И аз като теб винаги съм искала да бъда планерист. На „Дамата“ прекарах най-щастливото време от живота си. Служих под командването на Хартман и Макдонъл пет години. Цели пет години. Ако бях изкарала още една, щях да спечеля щастливата шестица и пътуване до Белия дом. — Тя се усмихна. — Лежах в леглото и си мислех какво ще кажа на Генералния президент, чудех се как ще се чувствам, когато го срещна лично. Единственото ми голямо безпокойство беше, че коленете ми няма да издържат и ще се разтреперят.

Стив кимна съчувствено, но не каза нищо.

— Когато си на ешелоните или във Федерацията, непрекъснато си под напрежение. Възприемаш всичко като последно, защото са те учили, че това е начинът, по който стоят нещата. *Единственият* начин. И в това има смисъл. Само когато извършиш нарушение, когато започнеш да разчиташ на себе си, започваш да премисляш нещата... да си задаваш въпроси. Когато станеш нарушител, виждаш всичко по съвсем друг начин. Това не става лесно. Трябваше ми известно време да се отърся от системата. И все още имам да извървя дълъг път. — Тя се намръщи. — Семейството добре е порботило върху нас.

— Само хората се провалят — каза Стив; цитираше вуйчо Барт. — Не системата.

— Още ли вярваш в това?

Стив вдигна рамене.

— Половин година при мютите ми даде достатъчно време за размисъл.

— И?

— Това... това те променя... И е трудно да се върнеш.

— Но ти все още го искаш.

Стив внимателно обмисли отговора си.

— Харесва ли ти, или не, това е бъдещето, Джоди. Мютите не могат да спечелят. И когато те си отидат, колко дълго мислиш ще могат да издържат твоите приятели?

— Страната е голяма...

— Така е. Но дори ако ти и другите бяхте избягали от М'Кол, пак щяхте да живеете като преследвани животни.

— Не. Малоун планираше да пресечем Скалистите планини. Той казва, че оттатък имало някаква златна страна. Място близко до морето, където никога не вали сняг и където дърветата с храна са толкова много, че никой никога не гладува.

— Сериозно?

— Да. Страната се казва Калифорния.

— Мечти, породени от тревата, Джоди. Дори да има такова място, защо да отивате там? Това е безперспективно. Кой ще ви последва? Само Първото семейство може да създаде нов живот. Няма значение колко умен е Малоун или колко такива като него има. Вие никога няма да представлявате нещо.

— Вероятно си прав — съгласи се тя. — Но и така няма перспектива. Дори ако ние с теб сме достатъчно щастливи да се върнем, Федерацията никога няма да ни използва пак.

Стив прехапа устни.

— Защо?

— Защото сме били навън твърде дълго. Защото знаем твърде много.

— Какво знаем?

Незасегнатата страна на лицето ѝ се набръчка от усмивка.

— Не е ли очевидно? Ти си бил пленен миналия юни и оттогава дишаш нефилтриран въздух. Как се чувстваш?

— Добре, но...

— Питал ли си се защо?

— Да, но...

Тя му махна с ръка да млъкне.

— Няма чудодейно средство, Брикман. Онова, което са ти дали при медицинския ти преглед, е или витамини, или безвредно лекарство. Не знам кой ти е втълпил тази идея за антирадиационен серум, но няма такова нещо. Не е необходимо. Във въздуха вече няма болест.

Стив помисли върху казаното от Генералния президент за необходимостта да се отрича съществуването на мютска магия. Ако бяха могли да направят това и да предявяват претенции за някакво нарушение на Първи кодекс, значи бяха способни — както вече подозираше — и на по-големи измами. Но той не можеше да каже това на Джоди. Трябваше да си дава вид, че не иска да промени мнението си, за да измъкне от Джоди всичко, което тя знаеше... или в което вярваше сега. Погледна я предпазливо.

— Как разбра това?

— Медицинската шапка е нарушител от три години. Познава нарушители, които не са инжектирани повече от пет години и са все още в добра форма. — Тя видя недоверчивия му поглед. — Той е абсолютно прав — защо да си измисля такива истории?

— А защо не? Той е нарушител. Ти нямаш никакъв избор, а може би и той няма, но повечето от тези хора са мошеници. Хора, съзнателно поставили се извън обществото, на-ко, дезертъори. За тях е естествено да злословят по адрес на Семейството и Федерацията. Те просто искат да изглеждат добри.

— Добре... какво е твоето обяснение?

— Джоди, аз нямам обяснение. Единственото, което зная, е, че моят баща-настойник изкара два пъти по шест години горе и умира... може дори вече да е умрял. Ако във въздуха вече няма болест как той... или всички други... са изтеглили трик?

Тя се засмя горчиво.

— Стегни се, Брикман. Ще ти разкажа една смешка. Радиацията, която убива пионерите, *не е в атмосферата*. Тя е в *ешелоните*!

Стив я изгледа втрещено.

— Но... какво ще кажеш за гайгеровите броячи? Когато ги изнесеш навън...

Джоди го прекъсна.

— Те са направени да дават обратни показания. Всичко отначало докрай е измислено. Всичко, което ни се казва, са лъжи!

Това вече беше прекалено. За Стив не бяха чужди теориите за конспирация, но жестокостта на такова престъпление срещу поколения нищо неподозиращи трекари го зашемети.

— Това не може да е вярно! Трябва да има друго обяснение.

— Дай го тогава.

— Но къде е доказателството?

— Ние с теб сме доказателството! — извика Джоди и посочи най-близките ренегати. — Огледай се! Ако казаното от Семейството е вярно, всички тези момчета трябваше вече да са мъртви!

Стив поклати глава.

— Не... това е глупаво. Татко Джак е герой. Защо ще убиват герои?

— За да ни държат под контрол — отговори Джоди. — Да спрат бягството на хора.

Стив се намръщи.

— Но защо някой ще иска да избяга от Федерацията? Първото семейство се е заклело да ни върне в света със синьото небе. Затова са всичките усилия и жертви. Какво е станало, Джоди? Когато двамата с теб бяхме на „Дамата“, ти беше горда да си пионер. Лично ми го каза. Да не искаш да ми кажеш, че нищо от това вече няма значение за теб?

— Разбира се, че има. Но ти как имаш нахалството да ме питаш, след като си се облякъл така?! Аз все още съм трекер и винаги ще бъда. Единственото, което се опитвам да ти набия в главата, е, че Първото семейство ни лъже. Над земята е безопасно от петдесет години... може би дори от повече!

— Това са ренегатски приказки, Джоди! Не можеш ли да разбереш? Малоун и другите са ти внушавали тези глупости, за да те обърнат срещу Федерацията. Но това е просто перверзна фантазия. Те са пушили прекалено много рейнбоу. Искаш ли да знаеш какво мисля? Има хора, които се разболяват, и други като теб и мен, които не се разболяват. Роз ми каза, че в Института за живот провеждали клинични изследвания на мюти с прави крайници от няколко десетилетия — опитвали да изолират генетичния механизъм, който ги прави имунни. Кой казва, че не са намерили отговор? Всички ние сме

създадени в Института за живот. Може би ние с теб... и другите... сме родени с тази „магическа капсула“ вътре в нас.

Джоди го изглежда безизразно.

— Интересна теория...

— Не е по-скандална от онази, която ти току-що изложи.

— Прав си, не е.

— Както казах, аз имах време да помисля върху нещата... да задам няколко неудобни въпроса. Но като те слушам как говориш, си мисля, че може би малкото знание е опасно нещо. Ние с теб просто не знаем достатъчно, за да можем да разберем цялата картина. Може би нещата не са така прости, както ни се иска на нас, и може би устройството на Федерацията не е толкова съвършено, колкото трябва да е, но... такъв е светът. Мисля, че е важно да вярваме, че хората на върха правят най-доброто, което могат. Ако ние запазим вярата си и правим същото, ще спечелим.

Тя помисли малко, после каза:

— Бъди честен с мен, Брикман. Ти от Семейството ли си?

Стив се намръщи, после се засмя.

— Що за странен въпрос! Наистина ли мислиш, че щях да съм тук, ако бях?

— Не съм вчерашна. Миналата година беше шестото ми излизане. Семейството е навсякъде.

— Може би си права. Но аз не съм от тях... и това е истина. Макар че, ако бях, предполагам, бих твърдял същото. — Той се усмихна. — Не говориш сериозно, разбира се. Искам да кажа, ако наистина мислиш, че съм от Семейството, щяхме ли да водим такъв разговор?

— Защо не? Сега те не могат да ми направят нищо. — Тя го погледна внимателно. — Тревожиш ме, Брикман. Мислех, че съм те разбрала, но сега... Просто не знам какво целиш. Може би Малоун беше прав. Може би ти наистина си агент.

Стив стисна силно ръцете й.

— Чуй ме и слушай добре. Аз не съм от Семейството и не съм агент... каквото и да означава това. Аз съм просто човек, който прави всичко, за да се бие за онова, в което вярва. Това включва и теб.

Джоди, изглежда, прие сериозно последната забележка — макар и с известно нежелание.

— Е... винаги е добре да знаеш кои са ти приятелите.

— Виж... независимо какви са обстоятелствата, ако се срещнем отново, единственото, което искам, е честно отношение.

— Ще го имам предвид.

— Благодаря. И ако не успея да те видя отново, преди да те отведат... късмет и...

Тя стисна протегнатата му ръка.

— Успех...

ГЛАВА 17

Стив прекара следващия ден по подобен начин — ходеше и запомняше всичко, което вижда и чува. После го намери Мистър Сноу.

— Точно теб търся — каза той и го отведе до една голяма група мечки, които се бяха струпали около Блу-Тъндър. Блу-Тъндър държеше нещо, което приличаше на пушка.

— Какво е мнението ти за това?

Стив взе оръжието от ръцете на мюта с почиттелно кимване и внимателно го разгледа. Никога не беше виждал такъв странен предмет. Беше добре изработено оръжие, направено от стомана и месинг, с полиран приклад от твърдо тъмно дърво. Но нямаше оптически мерник; само малка пластинка отпред и разграфен блок, който можеше да се движи по калибрирана скала, монтирана на задния край на единична цев с вътрешен отвор колкото водопроводна тръба. Магазинът представляваше странен въртящ се метален цилиндър с пробити в него десет дупки. Два стоманени купола покриваха задната и предната част на цилиндъра, там където той се подаваше от двете страни на приклада. В задната страна на цевта над цилиндъра имаше плосък блестящ метален ударник, който можеше да се изтегля назад с палец и когато се натиснеше спусъкът, удряше напред. Това караше цилиндъра да се завърти надясно и докарваше под ударника друга дупка.

— Тези дупки трябва да са за патрони...

— Точно така. С железни куршуми. Слагат се в дупките отзад. Натисни този предпазител.

Стив го натисна. Барабанът, прикладът и цилиндърът се отвориха, завъртайки се напред около един щифт, разположен точно пред предпазителя на спусъка. Стив върна цевта на мястото ѝ и разгледа долната страна на приклада.

— Къде слагат бутилката с въздух?

— Не се използва компресиран въздух. Всеки патрон е напълнен с прах, който го изтласква.

— Каква прах?

— Наричат я барут. Нали видя фойерверките. Подобен е на онова, което кара ракетите да летят във въздуха. — Мистър Сноу освободи един палец на приклада точно над предпазителя на спусъка и отместил назад малка покривна плоча. Вътре имаше вдлъбнатинка с централна втулка и примитивен механизъм за освобождаване.

— На този клин се поставя една навита хартиена лента, която минава под ударника. На лентата има малки плоски мъниста от същата специална прах. Когато се натисне спусъкът, ударникът удря едно от мънистата. От него изскача искра и запалва задната страна на патрона. Бум! И патронът излита. Когато пуснеш спусъка, под ударника се премества ново парче от лентата.

Стив се усмихна.

— Интересна идея. Каква е далекобойността?

— Половин стрела. Вие я измервате различно. Яма-Шита каза, че е същата като на вашите пушки. В някои отношения дори по-добра.

Стив издърпа ударника назад и натисна спусъка, за да го освободи.

— Ако трябва да се прави това при всеки изстрел, нашите пушки са по-добри — те изстрелват три куршума наведнъж и имат много по-голям пълнител.

— Така е. Но Яма-Шита изтъква, че вашите пушки не са ни от полза. След като вятърът в бутилките се свърши, те са просто парче боклук. Вашите господари не са глупави. Те са се постарали онези, които видят светлината и избягат от тъмните ви градове, да няма какво да се бият.

— Прав си. Никога не ми бе идвало наум. Железен патрон със стоманено острие, калибър 0.225. Десет изстрела срещу магазин с шестдесет за троен залп, автоматична или единична стрелба. Експлодиращ барут, огън, пламък, шум. Конструкция от каменната ера. Трекерите ще могат веднага да установят местоположението на стрелеца. И с тази мерникова система и далекобойност как може да се гарантира улучване на целта? Ще вземе ли някой такова оръжие?

— Не. Това е специална награда за доставката на стрелолиста. Получаваме сто. Ако ги използваме да убиваме подземни хора следващата година, Яма-Шита ще донесе още и другите племена ще се възползват от възможността също да получат такива.

— Хм... Знам, че не ми е работа, но трябва да призная — не съм впечатлен. Всъщност, ако искате честното ми мнение, това оръжие не струва пукнатата пара.

— Яма-Шита казва, че в Старото време всички смъртоносни оръжия са били на този принцип.

— Дори да е било така, това е било много отдавна. Оттогава сме отишли доста по-напред.

— Ха, напред! Това е смешно.

— Не се шегувам, древни. Ти си ми казвал, че знам малко за света със синьото небе и за времето преди той да съществува. Все още имам много да уча.

— Трябва също и много да *отучваш*. Това нещо не изпраща нагоре голям брой цветни звезди. То изхвърля парче желязо толкова дълго и толкова дебело, че може да спре тичащ бизон.

— Наистина ли?

— Да. И след като може да направи това, значи ще може дори отдалеч да се справя с твоите хора.

— Имаш ли някой от тези патрони?

— Не. Но видях един. Яма-Шита обеща да ни демонстрира силата им.

— Кога?

— Сега. Ти дойде точно навреме.

На носа на най-близкия кораб настъпи оживление. Група майстори на желязото — самураи и червени — излязоха на пътеката и заслизаха в нишка по един. По средата имаше трима боси — ръцете им бяха здраво завързани зад гърбовете. Бяха облечени само в червени парцаливи панталони. Плакати със странни думи-знаци висяха на шиите върху неокосмените им жълтеникави гърди. Те вървяха с наведени глави и вместо с обикновените маски лицата им бяха покрити с парчета сламена рогозка с дупки за очите и ноздрите.

„Нарушители — помисли Стив. — Значи и при майсторите на желязо има нарушители на закона.“

Мюти от Ши-Карго и другите племена се присъединиха към М'Колите, които вече бяха отишли на брега, и за минути се струпа цяла тълпа. Водещият самурай се приближи до Мистър Сноу. Всички се поклониха.

— Сега ще ви демонстрираме възможностите на новото оръжие — каза самураят и посочи един самурай до себе си. — Дай му оръжието.

Мистър Сноу се поклони дълбоко и подаде оръжието на втория самурай, който го пое със същия поклон. Стив, Блу-Тъндър и най-близките до тях наблюдаваха внимателно как самурайският стрелец зарежда оръжието. Един от мъжете с червени ленти държеше отворена малка кедрова кутия. В нея имаше отвори с лентови детонатори и четири пръстена с дупки, всеки с по десет куршума. Самураят сръчно сложи едно руло книжна лента с барутни мъниста, премести първата секция под ударника и откъсна останалото. След това пречупи пушката да се отвори и сложи десет патрона в дупките на цилиндъра. Сравнени с куршумите със стоманени върхове на Федерацията, тези изглеждаха огромни. Пълно прахосничество на енергия и метал. Мощност очевидно много по-голяма от необходимата за убиване на противник.

Докато ставаше това, тримата нещастни динки, предназначени да бъдат мишени, бяха отведени нагоре по брега. Няколко души забиха в пясъка три здрави кола — първият на сто метра, последният доста по-далеч. Първият нарушител беше вързан на първия кол. Екзекуторската група продължи по брега с другите „цели“. Когато всяка жертва зае мястото си, обърнаха плакатите на гърдите им. Видяха се празни бели квадрати, в които да се цели стрелецът. Червените ленти се оттеглиха до водата. Група мюти, в отговор на ръкомаханията на главния майстор на желязо, изтичаха по тревистия бряг и застанаха срещу всяко от местата на екзекуция.

Всичко беше готово. Стив можеше да направи само груба преценка за далекобойността, но в сравнение с първия стълб вторият бе на сто и петдесет метра по-далеч, а третият беше на цели петстотин. Човекът, вързан за него, се виждаше като точка. Без оптически мерник самураят изобщо не можеше да се надява да го уцели.

Главният самурай излая команда. Стрелецът вдигна пушката, опря я здраво на рамото си, прицели се и стреля. Чу се силен гръм. От цевта изскочи огнен език, последван от облак бял пушек. Почти веднага се чу остър трясък — куршумът удари в кола до главата на първата жертва и се разхвърчаха трески. Вторият изстрел прониза сламената маска и пръсна черепа на човека.

— Хейй-яаааа — промърмориха наблюдаващите мюти.

Стрелецът нагласи мерника, прицели се, прониза втория кол, след това събори жертвата с изстрел в гърдите — тежкият куршум мина през центъра на плаката. Тълпата пак извика одобрително.

Стив се обърна към Мистър Сноу.

— Вземам си думите назад. Ударната сила наистина е много голяма, но това не е решение на въпроса. Има твърде много шум и пушек. Още с първия изстрел ще издадат позицията на стрелеца.

— Вярно. Но първо хората ти трябва да дойдат в обхвата на вашите дълги железата.

— Не съм много впечатлен. Да видим как ще се справи със следващия.

Стрелецът се прицели внимателно и стреля по третия стълб. Човекът с червената лента, застанал срещу него до водата, направи знак за попадение. Самураят отпусна пушката, пое дълбоко дъх, след това отново я вдигна, прицели се и натисна спусъка. Чу се силен гръм.

Мишената не падна.

Настъпи миг тишина, последва странен запъхтян вик от майсторите на желязо.

— Хъ-оооо!

Стрелецът остави пушката на земята, обърна се към главния самурай и наведе глава. Раменете му увиснаха от унижение от обидите, произнесени на висок глас от неговия началник. Когато той свърши, стрелецът се наведе още по-ниско, подаде пушката на чакащия с червена лента, подаде двата си меча на друг, отново се поклони, след това изтича по брега до кола и застана отляво на мишената.

Главният самурай взе пушката, провери дали всичко е в ред, прицели се и стреля. Първият изстрел разцепи кола, вторият свали нарушителя, третият проби дупка в нещастния самурай.

— Хейй-яааа...

Самураят подаде пушката на Мистър Сноу, прие неговия нисък поклон и се отдалечи с хората с червени ленти, като остави другите, по-низши майстори на желязото да обучат М'Кол как да зареждат оръжието и да стрелят.

— Искаш ли да опиташ? — попита Мистър Сноу.

— По-късно.

Тръгнаха по брега да разгледат разцепените колове и бездиханните тела. Въпреки пренебрежителната оценка на Стив

примитивното оръжие беше направило големи дупки и в добри ръце можеше да стреля с голяма точност. Според него то беше много несъвършено, но използването му в голям брой щеше напълно да разстрои сегашните тактически предимства, на които се радваха трекерите в операциите срещу Плейнфолк.

Майсторите на желязо действаха така впечатляващо, както и оръжието. Дисциплинираният начин, по който изпълняваха точното поведение, дефинирано от законите, потвърди по-раншните бележки на Мистър Сноу за тяхната жестокост и безмилостност. Както и във Федерацията, „оперативни провали“ не се търпяха, особено когато обстоятелствата включваха загубата на чест и достойнство.

Стив погледна Мистър Сноу в очите и каза:

— Изумителни хора. Видя ли ги как стояха с вдигнати брадички и чакаха куршумът да ги удари? Нито един мускул не трепваше. Това изисква истинска самоотверженост.

Мистър Сноу отговори с мрачна усмивка:

— Бих казал, че да стоиш там и да те застрелят, е най-доброто, на което могат да се надяват.

Цял следобед и през следващия ден Стив обикаляше брега и чакаше. Напразно. По залез-слънце, когато корабите отново се оттеглиха да хвърлят котва навътре, Клиъруотър и Кадилак все още не се бяха появили.

Той отиде да търси Мистър Сноу и го намери да сваля премяната си.

— Не мога да понасям тези събори — промърмори старецът.

Стив се засмя.

— Що за странни приказки? Ти не си човек на насиетието и от онова, което си казвал, знам, че се поболяваш от неговите последици. Всички тук като едно голямо щастливо семейство... с малки изключения тук-там... Защо не може да е така през цялото време?

— Основателен въпрос — измърмори Мистър Сноу. — Нещата досега бяха много спокойни. Но атмосферата скоро ще се нажежи. Няма да ни се размине.

— Но *защо*? Защо не можете да се възползвате от възможността да се сплотите и да изгладите различията? Вместо непрекъснато да се

хващате за гушите, защо не обедините силите си срещу Федерацията? Ако всички повелители се съберат и...

Мистър Сноу махна с ръка.

— Да, да, знаем всичко това. Виж... никой не е съвършен, най-малко *ние*. Ти си ни отредил ролята на жестоко преследвани, но благородни диваци... предполагам, поради Клиъруотър и поради факта, че не те направихме на филийки сухо месо. Опасни, романтични идеи, Брикман. Има мистерии, има и магия, но ние живеем в суров, жесток свят. Вярно е, че всяка година за кратко Плейнфолк се събират да „ходят на водата!“ Да, така е, и през това време това става въпреки гнева и лошите чувства между Ши-Карго и Д'Троит. Но тъжната истина е, че повечето от нас могат да издържат само четири или пет дни дружба. Искам да кажа... можеш ли да си представиш какво ще е *винаги* да бъдеш любезен с банда лайнари? Мо-Таун! Племената им ще скитат из цялата ни територия и ще вземат месо от ножовете ни. Няма да има място, което да можем да наречем наше! Още на следващия ден те ще гонят жените ни и ако не се стигне до бой, всички ще лежат наоколо угоени и ще правят бебета. Съвсем скоро човек няма да може да има къде да стъпи от хора. И това ти наричаш живот? Ние се *нуждаем* от действие, вълнение, опасност, от... ох... — той щракна с пръсти — как му казвате вие?...

— Адреналин...

— Точно така. Адреналин. Човек с твоето образование може да разбере това.

— Да, сигурно. Но какво ще каже Тали...

Мистър Сноу го прекъсна:

— Виж, недей да ми пълниш главата с пророчеството за Талисмана! Аз ти разказах за това, забрави ли? „Иде нация ще бъде изкована от огньовете на войната. Плейнфолк ще бъдат като блестящ меч в ръцете на Талисмана, техния Спасител.“

— Вярваш ли го?

— Разбира се. Това е велика идея. Няма нищо друго, което да желая повече — каза Мистър Сноу, макар и малко неубедено.

— Добре, ако това е възможно, защо не се случи сега?

— Защото по-напред *ние* трябва да се променим! — извика Мистър Сноу, удари с юмруци гърдите си и разпери ръце. — И за да

стане това, се нуждаем от Талисмана. Единствено *той* може да направи чудо.

— Какво е чудо?

Мистър Сноу въздъхна страдалчески.

— Чудото е събитие, внушено от божествено вдъхновение, излизащо извън обсега на известните физически закони, които се смята, че управляват Вселената... — Той млъкна. — Но ти не разбираш и думата „божествен“. Ти не възприемаш нищо от тези неща.

— Искаш да кажеш като Мо-Таун, Небесните гласове и Талисмана? Това не е съвсем вярно. Аз избегнах смъртта толкова много пъти, че започвам да мисля, че може би някоя сила бди над мен. — Видя циничното недоверие в погледа на стареца. — Наистина.

— Чудесата никога няма да свършат.

— Добре, ти ми каза, че не обичаш Д'Троит, но все още не си ми обяснил *защо* Плейнфолк са толкова разделени. Найт-Фивър ми каза, че дори племената Ши-Карго воюват помежду си.

— Това е дълга история, Брикман. И тя се е случила много отдавна. Ако и двамата сме тук тази зима, останни в колибата ми някоя нощ. Ще седнем на рогозката, ще пушим и ще ти я разкажа.

— Защо не сега? — настоя Стив.

— Сега умът ми е зает с други неща.

— Какви?

— Пушки...

— Какъв е проблемът?

Мистър Сноу махна уморено с ръка.

— Старейшините на племето смятат, че не трябва да ги вземем. — Той разказа на Стив за проведеното обсъждане — на моменти разгорещено — между старшите членове на делегацията на М'Кол, които съставяха търговския съвет. Те бяха последните арбитри за сделките с майсторите на желязо. Бяха се опитали да постигнат съгласие с търговските съвети на другите племена за стандартните норми на размяна — нелека задача, когато всеки се опитваше да надхитри другите.

Най-гръмогласната опозиция беше дошла от онези, които виждаха приемането на оръжието като по-нататъшна ерозия в традиционната храброст на Плейнфолк. Мистър Сноу разбираше достойнството на този спор, но вярваше, че размяната е неизбежна.

Старите начини на воюване трябваше да се изоставят. Иначе Плейнфолк щеше загине. Традиционалистите бяха отговорили, че голямото дърво, стожерът на Плейнфолк, ще изсъхне и умре от срам. Че племенен брат ще бъде разделен от племенна сестра като пожълтяващи листа от вятър, разпръснати по лицето на земята и засипани с пепел. Ако не се придържаме към великата истина, казваха консервативно мислещите, към основните ценности, чрез които човек измерва себе си и чрез които се дефинира обществото, тогава заслужаваме да бъдем изтрети от лицето на земята и да бъдем забравени.

Търговският съвет не желаше да приеме новите оръжия и от практически съображения. Ако ги приемеха, това щеше да повиши тяхната зависимост от майсторите на желязо. Стрелите, които идваха с арбалетите, бяха до голяма степен възстановими, тъй като наличните количества повече или по-малко оставаха постоянни. Но с новото „дълго остро желязо“ нямаше да е така. След като излезеше от цевта, „железният пръст“ не можеше да се използва повторно. Само майсторите на желязо можеха да го напълнят с небесен огън и да доставят лентите с мъниста. Ако оръжието станеше основна част от въоръжението на Плейнфолк, те щяха да останат вечно във властта на майсторите на желязо, принудени да търгуват независимо от цената. С бързото намаляване на броя на червенокожите това щеше да означава изпращане на все повече и повече племенни братя и сестри надолу по реката. След като миналата година М'Колите бяха понесли тежки загуби срещу „Луизианската дама“, това беше нещо, което не искаха да правят. Дилемата беше почти неразрешима, защото ако Плейнфолк не се снабдява с по-мощни оръжия, щяха да понесат още по-катастрофални загуби, когато дойдеха още железни змии.

— И как стоят нещата сега? — попита Стив.

— Оставих ги да спорят. Минах през тази глупост преди дванадесет години, когато Яма-Шита се появи с първите арбалети. Всички предсказваха, че небето ще се срути върху нас, но както виждаш, ние още сме тук.

— Може да се изненадаш, но аз разбирам как се чувстват. Само на воители, които са дъвкали кост, се разрешава да използват арбалет в бой... и то само срещу подземни хора. И при това човек трябва да е силен физически, за да може да използва това проклето нещо. Но при

пушката... при нея е достатъчно да използваш един пръст. Седем или осемгодишно дете може да бъде научено как да си служи с нея... и да убие възрастен мъж. Ти видя далекобойността, която има пушката. В ръцете на добър стрелец нито ще видиш, нито някога ще научиш какво те е ударило.

— Точно така. Точно така е свършило Старото време. Онези, които са започнали Войната на Хилядата слънца, никога не са пролели кръв, нито са изпитали храбростта си пред лицето на смъртта, никога не са победили миризмата на страх, нито са усетили вкуса на победата. Заровени под земята в илюзорен свят, създаден с висока технология, те са изгубили контакт с истината. Надменни живи същества, неосведомени за чудесата на естествения свят и недокоснати от неговата красота, те са станали плячка на фалшиви мечти за власт, не са обичали нищо, освен гигантските железни птици на смъртта, чиито леговища са споделяли. Слабите пръсти на тези бели червеи са превърнали небето в пепел и са потопили света в големия леден мрак.

— И ти мислиш, че това може да се случи отново?

— Някои се страхуват, че вече сме направили първите стъпки по същата пътека. — Мистър Сноу вдигна рамене. — Но как иначе бихме могли да се съпротивляваме на подземните хора и техните железни змии?

— Ти си повелител. Не можеш ли да използваш магия?

Мистър Сноу се усмихна мрачно.

— Когато натиснеш спусъка на заредена пушка, знаеш какво ще се случи. Магията, от друга страна, е... непредсказуема.

— Но ти можеш да извикваш бури. Клиъруотър ми каза, че владееш силите на седмия кръг и че само Талисмана е по-силен от теб. Това те прави важна личност.

— Аз не *владя* сили, Брикман. Аз съм само *канал* за тях. Силата е Талисмана. Той ги освобождава чрез мен. Като канал аз мога, до известна степен, да ги направлявам... както речното корито направлява втурналата се в него вода. Но за да прави това, бреговете на реката трябва да са силни, иначе ще се срутят, когато нахлуе порой. Повелителят се изправя пред същия проблем. Неговият ум и тяло трябва да са в ред, за да направляват земните сили. Но всеки път, когато те минават през него, той отслабва, износва се... както се износват бреговете на реката.

— Значи... ако силата, която още не е освободена, е твърде голяма за него да я държи, той умира?

— Накратко казано, да.

— И затова *ти* искаш да купиш пушки?

Мистър Сноу разпери ръце.

— Аз мога да направя само толкова. Племето трябва да се научи да стои на собствените си крака, вместо да ме търси да го избавям от трудности. Аз мога да съм магьосник, когато има нужда от магия, но няма да съм вечен.

— Никой от нас няма да е вечен — отговори Стив. — Кадилак и Клиъруотър... няма ли да могат да те заменят?

— Такъв беше планът, да.

— Какво искаш да кажеш „беше планът“? Те не са ли на кораба на Яма-Шита?

— Надявам се да са там. Но досега не можах да разбера. Видя как стават нещата. Динките извършват всички сделки по строго определен начин. На никого от нас не се разрешава да се обърнем директно към Яма-Шита...

— Може би той не говори нашия език — предположи Стив.

— Може би... Във всеки случай каквато и да е причината, когато искаш да говориш със самурай номер едно, той отговаря на някакъв непонятен език и чрез самурай номер две превежда. Питам два пъти, но... нищо.

— Все пак трябва да е казал *нещо*.

— Да. Каза: „Още не е време да говорим за тези неща“.

— Какво беше първоначалното споразумение?

— За тяхното завръщане? Нямахме споразумение. Когато корабите с колела дойдоха миналата година, Яма-Шита ни съобщи за своя интерес към стрелолисти и облачни воители и обеща всяко племе, което може да му достави такива, да получи ново мощно дълго желязо. Разбира се, по онова време само малцина от нас, които бяха пътували на юг, бяха виждали стрелолисти. Тъй като бяхме чули, че към нас идват железни змии, и като знаехме какво бяха направили на южните мюти, сделката ни се стори добра. Идеята беше да предадем стрелолист и пилот при следващата сделка.

— Искаш да кажеш тук, сега...

— Да. Това означаваше Кадилак да остане на изток до това време следващата година... или може би дори по-следващата. Но не можехме да си позволим да чакаме толкова дълго.

— Защо?

— Защото аз ще умра преди Пожълтяването. — Той видя, че Стив се смая. — Не се шегувам. Бях с Кадилак, когато той прочете в камъка... точно кога ще се случи.

— И... ти му повярва?

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Той каза също, че ти ще се върнеш по времето на Новата земя... и ти се върна. Разбира се, аз вярвам в пророчеството, но кой иска да слуша лоши новини? Човек си казва: „Той е неопитен. Може би е разбрал погрешно името или датата.“ Ако трябва да съм честен, не го взех на сериозно. Ако го бях взел на сериозно, сега той щеше да е тук, а с кораба щеше да пътуваш *ти*.

— Значи си го изпратил миналата година... с Клиъруотър да го защитава.

— Да. Те щяха да предадат стрелолиста, да направят каквото е необходимо и след това да се разберат за връщане с един от корабите на Яма-Шита.

От минута на минута ставаше все по-лошо.

— Имаше ли начин да се свързваш с майсторите на желязо между тези пътувания на кораба?

— Не, не директно. Но съм в контакт с Небесните гласове.

— Да, разбира се — каза Стив. — Но не си получил никакво съобщение, което да потвърждава безопасното им пристигане.

Мистър Сноу вдигна ръце.

— Имаме потвърждение. Яма-Шита ни донесе пушките. Той е човек на честта и на думата му може да се вярва. Същото е вярно и за всички майстори на желязо. Те никога не са правили нечестна сделка.

— Но... доколкото разбирам... сделката е била да се достави планер и летец срещу пушки. Те не са обещали да върнат летеца и пътника.

— Вярно. — В очите на Мистър Сноу светна дяволито пламъче. — Проницателен си, Брикман. Голям шарлатанин си.

Стив никога не беше чувал тази дума, но тонът на възхищение не му прозвуча като комплимент.

Мистър Сноу се намръщи отново и се върна към основната тема на разговора.

— Кадилак и Клиъруотър знаеха за положението. На тях оставих да обяснят нещата. Майсторите на желязо са умни хора. — Той подръпна брадата си. — Наистина не мисля, че има проблем.

Сърцето на Стив се сви, тъй като неговият основен план, вече нарушен, сега беше разбит на пух и прах.

— Знаеш ли, че си ненормален?! Искам да кажа... как си могъл да бъдеш толкова *безотговорен*? Бъдещето на цялото племе е в опасност, а ти... Никой не се връща от Бет-Лем! Не е ли така?!

— Не и по обикновения начин, но...

— Кълъмбъс! Какъв ужас!

Мистър Сноу му направи знак да се успокои.

— Виж, хайде да не се вълнуваме много за това. Има още три дни преди корабите да заминат. Пак ще говорим с Яма-Шита. Те са на борда на този кораб... сигурен съм.

— Тогава защо той не ги свали на брега?

— Добър въпрос. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че не ги пуска. Ти видя, че не искаме тези пушки, така че той... се опитва да упражни натиск върху нас, за да се съгласим.

— Възможно е — каза Стив. — Надявам се да си прав.

— Но не можем да направим нищо. Просто трябва да чакаме и да видим какво ще стане. — Мистър Сноу въздъхна уморено. — Майко Мо-Таун! Ужасен шум, нали? И толкова много хора! Така е било в Старото време. Накъдето и да се обърнеш, човек до човек, от хоризонт до хоризонт, и са живеели един над друг в каменни дървета, които са стигали до небето! Нищо чудно, че светът е полудял...

Стив клекна до него.

— Какво ще стане, ако Кадилак и Клиъруотър не са на кораба на Яма-Шита и ти, според предсказанието, умреш в края на лятото?

Мистър Сноу отви главата си.

— Тогава М'Кол ги чакат тежки времена. Все пак... ще имат теб. — Той отново легна, после добави: — Може би това е имал наум Талисмана, когато те е върнал при нас.

— Може би...

Нощният въздух беше хладен. Стив се уви в кожата си и се опита да заспи, но празнотата скоро беше изпълнена с тъмен облак на

противоречиви съмнения и подозрения, към които той добави бремето на минали и настоящи предателства, тайните, които беше споделил с други, и онези, известни само нему. Затвори очи, но сънят не идваше. Калейдоскопните образи на любов, смърт и риск продължиха да се въртят в трескавия му мозък до първия светлик на зората.

Преговорите между племената Плейнфолк и майсторите на желязо продължиха, бяха сключени сделки. Сушено месо, зърно, кожи бяха пренесени на борда от пътниците мюти — онези, които бяха определени да отпътуват надолу по реката с майсторите на желязо; оръжия, платове, ножове, инструменти, тенджери, тигани и всякакви полезни предмети бяха свалени на брега. Но никой, освен Яма-Шита и неговия ескорт не се появи от третия кораб с колела.

Късно следобед на четвъртия ден от започването на търговията Стив отиде до върлината и се присъедини към група мечки, които седяха в края на карето и наблюдаваха работата. След дълго чакане търговският съвет беше заведен пред платформата и Мистър Сноу накрая можеше да говори с Яма-Шита чрез двама преводачи. На Стив не му беше необходимо да чува, за да разбере какво се казва. Лошите новини бяха изписани върху лицето на стария летописец. Той се поклони почтително заедно с останалите от търговския съвет и се върна в карето. Стив избърза да ги срещне, когато минаха през редиците на наблюдателите. Десетчленният съвет изглеждаше, сякаш ги е ударил експресът Транс-Ам.

— Не са на кораба...

Мистър Сноу поклати глава.

— По-лошо. Кадилак не иска да се върне.

Червата на Стив се превърнаха в замразени спагети.

— А Клиъруотър?

— Яма-Шита ме увери, че никой от двамата не е държан против волята му. И двамата са в добро здраве и са богато възнаградени...

— Но тя също няма да се върне...

Мистър Сноу разпери безпомощно ръце.

— Бъди разумен. Клиъруотър просто не може да го остави там.

Стив погледна мрачно към подиума.

— Вярваш ли на този човек?

— Нямам голям избор. Както казах, те никога не са ни лъгали.

— С други думи, ще ги оставиш да си отидат с това обяснение.

Мистър Сноу го изгледа раздразнено.

— Виж, младежо, просто се успокой. Ако Кадилак по някаква причина е решил да остане, *той* е този, който ни е измамил, не майсторите на желязо. *Те* не са ни отмъкнали нищо.

— Ако казват истината. Защо не завземем един от тези кораби и не кажем на Яма-Шита да се върне и да докара Кадилак и Клиъруотър, за да можем да говорим с тях?

От това предложение дъхът на търговския съвет секна.

Мистър Сноу го погледна снизходително.

— И само като си помисля, че обвини *мен* в безотговорност. Да предположим, че сме достатъчно луди да опитаме и по някакво чудо успеем да завладеем един кораб... наистина ли мислиш, че другите племена няма да направят нищо? Те ще ни разкъсат! — Той посочи към платформата, където Яма-Шита и самураите му приключваха последната сделка за деня. — Тези търговски размени са тяхното спасение!

— Е, предложението ми наистина не беше много умно. Но какво смяташ да правиш?

Мистър Сноу избухна.

— Велика небесна майко! Не *зная* какво ще правя, Брикман! Въпроси, въпроси, вечно въпроси! През последните петдесет години винаги е същото, ден подир ден! Поболях се и се уморих да отговарям... — Той се нахвърли върху нещастния търговски съвет. — Писна ми от жалките тъпаци, които не престават да ми задават същите *глунави* въпроси и които никога не *слушат* отговорите. — Обърна се на запад и протегна ръце към залязващото слънце. — О, Талисман! Защо трябваше да ме правиш летописец, когато можеше да ме направиш глух *и* ням! — Мина покрай Стив и се отдалечи.

Стив гледаше след него с изненада.

— Какво го измъчва? — попита Летящия тигър. — *Негова* беше идеята да изпратим Кадилак и Клиъруотър при майсторите на желязо. Никой от нас не искаше да правим търговия за пушки. Той ни набута в тази сделка.

— Какво решихте?

Летящия тигър безпомощно разпери ръце.

— Ще ги вземем, разбира се. Какво друго можем да направим?
— Той обърна очи към небето. — Това е проблемът с летописците. Ако не приемеш съвета им, не искат да говорят.

Търговският съвет измърмори одобрително.

Стив сложи ръка на рамото на мюта.

— Остави това на мен. — И отиде да търси Мистър Сноу. Намери го седнал на един камък на брега на четвърт миля вляво от корабите.

Старият летописец не му обърна внимание и продължи унило да гледа морето.

— Мисля, че знам отговора на моя въпрос, древни...

Мистър Сноу го погледна за миг, но не каза нищо.

— Вие изпращате осемнадесет племенни братя и сестри надолу по реката. Нека заема мястото на един от тях.

— Ти си луд...

— Никога през живота си не съм бил по-нормален. Ще отида в Бет-Лем да намеря Кадилак и Клиъруотър и да ги върна при вас... живи и здрави.

Мистър Сноу остана втренчил очи в хоризонта, докато претегляше предложението, след това се обърна към Стив.

— Твоите господари казвали ли са ти нещо за Бет-Лем? Имаш ли някаква представа къде отиваш?

— Никаква. Просто ще решавам на място. — Той сложи успокоително ръка върху рамото на стария човек. — Виж, не се тревожи, ще се справя. Ти искаш те да се върнат, нали?

— Разбира се, че искам.

— Аз също. По други причини.

Мистър Сноу все още изглеждаше неуверен.

— Оценявам жеста ти. И се надявам да не съжеляваш за него.

Стив се усмихна.

— Неправилно ме разбра. Ако остана жив, за какво трябва да съжелявам? Слушай, има само едно нещо. Мисля, че вече са направили товарната декларация за хората, които ще пътуват, и са предали рабоша. Ще можеш ли да ме качиш на кораба?

Беше ред на Мистър Сноу да се усмихне.

— Няма проблем. За динките мютите твърде много си приличат. Но може би ще трябва да ти боядисаме косата.

— Тогава да започваме.

Животът сякаш отново се върна в лицето на стария мют. Той стана и хвана Стив за раменете.

— За последен път те питам: сигурен ли си, че искаш да преминеш през това?

Стив се намръщи.

— Нямам избор. Вероятно никога не съм имал. „Колелото се върти“ — Плейнфолк не казват ли така? Всъщност, когато каза на племето, че съм се върнал да извърша велико дело в името на Талисмана, имах чувството, че вероятно си знаел, че това ще се случи.

Мистър Сноу вдигна рамене.

— Ти изгради такава блестяща картина за моите сили, че не бих искал да те разочаровам. Особено сега. — Двамата тръгнаха към линиите.

— Има нещо, което трябва да зная.

— Казвай направо...

— Има ли някакъв начин да пренеса тайно на борда острие или тази тояга?

— Абсолютно никакъв. И ако опиташ, ще изложиш на опасност не само себе си, а и други.

Стив се намръщи.

— Не можеш ли да използваш някоя магия?

Мистър Сноу обърна очи към небето.

— Аз съм повелител, не илюзионист. С риск да се разкъсам мога да заповядвам на небето и земята, но не мога да направя неща да изчезват или да вадя яйца изпод мишниците на хората.

— Добре, добре, разбрах.

— Има и нещо друго, което мисля, че трябва да знаеш. — Мистър Сноу се намръщи като човек, който съобщава лоши новини. — Когато Кадилак замина, той не беше изрисуван и беше облечен като планерист. Клиъруотър, която беше представена като негова придружителка, беше с нормалните си шарки по тялото.

Стив се намръщи.

— Защо Кадилак е бил облечен като трекер?

— Мислех, че е очевидно.

— Престани с тези игрички. Това е важно.

— Той беше представен като трекер, защото не искахме да нарушим споразумението. Майсторите на желязо мислят, че ние не сме много умни... което за повечето от нас е вярно. Ако научат, че между нас има голям брой умни мюти, които знаят например толкова, колкото знаеш ти, може би ще се държат с нас съвсем различно.

— Ами името му? Това не разкрива ли играта?

Мистър Сноу не можа да скрие усмивката си.

— Той използва твоето име.

— Разбирам... но не можеше ли да използва друго име... например Лу Кенеди или Фазети?

— Той използва униформата на Фазети, но изрязва етикета с името от твоите дрехи. Може би си спомняш, че когато се събуди първия път, той липсваше.

— Мислех, че някой го е взел като трофей — отвърна Стив.

— Така беше. На нас не ни беше минала през ума идеята да построим стрелолист, докато ти не ни предложи. Ние се съгласихме, естествено. Това беше изпратена ни от небето възможност.

— Да, мога да си представя... — каза Стив мрачно. — Но искаш ли и аз да ти кажа нещо? Вие сте станали жертва на собствената си хитрост. Както разбирам, те никога не са пуснали някого да си отиде, но в този случай може би биха направили изключение... поради сделката, сключена с Яма-Шита. Ако Кадилак беше отишъл като мют. Но няма начин да върнат един трекер... особено такъв, чиито знания могат да използват. Неговите знания не са ви от полза. Според тях единственото нещо, което можете да направите с неговия мозък, е да го изядете.

Мистър Сноу подръпна брадата си.

— Прав си... Просто не помислих за това. Браво, Брикман.

За момент Стив се наслади на триумфа си.

— Така че... аз ще търся Клиъруотър и тъмнокос трекер, който отговаря на името Стив Брикман.

— Не можеш да го пропуснеш. Той е с ниско подстригана коса. — Мистър Сноу сложи ръка на рамото на Стив. — В това нямаше никаква злоба, уверявам те. Гледай на него повече като знак на уважение. В края на краищата ти беше този, който го научи на почти всичко, което знае.

— Не ми напомняй за това — отвърна Стив.

ГЛАВА 18

След като импулсивно беше изявил желание да отиде в Бет-Лем, Стив започна да размисля. Беше ли постъпил разумно — или беше попаднал в друг капан, заложен от неговия любезен домакин? Мистър Сноу вече го беше излъгал с построяването на „Блу-Бърд“ и беше манипулирал отношенията му с Клиъруотър. Това беше сигурно, летописецът весело беше признал своето участие и в двете. Но Стив подозираше също, че той е виновен за изчезването на неговия радионож и за организирането на хайката за унищожаване на поддържащото отделение. За нещастие да вярва в това означаваше да приеме, че Мистър Сноу, макар че му беше предал цялата история, все още не му вярва напълно. „Щеше да е глупак, ако ми вярва“ — мислеше Стив. Но въпреки тези цинични мисли той се опитваше да признае на летописеца изгодата от съмнението.

Точно тази двойственост в отношенията им тревожеше Стив. От момента, когато беше дошъл в съзнание, след като го бяха пленили, той беше почувствал естествено привличане към стария човек — нещо, което беше в разрез с основните му инстинкти за оцеляване. Той жадуваше за неговата дружба и съвет, но му липсваше честност да признае тази си потребност; искаше да вярва и все пак се страхуваше от това, за да не стане уязвим. А може би мотивът на летописеца беше по-основателен. Може би Мистър Сноу вярваше, че като премахне всички средства за контакт с Федерацията, премахва един източник на напрежение, който на практика го поставя извън обхвата на изкушението?

Това си беше чиста догадка. Беше невъзможно да се каже какво мисли хитрият стар мют или дали, както той обичаше да подсказва, *наистина* знае какво точно става в главата на Стив. Или всичко беше просто въображение? Беше ли станал той жертва на собственото си двуличие, неспособен да се доверява, следователно неспособен да вярва, че други могат да му вярват, и изграждаше лабиринт от конспирации, докато всъщност не съществуваше нито една?

Само в едно нещо можеше да е сигурен. Мютите не бяха глупаци, за каквито ги бе смятал. Това беше урокът, който бе научил бавно, но с него беше разбрал по-добре собствения си характер — и беше придобил малко скромност.

Главното безпокойство на Стив беше, че Мистър Сноу не му беше разказал истината за Клиъруотър и Кадилак. Като майстор на сложни стратегии Стив допускаше ситуация, при която той самият е на борда на един от корабите с колела и без възможност да избяга, докато те, с благосклонното разрешение на Яма-Шита, спокойно слизат и се връщат у дома, и се смеят като койоти, а той отплува в обратна посока.

Това би било един елегантен начин да се освободят от него и щеше да им гарантира, че той вече няма да пречи на отношенията им. Но сега, когато Кадилак знаеше за истинските чувства на Клиъруотър, какво определяше цената на тяхната връзка? Мистър Сноу беше намекнал, че младият летописец не е много зарадван от онова, което беше станало по време на неговото отсъствие. Характерът на Кадилак беше този, който даваше отговор на сегашната дилема на Стив. Колкото повече мислеше за Кадилак, толкова повече се убеждаваше, че думите на Мистър Сноу за казаното от Яма-Шита са истина. По време на месеците, прекарани в плен, той беше наблюдавал почти маниакалната амбиция на Кадилак да спечели статус — което мютите наричаха репутация. Младият мют в много отношения беше огледален образ на самия него. И двамата жадуваха за власт, и двамата имаха дълбоко залегнала потребност да спечелят признание, да са някой. Оттук и неоснователната надежда на Кадилак, подхранвана от Мистър Сноу, че той е Талисмана, надежда, която той бе разкрил на Стив в един от многобройните им разговори. Като бе позволил на Кадилак да източи собствения му запас от знания, Стив му беше дал, съвсем несъзнателно, дълго мечтания статус, беше му предоставил достъп до реална власт. Но имаше и един допълнителен фактор. С клонирането на банките памет на Стив младият летописец беше придобил други умствени процеси, които щяха да повлияят на начина, по който той използваше това ново знание. Имаше голяма възможност Кадилак да стане раздвоена личност, способна да мисли като мют *и* като трекер. И то не въобще като трекер. А като *Стив*.

Разгледано в тази светлина, желанието на Кадилак да остане при майсторите на желязо имаше смисъл. Той беше първият мют, издигнал

се във въздуха. Беше построил апарат с двигател, способен да лети, макар че беше взел това знание на заем, беше го предоставил на майсторите на желязо и беше продължил да им помага в техниките на проектиране и построяване и може би с тяхна помощ строеше друг самолет. Отиването на изток беше открило нови хоризонти, беше предложило нови предизвикателства на неговия развиващ се интелект. Кадилак вече беше намекнал за чувствата на отчужденост, породени от преживяното през детството му. Като мют с прави крайници и чиста кожа той вече се отличаваше от останалото племе въпреки уважението, придобито като избран наследник на Мистър Сноу. Уважението не беше достатъчно; Кадилак трябваше да вярва в собствената си значимост, да я докаже със собствения си критерий. И сега имаше златна възможност за това. Каквото и да правеше, то трябваше да е много по-добро от перспективата да се върне у дома и да наблюдава как племенните му братя спят на бизонски кожи. Да... ако беше мют, точно така щеше да постъпи и Брикман С.Р.

По време на последния инструктаж Карлстром беше посочил района, който се смяташе, че заемат майсторите на желязо — част от североизточния бряг, простиращ се от Кънектикът до Вирджиния, включително планинската верига Алегени. Но това беше всичко. Карлстром не беше дал по-нататъшни данни, освен предположението, че Огнените ями на Бет-Лем вероятно са разположени в Питсбърг, една навигационна опорна точка от щата Пенсилвания отпреди Холокоста. Беше дал тези данни за майсторите на желязо в края на инструктажа и с тях беше завършил, преминавайки направо към „довиждане и успех“, без да остави на Стив възможност да зададе някакви въпроси.

Стив знаеше, че във Федерацията стандартната политика е да се съобщава само необходимата информация, но беше озадачен от съдържаността на Карлстром по темата за майсторите на желязо. Можеше да разбере защо тяхното съществуване беше държано в тайна от обикновените трекери, но той се беше върнал от плен и знаеше за тях. Не само това, той беше член на АМЕКСИКО и му предстоеше да изпълни деликатна и опасна задача на повърхността.

Нямаше значение. Неговата скрита враждебност към Първото семейство излезе на повърхността и отнесе всякакви колебания; даде му обновено чувство за цел. Онова, което те не знаеха или не бяха склонни да му кажат, щеше да научи сам. Щеше да отиде надолу по

реката като обикновен работник. Това щеше да му даде възможност да види злокобните Огнени ями на Бет-Лем и земите, които граничеха с Източно море. Щеше да отиде, за да намери Клиъруотър и да я освободи — и да доведе и Кадилак въпреки изразеното от него желание да остане на изток. Ако Мистър Сноу умреше, Кадилак трябваше да е тук, за да заеме неговото място, но имаше и нещо още по-важно. Плодовете от неговата работа за майсторите на желязо трябваше да бъдат унищожени. Не можеше да се допусне раса с такива умения и с такъв войнствен характер да оспорва въздушното господство на Федерацията. И, разбира се, не трябваше да им се разрешава да построят летящи машини с помощта на някой, който нарича себе си „Стив Брикман“. Първото семейство може би нямаше да знае до какво точно са се добрали майсторите на желязо, но цялата история рано или късно щеше да излезе наяве. А когато това станеше, той нямаше да може да избегне обвинението, че стои в основата на всичко. Но можеше да ограничи вредите, да ги спре още в зародиш.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Той се готвеше да предприеме пътешествие в неизвестното. Разчиташе единствено на невероятното си щастие и — може би — на Талисмана. Макар че се беше закълел в себе си да вярва в идеята за един невидим благодетел, Стив нямаше намерение да остави всичко на шанса. Щеше да вземе бойния си нож и тоягата с остриетата, която Клиъруотър беше оставила на грижите на Нйт-Фивър. Мютката с челюсти като багер може би беше забравила съобщението, което вървеше с тоягата, но Клиъруотър му беше говорила чрез тоягата. Тя беше повече от знак на любов и неговите съображения да я вземе съвсем не бяха сантиментални. Зад акта на предаването лежеше една по-дълбока цел, която беше станала кристално ясна, когато беше взел тоягата в ръцете си да се бие срещу трекерите до езерото. Тогава беше почувствал, че дървената тояга е оживяла, пулсира със странна сила, която се беше вляла в тялото му, давайки му почти свръхчовешка бързина и мощ. Беше се опитал да се убеди, че си въобразява, но дълбоко в себе си знаеше, че е истина; осезаем израз на мютската магия. Клиъруотър, чиято сила на два пъти го беше спасявала от смърт от ръцете на Мотор-Хед, бдеше над него.

Мистър Сноу безцеремонно беше отхвърлил предложението му да скрие оръжия на кораба с колела като невъзможно. Сигурно беше

вярно, че тоягата му не можеше да се пренесе на борда по време на товаренето. Общите работници бяха единствените мюти, които бяха допускани до дървените пътеки, но преди да стъпят на тях бяха длъжни да се съблекат голи, да се измият в езерото, после да сложат памучна препаска, която само прикриваше гениталиите им, но иначе ги оставяше с голи задници, както ги е майка родила.

Тъй като Стив не беше един от тях той беше длъжен да остави багажа си на брега, но вечерта, когато корабите се оттеглиха, той попита товарачите какво и кого са видели. От тези разговори можа да си състави частична картина за вътрешността на кораба. Не беше толкова подробна, колкото би желал, но поне щеше да може да се ориентира, когато се качи на борда. Не с другите общи работници на сутринта, а тази вечер, докато корабите бяха на котва навътре в залива.

Успя също да открие, че мютите от племето М'Кол ще пътуват на левия флангови кораб — онзи, боядисан главно в черно и сребърно. Заловените ренегати щяха да бъдат разделени между него и другия, боядисан в черно и златно. Корабът на Яма-Шита, в червено и златно, най-украсен от трите, не пренасяше човешки товар.

Планът на Стив беше да преплува под прикритието на тъмнината до кораба в черно и сребърно и да скрие ножа и тоягата на най-сигурното място, което може да намери. Нямаше абсолютно никаква представа колко ще продължи пътуването или какво ще стане при пристигането му. За това щеше да мисли, когато му дойдеше времето.

Следобед група мъже с бели ленти изнесоха тежки железни вериги от двата флангови кораба и ги донесоха на червените ленти, които чакаха да оковат заловените ренегати. Китките на всеки ренегат бяха оковани във верига, която минаваше през ухо в железен колан, завързан около кръста му. Веригите позволяваха ръцете да бъдат вдигнати достатъчно високо, но само една по една. На глезена на единия крак слагаха тежки гривни, но без вериги. Бягството беше невъзможно. Всеки, който се опита да избяга, бързо щеше да се изтощи, а ако бе достатъчно глупав да скочи от борда, щеше да потъне като камък.

Когато Мо-Таун наметна тъмната си пелерина върху небето. Стив завърза ножа за левия си прасец, метна на рамо тоягата и тръгна, без да каже на Мистър Сноу или на някой друг какво е намислил. Излезе на три-четвърти миля на север от търговската върлина. Бързо се съблече,

сгъна дрехите си, сложи ги под купчина камъни и влезе във водата. Предишното му плуване в езерото му даваше по-голяма увереност, но не беше забравил напълно страховете си от срещата с някое ужасно хлъзгаво същество.

Трите кораба, сега хвърлили котва извън залива, ясно се открояваха на фона на небето. Извитите веранди отпред, отстрани и отзад на горните палуби бяха окичени с фенери, които светеха с жълт пламък. Други по-големи фенери осветяваха предните и задните палуби, като външното осветление беше допълнено от фенери, които висяха над водата. Стив ги беше видял предишните нощи, но не беше разбрал, че тяхната цел не е само декоративна. Сега, когато приближи до кораба с бавни, тихи загребвания, видя, че те осветяват широка ивица вода около всеки кораб, което правеше практически невъзможно да стигне до кораба, без да го видят часовете.

Единственото решение беше да плува под вода. Тази мисъл не му хареса. Макар че беше преплувал половината езеро в преследване на Лундквист и сега успешно бе преминал същото разстояние, той не можеше да се реши да се гмурне под тъмната повърхност. Но друг начин нямаше.

Стив огледа кораба. Под квадратния нос имаше едно неосветено петно, но на палубата точно над него стоеше страж и изглежда, нямаше друг начин да се изкачи на борда, освен по тежката верига на котвата. Кърмата му се стори по-обещаваща — огромните дървени лопатки на колелото спираха светлината от фенерите на палубата. Ако можеше да се пъкне между задните лопатки, щеше да може да се изкачи по вътрешността на колелото до палубата. Пушекът, който беше видял да излиза от комините, му подсказа за движещата сила на кораба. Буталата — огромни дървени греди, подсилени с метални пръстени — които движеха колелата, бяха свързани с източник на парно налягане. Той вероятно беше разположен някъде на по-долните нива на корпуса. Стив не беше сигурен как е свързано всичко нагоре, но точката, в която буталата минаваха под линията на палубата, беше покрита с наклонен кожух. Това бе мястото, откъдето би могъл да влезе.

Досега беше забелязал дузина стражи — някои охраняваха входове, други патрулираха по двойки. Вътре сигурно имаше други. Стив се замисли как най-добре да продължи, след като се качи на

борда. Маските осигуряваха чудесно средство за дегизиране, но непонятният език правеше ефективното превъплъщение практически невъзможно. А и майсторите на желязо може би сваляха маските си на кораба, когато бяха между свои. При тези обстоятелства ликвидирането на един от стражите и заемането на мястото му беше твърде рисковано. Не че сегашната му маскировка — на полугол мют — правеше нещата по-лесни. Той трябваше да разчита на елемента на изненада, както при плуването до острова. В безопасност на корабите и заобиколени от вода, майсторите на желязо нямаха никакво основание да се страхуват от появата на сухоземните си търговски партньори. Истинското затягане на дисциплината щеше да настъпи утре, когато мютските общи работници и ренегатите се качиха на борда. От този момент стражите щяха да са максимално бдителни, за да предотвратят евентуални бягства; но не биха очаквали някой да се качи на борда един ден по-рано, и то по собствена воля.

Стараейки се да раздвижва водата колкото се може по-малко, Стив заобиколи кораба да огледа верандите на десния борд, после излезе под кърмата.

Мистър Сноу нервно крачеше. Ролинг-Стоун и Мак-Трак, член на търговския съвет, го гледаха. И тримата бяха облечени в церемониалните си премени. Подозрението на Стив относно Мистър Сноу не беше съвсем неоснователно. Макар да не беше скрил нищо съществено, летописецът не беше предал изцяло отговора на Яма-Шита за Кадилак и Клиъруотър. Шефът на майсторите на желязо беше изтъкнал желанието си да направи по-нататъшна оценка на въпроса и беше поканил Мистър Сноу и двама мюти на частна аудиенция на борда на кораба — чест, неочаквана досега на никого от Плейнфолк.

Мистър Сноу не беше казал нищо на Брикман за тази покана — имаше си причини. Протоколът изискваше Ролинг-Стоун да е един от двамата, които да го съпровождат, и той беше избрал Мак-Трак пред Блу-Тъндър. Върховният воин, макар и достоен представител на племето, не беше най-блестящият ум и му липсваха социално привлекателни качества, които случаят може би изискваше. Мистър Сноу би предпочел да вземе Брикман поради неговата висока интелигентност, но той беше емоционално свързан със ситуацията.

Ако заговореше, когато не бива, нещата можеха да се усложнят. И това не беше единственият проблем. Статусът на облачния воин все още беше само на почетна мечка. Ако го вземеше, това би било сериозна обида за Блу-Тъндър и би намалило неговия статус в очите на племето. Затова той избра Мак-Трак.

Въпреки това Мистър Сноу се чудеше какво обяснение да даде на Брикман, когато лодката дойде да ги отведе на кораба на Яма-Шита. Вече разбираше какво ще се случи, когато отидат там; нервността му се усилваше от мисълта какво може да направи Брикман, като разбере какво става и че не е бил поканен. Последното нещо, което искаше, беше облачният воин да се натрапи на групата.

Мистър Сноу напразно се притесняваше. Когато видя Мистър Сноу нагизден с ленти и кости, той не попита защо, а по времето, когато куриерът пристигна да съобщи, че лодката идва, Брикман беше изчезнал в нощта. Никой нямаше представа къде е отишъл. Тази новина даде основание на Мистър Сноу да се безпокои за друго. Той пое лулата, която си подаваха мютите в една близка група мечки, дръпна няколко пъти да успокои нервите си, после поведе другарите си към брега.

Сврян в едно от гигантските колела, Стив видя лодката да се отделя от кораба на Яма-Шита и да тръгва към брега. На носа и на кърмата светеха фенери. Екипажът се състоеше от обичайните бели ленти — четирима гребци и кормчия, — но богато украсената в червено и златно кабина, в която пътуваше Яма-Шита, не беше на палубата. На нейно място стоеше един безстрастен, разкрячен и със скръстени на гърдите ръце маскиран самурай. Зад него в подобни пози стояха неговите две „червени ленти“ — и двамата държаха дълги тояги със знаменца. Лодката мина на петдесет метра от Стив. Той проследи с очи как се плъзга по накъдрената от вятъра вода, фенерите хвърляха кръгове жълта светлина в мрака.

От мястото, където беше, Стив можеше да вижда само високата търговска върлина — като силует на оранжевата светлина от огньовете на лагера на мютите. Видя малки фигури да излизат от тъмнината, за да посрещнат лодката, после тя тръгна назад. Стив разбираше, че губи ценно време, но любопитството му беше възбудено и нищо не можеше

да го помръдне оттук, докато не види кой е в лодката. Самураят сега седеше с лице към тримата седнали пътници — един отпред, двамата един до друг отзад. Зад тях стояха двамата червени, флагчетата им се развяваха гордо от вятъра.

Беше невъзможно да различи чертите на хората на борда, но нямаше съмнение кой е белобрадият с лице към самурая. Стариият хитрец. Значи затова се беше пременил така. Какво ли беше намислил?

Стив беше обхванат от неочаквано желание да доплува до тях и да подслуша разговора им, но здравият разум надделя. Ако го хванеха въоръжен до зъби, това можеше да провали тези, както изглежда, частни преговори и да изложи Мистър Сноу и другите двама на смъртна опасност — да не говорим за самия него. Съдбата на двамата другари на Мистър Сноу не го интересуваше много, но на този етап на играта той не можеше да рискува да изгуби летописеца. Още много имаше да се играе. Стив изчака, докато лодката стигне до кораба, видя как Мистър Сноу стъпи на стълбата и изчезна със своя самурайски ескорт, след това отново насочи вниманието си към проблема да намери път в кораба, без да го открият.

За Мистър Сноу, който никога не беше влизал в изградена от човек постройка, по-голяма от мютска колиба, корабът бе направо страховит. Ако се съдеше по израженията им, същото се отнасяше и за неговите другари. Огромните помещения събудиха у него пълните с ужас спомени от друго време — когато предшествениците на мютите бяха хванати в пламтящи лабиринти от дърво и камък, смазани под падащи греди и нарязани на парчета от назъбени късове замръзнала вода — мютски начин за описване на стъкло, думата, за което се беше изгубила от езика.

Видяха шест наредени една до друга големи кръгли каци, четири от тях пълни с изпускаща пара вода. До каците стояха по три голи до кръста прислужнички. До краката им имаше няколко ведра със студена вода; на една лавица по стената отзад имаше сгънати бели кърпи от груба тъкан. Мистър Сноу погледна прислужничките изненадано — заради малките им голи гърди, заради лицата. Те не бяха маскирани. Той гледаше истинските лица на майсторите на желязо — теснооки, с плоски физиономии, без, доколкото можа да види, никакви косми.

Погледна озадачено Ролинг-Стоун и Мак-Трак. Те бяха също толкова изненадани и също обезпокоени от онова, което можеха да предвещават четири каци с вряла вода.

— Какво искат да направят? — прошепна Ролинг-Стоун. — Да ни сварят живи?

Мистър Сноу се обърна към самурая. Очакваше да види същото плоско теснооко лице, но беше разочарован. Самураят, който вече беше предал шлема си на един от червените, не беше открил лицето си. Той протегна ръце, та вторият червен да му свали доспехите и бельото, после посочи тримата мюти и след това изпускащите пара каци.

— Моля да направите същото.

Мистър Сноу и другарите му се поклониха.

— Хай! — каза Мистър Сноу. Дръзна да използва единствената дума на езика на майсторите на желязо, чието значение беше разбрал. Не знаеше обаче, че в родината на мъртвешките лица използването на самурайския език от чужденци е абсолютно забранено и се наказва със смърт. Ако Мистър Сноу не беше поканен от Яма-Шита, заради тази малка шега щеше моментално да остане без глава.

Една жена от всяка тройка прислужнички свали издутите си на коленете панталони и само с бели памучни забрадки на главата четирите влязоха в каците с гореща вода. Следващият ход беше ясен дори за един мют. Облеклото им с колекцията от кости, пера и камъчета беше грижливо свалено, след това ги поканиха да се потопят в горещата вода.

Това изживяване беше ново. През хилядата години, откакто травматизираните им предшественици се бяха измъкнали от руините на войната, мютите никога не бяха прахосвали гореща вода за телата си; единствената вода, която сгряваха, беше за супа или яхния. Но имаше и друга изненада. Жените в каците държаха парчета твърда жълта мазнина, която правеше бяла пяна като сапунените листа, но в много по-голямо количество. Държаха и меки камъни, пълни с дупки — камъните можеха да се изстискат с ръка и с тях се търкаше кожата. Мистър Сноу овладя първоначалните си опасения и покорно се остави на грижите на прислужничката. Не беше толкова неприятно, колкото очакваше.

Когато тя достигна частите, които не бяха усещали докосване на женска ръка от няколко десетилетия, Мистър Сноу трябваше да признае, че в цивилизацията на майсторите на желязо има и нещо добро.

След като влезе в кацата, самураят свали маската си, но държеше лицето си обърнато настрани. Преди да излезе един от неговите червени му донесе нова маска. Прислужничките изтъркаха тримата мюти, после ги поляха със студена вода, а другите, които стояха до каците, ги избърсаха. После им дадоха набедрени препаски и свободни долни ризи, черни издути на колената панталони и куртки в черно и кафяво с широки рамене и пристегнати с широк платнен колан. Сложиха ги на ниски столове, изсушиха им косите, сресаха ги и ги сплетоха изкусно на венче на главите с тънки дървени тресчици. След това едно от мъртвешките лица внимателно изсуши стъпалата им, докато второ безжизнено лице им обу къси бели памучни чорапи и дървени сандали.

Самураят получаваше същото внимание. Единствената разлика беше в облеклото му, в което бяха вплетени нишки блестящо сребро, а на гърба му бе избродиран символът на неговия род. Лицето му отново беше скрито от бял шал с плътна червена препаска точно над челото. Самураят пъкна извития си меч в широкия си пояс и покани тримата мюти да го последват. Излязоха от банята и отидоха на главната палуба, изкачиха се по две открити стълби и стигнаха на втората от двете веранди на горната страна.

Цялостната конструкция на кораба беше от хоризонтални и вертикални греди, но суровите линии бяха омекотени от скулптирани подпори и корнизи и богато украсени табла и паравани, поставени между масивни подпори. Водачът им зави надясно и мина между двама маскирани червени, охраняващи коридор, който се простираше по целия кораб от левия до десния борд. От лявата страна на коридора на височина на пресеца имаше платформа, широка четири стъпки. Други двама червени седяха кръстато по средата на платформата от двете страни на една врата. Също като стените, вратата беше направена от два панела прозиращ бял плат, опънат на дървени рамки.

Когато четиримата приближиха, червените коленичиха с лица един към друг, отвориха плъзгащата се врата и когато самураят влезе, се поклониха ниско. Мистър Сноу го последва — мина между още

двама червени стражи, разположени непосредствено до вратата отвътре. Намери се в още по-голямо правоъгълно помещение, чиито стени бяха направени от същите панели от бял плат. Подът беше покрит със сламена рогозка без нито едно петънце върху нея. На рогозката имаше няколко малки тъмнокафяви килимчета, три от тях подредени в триъгълник, който сочеше към квадратен подиум в дъното на стаята. Четирима майстори на желязо, облечени по-богато от техния водач, седяха на подиума отляво и отдясно на богато украсен сгъваем стол.

Като гледаха какво прави самураят, Мистър Сноу и неговите другари коленичиха и се поклониха. Самураят зае мястото си в лявата страна на стаята. Мистър Сноу коленичи на първото килимче; Ролинг-Стоун и Мак-Трак заеха килимчетата зад него. Един панел в дъното на стаята се отвори и видяха Яма-Шита — веднага го познаха по черната маска с вежди с три широки златни линии. Всички се наведоха и допряха носове до пода, после, когато Яма-Шита седна, майсторите на желязо на подиума също седнаха, а младшият самурай и мютите клекнаха и зачакаха решението на господаря. Главният майстор на желязо се обърна към водача им с неразбираем поток от звуци и се наведе напред, като подпря десния си лакът на коляното си и насочи вниманието си към Мистър Сноу.

Самураят преведе:

— Господарят Яма-Шита казва, че вашето присъствие тук е доказателство за неговото високо мнение за Плейнфолк. За разлика от онези, които населяват пустинята на юг, нашите два народа, макар и по различен начин споделят същото чувство за чест и уважение на храбростта, смелостта и доблестта. За него е удоволствие да научи, че дългото остро желязо, което той ви достави, ще бъде носено в битките от най-доблестните воители.

Мистър Сноу прие този неочакван комплимент с възпитано кимване. Яма-Шита отговори с друг непонятен поток и самураят преведе:

— Господарят Яма-Шита иска да говори отново за облачния воин, който ни изпратихте и чието завръщане очаквате заедно със завръщането на неговия ескорт.

Последва нова поредица безсмислени думи.

— Той разбира вашето разочарование и се надява, че то няма да помрачи дружбата между синовете на Ни-Исан и на Плейнфолк. С цел да премахне всяко съмнение относно нашето поведение по този въпрос той ви покани тук, за да научите истината лично.

Яма-Шита излая отсечена заповед и погледна към стената вдясно на Мистър Сноу. Изтеглени назад от невидими ръце, двата централни панела се отдръпнаха и разкриха една тъмнокоса девойка с кожа с цвят на мед, коленичила на мека възглавница в стаята отзад. За момент Мистър Сноу беше поразен от странния ѝ вид, но светлината, която излизаше от сините ѝ очи, не можеше да се сбърка.

Беше Клиъруотър.

Бе облечена в дрехи на майсторите на желязо — дълга многоцветна роба, която мъртвешките лица наричаха кимоно. То се държеше от широк платнен колан от гладък лъскав плат, набран около кръста и завързан на гърба в огромна панделка. Косата ѝ — изглеждаше много голяма — беше вдигната в твърд лакиран кок, закрепен с дълги черни гребени. Но не само облеклото ѝ беше различно. Лицето, вратът и обратната страна на ръцете вече не бяха изрисувани с обичайната шарка от кафяво и черно. Тя беше взела със себе си запас от специални листа за натриване за всеки случай. Какво я беше накарало да махне боята от тялото си и да разкрие гладката си, чиста маслинокафява кожа? Мистър Сноу копнееше да знае отговора, но не се решаваше да я попита, тъй като не знаеше как ще се приемат тези въпроси от неговите домакини и до какво могат да доведат.

Когато очите им се срещнаха, Клиъруотър се поклони почтително, след това седна с ръце, поставени покорно на коленете; лицето ѝ бе лишено от всякакво изражение.

Двама червени застанаха от двете страни на разтворените паравани. За момент смутен от присъствието на Клиъруотър на кораба и промяната във вида ѝ, Мистър Сноу погледна другарите си, след това се обърна към подиума. Не знаеше какво да направи. Яма-Шита махна с ръка към Клиъруотър, след това из лая нещо на родния си език.

— Господарят Яма-Шита каза, че е време да говорите — каза преводачът. — И двамата сте свободни да кажете всичко, каквото желаете.

Старшият самурай отдясно на платформата изляя някаква заповед. Един червен изтича с леки стъпки до лакирания шкаф, донесе голям пясъчен часовник и го постави в центъра на отворената врата по средата между Мистър Сноу и Клиъруотър. Мистър Сноу никога не беше виждал такъв предмет и не знаеше как се нарича, но като видя тънката струйка пясък да пада от горния съд в долния, бързо разбра предназначението му.

След като им беше казано, че са свободни да говорят, Мистър Сноу очакваше Яма-Шита да се оттегли, но никой не помръдна. Те просто седяха и чакаха и поради закритите им лица беше невъзможно да се каже какво мислят. Мистър Сноу погледна Клиъруотър. Личеше, че тя също е смутена от присъствието на мъртешките лица, и все пак и двамата отстъпиха, макар че и двамата притежаваха сила да извикат гръмотевична стена от въздух и вода, която би изхвърлила корабите на брега като клечки. Умовете им бяха укротени от отсъствието на Кадилак и от съзнанието, че нямат право да направят нещо, което би изложило на опасност жизненоважните търговски връзки между Плейнфолк и майсторите на желязо.

Като наричаше Кадилак „облачен воин“, Клиъруотър започна да обяснява, че е поискала дай се разреши да продължи престоя си на изток. Опитваше се да подчертае, че макар „облачният воин“ да е отправил тази молба въпреки нейното желание, той го е сторил по своя собствена воля. Никакъв натиск не бил упражнен от страна на техните домакини. Като негов назначен пазител Клиъруотър смяташе, че трябва да остане с него, докато той не реши да се върне. Потвърди, че „облачният воин“ е в добро здраве и че и двамата се радват на много привилегии. Фините ѝ дрехи и присъствието ѝ на кораба бяха доказателство за великодушното гостоприемство на майсторите на желязо. Тя добави, че иска да използва тази възможност и в присъствието на хора от своето племе да изрази искрената си благодарност на своя главен благодетел — великия господар Яма-Шита.

При произнасянето на името му Клиъруотър се обърна и му се поклони. Взимайки пример от нея, Мистър Сноу направи същото. Ролинг-Стоун и Мак-Трак се спогледаха нервно, след това последваха примера му.

После Клиъруотър попита за племенните си сестри и за майка си.

— Името ти е на устните им и в сърцата им, но те не плачат. — Мистър Сноу спря, после добави: — Другите чакат и гледат за новина за твоето завръщане в камъка.

Видя, че очите на Клиъруотър реагираха на уговорената дума.

— И какво казва камъкът, мъдри?

Мистър Сноу подбираше грижливо думите си, като използваше паузи, за да предаде истинското значение на онова, което казва.

— Камъкът говори за живот и за смърт, за отиване и завръщане, за надежда и отчаяние, за любов и омраза. Онова, което е видял, е дошло, за да отmine, което е предсказано, скоро ще настъпи. Откровенията ще се сбъднат, мечтите ще станат действителност.

Клиъруотър направи знак с очи, че разбира посланието. После попита как племето е прекарало зимата и за новини за пролетното засаждане.

— Семената, които мислехме за отнесени от вятъра, отново поникнаха изпод земята — отговори Мистър Сноу.

— Ами разпръснатият плод?

— Нищо не е изгубено. С помощта на силно остро желязо всичко ще бъде събрано преди Жълтеенето.

В горната половина на странния съд беше останал много малко пясък. Клиъруотър се обърна надясно и с две ръце вдигна от възглавницата, на която беше коленичила, една малка лакирана кутия в черно и златно.

— Мъдри, господарят Яма-Шита ми разреши да поднеса на теб, моя учител, този подарък като знак на моето уважение и преданост. Само синовете на Ни-Исан могат да изработят такъв красив предмет. Като знам твоята любов към такива неща, аз използвах техните ненадминати умения да изработят образец, който да даде удоволствие на очите ти. Той изразява по-добре от думите ми чудесата и безкрайните богатства, които могат да бъдат намерени в Страната на изгряващото слънце. — Клиъруотър се наведе напред, докдето можеше да стигне, без да става от възглавницата, и остави кутията на пода. След това отново се поклони на Яма-Шита.

Майсторът на желязо отговори с безапелационно махане с ръка. Един от червените взе кутията и я постави пред Мистър Сноу, който на

свой ред се поклони на господаря на майсторите на желязо и каза:

— Макар че този подарък е изработен от ръцете на нашата дъщеря, ние знаем, че той идва при нас благодарение на твоята неизчерпаема щедрост. За нас е голяма чест да се радваме на твоята неизтощима доброта и ние винаги ще търсим пътища да бъдем достойни за уважението и дружбата, които ти показва към нашия народ.

Младшият самурай преведе казаното на Яма-Шита. Мистър Сноу беше сигурен, че господарят на майсторите на желязо знае мютски и го разбира идеално, но поради някаква причина — може би, за да изтъкне още повече високата си позиция — беше избрал всичко да му се предава чрез преводач.

Яма-Шита изсумтя одобрително, стана и властно махна с ръка. Всички под подиума забиха носове в пода и останаха така, докато той не напусна стаята, последван от своя антураж.

Когато Мистър Сноу се надигна, Клиъруотър вече я нямаше. Невидимите ръце, които бяха отворили стената-параван, я бяха затворили, скривайки от погледа му съседната стая. Изведнъж той изпита някакво тревожно пробождане за онова, което щеше да се случи, но когато взе кутията, се успокои. Тя съдържаше послание; онова, което Клиъруотър би казала, ако беше свободна да говори. Беше го разбрал от казаното от нея и от интонацията на отговорите ѝ. Прекара пръсти по боядисаната повърхност на дървото и почувства присъствието ѝ. Беше добре, че майсторите на желязо или бяха невежи, или не вярваха в историите за мютската магия.

Младият самурай ги върна на главната палуба и ги вкара в едно крило на банята, където ги чакаха прислужничките, които ги бяха изкъпали — сега напълно облечени, — за да им помогнат да облекат собствените си дрехи. На Мистър Сноу му се стори странно, че им е разрешено да виждат лицата на жените на майсторите на желязо, но не и на мъжете. Замисли се върху определението „Синове на Ни-Исан“. Тази вечер го бе чул за първи път. Означаваше ли това, че в обществото на майсторите на желязо жените се смятат за по-низши същества? Или означаваше просто, че точно тези жени са по-нискостоящи от самураите и раболепните слуги с червени ленти?

Двамата старейшини на племето не продумаха нищо, докато не слязоха на брега, после се хвърлиха на земята, притиснаха се към нея и

почнаха да я целуват, заравяха пръсти в покрития с малки кръгли камъчета бряг.

Ролинг-Стоун пръв се изправи на колене и възкликна:

— Каква нощ! — Погледна след отдалечаващия се самурай. —
Още не мога да повярвам колко голям е този кораб! Само като си помисля за дърветата, които са отсекли, за да го построят! И през цялото време, докато бяхме на него, той не престана да се *движи*. Не го ли почувствахте?

— Да — каза Мистър Сноу. — Но това не ме впечатли толкова много.

Старейшината стана и разтри гърдите и корема си.

— Ти си щастливец. Аз се чувствам болен като мръсно куче.

— Аз също — каза Мак-Трак, изправи се и изплю жлъчка. —
Защо не попита Клиъруотър защо е без окраска?

Мистър Сноу вдигна ръце.

— Не знаех как да я попитам. Тъй като Яма-Шита не повдигна въпроса, реших, че е по-добре да не казвам нищо. Ако решише, че се опитваме да го изиграем, можехме да си навлечем неприятности.

Когато тръгнаха към лагера, Ролинг-Стоун въздъхна и каза:

— Наистина не разбирам защо трябваше да раболепничим пред тези негодници.

— Особено след като те ни ограбват — добави Мак-Трак.

— Виж, Мак, преди да започнеш да се оплакваш, си спомни, че ако не бяха те, щяхме да се замерваме с камъни и да ядем бизоните като кучета. Това ли искаш?

— Но животът щеше да е много по-лек — каза Ролинг-Стоун.

— Какво те кара да мислиш, че щеше да е по-лек? — измърмори Мистър Сноу. — Човек трябва да се стреми да живее леко, но за това е необходимо умствено усилие, което е извън възможностите на нашите хора. Самият живот е най-голямата загадка. Едно дърво пораства от мъничко зрънце, което може да се носи от човката на птица. Но ако то не бъде изядено, остава ли там? Разбира се, че не. Ако пусне корени и го грее слънцето, и го полива дъждът, то събира сила и израства, докато не стане високо колкото двадесет воини! И когато стигне своя разцвет, това едно зрънце може да даде цял чувал други зрънца. В дните, когато Оукланд-Райдър е повел това племе, М'Колите са наброявали не повече от осемнадесет ръце. Погледнете ни сега! Както

дървото простира клони нагоре, за да докосне слънцето, така и Плейнфолк са определени да израстат високи и силни в светлината, която е Талисман.

Смълчани пред красноречието му, другарите му стъпваха тежко до него в тъмнината; лицата им бяха осветени от пламъците на стотиците лагерни огньове.

— Аз все пак смятам, че ти прекали — каза Мак-Трак. — „Неизчерпаема щедрост“, „неизтощима доброта“... Не знам какво означават тези думи, но мислиш ли, че повярвах на това баламосване?

Мистър Сноу го потупа бащински по рамото.

— Мак, ти си тук да сключваш сделки. Остави игрите с думи на мен. Утре при изгрев-слънце мъртвешките лица ще са си тръгнали и ние ще можем да държим главите си вдигнати още една година. Е, може би ще трябва малко да се докарваме пред тях, но те правят същото. Така работят те. Нямам нищо против да се правя на подчинен една седмица, ако това означава племето да получи необходимото за оцеляване. Да, разбира се, те прекаляват, но какво от това? Това е по-добре, отколкото да бъдем изгонени от подземните хора.

Последва друга продължителна пауза. Стигнаха лагера и си проправиха път между празнуващите до четирите кола, които очертаваха площта, определена за старейшините на племето. Мистър Сноу свали официалните си дрехи и седна на кожата за спане.

— Какво има в кутията? — попита Мак-Трак, когато двамата с Ролинг-Стоун седнаха с лице към него.

— Нищо. — Той вдигна капака и им показа празната, боядисана в черно вътрешност.

Ролинг-Стоун гледаше озадачен.

— Не разбирам. Изминала е целия този път да ти даде празна кутия?

Мистър Сноу въздъхна.

— *Нищо* ли не разбираш от магия? Не съм ли ти обяснявал какво могат и какво не могат повелителите?

Ролинг-Стоун вдигна слабите си кокалести рамене.

— Не знам. Може и да си ми обяснявал. Забравил съм.

Мистър Сноу сложи кутията в скута си, затвори очи и бавно потри сложните златни образи, които украсяваха капака и страните. Когато заговори, гласът му беше като далечно ехо.

— Не е важно какво има в кутията, а какво има върху кутията. — Отвори очи, вдигна кутията и я завъртя, така че двамата да видят картините. — Без да разбира какво прави, художникът, който е изрисувал тези образи, ни е казал много неща. Когато ги разгледаш на дневна светлина, виждаш, че това са картини от света на майсторите на желязо. Те показват земята, която лежи отвъд огнените ями на Бет-Лем, между Бъфало Хилс и Великия океан, пътищата, които водят до мястото, където трябва да намерим Кадилак — а тази показва голяма колиба до падащата вода, където държат Клиъруотър против волята ѝ.

Двамата му другари гледаха впечатлени.

— Защо тя не каза това? — попита Ролинг-Стоун.

— Не можеше да го каже. Скрити зад всяка страна на вратата, където не можехме да ги видим, имаше още две червени ленти с опънати лъкове и стрели, насочени към сърцето ѝ.

Главният старейшина се намръщи.

— Но от какво се страхува? Не владее ли тя втория кръг на силата? Не можеше ли да пожелае стрелите да се отклонят? Ако тя и Кадилак са пленници, защо не призовава земните сили да ги освободят?

Мистър Сноу поглади златните образи върху кутията.

— Не можа да се реши. Кадилак стои там по собствена воля. Него вече не го интересува дали Клиъруотър ще си отиде, или ще остане. Тя остава, защото е дала обет да остане, но не е свободна. Държат я в колибата на големия господар, който иска да я направи своя лична робиня. Тя не използва силата си, защото Талисмана ѝ забранява това. Никой от майсторите на желязо не трябва да загине от ръцете на Плейнфолк. Затова облачният воин беше върнат при нас. Той е избран от Талисмана да измъкне Кадилак и Клиъруотър от ръцете на източните хора. Много мъртвешки лица ще умрат, техните големи колиби и много от техните фабрики ще бъдат разрушени, но техният гняв и тяхното желание за отмъщение не ще паднат върху нас, а върху подземните хора.

— Умно — каза Мак-Трак. — Харесва ми. А сега какво?

— Сега ще намерим облачния воин и ще му покажем кутията. Тази средна картина отгоре прилича на дърво, но е нещо повече. Клоните и стеблото са реки. Другите линии показват посоката на хълмовете и долините, гледани от небето. Той разбира по-добре от мен

какво означават тези знаци. След като ги види, те ще направляват краката му във вярната посока.

Мак-Трак кимна и попита:

— Ще му кажеш ли, че Клиъруотър е там... на кораба на Яма-Шита?

— Не. Това само ще усложни нещата. Нека го разбере сам.

ГЛАВА 19

Предположението на Стив, че може да намери път до кораба през кожата на буталата, се оказа правилно. Предният край на буталата се спускаше през наклонена шахта с плоски стени. Там, между неподвижната греда и покрития с дъски покрив на шахтата, имаше достатъчно място да се изпълзи. Също като лопатките на огромното колело, което въртяха, двете дълги дървени греди бяха подсилени с метални ленти, болтове и втулки. Като всичко направено от майсторите на желязо, нивото на майсторлък беше много високо, но широкото използване на дърво, изглежда, показваше, че те все още не могат да произвеждат тежки изковки. Федерацията беше преодолела проблема чрез разработка на Супер-Кон, бетон със специален състав, който имаше качествата на стоманата и можеше да се обработва със същите малки толеранси; голямото предимство беше, че всичко можеше да се прави със студени отливки, без да са необходими гигантски пещи и закаляване. И освен това не ръждясваше.

Стив запълзя напред в сянката, хвърляна от гредата. Ако на другия край имаше стражи, щеше да зависи изцяло от тяхната милост. Но щастието беше на негова страна. Долният край на буталото беше свързан с масивен цилиндър и куп клапани, които осигуряваха задвижването на колелото. Тръбите, по които се движеше парата към и от цилиндъра, се спускаха надолу, преди да се завъртят под прави ъгли, за да следват линията на пода. Бяха топли, но тъй като почти голото му тяло все още беше мокро, краткото плъзгане по тях не беше болезнено.

Стив се измъкна от шахтата в тъмното машинно помещение. То се простираше от стена до стена на корпуса и бе дълго около петдесет фута. В центъра в правоъгълна сводеста площ, издигаща се над палубата, имаше два огромни котела, направени от черни занитени метални плочи, свързани със сложна паяжина от медни тръби и месингови клапани към цилиндъра в шахтата над него и към неговия близък от дясната страна на кораба.

Цялата структура се издигаше на петнадесет фута, горните части бяха оградени от стълби и тесни галерии. От двете страни на корпуса на кораба и на цялата предна част на машинното отделение бяха подредени дълги цепеници. Парата съскаше лениво от клапаните за изпускане на излишното налягане. Въздухът беше влажен и тежък от топлината, миризмата на пушек и топло масло. Единственото осветление идваше от десетина малки фенера. Полираният метал блестеше на жълтата светлина, но отвъд светлината от фенерите всичко тънеше в дълбока сянка.

Шест немаскирани мъртвешки лица седяха около една маса на няколко крачки от котлите и ядяха от купи с помощта на малки пръчици. Също като Мистър Сноу, Стив беше изненадан от плоските лица и лишените от коса глави на майсторите на желязо. Петима бяха голи до кръста, гладките им восъчни кожи лъщяха от пот. Вратовете им бяха превързани с жълти парчета плат, изцапани с масло. Шестият носеше червена лента през челото и жакет с широки ръкави. Нямаше видими знаци за ранг, но тъй като само той беше облечен така, вероятно беше началник.

Докато седяха, не можеха да го видят. Но нямаше вечно да седят, нали, и той трябваше да се скрие на по-сигурно място, докато измисли следващия си ход. Стив бързо се премести зад високия куп цепеници покрай лявата страна на машинното отделение, после се качи върху него. Помисли да скрие оръжието си зад дървата, но рискът да бъде открито беше твърде голям — дървата сигурно щяха да бъдат използвани по време на пътуването, което щеше да продължи най-малко няколко дни, а може би дори и седмици, а и дори да не го откриеха, можеше да се окаже трудно да се върне в машинното отделение. Трябваше да намери по-добро място.

Един от товарачите му беше казал, че общите работници мюти ще бъдат настанени на главната преходна палуба. Стив имаше предчувствието, че тя е непосредствено над него, където беше подреден товарът за сваляне. Тази нощ беше вероятно последната, когато или нямаше да има стражи, или щяха да са съвсем малко. Но как да отиде там? Единствените стълби, които виждаше, бяха от центъра на пода на машинното отделение нагоре между двата котела до галерията, която минаваше през сводестата секция. Оттам трябваше да продължи по втори стълби, разположени в двата края. От мястото,

където лежеше, не можеше да види върха на стълбите, но вероятно имаше начин за достъп до палубата горе. Съвсем просто, само че той не можеше да мине по стълбите, без да го видят; масата, на която се хранеха изпотените машинисти, беше срещу долния край на стълбата на по-малко от шест крачки от първото стъпало.

Докато се оглеждаше да намери друг изход, Стив видя една сенчеста пролука и реши да я изследва. Като се държеше близко до стената, където тъмнината беше почти пълна, той внимателно слезе в пролуката между купчините. Предположението му отново беше правилно. На предната врата на машинната зала имаше плъзгаща се врата. Открехна я да види какво има зад нея. Не видя никакви светлини нито чу някакъв звук.

Погледна назад към масата. Двама от машинистите играеха някаква игра с камъчета, а другите гледаха. Играта, изглежда, ги развличаше, защото викаха и се смееха. Стив плъзна вратата и излезе. Когато обаче се опита да я затвори, тя заяде по средата. По дяволите... За щастие тук беше дори по-тъмно, отколкото в машинната зала, но ако на някой машинист му доскучаеше играта и тръгнеше насам, с него беше свършено.

Намираще се в тесен коридор, водещ под палубата на носа. Видя слаба светлина напред и нещо, което приличаше на стълба. Тръгна бавно натам, като опипваше стените за врати или ниши.

Стигна до стълбата, изкачи се и надзърна. Надясно и наляво имаше чували със зърно и вързопи, които според миризмата трябваше да са навити бизонски кожи.

Слабата светлина, която падаше на стълбата, идваше през решетъчния квадрат в тавана над главата му. Източникът ѝ беше един от фенерите на предната палуба. За миг светлината се скри — минаваше някой страж. Стив се сви, после погледна нагоре. Две подскачащи жълти светлини се движеха към него — фенерите на двама стражи. Кристо... къде да отиде? Трябваше да се върне върху купчините дърва.

С приглушена ругатня Стив се оттегли по стълбата в тъмния коридор. По средата замръзна ужасен. Плъзгащата се врата все още беше полуотворена и той видя как двама от машинистите местят цепеници от купа! Погледна нагоре към отвора и видя, че е осветен от приближаващите се фенери. Стражите бяха само на няколко метра.

„Мисли, Брикман!“ Притисна се до дясната страна на коридора, напипа някаква врата и се мушна през нея. Стъпките на стражите прокънтяха почти директно над него. Той клекна и внимателно сложи тоягата на пода.

Бързо разви лентата плат, която скриваше ножа, завързан за лявата му ръка. Стражите слязоха по наклонената стълба, фенерите се полюшваха. През малките отвори в решетката той ги видя съвсем ясно. Когато жълтата светлина от фенерите освети лицето и гърдите му, той задържа дъх, но те продължиха по коридора и влязоха в машинната зала. Последва кратка размяна на безсмислени думи и избухване на смях.

Стив имаше чувството, че тази нощ разчита прекалено много на късмета си. Усмихна се, като си помисли за Мистър Сноу. Когато летописецът научеше какво беше предприел, мустаците му щяха да пламнат.

Работниците трябваше да се качат на борда на разсъмване — корабите тръгваха при изгрев-слънце. Точно сега бедните копелета кряскаха около огъня, извисени до небето от тревата рейнбоу. Стив, чиято коса за по-добра маскировка вече беше боядисана в тъмнокафяво, се чудеше какво ли би казала Джоди Казан, като го види. Наведе се и плъзна ръка към тоягата си. Нямаше я. Озадачен, Стив коленичи и затърси в тъмнината с две ръце. Пръстите му докоснаха нечии боси крака. Той вдигна глава и видя неясна фигура да се извисява над него. Преди да може да посегне за ножа си или да скочи настрана, нещо го удари по главата. Ударът — назъбена светкавица в очите и гръм от болка в главата — го повали. Последният му спомен беше от падане през пода в черна бездънна яма.

На зазоряване Брикман все още го нямаше. Племето вече беше на крак, ренегатите бяха готови за товарене. Продадените мюти обикаляха и се сбогуваха с племенните си братя и сестри. Когато двата флангови кораба допряха носове до брега под търговската върлина, една мечка съобщи на Мистър Сноу, че кожата за ходене на облачния воин са намерени грижливо сгънати под купчина камъни на брега.

Беше ясно какво се е случило. Мистър Сноу вдигна ръце към небето и изруга. Какъв идиот беше само! Вместо да се тревожи, че

Брикман може да направи нещо глупаво, трябваше да вземе мерки да не го направи, като сложи някой да стои над главата му, докато не дойде време за качване на корабите. Ако Стив не се появеше скоро, младият мютски воин, чието място беше предложил да заеме, трябваше да замине. На всички работници и ренегати бяха дадени плоски метални ленти, на които беше зашита пластинка с три сложни знака на езика на майсторите на желязо. За щастие Мистър Сноу беше отложил извършването на замяната до последната възможна минута, така че нещастният работник все още я носеше. Ако регистраторът на майсторите на желязо видеше, че пластинката липсва, щеше да се наложи да се дават обяснения. Мъртвешките лица бяха абсолютни фанатици относно съответствието между наличните бройки и записаните в списъците. Мистър Сноу беше завидял на способността им да изписват знаци за мълчалива реч, но сега, като помисли как животът им зависеше от това писане, реши, че дарът на писмеността има и своите недостатъци.

Беше много ядосан. Брикман както винаги беше започнал да изпълнява операцията преждевременно и ако все още не беше набоден на кол, вероятно беше затворен на един от корабите и не можеше да започне спасителната си акция, докато той, Мистър Сноу, беше тук на брега с подробни инструкции за нея! Единственият му източник на утеха беше знанието, че Клиъруотър е схванала смисъла на прикритото му послание — че облачният воин се е върнал, както бе предсказано във виждащия камък, и ще предприеме опит за тяхното спасяване. Но тя вече беше предупредена за това. Кутията с образите върху нея не беше предназначена за него, а за Брикман. Нещата не бяха тръгнали съвсем по плана, но това все пак беше доказателство, че пътят вече е начертан и Талисмана бди над своите.

Последният от работниците се качи на борда и изчезна във вътрешността на кораба. Макар че беше наблюдавал сцената много пъти, Мистър Сноу винаги я изживяваше по един и същи начин. Тяхното заминаване — както тъжната задача да доубива умиращи воители след битка — беше повод за горчива мъка. Може би този път, когато облачният воин се върнеше с Кадилак и Клиъруотър, щяха да разберат съдбата на онези, които през годините бяха откарани далеч по голямата река. Един ден, когато Плейнфолк отново станеха нация под ръководството на Талисмана, нямаше да се прекланят пред майсторите

на желязо. Щяха да поемат на поход на изток и да върнат изгубените си племенни братя и сестри.

Заобиколен от останалата част от делегацията на М'Кол, Мистър Сноу наблюдаваше как белите ленти навиват пътеките на палубите на двата флангови кораба. М'Колите бяха само малка част от огромната тълпа, събрала се на брега за сбогом. Сив и бял пушек излизаше от високите комини, огромните колела с лопатки разпениха водата. След като излязоха от плитчините, двата кораба се завъртяха и заеха местата си от двете страни на кораба на Яма-Шита. Носовите им сочеха далечния хоризонт. Когато слънцето мина през източната врата, събраните мюти чуха тътнещ рев като от падаща вода. Идваше от машините, които реагираха на командата „пълен напред“. Големите обковани със стомана лопатки на колелата пореха повърхността на езерото и тласкаха корабите към изгриващото слънце. И трите кораба изпускаха езици от чист бял пушек и издаваха мощен рев, който ехтеше над водата. Вввуууууу-оооооооо...

— Хейй-яаа! — изреваха Плейнфолк в един глас. Барабаните заудряха в настойчив ритъм, ножовете, които скоро щяха да убиват, и коловете за маркиране на територия, която след две кратки седмици щяха да защитават с цената на живота си, се вдигнаха във въздуха като гора. — Хейй-яаа! Хейй-яаа! ХЕЙЙЙ-ЯАА!

Майсторите на желязо отговориха с последен поздрав — от всичките палуби изригнаха високо забиващи се пръсти червен и черен пушек, последвани от оглушителен трясък, гръм, който накара мнозина от мютите да помислят, че небето се раздира. Стотици паднаха на колене на брега, когато въздушната вълна мина над тях като силен вятър.

От хиляда гърла излезе приглушен вик... хейй-яаааа...

Господарят Яма-Шита наистина беше човек с голяма сила. Господар не само на хората, но и на небесния огън и на гръмотевицата от облака.

От трите реда корабни оръдия, монтирани на страничните галерии на кораба на Яма-Шита, излезе гръм и огън. За това сбогуване с двукратен залп всички оръдия бяха заредени с многоцветна смес от черен барут и магнезий, но при нужда можеха да изхвърлят на неколкостотин метра убийствена градушка от картеч или чугунени гюлета с големина на човешка глава.

Слънцето, вече гигантски полукръг от златен огън, обгради трите заминаващи кораба като в рамка, светлината му закръгли квадратните им очертания. Намиращите се близко до Мистър Сноу видяха как той закри очи от неговата яркост — но всъщност жестът беше неуспешен опит да скрие сълзите си.

Стив се свести в пълна тъмнина в нещо, което приличаше на дълъг тесен сандък. Устата му беше запушена, ръцете и краката завързани, тялото заклещено между вързопи с плат, които не му позволяваха да рита, за да се освободи или да привлече нечие внимание — не че това би било умно. Минаха часове и той изгуби представа за времето, после, когато машините в сърцето на кораба оживяха с плътен, засилващ се ритъм, всичко около него започна да вибрира. Сигурно се бяха насочили към брега, за да вземат заминаващите общи работници и ренегатите. След безкрайно чакане машините започнаха да удрят с нова настойчивост. Заминаваха! Най-после на път! Но не така, както той беше планирал. Шестото му чувство, което обикновено се проявяваше в моменти на напрежение или опасност, го беше напуснало. Хванат неподготвен, той беше повален и сега изцяло зависеше от милостта на тайнствения нападател.

От време на време до ушите му достигаха слаби гласове и стъпки, заглушени от монотонния барабанен такт на машините и плискането на водата под корпуса. Това, че беше на кораба, не беше голяма утеха. Той се опита да не мисли, че всяка минута неговият похитител може да се върне — този път не самичък — и да го завлече пред собственика на кораба и... Стив се опита да изтрие от ума си смразяващите образи.

Туптящите удари на машините разтърсваха дъските под тялото му. Когато денят изтече, шумът престана да го смущава и стана част от черния като катран свят, който сякаш се просмукваше в костите му. Спеше на пресекулки, огладня, ожадня. Езикът и гърлото му изсъхнаха, на моменти изпитваше паника и периодични пристъпи на клаустрофобия, но чакаше, като се насилваше да запази спокойствие.

Мина сякаш цяла вечност; след това капакът на сандъка бавно се повдигна и Стив за миг бе заслепен от светлината на трепкащ фенер. Един едър зловец мют с израстъци на главата, облечен в кожен елек

без ръкави и издути на коленете панталони, стоеше над него и държеше нож; дълъг, тънък, остър като бръснач, изкован в огнените ями на Бет-Лем, насочен застрашително към лицето на Стив. Той отмести очи от ножа и погледна собственика му. Около обръснатия му череп бе завързана червена лента. Беше странна гледка. Стив никога не беше виждал мют без коса. Мютът му направи знак да мълчи, след това отпуши устата му и му даде вода. Стив се надигна и опита да пие. Устата му беше стояла запушена толкова дълго, че не можеше да преглъща и едва не се задави.

— Спокойно, компадре — промърмори мютът.

Стив го погледна любопитно — „компадре“ не беше дума от обичайния мютски речник.

Човекът клекна до него.

— Слушай ме внимателно. За твое добро трябваше да те вържа. Ти се блъскаше тук като сляп бизон. А също и защото трябваше да опазя едно капиталовложение. Сега предлагам да те развържа. Но никакви хитрини... компрендо?

Стив отговори с мълчаливо кимване.

Мютът стисна ножа със зъби и бързо развърза ръцете и краката на Стив. Беше едър и силен, с врат като на бизон, но движенията му бяха гъвкави като на змия.

— Окей, седни.

Стив седна и се огледа. Намираше се в малка каюта с дървени стени. Сандъкът, в който беше лежал затворен, бе дъното на матроско легло, дюшекът беше капакът на дълбоката рамка. Единствените мебели, освен леглото бяха стенен шкаф и тясна полица. Той прие с благодарност още вода и парче хляб, после прошепна:

— В безопасност ли сме тук?

— Сравнително. Ще мине известно време преди стражите да се върнат.

— Откога съм тук?

— От двадесет и четири часа. — Очите на мюта не се откъсваха от лицето на Стив. — Чудиш се какво се е случило, нали?

Стив се усмихна.

— Само малко. Имам чувството, че ще ми кажеш.

— Зависи.

— От какво?

— От това, което ти ще кажеш за себе си. Тук няма много мюти с прави крайници... и особено със сини очи. От кое племе си?

— Има ли значение?

— Има.

— От М'Кол, от рода на Ши-Карго...

— ... най-силното от Плейнфолк. Да... те имат добра репутация. Въпреки това ти се промъкна на борда с остро желязо. Какво целиш?

Стив не отговори.

Мютът направи гримаса на съчувствие.

— Знам как е. Като поживееш до машините, трудно чуваш. Имал съм този проблем. — Той вдигна дясната си ръка и допря средния пръст до черепа точно зад ухото. — Как си с това?

Стив се поколеба за момент, после направи същото. Натискът активира един миниатюрен прибор, носен от оперативните МХ. Пъхнат точно под кората на черепа с местна упойка, приборът излъчваше сигнал, който изпращаше обратна връзка в подобен прибор на разстояние до седем метра. „Мексиканците“ имаха и различни пароли, чрез които можеха да се идентифицират. Никой не можеше да дублира бръмченето на комар, което достигна до вътрешното ухо на Стив. Чрез прилагане на почти неосезаемо налягане под прикритието на доста естествен жест приборът можеше да бъде включен и изключен и агентите можеха незабелязано да разменят кратки сигнали с морзов код дори сред тълпа от хора. Стив го направи — изпрати буквите „МХ“ и попита:

— Чу ли ме?

— Идеално. — „Мексиканецът“ се усмихна. — Видях те, когато мина през вратата. Мютите не плуват и никой от тях не би имал смелостта да се промъкне на кораб с колела. Имаш късмет, че не те видяха стражите. Но и те са късметлии. Ако те намерят сега, половината ще останат без глави.

— Защо не ми каза всичко това миналата нощ, вместо да ми чупиш главата?

— Нямаше време да се представя официално. А не исках вътрешностите ми да бъдат гравирани от някой разгорещен художник с повече глупост в главата, отколкото здрав разум. — Мексиканецът протегна ръка: — Сайд-Уиндър. А ти кой си?

— Ханг-Файър. Къде са ми оръжията?

— Погрижих се за тях. Даваш ли си сметка какво щеше да се случи с теб, ако те бяха хванали с тях?

— Доста неща, и всичките неприятни.

— Да, например да ти опекаят задника. Могат също да те одерат, да те сварят жив, да те накълцат на кайма или да ти пъхнат краката в пещта на котлите — много, много бавно. Представяш ли си?

— А ти как можеш да носиш нож?

— На мен ми вярват. Аз съм главен надзирател, отговарям за работниците. Общо сме шестима. Задачата ни е да помагаме на динките да контролират работниците и ренегатите по време на пътуване. Мнозина от тези с израстъци са страхливи, но има и други, които не приемат с голямо желание новия ред. Те трябва да бъдат укротявани. Наличието на техен човек помага положението да се уреди по-лесно.

— Какво става с онези, които не се поддават на укротяване?

— Завързват ги на лопатките на колелата.

— За колко време?

— За колкото трябва.

Стив шумно пое въздух.

— Мръсно...

Сайд-Уиндър вдигна рамене.

— Това е само като начало. Има и още по-лошо, повярвай ми. Динките са майстори. Но ти знаеш всичко това. Преди да продължим, прав ли съм да мисля, че се опитваш да пътуваш тайно?

— Да... но бях запланувал да бъда с групата горе.

— По този начин е по-добре. Странно как се уреждат нещата. Аз получих съобщение, че може да се появиш на търговската върлина, но не очаквах да те срещна на кораба.

— Аз също... Я ми кажи — точно когато тръгнахме, имаше ужасна експлозия. Какво се случи... дали не се взриви някой от корабите?

— Де такъв късмет. Бяха седемдесет и два оръдейни салюта за сбогуване на Яма-Шита с твоите приятели. Зареждат се откъм дулото. Тридесет и шест от всяка страна, по дванадесет на палуба. Имат ей такава цев... — той разпери ръце, после събра юмруци — изстрелват ей толкова гюле.

Стив се намръщи.

— Докато плувах, не забелязах такова нещо.

— Не можеш да ги видиш, докато не ги изкарат за стрелба.

— Разбирам...

— И така... защо не си поддържал връзка?

Стив му обясни накратко какво се беше случило с радионожа и с поддържащото отделение.

Сайд-Уиндър го изслуша нетърпеливо, после отбеляза.

— Сигурно са били новаци...

— Не може да се много по-нови от мен. От колко време си на корабите?

— От много. Известно време теглех баржи по Алегани — докато си проправя път в света. Това може би е последното ми пътуване. Само чакам знак и тръгвам за дома. — Той посочи израстъците на челото и на скулите си. — Не мога да чакам да покрият цялото ми лице.

— Не ми се щеше да питам — каза Стив, — но как, по дяволите...

— Силиконови подплънки. Не е лошо, нали?

— Фантастично.

— Да... — Сайд-Уиндър показва петната на лявата си ръка.

— Дали ще мога лесно да се отърва от тези е друг въпрос. Ти откога си изрисуван така?

— От около месец. Не бих го направил, ако не бях видял с очите си, че може да се махне. Но тези израстъци... Не знам дали бих се решил на такова нещо. Сигурно трудно си се решил.

Сайд-Уиндър отвърна с крива усмивка.

— Понякога го наричат „чувство за дълг“. Но пък ти трябва да си много тъп, за да действаш като мют.

Стив прехапа устни и остави забележката без внимание.

— Добре, нека разгледаме фактическото положение. Накъде точно си се запътил и как мога да ти помогна?

Стив обясни задачата си да намери и върне двамата мюти — Кадилак и Клиъруотър. Не разкри, че са с прави крайници, нито даде подробности по тяхната обща задача.

Сайд-Уиндър не го притисна за подробности. Просто слушаше мълчаливо, след това направи загрижена гримаса.

— Май си се нагърбил с тежка задача, компадре. С малко късмет и един следващ вятър мога да те изкарам на брега, но оттам нататък

трябва да се оправяш сам.

— Има ли още някой от нашите хора там... между майсторите на желязо?

Сайд-Уиндър се засмя сухо.

— Шегуваш ли се? Хора с израстъци могат да се имитират, но дори Рио Лобо не може да ни превърне в безжизнено лице.

— Искях да кажа... има ли много като теб?

Усмивката на „мексиканеца“ се стопи.

— Може и да има, но не са ми казали. И ако не беше още с жълто около устата, щеше да знаеш да не питаш. Ако това беше замислено като групова акция, щеше да знаеш за нея.

— Разбрах. Не можеш ли поне да съобщиш в Рио какъв е рискът?

— Не веднага, но да, ще се погрижа да научат новината. Да искаш да предам нещо специално?

— Не. Само им кажи, че все още проучвам възможностите... и че се нуждая от ново поддържащо отделение.

— Мисля, че те вече знаят това.

Стив го погледна остро.

— Новините се разпространяват бързо.

— С лошите новини винаги е така. Нещо друго?

— Да. Мютите имат пушки.

— Пушки?

— М'Колите току-що получиха първите сто. Подразбрах, че ще пристигнат още.

Сайд-Уиндър се намръщи.

— Не са стоварени от този кораб.

— От кораба на Яма-Шита са. Специална доставка. — Стив описа накратко оръжията и техническите им данни.

— Ясно... Чудех се какъв беше онзи шум.

— Ти къде беше?

— Тук долу. Не ми се разрешава да си показвам носа навън, докато корабът е до брега.

— Разбирам. Можеш ли да предадеш тази информация на Майк Х-Рей Уан?

— Ще се опитам — каза Сайд-Уиндър. Новото момче беше толкова болезнено ревностно, та не му даде сърце да му каже, че

образец от новото оръжие е изпратен в Рио Лобо още преди година.

— Има още две неща. Ще ми трябва дрехи... и искам да знам всичко, което можеш да ми кажеш за майсторите на желязо.

Сайд-Уиндър посрещна искането с тържествено кимане.

— Направих голяма грешка с теб, приятел. Когато те повалих, трябваше да те изхвърля през борда. Това ли е всичко?

— Не съвсем. Колко ще продължи пътуването?

— До Бет-Лем? Десет дни. Видя ли някои карти, докато беше в Рио?

— Да. Майк Х-Рей Уан лично ме изведе над земята.

— Щастливец. Окей, ще пътуваме по-голямата вода по целия път до езерото Ери и ще слезем на суша близо до навигационна точка, наречена Кливланд. Майсторите на желязо са свързали три реки с канали и шлюзове...

Стив се намръщи — не знаеше последната дума.

Сайд-Уиндър му обясни накратко как работи системата от шлюзове.

— Това означава, че тези кораби могат да плуват от езерото Ери до планинската верига Алегени...

— Която се простира чак до Бет-Лем.

— Правилно.

— Това друго име на Питсбърг ли е?

— Да. И достатъчно въпроси за тази вечер. Връщай се в сандъка.

Стив прекара следващите девет дни в тясното скривалище — излизаше за по един час точно преди разсъмване, когато беше безопасно. Докато Стив правеше усилен физически тренировки, Сайд-Уиндър му съобщаваше каквото знаеше за структурата на обществото на майсторите на желязо и му обясняваше звуците и знаците на няколко ключови думи и фрази. Макар че не го призна, той, изглежда, владееше говоримо странния език, но на няколко пъти предупреждава Стив, че никога не бива да го използва. Можеше да говори само бейсик — езика на робите.

Стив имаше желание да попита Сайд-Уиндър как АМЕКСИКО е успяла да го внедри в търговската операция на майсторите на желязо, но знаеше, че няма да получи отговор. Присъствието му на кораба и безупречната му маскировка бяха ясно доказателство, че за Първото семейство много малко неща остават тайна. Той си спомни за

признанието на Лундквист как е била завербувана преди да постъпи в Академията. Семейството имаше хора навсякъде. Нямаше ли граница тяхната сила и коварство, имаше ли място, до което да не могат да достигнат?

Сайд-Уиндър обясни, че езикът на майсторите на желязо се нарича „японски“ и че те се наричат „японци“. Експертите по майсторите на желязо в Рио Лобо ги наричаха „джапи“. Майстори на желязото беше мютски термин — джапи наричаха себе си „Синове на Ни-Исан“, което пък беше името на земите, които населяваха — Земята на изгряващото слънце. Огнените ями на Бет-Лем беше друго име, измислено от мютите, и просто се отнасяше до определено място.

Смяташе се, че джапите са слезли на източния морски бряг преди шестстотин години. Обществото им се регулираше от строги закони на поведение и се управляваше от династии. Лидерите се наричаха *шогун* и бяха подкрепяни от териториални владетели, чиято сила, подобно на тази на шогуните, идваше от териториалните им владения. Териториалните владетели не бяха единодушни в поддръжката на шогун и имаше тайни заговори, които понякога излизаха на повърхността като предизвикателство към централната власт. Владетелите, които бяха глави на „фамии“ с имена като Датсун, Хонда, Хитачи, Мацушита, Ашуа, Сейко и Тошиба стояха на върха на многослойна пирамида от по-низши рангове.

На дъното на пирамидата или по-точно *под* него идваха заловените ренегати и мютите — в този ред. Обществото беше разделено на шест основни категории, които в низходящ ред по важност бяха: самураи, управляваща военна класа, администратори, търговци, майстори на кораби и занаятчии и посредници, които ръководеха фермите и мините.

Неквалифицираната работна ръка се състоеше от мютски работници и ренегати. Тъй като трекерите бяха привикнали към подземен живот, повечето от тях бяха изпращани в мините; мютите обработваха земята, грижеха се за нивите, копаеха канали, работеха като каруцари и портиери и, поради тяхната учудваща издръжливост, като куриери — доставяха никога не секващия поток от съобщения, който течеше от и за двореца на шогун. Малцина щастливци работеха като слуги в големите домове. Те, подобно на Сайд-Уиндър, бяха с бръснати глави — знак за статус на хора с доверие; другите се

наричаха *сару* — маймуни или *кебукай хитобито* — „космати“. Ренегатите бяха известни като *кетогашай иту* — „дълги кучета“ — епитет, произтичащ от височината им и ъгловатите им кокалести черти.

Трекерите не можеха да се размножават без намесата на Първото семейство, но мютите бяха поощрявани да имат деца и ги отглеждаха в колонии в именията на големите родове.

Най-голямата грижа на Сайд-Уиндър беше как Стив ще се движи с нож и тоягата с остриета. Всички мюти и трекери бяха облечени в дрехи, идентифициращи тяхната работа или статус, и носеха ленти на ръкавите или пръстени на вратовете, които показваха в кои имения са разпределени. С изключение на куриерите пленената работна сила се движеше от един район в друг само с въоръжена охрана. С бегълците се справяха бързо и имаше абсолютна забрана мютите и ренегатите да носят каквото и да било оръжие. Дори на него, Сайд-Уиндър, не беше разрешено да носи ножа си на брега; можеше да го носи само по време на дежурство, когато идваше нова група работници.

Стив му благодари за съвета и му каза, че цени неговата загриженост, но няма намерение да продължи невъоръжен. Информацията, дадена му от Сайд-Уиндър, го беше предупредила за много от опасностите. Той нямаше да търси проблеми, но ако щастиято му изневереше, искаше да може да се справи. Мексиканецът прие решението му с философско вдигане на рамене.

След десет дни боботенето на машините спря. Скрит в приличащото на ковчег пространство под леглото, Стив почувства как корабът се разтърси и изскърца в дървения пристан. Последва миг тишина, след това започна разтоварването и въздухът избухна с приглушено бърборене, блъскане, силни удари и бързащи стъпки. Стив беше силно изкушен да излезе и да види какво става, но Сайд-Уиндър предвидливо беше заковал капака.

Накрая „мексиканецът“ се появи и го извади. Трепкащ фенер осветяваше голия сандък, в който Стив бе лежал тези десет дни. Между него и централния коридор бе втората половина на владенията на Сайд-Уиндър — също толкова малка каюта като онази, в която Стив се беше мушнал да избегне часовете.

Сайд-Уиндър му даде няколко парчета сушено месо и един плосък хляб.

— Слизаш. Край на пътуването.

Стив задъвка парче месо.

— Корабът изглежда безлюден.

— Така е. Освен съвсем малко екипаж всички са на брега.

— Къде отиваш оттук?

— Никъде. Тук живея.

— Кристофър! Как издържаш?

Сайд-Уиндър се засмя.

— Колко мюти познаваш, които имат двустайна колиба? И две ведра? Едното за ходене по нужда, а другото за пиене. — Той видя изражението на Стив. — Виж, не се оплаквам. Ако не можех да се справя, не бих приел тази задача. Не е толкова лошо. Когато искам свеж въздух или да видя нещо, мога да излизам на палубата и дори от време на време прекарвам по няколко часа на брега. Най-много ми липсва видеото. Динките нямат електричество. Но дори и това си има своите предимства. Поне не трябва да слушам влудяващите музикални глупости, които ни набива Федерацията. Обърни внимание, това, което слушат динките, не е по-добро. За мен винаги звучи така, сякаш им липсват половината ноти.

— Окей... По-добре да тръгвам. — Стив спря колебливо. — Ти спомена, че може би ще можеш да...

Мексиканецът отиде във външната каюта и се върна с комплект кожи за ходене.

Стив преглътна последната хапка, после премери дрехите. Миришеха на предишния си собственик.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш откъде са дошли?

Сайд-Уиндър го погледна с присвити очи.

— Един мют се повози на колелото и слезе от кораба. В пътуване като това тия неща са чести. — Той отвори стенния шкаф и извади две малки керамични чашки и едно шише. Сложи чашките на полицата, извади тапата и сипа две порции бледа течност. — Хайде... за щастлив път.

Стив помириша предпазливо чашката.

— Какво е това?

— Саке. Това е, хм... укрепващ медикамент. Ще те предпази от студа. — Сайд-Уиндър изпразни чашката си на една глътка и облиза устни. — Давай, няма да те убие.

Стив вдигна предпазливо чашката и допря устни до течността. Беше сладка, ароматизирана, с леко горчив привкус. Той пое дъх и отпи глътка. Сакето опари гърлото му като течен огън. Той се задави в безпомощно усилие да го спре да слезе надолу и когато то се върна назад и влезе в носа му, се закашля. После паренето намалня и премина в топла вълна и замайване.

— Уф...

Сайд-Уиндър отново напълни чашките.

— Алкохол — доволно каза Сайд-Уиндър. — Едно от техните добри открития. Този е от ферментирал ориз. Представи си какво ще направи във вагон с пионери...

— Не зная как действа, но несъмнено прави човек да се чувства добре.

Сайд-Уиндър кимна.

— Да, поизглажда неприятностите. Проблемът е, че, хм... затормозява нервната система и нарушава координацията. Две е границата. Третата те оставя без крака, а четвъртата те сваля на пода. Говоря от опит. Така обикновено прекарвам свободното си време. Всъщност ако не беше сакето, отдавна да съм се хвърлил от горната палуба.

— Никакви приятели, никаква компания?

— Не е твоя работа, амиго. — Той взе чашката от Стив и я прибра заедно с шишето в шкафа. После отместил една дъска от стената зад себе си, бръкна в дупката и извади бойния нож и тоягата. Стив завърза ножа на лявата си ръка и го покри с парче плат.

— Това е резервният ми нож — каза Сайд-Уиндър. — Сигурно ще ти е по-полезен от онзи, с който дойде на борда.

— Благодаря. Но ако се обадя, кой ще ме чуе?

— Сигурен съм, че все ще се намери някой. Семейството си знае работата. — Сайд-Уиндър тръгна по коридора и отвори един малък люк на лявата страна. Зад него се виждаше широкият простор на реката. — Ще трябва да плуваш. Пристанът гъмжи от динки. Другите два кораба са пристанали преди нас. Остави се течението да те отнесе надолу, докато отминеш дока, след това се отправи към брега.

— Добре. — Стив се наведе до люка. — Един последен въпрос. Когато разтоварваше, случайно да си видял една жена... среден ръст, тъмна коса, с голям розов белег на лицето и шията?

Сайд-Уиндър се замисли.

— Да, видях. Странно нещо... те обикновено изпращат ренегатите право в мините, но този път ги строиха и попитаха има ли сред тях някой планерист.

Интересът на Стив нарасна.

— И?

— Двама души излязоха напред. Тя беше едната.

— Другият човек с червена коса ли беше?

— Да.

Джоди Казан и Дейв Келсо...

— Какво стана с тях?

— Хората на Яма-Шита ги отделиха настрана. Кое то може да означава, че са отведени отвъд реката надолу по източния път. Той минава през планините Алегени до крайбрежната равнина зад тях.

— Каза ли някой нещо... например къде отиват?

— Не. Най-малкото никакво име, което да ми говори нещо. — Сайд-Уиндър се намръщи. — Чакай малко. Чух един от динките да споменава някакво езеро — Херън Пул.

— Какво е „херън“?

— Птица, компадре.

— Как се казва „Херън Пул“ на японски?

Сайд-Уиндър му каза и добави:

— Не мога да ти кажа как изглежда знакът, защото нямах нищо в себе си да го запиша, а и дори да имах, беше много тъмно да се види нещо.

— Няма значение. — Стив стисна ръката му и топло я разтърси. — Благодаря. Беше страхотен. — Той посочи реката. — Източният път е нататък... нали?

— Да. На половин миля надолу по реката ще видиш скеле за товарене и разтоварване. Ако бях на твое място, щях да се движа по пътя само между залез и изгрев-слънце. Особено през следващите няколко дни. Яма-Шита и групата му трябва да минат оттам утре. По пътя ще има много хора, събрани да изразят уважението си.

— Ти тук ли ще останеш?

— Аз? Не. Тези кораби пренасят товари на много места.

— В такъв случай може би пак ще се видим.

— Може би... — Сайд-Уиндър разви едно въже и го пусна през борда.

Стив праметна тоягата през гърба си и тихо се плъзна във водата. Щом се пусна от въжето, Сайд-Уиндър го издърпа и затвори люка. Стив заплува към отсрещния бряг и излезе до група дървета, които стигаха почти до края на водата. Бързо се облече и огледа околността. Зад дърветата имаше голяма площ от наскоро обработена земя, разделена на правилни квадрати. Като се придържаше към пътеките, разделящи квадратните участъци, Стив се насочи към скелето и се скри зад някакви бараки с осветени прозорци. До пътя, там, където той се спускаше към реката, имаше четирима души — немаскирани червени ленти, въоръжени с мечове и лъкове. Клечаха около огън, запален в нещо, което приличаше на пробито метално ведро. Тази гледка му напомни, че трябва да е по-предпазлив. По-нататък можеше да има други контролни пунктове.

Стив се оттегли в тъмнината и стигна до една пътека, която водеше далеч от реката и на около половин миля от скелето излизаше на пътя. Оттатък реката, зад складовете, хоризонтът беше в пламъци. Трепкаща оранжева светлина отблъскваше кадифената нощ и осветяваше долния край на носещия се на талази бял, кафяв и сив пушек. Огнените ями на Бет-Лем. Посещението му там трябваше да почака. Имаше по-неотложна работа. Той се обърна на изток и уверено тръгна напред. Всяка крачка го приближаваше към Клиъруотър и към ново приключение. Той беше първият трекер, върнал се жив от Плейнфолк. А сега дори да не бе първият, щеше да е един от малцината, върнали се живи от земята на майсторите на желязо. И този път нямаше да е с празни ръце.

Пак оттатък реката, като член на антуража на господаря Яма-Шита, Клиъруотър се подготвяше да прекара нощта в значително по-голям комфорт. Беше усетила, че Стив е тук, и знаеше, че ще се срещнат отново, както беше предсказано в камъка. Дотогава силата, която беше вляла в тоягата, щеше да го пази.

Във Федерацията главнокомандващият генерал Карлстром също беше доволен. В основните полеви изпитания Брикман беше доказал, че притежава необходимата смелост, издръжливост, безмилостност,

които се изискваха от всеки „мексиканец“. Възможно най-удовлетворителната характеристика — но измъчващите го съмнения за лоялността на Стив оставаха.

След като научи от Хай Сиера за унищожаването на поддържащото отделение, Карлстром се разтревожи от прекъснатата от Брикман връзка. Единствената му утеха беше, че откакто Брикман се беше присъединил успешно към М'Кол, Роз, която беше под постоянен надзор, не беше проявила никакви признаци на физическо изтощение. Имаше само един случай на психосоматично нараняване — леко нервно поражение в гръдния кош и лявата ръка. Общото ѝ състояние и поведението ѝ показваха, че Брикман е жив, а последното съобщение от Сайд-Уиндър потвърждаваше, че изпълнява задачата. По нареждане на Карлстром той беше дал на Брикман нов радионож, при това усъвършенстван: излъчваше автоматично сигнал, позволяващ точно да се определи местоположението му — дори ако Брикман не успееше или не искаше да се обажда. Докато ножът беше у него, Първото семейство щеше знае къде да го намери.

Издание:

Патрик Тили. Първото семейство

Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица_ „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954-585-378-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.